

Vạn Năm, Vạn Năm

Contents

Vạn Năm, Vạn Năm	2
1. Chương 1: Hỏa Diễm Hồ Ly	2
2. Chương 2: Rồng Từ Hôn, Phượng Nổi Giận	7
3. Chương 3: Tôn Sư	11
4. Chương 4: Đại Tiệc	15
5. Chương 5: Atula Vương	19
6. Chương 6: Công Khai	23
7. Chương 7: Nhảy Mất Thành Tiên	27
8. Chương 8: Con Vật Tội Nghiệp	33
9. Chương 9: Xảo Quyết	36
10. Chương 10:	41
11. Chương 11: Biến Cố	45
12. Chương 12: Thỏa Hiệp	49
13. Chương 13: Hồ Ly Hồi Kí	51
14. Chương 14: An Phận Sống Mới Tránh Được Tai Họa?	55
15. Chương 15: Xin Người Đừng Yêu Thích Ta	58
16. Chương 16: Lựa Chọn	61
17. Chương 17: Tú Cầu, Tú Cầu	64
18. Chương 18: Ma Giới	67
19. Chương 19: Nữ Nhân Luôn Là Cái Họa	70
20. Chương 20: “đừng Rời Bỏ Ta Một Lần Nữa”	76
21. Chương 21: Ái Tình Khó Phân Định	79
22. Chương 22: Nuôi Trẻ Là Một Việc Khó	84
23. Chương 23: Con Đường Xuất Giá	86
24. Chương 24: Đến Ma Giới	91
25. Chương 25: Rơi Vào Hang Quỷ	94
26. Chương 26: Vĩnh Viễn Là Của Ta	97
27. Chương 27	100
28. Chương 28: Hoán Sinh Của Cổ Nhân	103
29. Chương 29: : Mười Vạn Năm Sớm Tan Thành Sương Khói	106
30. Chương 30: Chuyện Cũ Kể Lại	108
31. Chương 31: Một Đoạn Tình	111
32. Chương 32	114
33. Chương 33: Sa Bầy	117
34. Chương 34: Oán Tình	119
35. Chương 35	121
36. Chương 36: Gặp Lại	125
37. Chương 37	128
38. Chương 38: Kết Cục Khó Lường Trước	131

Vạn Năm, Vạn Năm

Giới thiệu

Truyện Vạn Năm, Vạn Năm là một truyện nằm trong chuỗi những truyện xuyên không đặc sắc, bên c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-nam-van-nam>

1. Chương 1: Hỏa Diễm Hồ Ly

“Lục giới sử kí toàn thư lấy mốc Bàn Cổ khai thiên làm năm thứ nhất, ghi chép lại: Năm một trăm lẻ sáu vạn bốn ngàn sáu trăm lẻ chín, Thiên giới cùng Ma giới giao tranh căng thẳng, lục giới chia làm hai phe đen trắng rõ rệt: Yêu giới cùng Atula giới quy phục Ma giới, phản lại giao ước cùng Thiên Giới. Giữa lúc thắng thế, Ma giới mất đi Ma Tôn lãnh đạo, Thiên Giới lật lại được thể diện, tiêu diệt hàng vạn ma quỷ, phong tỏa được nguồn dung nham ma hỏa ví như dương thủy của Ma giới. Tuy chung cuộc thắng lợi, Thiên giới cũng vĩnh viễn mất đi vị Thiên Đế thứ sáu uy vũ... Ma giới tưởng chừng diệt vong khi cả Ma Tôn, Ma Hậu cùng hồn tiêu phách tán...”

Thanh âm lên bổng xuống trầm, du dương như dòng nước lượn quanh Dao Trì, khi thì phiêu phiêu như gió thoảng, rất dễ ru người ta ngủ gật.

Chẳng vì thế mà trong giờ biện giảng: “Sơ lược sử thuyết lục giới” này, có tám học trò thì đến năm sáu học trò mơ màng. Ngay cả Bạch Hạc Tôn Tử ngồi bên cạnh ta cũng đã lim dim, gà gật sắp gục vào người ta. Ta lạnh lùng đẩy y sang bên trái, y gục xuống mép bàn, da trán trầy xước một mảng.

Đôi mắt kiêu ngạo của ta vẫn mở to, dáng người ngồi thẳng nghiêm chỉnh, toát lên tư chất cao quý.

Ngoài ta ra có duy nhất một vị tiểu hoa tiên chưa gục ngã, bởi mắt nàng ta long lanh dán chặt vào vị sư phụ vân đạm phong khinh kia – Vô Cực Chân Nhân.

Vô Cực Chân Nhân ba mươi vạn tuổi, trong Thiên Giới hiện nay thuộc hàng trưởng bối, dung mạo lại đối lập với tu vi và tuổi tác, so với nhân gian chắc giống như một thiếu niên mười bảy xuân xanh, phong thái tĩnh tại, cử chỉ nho nhã lễ giáo.

Vô Cực Chân Nhân mặc một tấm đạo y màu trắng, không hề điểm xuyết. Các bậc đạo tiên thường thích thêu lên hình bát quái, âm dương ngũ hành v...v để thể hiện sự huyền bí và tinh diệu của đạo gia nhưng y thì không, một màu trắng thuần khiết, không cần khoa trương, đúng với câu nói cửa miệng của y:

Đạo khả đạo, phi thường Đạo. Danh khả danh, phi thường Danh.

(Đạo mà ta có thể nói đến được, không phải là Đạo thường. Danh mà ta có thể gọi được, không phải là Danh thật sự.)

Vô Cực Chân Nhân tay cầm kinh thư, tóc thường búi bằng ngân châm đơn giản, đôi khi chỉ dùng vải trắng buộc như lúc này, phía sau lưng dải dây trắng bay bay, tóc màu lam bay bay... phiêu dật thoát tục như thân ảnh của y.

Giảng một hồi, y ngừng lại, mắt ngược lên nhìn quanh giảng đường, đồng tử màu đen man mác điểm một chút u sầu, mi mắt trùng trùng xuống, rất nhanh lại khôi phục dáng vẻ tỉnh tại ôn hòa, giống như cảnh trước mắt đã quá quen thuộc.

Vô Cực Chân Nhân nhìn thanh tú hơn nữ nhi, lại là một quái tiên không biết già đi, tốc độ lão hóa chậm hơn tiên nhân bình thường ba, bốn lần. Ba mươi vạn tuổi nhìn như mười vạn tuổi.

Nhắc đến mười vạn tuổi, chủ nhân của thân xác này – Diêm Hồ Tiên Tử cũng mười vạn tuổi. Ta chỉ là một linh hồn hiện đại bất khả kháng xuyên qua thời hậu Bàn Cổ khai thiên này.

Vô Cực Chân Nhân dù tinh tường vạn vật, trí tuệ soi sáng khắp lục giới, thần thông quảng đại... nhưng khi ta nhắc đến, y cũng không tin con người có thể nghịch đảo luân hồi, vượt thời gian, xuyên qua bánh xe lịch sử. Y nói rằng “ Vạn vật tất biến, thời gian bất biến ”, tức là thời gian là tuyệt đối, dù tu vi thượng thừa, pháp lực sánh ngang thượng thần Phục Hi cũng không thể có chuyện này. Nói tóm lại, cả thiên đình cho rằng ta bị mất trí sau lần sơ suất trúng phải Cực Bổng Ngưng Sát của Thanh Long Thánh Quân, chút nữa thì hồn tiêu phách tán.

Mất ta lơ đãng cúi xuống, suy tư về chuyện xuyên qua không mong muốn này.

Ta vốn là con gái duy nhất của tập đoàn thời trang S. nổi danh châu Á, bản thân ta không chỉ dựa vào cha mẹ, biết tự lập trong học hành, bước đầu tự gây dựng công danh sự nghiệp, coi như thực tập trước khi kế thừa. Trong kinh doanh ta đôi khi cứng rắn, cố gắng triệt hạ đối thủ, chiếm lĩnh thị trường, thích cười trên sự thất bại của đối phương... nên rất nhiều kẻ khinh ghét, tất yếu có người ôm hận hăm hại. Sau khi ta chết, linh hồn trôi dạt vào một khoảng không hỗn độn, ta gặp một vị thể ngoại cao nhân không rõ mặt, nói rằng ta sẽ xuyên qua thời hậu Bàn Cổ khai thiên như một sứ mệnh...

Ta vốn coi đó là một chuyện nhảm nhí vô nghĩa, không ngờ thực sự xuyên qua. Cao nhân đó nói rằng ta sẽ mất một vạn năm ở chốn này, điều kiện để ta trở về rất đơn giản: trong một vạn năm không vướng vào tình duyên, trong tâm không có vướng bận. Ta không yêu ai vẫn chưa đủ, phải không có nam giới nào đem chân tình trao cho ta. Càng nhiều ân tình, càng nhiều trở ngại, càng không thể trở về. Cao nhân nói cụ thể hơn trên ngực ta, vị trí chính giữa trái tim có một đóa hoa Mạn Châu Sa, trong một vạn năm này nếu có chân tình nuôi dưỡng, nó sẽ dần dần nở to và biến thành màu đỏ. Hoa nở trong một khoảnh khắc sẽ tàn ngay và biến mất, khi đó ta sẽ tan thành cát bụi, càng không thể trở về hiện đại.

Mục đích của cuộc đời ta, chỉ đơn thuần là trở thành nữ chủ tịch tài giỏi của tập đoàn S, hạ gục các thương hiệu nổi tiếng như D&G, Calvin Klein, Gucci... Từ nhỏ ta có khuynh hướng thực tế, càng không đọc tiểu thuyết, ghét chuyện cổ tích thần tiên làm mù mị đầu óc con người. Ta càng không muốn sống một vạn năm tẻ nhạt vô vị rồi tan thành cát bụi.

Nói là tẻ nhạt, có lẽ vì bản thân ta không thích hợp được. Con người chỉ sống sáu mươi năm, nhưng là sáu mươi năm bận rộn, có đấu tranh, có mơ ước. Ở chốn này, tiên nhân có tất cả lại thành tẻ nhạt, lại bó buộc trong nhiều quy định, quá nhiều cái khiến ta mất tự do. Chẳng hạn như chốn thiên đình cũng là một nhà nước quân chủ chuyên chế, Thiên Đế là vua, là người to nhất, thần tiên cũng phân cấp độ sang hèn, gặp ai thì quỳ lạy, gặp ai thì cúi đầu...

“Ta” không phải bản thân ta đã không phải một điều thoải mái. Ta không phải Diêm Hồ tiên tử, ta không có kí ức của nàng, người thân của nàng không phải người thân của ta, cha mẹ của ta ở bên kia thế giới hẳn cô quạnh và đau khổ...

Ta không biết làm sao giống như họ, thi triển phép này, đọc thuật chú khác... chỉ cần cầm một quyển chú thư, pháp kính như mấy cái trước mặt này lên đọc ta đã hoa cả mắt. Tiên nhân phải nhớ đến mấy trang giấy một câu chú, mà trí nhớ của ta hiện giờ, đơn giản là trí nhớ của con người, bộ não là của con người hiện đại, không phải thần thánh.

Thiên Giới sớm đã lan ra tin đồn: Diêm Hồ tiên tử, em gái Thiên Hậu hiện giờ chỉ là một phế nhân, không chỉ mất trí nhớ mà còn mất hết linh lực, mất hết pháp thuật, còn không bằng một tiểu tinh linh mới tu luyện.

Ngẩn ngơ suy nghĩ, đến khi ngược lên đã bắt gặp bóng trắng thanh thoát của Vô Cực Chân Nhân ngay phía trước mặt. Y hơi cúi xuống nhìn ta, ánh mắt đậm sâu khó diễn tả. Vô Cực Chân Nhân thường hay tự u

sầu như vậy.

- Không tập trung như vậy, dù năm vạn năm nữa người cũng không thể khôi phục hết pháp lực... – Y nhẹ nhàng nói, đôi mắt sầu não thay cho ta.

Ta mới nhận ra trong cái lớp học bổ túc văn hóa cấp tốc của Thiên Giới này, người cuối cùng là ta cũng không còn tập trung vào bài giảng. Không giống thời đại của ta, giảng viên có quyền lập tức đuổi sinh viên ra ngoài.

Vô Cực Chân Nhân tâm tư tĩnh tại không phải là đang thiếu kiên nhẫn, có lẽ bản thân y muốn nhắc nhở ta về tình trạng của mình mà thôi.

- Sư phụ dạy cho ta ít nhiều, nhưng ta không nhớ được là bao, chỉ có một câu đại khái nghĩa là “tâm bình thường là Đạo, nghĩ tìm đến là trái” ta hiểu như cái gì tự nhiên thì sẽ có, sẽ đến, càng cố gắng càng dễ sai lầm... – Ta thần nhiên hồi đáp – Phải là thứ ta không cố gắng được, thì càng không nên phí hoài lòng kiên nhẫn sao?

Ta đáng ám chỉ việc Thiên Hậu cùng một số người kì vọng vào sự khôi phục từ ta, mà việc đó hoàn toàn không thể.

Vô Cực Chân Nhân không hề tức giận nhìn ta, trái lại ánh mắt nhìn về phía xa vô tận, tinh quang trong mắt như xuyên thấu muôn trùng, trong giây lát y tĩnh tại, thân ảnh toát lên khí chất phi thường ảo diệu, một cái cảnh giới mà kẻ phàm trần như ta khó nắm bắt, khó đoán biết được.

Người ta nói rằng, Vô Cực Chân Nhân thực sự uyên bác thần thông, sự tinh tế của người có thể vượt qua cảnh giới cao nhất của Đạo.

- Phải là thứ không cố gắng được thì càng không nên phí hoài lòng kiên nhẫn...

Môi y khẽ nhắc lại câu nói kháng nghị của ta, mi mắt trùng trùng, một hồi lại nhìn thẳng vào ta, khóe môi cười như không cười. Sở dĩ ta nói cười như không cười bởi nếu Vô Cực Chân Nhân mà cười thì chẳng khác nào hoa nở trên băng tuyết, vạn năm hiếm thấy. Hơn nữa biểu hiện kia của y, trên mặt có giãn ra một chút, cơ mặt có hoạt động một chút nhưng không rõ là cười, chỉ là hương tan trong gió.

- Diễm Diễm... – Y gọi thẳng danh xưng của “ta”, hàm ý như một tôn sư chân thành khuyên bảo môn đồ – Hi vọng chính bản thân người sẽ ghi nhớ lấy câu nói của ngày hôm nay của mình...

Vô Cực Chân Nhân vẫn như vậy, quá uyên bác thần thông nên trở thành lập dị kì quái, nói nhưng chỉ nói về đầu, gây ra cái lấp lửng xa xăm, đúng là phong thái của đạo gia, thiên cơ bất khả lộ.

Thân ảnh của Vô Cực Chân Nhân đã rời khỏi tầm mắt ta rồi, y một bộ dáng thoát tục tiêu sái đăng vân ly khai khỏi Thái Học Điện...

Gió từ ngoài thổi đến, vuốt ve những trang kinh sử bay lật phật, nhắc nhở ta thu dọn rồi mau trở về Lăng Tú cung phía nam Thiên Giới – cung điện được Thiên Hậu ban tặng cho “ta” sau khi thăng lên hàng thượng tiên.

Thiên Giới mập mờ khói sương, người ta vốn không đi bộ trên Thiên Giới, nhưng ta ngay cả đăng vân cũng không biết, thăng ra nếu đi bộ thì bước cao bước thấp thế nào cũng té ngã, mà dù có đi bộ hai hay ba năm cũng chưa chắc trở về được tầm cung của mình.

Tỷ tỷ của ta – Thiên Hậu cho ta mượn con Thiên Điều này, có thể cưỡi được, so với thuật đăng vân, không hề chậm hơn.

Mười vạn năm trước, Thiên Giới đại chiến với Ma Giới, Thiên Đế có tứ đại thần hộ vệ là Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ. Mỗi vị thần trấn giữ một hướng, chia nhau nắm giữ các nguyên tố ngũ hành. Thần Chu Tước ngự ở phương Nam nắm giữ “hỏa” – cũng chính là phụ thân của “ta” này đã anh dũng hi sinh hộ giá cho Thiên Đế, Thiên Đế vì cảm kích mà phong là phụ quốc thượng thánh, còn lập ra giao ước Thái tử sau khi kế vị sẽ lập trưởng nữ của Chu Tước Thánh Quân làm hậu, còn thứ nữ gả cho truyền nhân của một trong ba Tam đại thánh quân còn lại.

Chu Tước Thánh Quân khi còn sống oai phong nhiệt huyết, thống lĩnh đại quân vô cùng hiên hách, lại là nam nhân khá chung tình, ít khi thiệp nhứt trong các thần thánh của Thiên giới. Cả đời chỉ lập một chính thất và một trắc thất. Chính thất là người cùng tộc, dòng dõi kim phụng hoàng cao quý còn trắc thất là một bạch hồ ly, vì chân tình mà lấy.

Chính thất sinh ra trưởng nữ, nghe đồn trưởng nữ khi sinh ra đã ngậm trong miệng một miếng huyết ngọc đỏ rực, lông cánh cũng màu đỏ rực rỡ lấp lánh, tộc Chu tước cho đó là điềm đại cát, đặt tên cho nàng là Diễm Phụng. Mười vạn năm sau quả nhiên nàng pháp lực thượng thừa, thay thế phụ thánh trở thành Chu Tước Thánh Nữ đồng thời cũng là Thiên Hậu.

Trắc thất chỉ là một bạch hồ ly, sau khi kết duyên với Chu Tước Thánh Quân cũng sinh ra một hỏa hồ ly lông màu cam, gọi là Diễm Diễm. Tiếc thay vị trắc thất thể trạng yếu đuối, sinh nữ tử không lâu thì qua đời, hỏa hồ ly được chính thất nuôi dưỡng cùng trưởng nữ.

Mấy đời bánh đúc có xương, mấy đời mẹ ghẻ lại thương con chồng. Nhưng kim phụng hoàng chính là một điển hình của bánh đúc có xương thật. Trưởng nữ vì sẽ trở thành Thiên Hậu nên được dạy dỗ nghiêm khắc còn thứ nữ lại được nuông chiều, quen sung sướng từ nhỏ trở nên đồng đánh. Theo những tin đồn đến tai ta thì chủ nhân của thân xác này trước đây là một tiểu thư “chảy nước” như vậy.

Ta về Lăng Tú cung thì đã quá Ngọ, ngọc thiện đã được bày sẵn, ngồi bên bàn cẩm thạch là tỷ tỷ của ta, Thiên Hậu nương nương đang chờ sẵn.

Thiên Hậu vốn là một huyết phụng hoàng, nhan sắc diễm lệ, rực rỡ hơn cả mặt trời. Từ ngày trở thành Thiên Hậu, nghe nói nàng càng thích mặc y phục chói lóa nổi bật thể hiện vị thế của mình. Như lúc này đây, nàng mặc một y bào đỏ thắm, thêu chỉ kim tuyến vàng óng, mỗi bước di chuyển sẽ lấp lánh, bộ bộ sinh hỏa... Đúng là giữa tiết hạ càng làm người ta có cảm giác ấm áp... Mà Thiên Hậu thường đem tặng muội muội những xiêm y được đánh giá là không đủ độ phát quang, tuy nhiên cũng là màu vàng chanh, màu cam...

Haiz, ta nhớ đến khuynh hướng thời trang năm nay là màu xanh lá... Ta lại nhớ đến cha mẹ, tập đoàn S...

- Diễm Diễm, mau ngồi đi! – Thiên Hậu thân mật hướng ta nói.

Từ ngày ta tỉnh dậy và mất hết trí nhớ cũng như linh lực, không ngày nào nàng không sốt ruột đến xem ta hồi phục đến đâu. Việc này ngoài là quan tâm giữa tỷ muội, còn rất quan trọng với danh tiếng của Thiên Hậu.

Y như ta dự đoán, ngoài hỏi hôm nay ta học gì, có khỏe hay không... nàng lập tức hỏi đến việc Thanh Long Thánh Quân từ hôm qua đến giờ có đến thăm ta hay không.

Thanh Long Thánh Quân là người được Thiên Đế chỉ định thành hôn với Diễm Hồ Tiên Tử vào mùa thu tới.

Kết quả là, sau khi biết Thanh Long Thánh Quân không hề ghé qua, nàng sốt ruột nhét vào tay ta một gói mật ong và trà gừng hảo hạng, bảo ta mang đến Thanh Long Linh Thiên Đài phía bắc Thiên Giới biểu người ta.

Giữa mùa hạ tặng mật ong và trà gừng, có phải là quá lộ liễu không? Sau đó ta được tiên nữ hộ giá theo ta giải thích, phía Bắc Thiên Giới là lãnh địa của Thanh Long tộc, nắm giữ “Thủy”, “Phong” và “âm hàn” quanh năm lạnh giá ẩm ướt rét buốt, sương giăng mịt mù, tuyết bay lất phất... tặng những thứ đậm tính “hỏa” như vậy ngoài là quà biểu phù hợp, có thể dùng để làm ấm thân thể còn có ý nghĩa sâu xa, nhắc đến giao ước năm xưa của Phượng tộc và Long tộc, trao gửi tâm tình....

Nhắc đến Thanh Long Thánh Quân, hẳn có xuất hiện trong cuốn “Lục giới tân bản” mà tỷ tỷ tặng cho ta. Lý do vì ta mất trí nhớ, tỷ tỷ tặng cho ta cuốn sách liệt kê những người từ có chút danh vọng đến vô cùng nổi tiếng, có máu mặt trong lục giới làm từ điển tra cứu. Ngoài chuyện cuốn sách có chiều hướng lá cải khi tiết lộ cả một số chuyện đời tư lộ liễu, chuyện ngoài lề... của các nhân vật trong đó ra thì có thể ví nó tựa như một cuốn catalogue thời trang được phát hành, chủ đề là những ngôi sao nổi tiếng.

Lục giới tân bản của một vạn năm trở lại đây được biên soạn công phu, có hình minh họa từng nhân vật, tranh vẽ vô cùng sinh động, không thua ảnh nghệ thuật chụp. Lần này người mẫu trang bìa không ai khác

chính là Thanh Long Thánh Quân, nhân vật này còn chiếm đến hơn mười trang giấy bên trong ruột sách. Nếu muốn nghiên cứu về Thanh Long Thánh Quân, kể cả sở thích, sở trường, thói quen...thì đều không thiếu thứ gì. Tác giả còn ghi chú, trong tương lai sẽ phát hành cuốn sách có tên: “ Thanh Long đoạt tâm đồ” , hướng dẫn cách chinh phục trái tim nhân vật này.

Trong sách phần cuối có bảng xếp hạng mỹ nam mỹ nữ của lục giới. Về xếp hạng mỹ nữ, Thiên Hậu đứng đầu, không biết là do nể hay sợ mấy phần, muội muội của Thiên Hậu, Diễm Hồ Tiên Tử đứng thứ sáu. Về bảng xếp hạng của nam, Thiên Đế chỉ đứng thứ ba, thứ hai là Atula vương, đứng đầu là Thanh Long Thánh Quân ?!!!

Vô Cực Chân Nhân nghe nói nhiều vạn năm về trước thường liên tiếp giữ ngôi quán quân bảng xếp hạng, nhưng gần đây do y đã có tuổi cộng với việc trước sau y vẫn là một đạo tiên thanh đạm, người ta đã không đem y vào xếp hạng...

Ta chưa từng gặp vị tân quán quân – Thanh Long thần này bao giờ, chỉ nghe nói sau tai nạn của hôn thê, Thanh Long Thánh Quân chỉ có ghé thăm qua loa một vài lần khi nàng còn hôn mê sống chết chưa rõ. Nói thẳng ra, ta nghe người ta nói, cuộc hôn nhân này chỉ là nghĩa vụ và mang tính chính trị, Thanh Long Thánh Quân hoàn toàn không thích Diễm Hồ Tiên Tử. Ngược lại Diễm Hồ Tiên Tử tự mình ôm mối tình si, suốt ngày như cái đuôi phỉn phức bám theo hần, không nhẽo, đồng danh đến phẩn giận.

Đối phương chưa từng yêu thích “ta” càng tốt, không có chân tình, mạn châu sa sẽ không nở, ta càng không lo diệt vong trước khi tìm ta cách trở về nhanh chóng...

Ta nhìn vào cuốn Lục Giới tân bảng, thẳng ra mà nói với nghiệp vụ của ta, ta đã tiếp xúc không ít mỹ nam, diễn viên, người mẫu, Thanh Long Thánh Quân trong hình cũng có thể nói là đẹp trai xuất chúng, thần thái vừa khinh bạc, vừa băng giá lạnh lùng mà không mất vẻ phong tình... nhưng những model như vậy ta đã gặp không ít.

So ra thì ta thích phong thái của Atula vương hơn, quyến rũ yêu mị, điểm thêm chút gian trá xảo quyệt, nhìn sao cũng thấy hay hay...

Ta và vị tiên nữ hộ giá được hạ nhân của Thanh Long tộc dẫn qua cánh cửa của tòa thành bằng băng giá ngưng kết, ta tranh thủ nhìn ngó tham quan, đánh giá một chút. Phía bắc, Thanh Long tộc lấy băng tuyết vạn năm đắp thành, một màu trắng xóa, nhìn ban đầu thì xem là kì quan, nhìn lâu lại thấy nhàm chán. Còn phía Nam, Chu tước tộc lấy cẩm thạch, nhám thạch xây thành, một sắc đỏ quạu cũng đơn điệu không kém phần.

Tuy nhiên xét về độ đơn điệu thì thành của Phượng tộc khô khan, thiếu tính nghệ thuật hơn. Chu tước thành quá nóng, xây trên đá nhám thạch nên không loài hoa cỏ nào sống được ngoài một vài nhánh xương rồng bất tử. Ta trông thấy tòa thành băng sương lạnh lẽo này vẫn có hoa nở, không phải chỉ một loại mà hơn chục loại, phần lớn là hoa xứ lạnh như hàn mai, anh thảo... nhưng đặc biệt lại có một vài cây bách hợp, mẫu đơn vẫn đang trở hoa...

Ta dừng chân, hiếu kì nhìn vào hoa mẫu đơn đỏ thắm có thể mọc trên băng tuyết, còn có thể nở bông xinh đẹp như vậy.

- Oh, Diễm Hồ tiên tử có vẻ cao hứng với cây hoa này? – Hạ nhân kia thấy ta chăm chú liền lên tiếng.

- Chỉ là hoa mọc trên băng giá nên thấy lạ... – Ta bình tĩnh đáp.

Hạ nhân đó cung kính, đồng thời có chút vui vẻ giải thích:

- Bách hợp cùng với Mẫu đơn này là do Bách Hoa tiên tử tặng cho Thánh Quân, nàng còn dùng linh lực truyền vào mầm hoa, khiến hoa có thể nở trên băng giá...Ồ, thật trùng hợp, vừa nhắc đến đã thấy, là Bách Hoa tiên tử... – Hạ nhân hướng về phía hành lang đối diện mà nói.

Từ phía đối diện đi tới có ba bóng người, một chủ hai tớ. Dẫn đầu là một tiên nữ đẹp đến “hoa ghen đua thắm, liễu hờn kém xanh”, dáng đi uyển chuyển mềm mại như sương khói, mỗi bước chân hoa nở mây trôi... Ta biết nàng, đứng thứ hai trong thập đại mỹ nữ lục giới, Bách Hoa Tiên Tử.

Bách Hoa Tiên Tử, thẳng ra mà nói mới là người đẹp nhất lục giới, bản thân của một người làm trong ngành thời trang có con mắt thẩm mỹ như ta cũng thấy vậy. Chỉ có điều, ta với mỹ nam, mỹ nữ, vì nhìn thấy quá nhiều nên không sinh ra ngưỡng mộ.

Trong Lục giới tân bằng có viết đến nhưng cũng chỉ úp úp mở mở về mối quan hệ giữa nàng và Thanh Long Thánh Quân, chắc vì lý do Thanh Long Thánh Quân đã hứa hôn với muội muội của Thiên Hậu.

2. Chương 2: Ròng Từ Hôn, Phượng Nổi Giận

Bách Hoa Tiên Tử như hương như gió lướt đến gần chỗ ta, đôi môi xinh đẹp tựa trái anh đào khẽ nở một nụ cười mỹ lệ kinh thiên. Khi đến trước ta chỉ còn cách ba bước, nàng dừng chân lại, chỉ còn xiêm y mỏng manh theo quán tính vẫn khẽ lay động. Dải lụa dài ba thước trên tay nàng lẽ ra phiêu phiêu dật dật, nay quết xuống đất, tạo thành một dải hồng phấn mềm mại, còn dài hơn lông đuôi của tỷ tỷ.

- Ô, tiểu tiên xin tham kiến thượng tiên... – Người đẹp giọng nói cũng hay, nhẹ nhàng như mây, nghe đã muốn say.

Theo ta được biết, phẩm cấp của ta cao hơn nàng, nên nàng thi lễ trước ta là đương nhiên. Ta không biết nên tiếp lại câu gì, chỉ khẽ nhếch môi một cái.

Có lẽ Bách Hoa tiên tử quá hiền dịu, quản lý hạ nhân không tốt, đến cả đám tiểu tiên nữ đi sau nàng cũng dám lên tiếng trước mặt ta.

- Diễm Hồ Tiên Tử hôm nay thật trùng hợp, chủ nhân của nô tỳ cũng vừa từ chỗ Thanh Long Thánh Quân trở về.

Gương mặt Bách Hoa Tiên Tử khẽ ửng đỏ, ánh mắt thấp thoáng nhu tình như nước, càng đẹp hơn vạn phần.

- Diễm Hồ Tiên Tử khôi phục thật nhanh, người ta nói tình yêu chính là liều thuốc động lực tốt nhất, Tiên tử mong nhớ Thánh Quân như vậy, vừa lết xuống giường được là lập tức chạy đến đây rồi. – Á còn lại cũng tiếp lời.

Ta trong lòng thầm cười khẩy, thị phi, thị phi. Đột nhiên nghĩ ra một thâm ý, mắt ta như lấp lánh tinh quang. Cái gọi là “Đạo khả đạo, phi thường Đạo. Danh khả danh, phi thường Danh” của Vô Cực Chân Nhân ta đã lãnh hội được một ít.

Ta cau mày, bộ dáng bức bối một chút, đám tiểu nhân kia thêm một vài câu lời ra tiếng vào trong lúc ta đứng đợi hạ nhân của Thanh Long Thánh Quân chạy đi bẩm báo chủ nhân của y. Bách Hoa Tiên Tử đoan trang đến mức đợi chúng nói hết một hơi mới mắng mỏ, răn dạy thuộc hạ. Nàng quả thật quá hiền thực rồi, đến tôi tớ còn không kiêng nể, vẫn tiếp tục trước mặt ta thao thao bất tuyệt.

Sự tình có thể sơ lược trong một vài câu: Đạo gần đây thế lực Thiên Hậu không còn độc tôn, bởi nàng được phong hậu đã lâu mà không có quý tử trong khi Hoa Thiên Phi vừa có tin vui. Hoa Thiên Phi nọ là tỷ tỷ của Bách Hoa Tiên Tử này, chị sang thì em cũng có phần. Thiên Giới cũng lắm kẻ dậu đổ bìm leo, gió chiều nào che chiều đó, sớm ủng hộ thế lực của Thiên Phi. Đó cũng là lý do tỷ tỷ muốn ta nhanh chóng củng cố tình cảm với Thanh Long Thánh Quân, cũng là củng cố thế lực cho nàng.

Không khí lạnh hơn một chút, sương giăng dày hơn, tuyết lất phất rơi, ta đoán rằng Thanh Long Thánh Quân đang đến gần...

- Dâm phụ, dám cùng ta tranh giành! – Ta một lời to tiếng, thẳng tay giáng một cái tát bất ngờ vào gương mặt diễm lệ của Bách Hoa Tiên Tử.

Nàng như hoa mềm bị bão thổi, lão đảo ngã xuống, thật vừa vặn ngã vào một vòng tay rộng lớn vững chắc.

- Mị Nhi ! – Tiếng nam nhân sột sắng gọi – Nàng không sao chứ?

Mị Nhi (tục danh của Bách Hoa Tiên Tử) ngược lên nhìn nam nhân, thân hình vẫn như lá liễu nhu nhược trong tay hắn, đáng thương đến mức bằng giá cũng phải động lòng.

Mà người vừa đỡ nàng ta, nam nhân đứng trước mặt ta đây, không ai khác là tiêu điểm của Lục giới tân bằng – Thanh Long Thánh Quân.

So với tạp chí, công tâm mà nói Thanh Long Thánh Quân có mấy phần xuất chúng hơn. Hắn rất cao lớn, chừng 1m90, dáng chuẩn, vai rộng, vòm ngực nở nang, chân dài. Thân mặc y bào màu lam nhạt, đầu đội ngân quan, pháp bảo bất ly thân là Hàm Quang Lộng Ảnh Kiếm dắt bên thắt lưng. Nghe nói trong kiếm có tuyết tinh bằng hồn gò đó ngưng tụ mà thành, quanh thân kiếm phủ một lớp sương giá lập lờ, gần giống như mang cục nước đá ra ngoài trời thì nó sẽ bốc hơi, có một lớp khói bay bay vậy. Chỉ có điều lớp sương giá bao quanh Hàm Quang Lộng Ảnh Kiếm này nhìn kĩ thì giống như những bụi tinh vân, lấp lánh lấp lánh ánh bạc. Nghe nói tứ đại thần thánh ai cũng có một tuyệt thế pháp bảo, Thiên Hậu tỷ tỷ có một cây quạt lông vũ bảy màu, quạt không ra gió mà ra lửa.

(Tác giả giải thích: Diễm miễn cảm với mỹ nam, chỉ nhìn qua Long mà đánh giá hình dáng chung theo tiêu chí model, thứ gây hứng thú với nàng hơn là pháp bảo...Từ nay về sau, nếu Diễm Diễm miêu tả mỹ nam, tức là đã khắt khe hơn tiêu chuẩn bình thường ba lần, độ đẹp của mỹ nam đó bị giảm ít nhất ba lần...)

Ta mãi đánh giá Hàm Quang Lộng Ảnh Kiếm như ngắmtúi xách cao cấp của Gucci mà quên mất, cũng có một luồng tinh quang sắc bén khác đang tập trung vào mình. Là Thanh Long Thánh Quân đang nhìn ta chằm chằm, trong cái bằng giá cực hạn của ánh mắt lại có phần nộ.

Hắn xem ra cũng có đôi mắt sáng đầy thần khí, mày kiếm cương nghị, gương mặt cũng có thể xem là nam tính cuốn hút. Chỉ có điều tâm ta tĩnh như mặt gương, ta mở mắt nhìn lại hắn chòng chọc nhưng vô cảm, chỉ đơn thuần là người ta nhìn mình thì mình nhìn lại. Ta đã cố diễn kịch, nhưng không phải diễn viên chuyên nghiệp để đứng trước một con ma-nơ-canh xa lạ mà biểu lộ cảm xúc yêu thương, đau khổ hay ảm ức.

- Người... – Giọng nói của Thanh Long Thánh Quân đầy giận dữ mà lạnh buốt, đáy mắt khinh miệt Diễm Hồ Tiên Tử ta đây.

- Khương Vũ ca... – Bách Hoa Tiên Tử yếu ớt đứng dậy, cũng gọi tên hắn thân mật, bộ dạng lương thiện nói – Là muội sơ ý mới ngã, không có chuyện gì, không có chuyện gì...

- Chính mắt ta nhìn thấy ả tát nàng, dù là muội tử của Thiên Hậu nhưng cũng không thể lộng hành như vậy. – Thanh Long Thánh Quân thu rời ánh mắt từ người ta nhìn sang Bách Hoa Tiên Tử, bộ dạng đối với nàng ta đầy quan tâm yêu thương. Biệt lập với ta, hoàn toàn là xem thường, khinh ghét, nhìn thấy chỉ thêm chướng mắt.

Ánh mắt hai kẻ bọn họ trao đổi tình ý, tiếp thêm cảm hứng cho còi lòng khô khan của ta. Ta hắng giọng hướng tiên nữ họ giá phía sau mình:

- Người có thấy bốn tiên đánh nàng không?

- Bốn tiên tử... không có ạ... – Tiên nữ theo hầu Thiên Hậu, đương nhiên là biết điều.

- Còn người, có thấy bốn tiên đánh nàng không? – Ta hướng hai thuộc hạ của Bách Hoa Tiên Tử mà hỏi.

Hai ả vừa định lên tiếng, Bách Hoa Tiên Tử đã tỏ ra tinh tế truyền ánh mắt cho hai nàng, họ vội vàng lắc đầu kêu không, sau đó lại đưa mắt nhìn Thanh Long Thánh Quân như bảo có, là chủ tử của họ muốn bình yên mà thôi.

- Khương Vũ ca, ta không có đánh nàng... – Ta cũng hướng hắn mà nói, định bước lên gần hắn.

Một chữ Khương Vũ ca từ miệng ta khiến cho Thanh Long Thánh Quân không chỉ sởn gai ốc vì chán ghét mà còn biến thành tức giận, hắn nhíu mày, lạnh lẽo nghiêm khắc hướng ta nói một câu : “ Tiên tử thỉnh tự trọng!”

Quà ta mang đến hắn không nhận, còn lấy cớ bận việc quân cơ không thể tiếp đón.

Trên đường hồi cung, tiên nữ hộ giá vì ta mà cảm thán. Ta trong lòng thoải mái, mắt nhìn gió nhìn mây, còn tự nhủ “ Từ hôn với ta đi, từ hôn với ta đi ...”

Nếu hấn làm được, dù phải hạ mình gọi hấn ba chữ “Khương Vũ ca” một lần nữa ta cũng thấy cam lòng...

Ta tuy không cảm thấy khổ đau như Diễm Diễm nguyên bản nhưng Thiên Hậu tỷ tỷ lại tức giận, nàng lo lắng rằng Thanh Long Thánh Quân sẽ lại lấy lý do mà thoái thác hôn ước. Bốn chữ “đòi lại công đạo” cho ta của nàng xem ra vì nàng là nhiều hơn...

Ta một mình tắm ở ôn tuyền, đây là điều ta thích nhất ở chốn này, cung điện nào cũng có suối nước nóng chảy ngày đêm, có thể tắm miễn phí bất cứ lúc nào...

Nhìn xuống đóa hoa trước ngực ta, nó vẫn chỉ là một nụ hoa bé bằng đầu ngón tay màu xám khép chặt...

Hoa không thể nở, nam nhân không thể yêu ta, tốt nhất là tránh xa ta ra ~.~

Sau khi tát Bách Hoa Tiên Tử, ta tiếp tục gây chuyện náo loạn thiên đình. Trước đây nghe nói Diễm Hồ Tiên Tử đồng danh điệu đà chảy nước nhưng không đến nỗi phách lối, ngày nay ta càng tỏ ra ngạo mạn hơn. Ta không tiếc tay đánh chửi nô tỳ làm sai, gặp kẻ nào nhìn mình thiếu thiện cảm, nói xấu, có chút khinh miệt mình là liền lập tức chạy đến mách lẻo với Thiên Hậu, còn bơm thêm vào, thổi phồng cho tính chất sự việc nghiêm trọng hơn. Tỷ tỷ vốn tính hung bạo kiêu căng, liền lập tức triệt hạ kẻ đó, trực tiếp hoặc dùng thủ đoạn tàn khốc.

Dần dần tai tiếng của ta phủ sóng rộng khắp lục giới, ta trở thành hồ ly điêu ngoa hư hỏng. Đám thần tiên không dám trực tiếp nói xấu trước mặt ta, gặp ta thì luôn tránh, người duy nhất còn nói chuyện với ta là Vô Cực Chân Nhân thanh cao thoát tục.

Đối với Thanh Long Thánh Quân, mỗi khi vô tình gặp hấn, ta học theo mấy vị tiên tử, tiên nga khác mở to mắt long lanh nhìn hấn, chạy theo hấn vài bước nhõng nhẽo... Mỗi lần như thế, Thanh Long Thánh Quân ném cho ta một ánh mắt hết sức khinh bỉ rồi đập mây đáp gió biết mất trong nháy mắt, chỉ còn dải tình ngân của Hàm Quang Lộng Ảnh Kiếm lưu lại một vệt sáng lung linh...

Nhắc đến Thanh Long Thánh Quân, ấn tượng duy nhất của ta với hấn, đó chính là công dụng của hấn. Mỗi khi nhìn thấy sương trắng ngưng tụ, tuyết lấm tấm bay thì có nghĩa là hấn đang ở gần đây. Nếu hấn khinh bỉ hay tức giận nhìn ta, đa phần là có một cơn gió tuyết lạnh lẽo quét qua, hấn đi rồi ta vẫn có thể nhặt hoa tuyết kết tinh đem về trang trí. Hấn càng tức giận, hoa tuyết càng lớn, càng nhiều loại đa dạng, hoa văn trên sáu cánh càng độc đáo. Cho nên thỉnh thoảng ta vẫn có thể tìm vui trong việc trêu hấn đến phần nộ, miễn sao hấn càng chán ghét ta, sớm nghĩ ra cách thoái thác hôn nhân

Thiên Phi mang thai sắp đến kì sinh nở, càng nhận được nhiều yêu chiều của Thiên Đế, thế lực của Hoa tộc càng gia tăng, trong khi một trong tứ đại Thần tộc như Chu Tước lại thất thế. Thiên Hậu không ngừng đập bàn đập ghế, chuyện hôn nhân của ta càng trắc trở khiến nàng càng phiền muộn. Tính ra chỉ còn một tháng nữa là hôn sự của ta nhưng nghe đồn Thanh Long Thánh Quân xin Thiên Đế hoãn lại để đi dẹp loạn ở Yêu Giới. Thiên Phi còn tác động qua lại, hàm ý nói rằng Bách Hoa Tiên Tử với Thanh Long Thánh Quân tâm đầu ý hợp này nọ, khiến Thiên Đế trong lúc cao hứng mà nói một câu sẽ xem xét lại.

Điều này cũng khiến ta vui vẻ, quyết định đánh một ván chốt hạ, làm sao phải hợp tình hợp lý khiến hôn ước này bị hủy bỏ.

Có lỗi với lương tâm nhưng không thể có lỗi với sinh mạng, ta lại càng không muốn làm vật thế thân thay Diễm Hồ Tiên Tử trong cuộc hôn nhân này...

Thanh Long Thánh Quân dựng quân trại ở Bắc Thiên Môn, huấn luyện thần binh thiên tướng chuẩn bị chinh phạt Yêu giới.

Nửa đêm thanh tĩnh, đến hoa lá cây cỏ cũng say giấc, ta đột nhập vào doanh trại của hấn. Chuyện này ta đã vờ nói với Thiên Hậu, còn giả như khóc lóc đau khổ do thất tình muốn nàng giúp đỡ thực hiện kế hoạch trộm long tráo phụng vô liêm sỉ này. Thiên Hậu không mấy nghi ngờ, cho ta mượn Vô Ảnh Vũ Y bảo bối của Chu Tước tộc, khi mặc vào sẽ trở nên vô hình, vượt qua mọi kết giới pháp thuật thông thường.

Ta dễ dàng vượt qua mọi vòng ngoài doanh trại, lọt đến vòng trong cùng, vào lều chỉ huy của Thanh Long, chỉ bậc bội nổi đã canh ba thanh vắng, hần vẫn chưa đi ngủ, còn tranh thủ xem công văn...

Ta bèn nép vào góc nhà chờ đợi quan sát. Đột nhiên nghĩ rằng bản thân vô hình, ta bèn thoải mái bước ra ngoài, ngồi xuống ghế cạnh kệ công văn, bên trái bàn làm việc của hần...

Trong lều chỉ có ta với hần, mắt nhàn rồi ta bắt buộc phải liếc đến hần.

Thanh Long thần bấy giờ mặc một thân áo đơn màu lục nhạt, cổ áo hơi trễ nải, góc nhìn này vừa đẹp để từ chỗ ta thấy hết hàng họ của hần lộ ra ngoài. Năm ngoái ta có thuê một siêu sao Hàn Quốc làm người mẫu độc quyền, ngực của anh ta cũng không đẹp bằng thể này.

Ta thấy hần viết viết lách lách chăm chú bèn nhón chân êm như mèo ra phía trước mặt hần ngó xem. Thì ra là tấu chương gửi Thiên Đế về việc quân cơ, không hứng thú.

Hần viết tấu chương xong, gác bút hình như định đi nghỉ. Song dường như lại nghĩ ra chuyện gì, lông mày khí phách khê nhứ lại, lại mài thêm mực, còn lấy một cuộn giấy lớn trải lên bàn.

Vẽ tranh?Ồ nhàn rồi gồm... Đợi hần vẽ xong tranh chắc mắt ta díp lại luôn rồi, ta nghĩ mình có nên tháo áo lông vũ ra mà hiện hình rồi chạy vào ôm chăm lấy hần một cái cho xong không?

Ta vừa đưa tay lên định tháo tháo dây buộc áo bỗng thấy nam nhân trước mắt khê nở một nụ cười ấm áp như mặt trời đánh tan băng giá mùa đông. Thật khó tin, căn bản trước mặt ta hần chưa bao giờ có vẻ mặt tươi cười hạnh phúc và ánh mắt lương thiện dịu dàng như thế. Lần đầu tiên ta cảm thấy ngoài mỹ nam Park Yoo Chun ta dự tính mời làm người mẫu quảng cáo ra thì còn có một kẻ có nụ cười rạng rỡ ánh dương, đẹp dễ nghệ thuật, có thể hái ra đồng tiền bát gạo như thế.

Hần ta đang nhìn bông hoa trước mặt mà mỉm cười. Là một đóa hoa chuông, hần đang dùng đom đóm bỏ vào hoa chuông thấp sáng...

Hần nhắm mắt một chút, không phải là dưỡng thần luyện khí công mà đang tập trung hồi tưởng điều gì đó.

Hần bắt đầu vẽ, bút lông trong tay uyển chuyển tinh diệu như rồng bay phượng múa làm ta hoa cả mắt, hần họa với tốc độ rất nhanh, từng nét từng nét hiện ra trên nền giấy...

Ồ, ta biết hần họa ai – Bách Hoa Tiên Tử! Bingo! Bức vẽ chỉ một loáng là hoàn thành, không hổ danh là thần tiên. Người trong tranh sống động như thật, Bách Hoa Tiên Tử gió thổi cũng bay...

Cười với đóa hoa rồi ngồi họa nhân tình, xem ra hần cũng lãng mạn, cũng có chút năng khiếu hội họa, nếu ở thời đại của ta làm nhà thiết kế thời trang cũng không đói ăn...

Yên tâm đi, ta nhất định thành toàn cho hai người – ta tự nhủ với bản thân.

Hần vẽ xong tranh, thả đom đóm khỏi hoa chuông cho chúng bay ra trời đêm. Hai con đom đóm đục lấp lánh cùng xa khỏi tầm mắt ta, đóm sáng nhỏ dần rồi biến mất. Chỉ có đom đóm đục mới phát sáng...

Đom đóm từng xuất hiện trong một ý tưởng thời trang của ta nên nhất thời ta có hứng thú.

Loài đom đóm đục biết dùng cách chiếu sáng để quyến rũ các đom đóm cái, tuy biết rằng hễ càng chiếu sáng thì càng gặp nhiều nguy hiểm, thậm chí có thể chết vì bị các con côn trùng khác ăn thịt. Đây là cái gọi là sẵn sàng chết vì tình ....

Hi sinh vì tình, đối với ta trước giờ cho rằng là một chuyện lãng phí bạc nhất...

Ta... sẽ không chết vì tình ở chốn này, hoa không thể nở. Nam nhân giống như ánh sáng sẽ kích thích hoa nở, cho nên không được đến gần, một khả năng nhỏ nhất cũng không thể để sơ suất...

Ta lấy lại tâm trí, cũng là lúc trong lều mập mờ tối, giữa tranh tối tranh sáng ta cố gắng định hướng. Phát hiện Thanh Long Thánh Quân đã thoải mái nằm trên tháp nghỉ...

Chỉ còn chút ánh trăng đơn bạc lọt vào, hần nhắm chặt mắt, hơi thở đều đều, tóc đen xõa trên gối.

Ta hít một hơi, tháo Vô Ảnh Vũ Y xuống, lạng lẽ bước tới, ngồi sát mép tháp nghỉ.

Nên làm thế nào, nên làm thế nào? Không, nên làm từ đâu trước? Ôm hần, vuốt ve sờ soạng mấy cái cho hần thấy nhột rồi tỉnh lại hay cởi y phục hần ra cho hần thấy lạnh tự tỉnh lại?

Ta thấy tốt nhất là lên cúi xuống, thổi thổi mấy cái vào mặt hần là ổn nhất. Vì vậy ta ghét sát người hơn, cúi dần xuống, cho đến lúc gương mặt ta gần sát gương mặt hần, chóp mũi ta sắp chạm phải chóp mũi cao thẳng như đũa gọt của hần.

Ta nhắm mắt, định thổi một cái phù phù. Bỗng trời đất đảo điên, sau một trận quay cuồng ta thấy mình đang ở trên bỗng nhiên bị lật xuống dưới, lưng áp với tấm nệm mỏng. Mắt ta mở to, chăm chăm nhìn kẻ đang dùng một phần thân thể đè lên ta.

Một luồng khí lạnh cùng cực truyền đến khiến da thịt trên cổ ta cũng sắp đông cứng. Hơi lạnh lẽo tản ra thấm dần vào xương cốt, tê tái đau đớn. Lúc này ta mới biết, thứ đang kề sẵn trên cổ ta đây – Hàm Quang Lộng Ảnh Kiếm chỉ lấp lánh vì cái vỏ bên ngoài chứ lưỡi kiếm hoàn toàn chỉ là một thanh nước đá trong suốt ngưng tụ... Có điều độ sắc thì không ai dám đảm bảo...

3. Chương 3: Tôn Sư

Mùng bảy tháng bảy ... Trời mưa. Không phải mưa ngâu mà là mưa lớn.

Ta không biết thời điểm này Ngưu Lang Chức Nữ ra đời chưa nữa, nhưng có lẽ dù họ không tồn tại, trời vẫn có thể mưa như một quy luật tất yếu của thời tiết... Mùa này là mùa mưa bão...

Mà quỳ dưới trời mưa giông buốt giá thực sự không dễ chịu gì. Như ta đây, đang quỳ chịu phạt trước Miếu Nữ Oa.

Đêm qua sau khi đột nhập vào doanh trại của Thanh Long Thánh Quân bị phát giác, sự việc nhanh chóng được làm âm ỉ lên khắp cõi Thiên Giới. Khắp hang cùng ngõ hẻm, kẻ kẻ ra vào bàn tán, mấy ấn phẩm cái bắt kiểu Lục Giới tân bằng xuất bản âm ỉ, bán chạy như tôm tươi, nội dung nhả ra nuốt vào nhai lại chuyện Diễm Hồ Tiên Tử vì quá yêu mà phát cuồng, lại lo sợ Thanh Long Thánh Quân thay lòng đổi dạ nên không biết liêm xỉ tiết hạnh, ban đêm vi phạm thiên quy, đột nhập vào quân doanh, muốn dụ dỗ Thanh Long Thánh Quân “ăn cơm trước kẻng”.... Lần này tiếng xấu của ta còn thêm một tội danh – “dâm dật”. Thanh Long Thánh Quân thêm một phẩm chất tốt – “chính nhân quân tử”.

Tuy nhiên, dư luận lúc nào cũng có nhiều luồng. Cũng có một luồng nhỏ với quan điểm ngược lại. Thanh Long Thánh Quân dù sao cũng là nhân tài trong vòng mười vạn năm trở lại đây, công danh lên như điều gặp gió, không hẳn không có ai ghen ghét hần. Một số kẻ cũng tham gia đơm đặt, Thanh Long Thánh Quân không phải là giữ danh tiết gì, chẳng qua là “miếng ăn đến miệng mà dớp không được”. Sau đó thiên hạ bàn tán lý do Thanh Long Thánh Quân liên tiếp muốn trì hoãn hôn sự với Diễm Hồ Tiên Tử. Phe đối nghịch này cũng dùng những lập luận vô cùng sắc bén và thuyết phục, đủ sức dìm hàng Thanh Long Thánh Quân, rằng: Thanh Long Thánh Quân năm xưa tại sao tiếp nhận chỉ hôn của Thiên Đế, chẳng phải là có tiếp nhận chỉ hôn đó thì mới chắc chắn vị trí truyền nhân, ngồi lên cái ghế trưởng tộc Thanh Long đó sao? Thứ hai, Diễm Hồ Tiên Tử tuy tính nết khó chịu thật nhưng nhan sắc cũng thuộc hàng tốp lục giới. Như trong Lục Giới tân bằng đề cập, gương mặt của Diễm Hồ Tiên Tử tuy không phải diễm lệ xuất chúng nhất nhưng số đo các vòng lại là tỷ lệ vàng tuyệt đối, nàng lại là em gái Thiên Hậu, xuất thân tứ đại danh tộc. Thôi thì dù là vì lợi danh đã đành, dù cưới một cô nàng đồng đẳng đánh nhưng vẫn là tuyệt thế giai nhân hần cũng không thua thiệt gì, cùng lắm sau này tìm thêm vài thực nữ khác về làm thê thiếp tâm giao bầu bạn. Chẳng qua Thanh Long Thánh Quân “lực bất tòng tâm” thôi, bản tính sĩ diện, liên tiếp xin thoái thác hôn sự là vì không muốn cho thiên hạ thấy, mình bề ngoài mạnh mẽ cường tráng, cao to đồ sộ nhưng bên trong lại khiêm tốn... Chưa kể đến phe này còn lôi ra dẫn chứng độc ác, mấy năm gần đây Thanh Long Thánh Quân thường một mình đến Ngũ Hành Sơn thỉnh thuốc Vạn Hạnh Y Tiên, mặt ngoài nói là xin thuốc uội muối... Nhưng khắp Lục giới đều biết, Vạn Hạnh Y Tiên này y thuật căn bản so với Vô Cực Chân Nhân còn không với tới mép áo, lão ta chỉ nổi danh “Y Tiên”, vênh váo tự đắc căn bản bởi mấy thứ “Âm Dương hòa hợp tán”, “bổ thận tráng dương đan” bí truyền...

Hôm nay Thanh Long Thánh Quân bực bội nổi giận, nên trời mới mưa lớn như thế này ~.

Quỳ dưới mưa chịu phạt, còn phải đọc Nữ Oa Kinh sám hối, thực vẫn có phần oan trái ta không ngờ tới.

Sau khi ta bị phát giác tống ra khỏi doanh trại, Thiên Phi lập tức rót vào tai Thiên Đế, nói Thiên Hậu quá nuông chiều muội muội, gây ra chuyện tày đình vi phạm Tam tông tứ đức, tam cương ngũ thường. Chưa kể đến tội danh xâm nhập vào doanh trại Đại quân là một tội vô cùng nghiêm trọng... Nàng kêu phải xử phạt làm gương, nếu không thì tiết hạnh của giai cấp tiên nữ, tiên tử Thiên Giới bị ta làm ô uế hết. Thiên Hậu cùng nàng đầu khẩu bầy bầy bốn chín hiệp, sau đó Hoa Thiên Phi vì lợi thế cái bụng đã thắng thế, Thiên Hậu ném cho nàng và Thiên Đế một ánh mắt như chảo lửa Hỏa Diệm Cốc rồi nhấc đuôi áo rời khỏi Đại Điện.

Chung cuộc, ta phải quỳ trước miếu Nữ Oa thần sám hối, đọc kinh, tự lĩnh ngộ lại đạo hạnh của nữ giới.

Có một điều an ủi rất lớn, khi bạn chịu phạt, có một người cũng chịu phạt như bạn thì sẽ không thấy tủi thân...

Chính là lúc này, quỳ trước miếu Nữ Oa cùng ta đây, là Vô Cực Chân Nhân thanh đạm mà u sầu.

Lúc Thiên Hậu và Thiên Phi còn cãi nhau sắp sang hồi kết, Vô Cực Chân Nhân có đứng ra trước Thiên Đế, bộ dạng vô cùng đau khổ bất hạnh nói một câu rất dài và đậm chất học thuyết, đại thể là : Tôn sư ví như phụ mẫu, phụ mẫu ta đã mất, Thiên Hậu bận trăm công nghìn việc không thể để mắt đến, thân làm sư phụ như y mà không quản giáo được môn đồ, thực hổ thẹn với lương tâm, hổ thẹn với tổ tông Huyền Đạo Thần Giáo, hổ thẹn với Thiên Đế, cho nên việc vi phạm luân lý đạo đức ta gây ra hôm nay, y cũng có tội lớn, nên nếu Thiên Đế và Thiên Phi có tuyên phạt, y cũng xin lĩnh phạt tương đương...

Ta biết y quảng đại bác ái, muốn cứu vớt ta, muốn dùng vị thế của mình lấy cơ miễn hay giảm tội cho ta.... Tiếc thay sư phụ ơi là sư phụ, Ba mươi vạn năm đạo hạnh của người cũng không sánh nổi cục thịt đeo trên bụng Hoa Thiên Phi...

Ta nhìn sang bên trái, Vô Cực Chân Nhân quỳ song song với ta, bộ dáng nghiêm túc tuyệt đối, không như ta này giờ hết lắc người qua trái lại qua phải, nhấp nhồm không yên, thỉnh thoảng lại lên đuôi chân, kinh thư đọc câu được câu chăng, chung quy trời mưa cũng làm mực nát cuốn Nữ Oa Kinh trước mặt rồi...

Vô Cực Chân Nhân một thân thon dài, tóc màu lam thấm nước bết lại trên gương mặt thanh tú, từng lọn từng lọn phủ trên y phục trắng tinh không lấm bụi trần, y nhắm khẽ đôi mắt thường ngày u tịch. Lông mi mắt cũng rất dài, đường nét gương mặt thanh tú hoàn hảo đến chi tiết, không hổ danh đệ nhất mỹ nam lục giới một thời...

Ta mãi nhìn giọt nước mưa trong suốt chảy từ trán Vô Cực Chân Nhân xuống sống mũi, thấm qua đôi môi tỉnh lặng rồi nhỏ xuống cằm... Giọt nước lưu luyến gương mặt tuyệt thế kinh thiên nhưng vẫn không cưỡng nổi trọng lực, đau khổ rót cái “tách” rồi tan dưới mặt đất... Trong đầu ta liên tưởng đến một vài ý tưởng thời trang kết hợp giữa “mỹ nam đẹp như hoa” , “nước” và “số mệnh”...

Ánh mắt soi mói bắt kính của ta có lẽ đủ để người có đạo hạnh cao thâm như y không nhìn cũng cảm nhận được, Vô Cực Chân Nhân nhẹ nhàng lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của ta:

- Đồ nhi, đọc tiếp đi...

Hai chữ “đồ nhi” của y khiến ta thoáng ngỡ ngàng giật mình rồi thở dài. A ha, thì ra sau sự việc vi phạm nghiêm trọng đạo đức luân lý, không biết xấu hổ câu dẫn nam nhân của ta, ngay cả Vô Cực Chân Nhân cũng đã cảnh giác với ta. Hai chữ đồ nhi kia có phải y khéo léo nhắc nhở ta biết giữ ranh giới, đạo nghĩa sư đồ... không nên tơ tưởng đến y không?

- Kinh đã ướt hồng rồi sư phụ... – Ta vỗ vỗ cuốn sách xuống mặt đất, thoát trông là vẩy nước nhưng thực chất lại càng làm nó nát bươm hơn – Hơn nữa, mưa thấm vào người lạnh quá, ta cũng không có khí lực mà đọc đâu.... Ách xì !

Ta cố tình hắt xì hơi một cái, nhưng quả thật dầm mưa lâu lạnh thật, cho dù là thân thể của tiên nhân nhưng với một kẻ mất hết linh lực như ta, sức chịu đựng cũng không hơn mấy phàm nhân.

Vô Cực Chân Nhân mở ra đôi mắt, thăm thẳm sâu như đáy cốc, vời vời như trời đêm...

- Sư phụ dù là đích thân đến giám sát hay sám hối cùng ta, ta đều vô cùng cảm kích... nhưng tội chỉ phải đầy đọa mình dưới trời mưa như thế – Ta nhướn miệng cười, giọng điệu tôn kính chân thành – Sư phụ tuổi tác đã cao, không nên để âm hàn thấm vào ngọc thể, đệ tử thấy sư phụ nên về nghỉ ngơi trước đi!

Miếu này thanh vắng tĩnh mịch không có ai, đợi y về rồi ta sẽ vào trong miếu đốt lửa sưởi ấm, ngủ một giấc cho sướng. ~>~

Nào ngờ, Vô Cực Chân Nhân kia một chút cũng không nhúc nhích, trái lại còn tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần, yên lặng một vài giây thì chậm rãi lên tiếng:

- Đồ nhi, nhắm mắt lại... thả lỏng tinh thần... ban đầu ngưng khí tại Đan Điền...

Hả? Vô Cực Chân Nhân muốn hướng dẫn ta luyện khí công, pháp thuật ngay tại đây? Oh, nhìn y xem, lúc này mưa còn thấm vào người, bây giờ lại thấy thân ảnh y như trong suốt kì diệu, nước mưa xuyên qua, không hề thấm ướt...

Thật là kỳ diệu, nếu có thể lập tức học được thuật pháp có ích này thì ta cũng muốn học. Chỉ là...

- Sư phụ... – Giọng ta có khuynh hướng mè nheo – Nhưng mà... sơ đồ huyết đạo căn bản người chỉ dạy cho ta, ta còn không có thuộc... – Cuối cùng là kết thúc bằng một nụ cười trừ đầu khổ, giống như là vận bất đắc dĩ.

Vô Cực Chân Nhân thở ra, tiếng thở dài não nề, dường như phản ánh tất cả sự u buồn bất lực vì môn đồ ta đây.

Rốt cuộc y cũng đứng lên, ta nghĩ là y bỏ đi, không ngờ y bước ra phía đằng sau ta, chậm rãi quỳ xuống. Khoảng cách khá gần, ta nghe được tiếng trái tim đập đều đều trong lồng ngực y.

Hai bàn tay thon dài của y nhẹ nhàng vén những lọn tóc lòa xòa trên trán ta gọn ra sau, ngón tay trở hợp với ngón tay giữa, từ hai bên thái dương của ta truyền đến một luồng chân khí kì lạ. Chân khí truyền vào người, đầu tiên là ngưng tụ tại Đan Điền (ta biết mỗi vị trí cái đó) Sau đó luồng chân khí bắt đầu di chuyển khắp người ta. Ban đầu là theo mạch máu về tim, sau đó lại theo máu lan đi khắp cơ thể theo một trình tự.

- Ghi nhớ trình tự chân khí lưu chuyển trong người người, sau này dù không thuộc tên huyết đạo cũng có thể nhớ cách vận khí theo bản năng... – Vô Cực Chân Nhân bên tai ta nói.

Ta cảm thấy thân thể đang lạnh lẽo bỗng thần kì ấm áp trở lại, những giọt nước mưa cũng không còn thấm vào người ta nữa. Oa, kì diệu! Quả nhiên tu tiên dù rất phức tạp nhưng cũng không phí hoài...

Vì quá cao hứng, ta vui vẻ há miệng cười, ngoảnh đầu ra sau, vô tư mà reo lên:

- Lợi hại quá, sư phụ!

Lúc cổ quay lại phía sau, vì quá vô tư mà không để ý, khiến cho gương mặt ta vừa vận ngẩng lên, chóp mũi chạm với cằm y, khoảng cách rất sát, ta còn thấy gương mặt mình in trọn vẹn trong đôi đồng tử màu đen thăm man mác đậm sâu đó...

- A... ! Xin lỗi sư phụ! – Ta tự giác cúi đầu thấp xuống.

Ánh mắt Vô Cực Chân Nhân còn chút ngơ ngàng, trong khoảnh khắc đôi mắt như ánh lên một chút tinh quang, không phải là ánh sao lấp lánh rực rỡ, chỉ là chút ánh sáng suy yếu, giống như một ngôi sao sắp tàn lụi cố sáng lên một chút, một chút rồi chìm vào tuyệt vọng...

Vô Cực Chân Nhân hay u uẩn, u uẩn khiến cho người khác nhìn vào cũng động tâm suy tư, hoặc ngay cả hoa cỏ thấy y cũng phải thấm buồn.... Chính vì thế mà mỗi khi vô tình chạm phải ánh mắt y, ta tất yếu liên tưởng đến những hình ảnh sâu não như thế...

- Không sao...! – Vô Cực Chân Nhân nói, y nhắm mắt, hơi nhíu mày, dường như có chút khó chịu trong người.

Y nhanh chóng đứng dậy, lại vận khí điều hòa. Haiz, chẳng hay truyền cho ta một chút chân khí mà y cũng hao tổn như vậy? Vô Cực Chân Nhân đúng là có tuổi rồi, có tuổi rồi...

Vô Cực Chân Nhân điều khí xong lại trở nên hồng hào, bộ dạng khôi phục vẻ bàng quan tỉnh tại như cũ, y lại quỳ xuống bên trái, song song với ta.

- Nếu đã không lo lạnh, mau tiếp tục đọc kinh...

- Sư phụ, ta không muốn đọc Nữ Oa Kinh này nữa, ta muốn học Đạo kinh của sư phụ, cái nào khiến ta có thể trở nên hữu dụng ấy!

Ta phát hiện ra một đặc điểm tốt nữa của Vô Cực Chân Nhân, không những quảng đại bác ái mà còn rất hiền hậu, rất dễ đạt được thương thuyết, quả nhiên là bậc Thánh nhân không so đo chấp vặt. Sau khi ta nói không muốn đọc Nữ Oa kinh, y liền lập tức đọc Đạo kinh chỉ dạy cho ta. Nhưng không như ta mong đợi, không phải phương pháp luyện cấp tốc trở thành thần tiên, mà vẫn là Đạo học căn bản, đậm chất giáo điều...

“Duy nhất năng tồn tinh, duy tinh năng tập thần. Nhất giả hà dã? Thành cơ thị dĩ. Nhất chi tinh thông, thần cố tự toàn, hữu thần cố tự toàn, hữu tinh nhi hậu thần tòng chi dã. Duy thiên hạ chi chí tinh, năng vi thiên hạ chi chí thần, bảo nhất nhi dĩ, thánh nhân tận thử hĩ. Nhất nhi bất biến giả, tắc thậm chân chi tinh nội bảo nhi bất đăng...”

(Chỉ khi nào ta có Một thì mới bảo tồn được tinh. Chỉ khi nào ta có tinh thì mới tập trung được thần. Một là gì? Đó là sự tiếp cận được chân tâm. Thông hiểu được Một thì thần kiên cố và tự bảo toàn. Nói có thần kiên cố và tự bảo toàn tức là nói phải có tinh rồi sau thần mới kiên cố. Chỉ khi nào người ta có chí tinh thì mới có thể có chí thần, tức là việc ôm giữ Một đã thành. Thánh nhân nhờ đã giữ Một mà thành thánh nhân. Một không thay đổi, thì cái tinh rất chân thuần sẽ được bảo tồn bên trong và sẽ không phóng túng tiết lộ ra ngoài – Đạo Đức Chân kinh)

Giọng Vô Cực Chân Nhân đúng là ôn nhu đều đều như suối chảy mà, thật khiến người ta dễ dàng đi vào mộng đẹp... Cái này quả thật buồn ngủ hơn nhiều so với lịch sử lục giới, ta không cố được. Chẳng biết khi sư phụ đọc đến câu thứ bao nhiêu thì hai mắt ta đã dán keo lại với nhau.

Mộng đẹp ~ Ta đang đến....

Rốt cuộc là ta lịm dim, thân thể ngã nghiêng, không biết là ngã về bên phải hay bên trái nữa...

Những ngày sau đó, Thiên Hậu tỷ tỷ thường giam mình trong tấm cung, không bước ra ngoài cũng không gặp bất cứ ai ngoại trừ một vài lần thăm hỏi qua tình trạng của ta. Thiên Giới đồn đại Thiên Hậu vì thất thế mà sầu não sinh bệnh, lắm kẻ trước đây ở phe Hậu bây giờ lại lo cho tương lai của mình, chuyển sang ton hót, chạy sang cung điện của Hoa Thiên Phi chúc tụng, quà cáp...

Mấy tiểu tiên, nô tỳ của tỷ tỷ đôi khi lại đứng bên nàng ca thán, nhưng lần này Thiên Hậu chỉ lặng lẽ uống trà.

Ta cho rằng Thiên Hậu sẽ không bỏ cuộc sớm thế. Haiz, ai bảo thần tiên không có phiền muộn, không có tranh giành, không có thủ đoạn?

Chỉ là, ta ở chốn này không có tham vọng với bất cứ cái gì, không muốn giành lấy cái gì... chỉ duy nhất ý niệm có thể an toàn trở về thế kỉ 21 hiện đại...

Mấy ngày nay, ngoài chuyện đến lớp học của Vô Cực Chân Nhân gắng tiếp thu tinh hoa kiến thức, bắt đầu học lại pháp thuật... thì ta đều tranh thủ chạy đến Tầng Kinh Các nghiên cứu, tra tìm xem có cái gì viết đến chuyện xuyên qua thời không hay bùa chú hình hoa mạn châu sa không? Cả một tháp sách bảy tầng được ví như “biểu tượng tri thức” của Thiên Giới không dễ gì lục tìm trong ngày một ngày hai. Cả tháng trời mà ta vẫn loay quanh ở một góc tầng một ~.~

Còn một chuyện đau lòng khác, đó là ta đã thỉnh giáo qua Thiên Hậu xem nàng có biết hoa mạn châu sa trên ngực ta là gì không? Tiếc thay sau khi cởi áo cho nàng xem, ta ngộ ra ngoài ta ra thì bất cứ ai cũng không nhìn thấy bông hoa mạn châu sa nào cả. Thiên Hậu tưởng ta còn có vấn đề vì trí não...

Xem ra không ai trông thấy, không thể hỏi được ai, ta đành tự lo cho bản thân mình.

4. Chương 4: Đại Tiệc

Năm một trăm mười sáu vạn năm ngàn một trăm hai tám, Yêu Vương phản lại giao ước với Thiên Giới, ý đồ xâm lấn hạ giới, tàn sát vô số sinh linh, tội ác tày trời... Đệ thất Thiên Đế cử Thanh Long Thánh Quân thống lĩnh thiên binh thiên tướng chinh phạt, chỉ trong chưa đầy hai tháng tiến quân tàn tốc đã dẹp được quân đội của Yêu vương, Yêu Vương xin hàng. Thiên Đế phế truất Yêu Vương, lập tân vương mới cho Yêu Giới...

Mấy hôm nay Thiên Giới hân hoan vì tin mừng chiến thắng, nghe nói ngày mai khi Thanh Long Thánh Quân dẫn quân chiến thắng trở về, Thiên Đế sẽ mở đại tiệc mừng công... Các tiên nữ, tiên nga tất bật luyện tập ca múa nhạc văn nghệ, những ai không biểu diễn văn nghệ thì cũng bận rộn chuẩn bị xiêm áo đi dự đại tiệc. Nghe nói tiệc lần này rất lớn, lần này Thiên Đế không ngại phá bỏ thiên quy “tiết kiệm tài nguyên là quốc sách” để tổ chức một dạ tiệc thâm đêm, có mời tất cả nhân vật có tiếng tăm trong toàn lục giới. Mà mỗi lần có sự kiện tụ tập cả lục giới như thế này lại là dịp để anh hùng khoe tài, mỹ nhân khoe sắc... Lục giới tân bằng bản mới ra đời cũng là nhờ đây... Chắc không ít kẻ muốn leo lên vị trí cao hơn trong xếp hạng của tạp chí danh tiếng này nên mới mải mê chăm chút, tỉa tót tư dung như vậy.

Nền công nghiệp truyền thông của Thiên giới quả nhiên ra đời từ rất sớm và rất phát triển, trong Tầng Kinh Các, những ấn phẩm con ngan con vịt kiểu Lục giới tân bằng chiếm một diện tích trưng bày rất lớn. Đôi khi nhàm chán, mỗi mắt vì tra cứu các loại sách học thuyết luân hồi hay phù chú, ta lại rút tạt vài quyển tạp chí để đọc cho đỡ buồn, cũng là để biết xu hướng thay đổi của lục giới ra sao.

Có rất nhiều số Lục giới tân bằng, hình như không một thì cũng hai trăm năm phải cập nhật một lần, ta muốn tìm cuốn lục giới tân bằng thời cổ hơn nữa, thời mà Vô Cực Chân Nhân còn càn quét tất cả các bảng xếp hạng đó.

Chồng sách trên cùng là những ấn phẩm cũ kĩ. A đây rồi, Lục giới tân bằng mười vạn năm về trước, hình trang bìa là Vô Cực Chân Nhân. Có lẽ Lục giới tân bằng này in sau khi vừa kết thúc đại chiến lục giới, giai đoạn phục hồi vết thương chiến tranh và tài nguyên của Thiên Giới nên mới tiết kiệm giấy mực như vậy...

Vô Cực Chân Nhân vẫn là Vô Cực Chân Nhân, sau mười vạn năm không hề bạc một sợi tóc, không một nếp nhăn...

Vô Cực Chân Nhân hóa ra không có nguyên hình, không phải động vật gì đó như hổ báo, hồ ly, gấu trúc, cây cỏ, abc gì đó tu thành tiên mà ban đầu là con người, là đạo gia thăng thành tiên.

Vô Cực Chân Nhân có trái cây yêu thích là mạn – giống ta, thích bài hát đồng dao của hạ giới... không bao giờ thấy y ngủ, dù là ban ngày hay ban đêm?! Quái tiên, không ngủ mà vẫn bảo trì được dung nhan...

Chà, thiếu chi tiết quá, người đứng đầu bảng xếp hạng mà có vón vện hai trang giấy... thử xem trước thời chiến tạp chí có viết kĩ hơn không...

Ta vươn người với cuốn tạp chí trên cao kia, ô, cũng là khoảng mười vạn năm về trước, thời gian phát hành chỉ trước cuốn tạp chí vừa đọc ba trăm năm, nhưng hình bìa đã không phải là Vô Cực Chân Nhân.

Ai đây? Vẽ hình kiểu gì mà lại không phải chân dung zoom tận mặt mà chỉ là bóng dáng nhìn nghiêng từ xa... Phong cách tranh nghệ thuật đột phá ư? Không, là tranh nghệ thuật chiều hướng kinh dị...

Bối cảnh bức tranh trang bìa là cảnh hoàng hôn đỏ sậm tựa màu máu, từng sợi mây nhuộm huyết sắc rực lên... Cái điều linh thể lương, quỷ dị vẽ nên không gian một bãi chiến trường đã tàn. Phải, xa xa còn thấy những mảnh ngồn ngang chất đầy như xác chết, xương cốt, một vài sợi khói tím ngắt lượn lơ như thầy ma gào thét...

Nhân vật chính của bức tranh, một nam tử hán mặc giáp bào đen tuyền, áo choàng dài rộng cùng mái tóc cũng một tông đen nốt bị gió thổi tung, xung quanh hắn chướng khí ngưng tụ thành những tầng sương đen tím u ám... Tay hắn cầm một thanh trường đao vô cùng quỷ dị, máu còn vương trên trường đao nhỏ xuống, chân hắn đạp lên một vài cái đầu lâu xương sống...

Tuy không nhìn rõ mặt bởi góc nhìn và mái tóc che khuất, nhưng vẫn có thể thấy thấp thoáng nụ cười tàn ác lãnh khốc ẩn hiện...

Được, có công đầu tư, chụp được cái ảnh độc đáo cũng đáng đồng tiền bát gạo, xem ra người chắc vì oán hận Vô Cực Chân Nhân lên top 1 quá nhiều, cho nên tích góp tiền của cả một đời đầu tư cho ê kíp tạo hình lẫn vận động hành lang từ phía ban biên tập... Coi như cũng một lần được xưng danh đệ nhất mỹ nam lục giới...

Để ta xem mi là ai mà chịu chơi đến vậy... Ta bắt đầu lật qua trang bìa...

- Diễm Hồ Tiên Tử? – Một giọng nói trong trẻo bên ngoài cắt ngang suy nghĩ của ta – Người có ở đây không?

Là tiểu tiên nữ theo hầu Thiên Hậu, haiz, nội dung là ta bị tỷ tỷ triệu kiến về để chuẩn bị xiêm y cho đại tiệc. Để tiên nữ đi ra trước, ta lưu luyến nhìn ngó rồi quyết định cầm theo cuốn Lục Giới tân bản cũ này, tiện thể vợ đại vài số Lục giới tân bản cũ khác nữa về xem dần. Lúc ra khỏi cổng, viên tiểu tiên quan coi Tàng Kinh Các chặn đường ta lại, cung kính mà giải thích:

- Diễm Hồ Tiên Tử, không thể mang sách này về...

- Oh, tại sao?

- Hôm nay Tàng Kinh Các kiểm kê sách định kì, bất cứ sách nào cũng không thể mượn, hay là ngày mai Tiên tử quay lại.

- Được thôi! – Ta đưa chồng tạp chí trao lại cho tiểu tiên quan rồi trở về.

Nói là tìm ta vì xiêm áo nhưng lúc ta cười con Thiên Diệu về đến tẩm cung của tỷ tỷ thì nàng đã đi nghỉ trưa...

Ta bèn lượn sang Âm Dương Thái Tuế điện của Vô Cực Chân Nhân quấy quả, sau khi biết y không cần ngủ thì không cần kiêng nề giờ giấc nữa.

Môn đồ sư huynh nói với ta Vô Cực Chân Nhân đang ngồi trong vườn mạn uống trà. Như Lục giới tân bản đề cập, đúng là y thích cây mạn. Mùa xuân hoa mạn trắng, chắc cũng một màu tinh khiết như y. Còn mùa hạ này, mạn chín tím đỏ đầy cành, thực sự ngon mắt, chỉ tiếc các môn hạ của y không ai nở hái...

Không phải Vô Cực Chân Nhân bủn xỉn không ôn đồ ăn, những hoa trái khác y không bao giờ tiếc, chỉ có loại mạn này nghe đồn Vô Cực Chân Nhân nói “trồng riêng để ngắm” nên người khác vì tôn trọng sở thích của y mà không nở hái. Dầu sao cũng có thể thất thoát một vài quả.

Lúc ta bước vào vườn mạn, y đang ngồi bên một chiếc bàn bích thạch trang nhã, môi nhấp một ngụm trà nhỏ, mắt nhắm thả hồn thư thái.

Huh, ta thấy trên bàn có sẵn hai chén trà, phải chăng Vô Cực Chân Nhân biết trước ta sẽ đến. Nghe nói cái lợi hại nhất của Vô Cực Chân Nhân là bấm tay, gieo quẻ đoán số.

Thấy ta bước đến gần, Vô Cực Chân Nhân chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt nhìn qua ta một lượt rồi bèn hỏi:

- Vẫn chưa đăng vân được sao?

- Gần được rồi sư phụ! – Ta vui vẻ ngồi xuống ghế đối diện – Sư phụ có muốn mời đồ nhi uống trà không?

- Đây vốn không phải trà, là rượu. – Vô Cực Chân Nhân điềm tĩnh trả lời.

Ta cầm bình sứ lên rót thử vào chén, đưa lên mũi ngửi một chút. Hơi rượu xông thẳng vào mũi làm ta một trận choáng váng.

- Rất thơm nhưng độ cồn cao quá...sư phụ cũng uống rượu sao? – Ta không nghĩ Vô Cực Chân Nhân hằng ngày chỉ làm bạn với trà xanh lại cũng thưởng rượu.

- Rượu này đã cất mười vạn năm... – Y chậm rãi tự thưởng thức một ngụm nhỏ khác.

Mười vạn năm? Nhân gian chỉ ủ rượu mười năm đã là rượu quý, đây là rượu mười vạn năm, chắc mùi vị không thể tầm thường. Ta không nhịn nổi tò mò đưa chén lên miệng uống thử. Ô, cay quá, nồng quá, đến mức còn không kịp biết là mùi vị gì thì khoang mũi, miệng đã bị men rượu ngập lên làm cho say lảo đảo. Ta đặt vội chén xuống, day day thái dương. Tửu lượng của ta ở hiện đại rất tốt, nay chỉ vì một chén rượu

của Vô Cực Chân Nhân làm cho điều đúng. Hơi men của nó thật kinh khủng, càng lâu càng thấm, ta thấy trước mắt quay quay... Hình bóng trắng thanh khiết của Vô Cực Chân Nhân đã mờ mờ ảo ảo, biến thành một rồi hóa hai, ba... Trước mắt ta có đến hai ba cái củ cải trắng...

Đã say thì làm gì có ý thức, ta trong lúc chệnh choáng chỉ vào Vô Cực Chân Nhân mà cười nói:

- Ha ha, ông già củ cải trắng kia, không ngờ người là tiên rượu, không, là con sâu rượu lợi hại... ha ha!

Ta đứng dậy, cầm lấy bình rượu, rót thêm một chén ỳnh rồi uống ừng ực. Cạy đến mức chảy nước mắt nhưng ta không để tâm. Ta hai chân liêu xiêu xoắn vào nhau, vừa cười, vừa nói, vừa khóc.

- Ha ha, ta nói cho ông biết không dễ mà say, ta có thể thách mọi nam giới, mọi loại rượu...

- Ta nói cho người biết, ta không phải Diễm Hồ Tiên Tử, không phải thần tiên ở đây ha ha... Ta là người hiện đại, là người thế kỉ 21 ông biết không? - Ta bước đến, nín lấy áo Vô Cực Chân Nhân mà lải nhải than thở.

- Đây này, ở đây này - Ta lấy tay đâm thùm thụp vào ngực mình - Tên thần thánh chết tiệt nào đó đã đặt hoa lên người ta, ta không được yêu, ta không muốn chết, ta muốn trở về - Giọng ta đầy bức xúc, không còn quan trọng đối phương là ai, gấp gáp như hỏi tội - Ông có hiểu không? Trở về, ta muốn trở về, ta không muốn ở đây! Ông không hiểu sao? Cha mẹ ta chỉ có đứa con một này, ta phải báo hiếu, ta phải kế thừa! Ông biết không, mấy năm gần đây, mẹ ta rất hay ốm, huyết áp của bà rất cao... - Nước mắt tràn ra gương mặt ta - Không ngày nào ta không lo, không ngày nào ta không muốn trở về...

Ta lại uống rượu, đây thứ rượu chết tiệt gì, càng uống càng chảy nước mắt nước mũi, càng uống càng thấy lòng đau đốn sâu khổ...

Ta tỉnh dậy thấy gió mát vờn nhẹ trên da thịt, mở mắt ra thấy mình đang nằm trong một sương phòng thông thoáng nhìn ra vườn mạn. Đầu óc ta còn hơi ong ong...

Ta chống tay ngồi dậy, vừa lúc thấy Vô Cực Chân Nhân thông dong bước vào phòng, trên tay cầm một đĩa mạn to tròn, chín mọng ngon mắt.

A, ta nhớ rồi, ta uống rượu trong vườn mạn cùng Vô Cực Chân Nhân, sau đó bị say không biết trời đất là gì.

Vô Cực Chân Nhân đặt đĩa mạn lên cái bàn nhỏ đầu giường, nhìn ta mà nói:

- Men rượu trong người người vẫn chưa triệt tiêu hoàn toàn, tốt nhất hãy ăn mạn này đi!

Vô Cực Chân Nhân mời ta mạn? Thú thực mắt ta từ lâu đã để ý đến chúng rồi. Ta vươn tay lấy một quả mạn, Vô Cực Chân Nhân giải thích tiếp:

- Thứ mà người uống là Vong Sầu tửu. Vốn là một loại tửu để luyện cho tâm trí đạt đến cảnh giới vô sầu, vô ưu, không còn phiền muộn. Tuy nhiên để thích nghi với nó không dễ dàng gì, ban đầu uống phải, con người sẽ càng nghĩ đến u sầu, nghĩ đến tất cả mối lo, sầu nổi thêm sầu, sầu tự nhân thêm sầu, cho dù là một chuyện nhỏ nhặt cũng sẽ đau đốn tan nát cõi lòng... cho nên càng uống rượu càng đau khổ. Luyện đến khi đau khổ vượt qua cảnh giới, tâm sẽ đi vào hư vô, cho nên sẽ không còn cảm giác u sầu.

Ta cắn một miếng mạn, thật thơm ngon. Không chỉ vậy, đầu óc còn tỉnh táo lại, ta nhớ ra được chuyện ta say rượu khóc than linh tinh thế nào trước mặt Vô Cực Chân Nhân. Thì ra là do thứ rượu kì quái kia... Haiz, liệu y có tin đó là sự thật không?

- Mạn này là mạn gì mà ngon như vậy? Lại còn giải được rượu nữa? - Ta vui vẻ nhoẻn miệng cười, vươn tay lấy thêm một quả, híp mắt nhìn Vô Cực Chân Nhân - Sư phụ cho ta thêm một quả nữa...

- Người muốn lấy bao nhiêu cũng được.... - Vô Cực Chân Nhân quảng đại bác ái đáp - Chẳng phải thứ gì xa lạ, chỉ chính là loại mạn dùng ngâm Vong Sầu tửu mà thôi. Vừa làm rượu, vừa giải rượu.

- Oh, vậy có phải vườn mạn này cũng trồng mười vạn năm rồi không? - Ta ngạc nhiên thích thú đáp, không ngờ hôm nay được thưởng thức loại mạn trân quý của Vô Cực Chân Nhân

- Đúng vậy... - Vô Cực Chân Nhân xoay người, mắt nhìn ra vườn mạn.

Trong khoảnh khắc ta cảm thấy Vô Cực Chân Nhân hôm nay cũng thật tâm trạng, nổi ưu phiền so với ngày thường càng chất chứa hơn. Haiz, sự phụ có lẽ cũng bị ảnh hưởng của men rượu... Đến người còn đang tập thích nghi với Vong Sầu tửu.

- Vô Cực Chân Nhân mà cũng có chuyện u sầu sao? – Trong lúc vẫn vợ nghĩ linh tinh, ta buột miệng hỏi.

Y khẽ thở dài, im lặng một vài giây, âm điệu miên man:

- Thiên địa nhất chỉ dã, vạn vật nhất mã dã. Ta tất yếu cũng không tránh khỏi u sầu. – Lại ngừng một chút, y quay sang ta – Bản thân ngươi cũng là một nỗi u sầu của ta...

A, cái này thì ta hiểu. Sự phụ phải châm chước cho ta quá nhiều. Thôi được, ta sẽ tỏ ra cố gắng hơn một chút vậy...

Từ biệt Vô Cực Chân Nhân với một giỏ mận, ta đem nó về Lăng Tú cung, tính nhân giống ra một vườn mận khác...

Ngày hôm sau ta trở lại Tàng Kinh Các, một điều không biết là nên đáng ca ngợi hay đáng nuối tiếc là những tủ sách chứa ấn phẩm nhảm nhí kiểu Lục giới tân bản đã bị dọn sạch, thế chỗ vào đó là những cuốn sách tri thức bổ ích hơn. Haiz, dù sao ta còn chưa đọc mấy cuốn Lục giới tân bản cũ mà...

Tìm tòi một lát không thấy gì, lại nhớ đến hẹn của Thiên Hậu tỷ tỷ phải trở về để nàng chuẩn bị xiêm cánh cho, ta đành bỏ Tàng Kinh Các mà về sớm.

Oan trái sao, khi ra khỏi cổng Tàng Kinh Các, ta không thấy con Thiên Điều ta thường cười đùa. Hừ, dẫu đồ bìm leo, tên khốn nạn nào theo phe Hoa Thiên Phi đã chơi ta một vỏ vậy?

Bán tín bán nghi ta truy xét tên tiểu tiên quan đứng canh cổng Tàng Kinh Các. Hắn vẽ mặt đầy chân thật mà nói rằng, thực sự không có ai đến đây chơi xấu Diễm Hồ Tiên Tử, chỉ là lúc này Thiên Điều của ta nhìn thấy một đàn chim cùng chủng loại bay qua, liền mổ đứt dây buộc rồi vút cánh bay theo. Số là nhân dịp đại thắng, Thiên Đế ban lệnh đặc xá lẫn phóng sinh, người ta thả tự do không ít thiên điều...

Haiz, đến Thiên Điều cũng nhớ bầy đàn, anh em đồng loại cũ mà bỏ theo... Ta nhất định phải trở về với thế giới của nhân loại hiện đại...

Chim bay mất rồi, ta phải làm thế nào đây, làm thế nào đây? Ta không thể đi bộ, mà đằng vân thì cũng không vững...

Tiểu tiên quan kia cũng thấu hiểu hoàn cảnh của ta, hắn nói rằng phía sau Tàng Kinh Các có buộc một con dê của hắn, tuy chạy không nhanh lắm nhưng vẫn có thể miễn cưỡng cưỡi được. Làm người hay thần tiên đều không ai cho không ai cái gì, cò kè một hồi, ta bèn đứt một túm lông đuôi màu cam cho hắn, lông đuôi của hỏa hồ ly khi bện thành chỉ thì có thể phát sáng lấp lánh như kim tuyến, hấp thụ ánh sáng hơn cả minh châu dạ quang, thêu lên y phục thì sang trọng không gì bằng...

Nhắc đến chuyện lông đuôi và nguyên hình. Nhờ Vô Cực Chân Nhân chỉ dạy tận tâm, gần đây ta đã học được cách thức biến qua biến lại giữa hình dáng người và nguyên hình. Nguyên hình của Diễm Hồ Tiên Tử chính là một hỏa hồ ly chín đuôi. Ta có nhiều đuôi như vậy, thiếu một túm lông cũng không hề hấn gì. Thậm chí ta còn nghe được tin đồn, hồi Diễm Hồ Tiên Tử mê man suy yếu, ngày ngày rụng lông rất nhiều, cung nữ thường quét dọn xung quanh giường nhặt những túm lông đó, Thiên Hậu vì thương muội muội nên không nỡ vứt đi, đem bện thành chỉ thêu lên y bào

Ta ra phía sau Tàng Kinh Các, có một con vật bốn chân ngoan ngoãn đứng dưới gốc cây. Ô, con này mà gọi là con dê sao? Rõ ràng ta thấy nó giống một con tuần lộc. Còn là một con tuần lộc lông vàng óng ánh. Với con mắt của chủ hăng thời trang, tính tường các loại chất liệu vải sợi, ta đánh giá lông con này giá trị hơn lông của ta, mềm và mượt hơn, nếu vặt ra làm thành sợi thì miễn bàn. Xem ra ta vẫn được hời lớn...

Ta sờ sờ, vuốt vuốt lên thân mình con vật, nó có lẽ vì nhột mà rung rung cả người, miệng toét ra cười hí hí... Cái điệu cười của nó thì đúng là điệu cười của một con dê...

Ta chăm chú quan sát đầu nó. Sừng trên đầu nó là sừng của tuần lộc, mọi đặc điểm thể chất đều cho thấy đây là một con tuần lộc vàng chứ không phải một con dê... Haiz, một là thời bấy giờ người ta xếp con này vào chủng “dê”, hai là con này tuy là tuần lộc, tâm tính của loài dê nên gọi là con dê.

Con tuần lộc niềm nở đón chủ mới bằng cách liếm liếm lên mặt ta. Ta nhìn nó hài lòng rồi nhảy tót lên lưng nó, cầm hai cái sừng của nó làm vô lăng, lấy gót chân thúc mạnh vào mông nó một cái rồi hô khẩu lệnh:

- Cung điện của Thiên Hậu – Diên Hòa điện thẳng tiến !

Lời còn chưa dứt, con tuần lộc đã nhảy vút lên không trung, đuổi mây vượt gió bay đi. Thế này mà còn không phải là nhanh sao, báo hại ta vì quán tính suýt rớt xuống đất, may mà còn túm chặt đôi sừng của nó. Con thú này phi với tốc độ của sao băng, ta dù la hét thế nào nó cũng không ghì chậm lại. Cảm thấy cầm sừng của nó không chắc chắn và an toàn, nhờ cái sừng bứt ra khỏi đầu nó thì ta cũng rơi tan xác, ta bắt buộc phải ôm lấy cổ nó, ghì chặt người xuống, chân cũng quắp chặt mình nó...

Nó an toàn đáp xuống cửa điện Diên Hòa, thanh thoi vẩy vẩy cái đuôi ngắn ngủn còn ta thì ngồi bệt dưới nền đá cho đỡ chóng mặt...

Con tuần lộc cười lên điệu cười hé hé gian trá của loài dê già, trong nháy mắt biến thành một gã nam tử.

5. Chương 5: Atula Vương

A, ta biết người này, anh ta chẳng phải người xuất hiện trên tạp chí “Lục giới tân băng” sao? Á quân trong thập đại mỹ nam – Atula vương!!!

Đúng là anh ta, người mà ta cho rằng nhìn “ok” và mới lạ hơn Thanh Long Thánh Quân. Ta cứ nghĩ Atula là một sáu côi trong “lục giới”, bình thường không thể đứng ở thiên giới mà gặp được Atula vương... có lẽ là do sự kiện yến tiệc lớn lần này anh ta cũng được mời đến?!

Ta và đối phương cùng tỉ mỉ đánh giá nhau một lượt. Chúa tể côi Atula thân hình khôi phiêu bần, so với Thanh Long Thánh Quân vạm vỡ đồ sộ như tảng núi đá thì anh ta “mảnh mai” hơn chút, thanh tú hơn chút, giống như bạn đem lấy hình thể của Vô Cực Chân Nhân và Thanh Long Thánh Quân cộng vào rồi chia trung bình sẽ ra số đo của Atula vương vậy. Gương mặt cũng rất đẹp, làn da màu mật tự nhiên, kiểu như xu hướng thẩm mỹ thịnh hành ở châu Âu. Điểm mà ta thích nhất ở ngoại hình của anh ta, đó là mái tóc dài màu hung hung, lộn xoăn xoăn gọn sóng nhẹ tự nhiên, thực sự là hiếm thấy trong lục giới, có thể coi là người đi đầu cách tân style thời trang nhảm chán của lục giới vậy.

Còn cái gì khiến Atula vương nổi bật với người thường ư? A, dĩ nhiên còn cặp sừng nhỏ vàng óng trên đầu anh ta, nó chính là cặp sừng tuần lộc mà lúc này ta bám vào, có điều khi anh ta biến thành hình người, nó thu nhỏ lại, nhìn qua chỉ giống như anh ta đeo một chiếc bờm tai thú mà bọn trẻ con thường đeo khi trung thu... Ngoài ra trên cổ còn có một sợi dây chuyền bạc lấp lánh kì dị. Sáng như vậy, lẽ nào không phải bạc mà là bạch kim?!

Atula vương nhìn ta bằng ánh mắt soi mói, sau khi nhìn chán chê, anh ta mới nhếch môi cười, xã giao chào hỏi:

- Nàng là Diễm Hồ tiên tử nổi danh trên thiên giới phải không? Danh bất hư truyền, ngược thật là vĩ đại... – Nói rồi vươn ngón tay trở ra, trong lúc ta còn chưa phòng bị liền ấn ấn – Ồ, không có đem...

Lục giới tân băng có viết “Atula vương là người phong lưu, khoáng đạt...” tuy nhiên ta lại không lường đến việc anh ta lại “vô sỉ” đến vậy. Tiếc là ta hai mấy năm sống trên đời, với sự trêu ghẹo của nam nhân đã không còn đỏ mặt, vì vậy đoan trang đáp lại:

- Vậy theo ngài, có phải ta nên mặc xiêm y trẻ xuống một chút không? – Ta gạt tay anh ta xuống.

- Thật là tri kỷ của ta, biết trong lòng ta muốn nói gì! – Atula vương tán dương.

- Lần đầu tương ngộ, đâu dám nhận là tri kỷ!

- Trước lạ sau quen, người mới tương kiến có thể nói đúng suy nghĩ trong lòng mình, hẳn là kiếp trước có duyên nợ sâu sắc... – Thăng thần không ngưng ngừng tán tỉnh – Tại hạ là vương thượng côi Atula, tự là Hàn Tịch, tiên tử sau này có thể gọi thẳng tục danh...

Nghe nói Atula vương này là con trai độc nhất của tiên vương và tiên hậu Atula giới, thậm chí còn là “cực cưng” do hiếm muộn mãi mới có được, thảo nào anh ta được nuông chiều nên đâm ra trác táng hư hỏng. Nếu anh ta sinh ra trong một vương triều có cả chục hoàng nam, kiểu người thiếu đứng đắn này sao có thể kế vị đây?

Thật hợp lòng ta, ngay khi anh ta còn muốn dây dưa không dứt, một tỷ nữ của Thiên hậu đã được sai ra cửa để ngóng xem ta đã về chưa. Chính vì vậy, ta liền hướng anh ta hai chữ “cáo từ”.

Chỉ tiếc, Atula vương có vẻ thích nữ nhân ở ngực chứ không ở mặt, lúc này thấy anh ta liếc qua tỷ nữ kia cũng là nhìn vào giữa thân hình, đối với hai trái đào của ta, anh ta còn có vẻ lưu luyến không muốn rời, giống như đã thích là phải hái được...

- Diễm Hồ tiên tử, vừa hay ta cũng muốn vào bái kiến Thiên hậu nương nương! – Anh ta nhanh lẹ bước theo.

Thiên Hậu tỷ tỷ đã đợi trong điện lớn, nàng mặc bộ xiêm y chói lóa bậc nhất, đuôi áo dài đến hai chuc thước, tất cả đều óng ánh phát sáng. Tưởng tượng nếu nàng dang vãn phi qua, ngay cả dưới hạ giới cũng sẽ thấy được một vệt mây hồng quét qua đỉnh núi...

Khi thấy có bóng người lạ – Atula vương bước vào, nàng phẩy đuôi áo rồi ngồi lên ngai phượng, một ít diễm hỏa từ đó bắn ra tung tóe, giống như là để “thị uy”.

Atula vương thuộc tính “Thổ”, dĩ nhiên với “Hỏa” chỉ có quan hệ tương sinh chứ không tương khắc, cho nên anh ta không sợ lửa ~~~ Sau này ta mới nhận ra đó là điều bất lợi khiến mình bị “bắt nạt”...

Điều lạ là trước mặt Thiên hậu, anh ta hoàn toàn bày ra bộ dáng chính nhân quân tử, lịch sự đường hoàng, không hề lộ ra thái độ khiếm nhã. Thiên hậu lại đặc biệt không thích anh ta, nàng nhún lông mày, cất giọng đầy “xã giao”:

- Ô, sao vương thượng không đến bái kiến cô mẫu của mình là Hoa Thiên Phi mà lại ghé đến tệt xá thế này?

Thì ra Atula vương này có quan hệ họ hàng với Hoa Thiên Phi, thảo nào tỷ tỷ nhìn anh ta bằng con mắt này lửa đến vậy. Atula vương hoàn toàn bình tĩnh, dẽo mỏ đối đáp lại rằng:

- Tiểu vương ở nơi xa xôi lạc hậu nhưng cũng biết, Thiên Giới có phân chủ tớ cao thấp, cô mẫu chỉ là thứ phi, nữ chủ nhân của Thiên Giới là nương nương, dĩ nhiên phải đến chào hỏi người trước rồi... Tiếc là Thiên giới quá rộng lớn, tiểu vương đi mãi không tìm thấy Diên Hòa điện, lần này may mắn hạnh ngộ Diễm Hồ tiên tử, được nàng tỉ mỉ chỉ đường dẫn lối... – Nói rồi đánh mắt sang phía ta.

Thiên Hậu tức giận phẩy quạt, một tia lửa xuyên qua không gian giữa ta và Hàn Tịch, lửa cháy thành một bức tường định rõ ranh giới. Nàng cao giọng nói:

- Bỏn cùng cùng muội muội còn có việc quan trọng, cảm phiền... – Nói rồi hướng nô tỷ phân phó – Tiễn khách!

Atula vương bày ra bộ mặt lực bất tòng tâm, tựa như Romeo nhìn Juliet, miễn cưỡng rời khỏi Diên Hòa điện, trước khi đi còn dùng chú ngữ truyền đến tai ta: “Đào Đào tiểu mỹ nhân, hẹn gặp nàng ở yến tiệc, ta sẽ có quà cho nàng.^.^...”

Hàn Tịch kia đi rồi, Thiên Hậu sai hai mươi bốn tỷ nữ bày ra hai mươi bốn bộ xiêm y diễm dúa, vẫn là gam màu nóng. Ta lựa đại một bộ cánh cho là ít rườm rà nhất nhưng khi mặc vào mới biết là sai lầm. Thì ra bên dưới bộ xiêm y còn có hệ thống “dải lụa” chồng chéo vô cùng rắc rối, xỏ tay vào đâu, vắt qua đâu không chỉ một mình ta xoay sở được.

Tỷ tỷ tự thân lựa trang sức cho ta, theo y phục truyền thống của các tiên tử, trên đầu thường điểm bằng một đóa hoa lớn, nhưng tỷ tỷ vốn ghét hoa mà, cho nên không điểm hoa mà thay bằng lông công, lông phượng cùng với một loạt trâm ngọc nặng trĩu... Lúc cài trâm cho ta, nàng vừa nhắc nhở vừa cảnh báo:

- Diễm Diễm, muội nhất định không được qua lại với Atula vương đó!

- Vì hần ta là họ hàng của Hoa Thiên Phi?

- Đó là lý do chính, ngoài ra còn vì kẻ này phong lưu trác táng, có không biết bao nhiêu vương phi. Mà những vương phi đó đều đoản mệnh, phần lớn chỉ sau một vài đêm liền lăn ra chết, hẳn chính là một tên dâm tặc sát thê bậc nhất! – tỷ tỷ nghiêm trọng nói.

Đầu ngón tay ta hơi run run, chẳng hay Hàn Tịch là một tên biến thái SM? Chính là dùng bộ mặt phong lưu lừa gạt nhi nữ, đến khi buông rèm rồi mới biết phu quân của mình là một tên ác quỷ?

Cười chung mây với tỷ tỷ, đến tiệc không hề muộn. Tiệc lớn được tổ chức ở quảng trường trước Chính Dương điện, từ xa đã thấy thấp thoáng hàng trăm, hàng ngàn cái bóng xanh xanh đỏ đỏ đủ màu sắc.

Thiên Hậu lướt qua đầu tất cả, vòng qua vị trí trung tâm chính giữa dành cho Thiên Đế và Thiên Hậu, đủ để xiêm áo của nàng tạo thành một đường chiếu sáng mảnh liệt hơn hàng ngàn ngọn hoa đăng trang trí yến tiệc....

Bàn tiệc hôm nay được bày biện thành hình tròn đồng tâm hướng về chính giữa. Trung tâm là vị trí dành cho Thiên Đế, Thiên Hậu cho đến tứ vị thánh quân đứng đầu tứ đại thần tộc. Vòng ngoài mới dành cho các thượng khách cùng các vị thượng tiên tu vi thượng thừa như Vô Cực Chân Nhân, sau đó cứ xét theo thứ bậc và tu vi giảm dần mà xếp chỗ.

Cách xếp này chính là ngầm thể hiện, Thiên Giới luôn là trung tâm đứng đầu của lục giới....

Ngày hôm nay, ngoại trừ yêu giới vừa bị chinh phạt thì sứ giả của bốn giới còn lại đều được mời tới. Ta đã nhìn thấy Hàn Tịch, anh ta ngồi ở vòng trong của khách quý, thỉnh thoảng còn đánh mắt về phía ta trêu chọc. Thật may là tiên vị của ta chỉ đủ để ngồi ở vòng thứ tư. Vị trí khá tốt, ngay sát lối đi chính.

Trên bàn tiệc mới bày trà, rượu, chưa bày lên thức ăn khai vị, có lẽ khách mời còn chưa đến đủ? Ồ, ngay cả nhân vật chính của buổi tiệc – Thanh Long Thánh Quân còn chưa thấy đâu mà.

Nhắc đến là tới liền, quả nhiên Thanh Long Thánh Quân đốt hương muỗi cũng linh ứng. Ta cảm thấy luồng khí lạnh ngưng tụ, từ phía ngoài thấy tuyết lấm tấm... người đứng đầu Thanh Long tộc – chiến thần oai dũng của Thiên giới đã đến.

Xuất hiện trong màn sương giăng, một thân chiến bào cùng áo choàng dài màu bạc, bên hông dắt pháp bảo truyền thuyết Hàm Quang Lộng Ảnh Kiếm, toát lên phong thái uy vũ vô cùng. Đây chính là Thanh Long Thánh Quân – Khương Vũ, người đã một kiếm hạ gục Yêu Vương, khiến lũ yêu tinh làm loạn một phen thất kinh, vội vã đầu hàng...

Thanh Long Thánh Quân gương mặt vẻ như lãnh cảm đi qua tầng tầng bàn tiệc, khi tiến vào trung tâm, thi lễ cùng Thiên Đế, mở lời chào đầy chuẩn mực với chư vị quan khách rồi mới an tọa. Ta nhìn vào cái ghế trống của trưởng tộc Chu Tước, quả nhiên có chút không hợp mắt. Nghe đồn Thiên Hậu đăng cơ vẫn nắm giữ quyền trưởng tộc Chu Tước, bởi chưa tìm được người tương xứng để giao lại... Em gái Thiên Hậu – Diễm Hồ tiên tử không đủ điều kiện, không chỉ vì tu vi không à còn vì không có dòng máu “thuần chủng”. Nếu Diễm Hồ sinh ra không giống mẫu thân quá nhiều, là một con hồ ly màu cam mà giống phụ thân, nguyên hình là một con phượng màu trắng thì có lẽ bây giờ ta đã ngồi ngang hàng với Thanh Long Thánh Quân kia...

Thiên Đế anh tuấn nhân hậu nhắc lên ly rượu lên định khai mạc, hướng tới toàn thể người xung quanh, ánh mắt sáng lướt quanh một vòng đánh giá.

- Đoàn sứ thần của Ma Giới vẫn chưa đến sao? – Ngài hướng vị tiên quan phụ trách đại tiệc đứng phía sau mà hỏi.

- Bẩm Thiên Đế bệ hạ, có lẽ là đường xá quá xa xôi, hơn nữa ...

- Vậy cảm phiền chư vị đợi thêm một chút vậy! – Thiên Đế mỉm cười nói, đồng thời sai vị tiên quan đó ra phía thiên môn nghe ngóng.

Trong lúc chờ đợi, ta ngồi buôn chuyện với một vị sư huynh đồng môn – Thanh Hạc Đạo Sĩ ngồi kế bên. Ta đang thắc mắc là Thiên giới có uy, đứng đầu lục giới như vậy, tại giao Ma giới đến tiệc lại chậm chễ, như vậy có phải là cố ý hay không. Vị sư huynh này nhìn ta cười cợt, giống như nhìn một kẻ kém hiểu biết.

- Tiên tử sư muội lại không chịu học sử thuyết lục giới rồi, chuyện cơ bản đó mà cũng không biết! – Sư huynh được thể, bắt chước gần giống bộ dạng tri thức của sư phụ mà giải thích – Mười vạn năm trước, lục giới đại chiến, Ma Giới – Thiên Giới đứng đầu hai cực, giao tranh ác liệt nhưng cuối cùng Ma Giới cũng thua cuộc, chủ lực Ma giới đều hồn tiêu phách tán, lục giới sau này đều coi Thiên Giới là chí tôn. Ma giới sau này tồn tại chỉ mang tính hình thức, mọi việc đều do Thiên Giới ta kiểm soát. Người kế thừa vị trí Ma Tôn cũng bị phế một nửa tu vi, Thiên giới cử một tiên tử xuống làm Ma Hậu – chính là cô ruột của đường kim Thiên Đế. Tiên tử sinh ra nam hài, sau này được phong làm Ma Tôn kế nhiệm...

-Ồ ra vậy, vậy hẳn do đường xá xa xôi rồi... – Ta gật gù.

- Đúng vậy, Ma giới không dám đắc tội với chúng ta, Ma Tôn hiện tại chẳng phải là em họ của Thiên Đế sao...

Ma Tôn là em họ của Thiên Đế? Ta thầm nghĩ Thiên Đế tuần mỹ xuất chúng xếp thứ ba trong lục giới mà Ma Tôn còn không lọt nổi vào top 10, vậy chẳng hay Thiên Đế có người em họ quá tầm thường, chưa nói đến là xấu xí?

- Ma Tôn là người như thế nào hả sư huynh? – Ta quay sang vị sư huynh học rộng biết nhiều này hỏi tiếp.

Sư huynh hiểu sai ý của ta, thông thái trả lời:

- Ma Tôn đứng đầu Ma Giới, vạn vật trong lục giới đều có thuộc tính, chia làm bảy loại chính gồm 5 thuộc tính ngũ hành Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ và hai thuộc tính cơ bản “Âm” – “Dương”. Nếu như Thiên Đế nắm giữ thuộc tính thuần “Dương” tối cao, muội là thuộc tính “Hỏa” thuộc Dương ...thì Ma Tôn lại đứng đầu “Âm”. Theo lý thuyết thì Ma Tôn và Thiên Đế như hai cực, Thiên Đế điều khiển được tất cả thuộc tính ngũ hành tính dương, Ma Tôn cũng điều khiển được “Kim – Mộc – Thủy – Hỏa – Thổ” nhưng mang tính âm. Tính âm là....

- Đủ rồi...

Ta tính rút chén trà uống cho đỡ sầu não. Sư huynh hiểu lầm ý ta, ta không muốn hỏi về pháp thuật của Ma Tôn, mà muốn hỏi hẳn ta trông ra sao, có giống Thiên Đế không ~.~

Bỗng bên tai ta nghe thấy tiếng lục lạc kêu đینگ đینگ đang đang từ đâu vọng tới. Thanh âm mỗi lúc lại tới gần.

- Sư huynh, người có nghe thấy tiếng chuông hay xúc xắc kêu không?

- Không có nha...

Cùng lúc đó khí trời ngưng chuyển, mây sẫm màu hơn, làn sương lúc nãy do Thanh Long Thánh Quân tạo ra còn vương lại liền bị nhuộm màu, tầng tầng một sắc tím đen. Mọi người trong tiệc cũng bắt đầu chú ý đến.

-Ồ, âm khí, Ma giới đến rồi! – Sư huynh bên tai ta hô nhẹ.

Ta dĩ nhiên cũng nhìn thấy dấu hiệu kia, nhưng rõ ràng tai ta còn nghe được tiếng lục lạc, hơn nữa còn là trước khi thấy luồng khí lưu chuyển tới gần, lẽ nào pháp lực của ta cao hơn vị sư huynh này...

Ta xoay lưng nhìn về phía lối vào, thấy bóng một đoàn ngựa xe tiến đến. Khi họ đến gần, ta mới thấy rõ là một con hắc kì lân khổng lồ, bên trên chở đoàn sứ thần bốn năm người.

“Đینگ đینگ”, “đang đang” ...

- Giờ thì nghe thấy tiếng lục lạc rồi chứ? – Ta kéo vai áo vị sư huynh, chỉ vào phía đám người – Là lục lạc đồ chơi của thằng bé kia!

Ánh mắt mọi người vẫn đang đổ dồn vào đoàn sứ giả, đặc biệt là đứa bé ngồi trong xe gỗ. Là một thằng nhóc chừng một tuổi vô cùng bụ bẫm trắng trẻo, chân tay ngắn ngủn mập mạp, đầu lơ thơ vài sợi tóc tơ. Mắt to tròn tròn, đôi con ngươi màu hồng ngọc lấp lánh, cái miệng nhỏ xíu bi bi bô bô, răng còn chưa mọc hết nhưng đã đủ bốn cái răng nanh nhọn nhọn xinh xinh. Má nó mụm múp như hai cái bánh bao chảy xuống, khiến người ta không khỏi muốn cắn. Chung quy là hết như một con lật đật...

Thằng bé này thoát nhìn vương giả, mà có lẽ con nhà vương giả nên mới mập mập thế kia. Nó chỉ mặc trên người một cái yếm lụa đỏ, chất vải xem ra rất giá trị. Tay nó cầm một thứ đồ chơi – chính là cái lục lạc! Lục lạc có treo hai quả chuông vàng – thứ phát ra âm thanh đĩnh đạc vừa này.

- Chính là tiếng lục lạc kia! – Ta nhìn sư huynh nói, tiện thể cũng hỏi – Thằng bé bánh bao kia là ai vậy?

Sư huynh nhìn ta chăm chăm rồi bật cười:

- Hừ, sư muội lại trêu ta rồi đúng không? Làm gì có ai không biết đó chính là tiểu Ma Tôn? Còn nữa, làm gì có ai không biết thanh âm của cái lục lạc đó phát ra, Thiên nhân hay bất cứ ai mang thuộc dòng “dương” đều không nghe thấy. Âm thanh từ cái đồ chơi đó của Ma tôn có tần suất “âm”, trên lý thuyết chúng ta đâu nghe thấy được...

- Nhưng mà...

Nhưng mà ta rõ ràng nghe thấy, chưa kể đến lúc này đây thằng bé đang được tùy tùng của nó đẩy vào, nó còn rung rung cái lục lạc, ta vẫn tiếp tục nghe thấy...

- Trừ phi... trừ phi muội có thuộc tính âm ha ha! Nếu muội cho rằng như thế, không chỉ sư phụ bất lực, ngay cả phụ thân lừng danh của muội – Chu Tước Thánh quân cũng vì uất hận mà sống dậy... – Sư huynh kiên quyết là không tin, cho rằng ta cố tình trêu chọc y...

Quay sang chuyện Ma Tôn mà còn nhỏ như vậy sao? Ta nghe sư huynh giải thích, thì ra “nó” mới một ngàn tuổi, so với trẻ con dưới hạ giới thì chỉ như đứa bé một tuổi thôi... Thảo nào Lục Giới tân bằng không đề cập đến. Không biết năm vạn năm nữa nó sẽ trông như thế nào? Liệu sẽ anh tuấn đẹp đẽ hay sẽ béo tròn quay, nhìn như cục thịt mỡ phát ngán?

Khi tiến vào vị trí dành cho sứ giả Ma giới, Ma Tôn được lão già đi sau bế xuống ngồi, thằng bé hiếu động nghịch ngợm đủ thứ trên bàn. Thiên Đế chỉ mỉm cười, xem ra rất vui vẻ, còn nhiệt tình hỏi Ma Tôn lớn ra sao...

Sau lời khai mạc của Thiên Đế, đại tiệc đã bắt đầu, tiếng nhạc du dương bắt đầu được xướng lên...

6. Chương 6: Công Khai

Mọi người cùng nâng ly chúc mừng thắng lợi của Thiên Giới, những màn ca vũ đặc sắc lần lượt được biểu diễn, thu được tán dương nhiệt liệt. Cuối cùng cũng đến màn biểu diễn đắt giá nhất ngày hôm nay – múa lụa của Bách Hoa Tiên Tử.

Nhạc êm dịu róc rách như tiếng nước chảy, Bách Hoa Tiên Tử lướt vào giữa sân khấu trong cơn mưa hoa thơm ngát đủ sắc hương. Nàng mặc một bộ xiêm y màu hồng nhạt, mềm mại thướt tha tựa mây gió, hai tay yếu diệu tung lên hai tấm lụa dài, lụa quét nền những đường tinh tế giữa không trung, nhẹ đến mức người ta nghĩ chúng không một chút trọng lượng...

Hôm nay nàng trang điểm lại càng điểm lệ cầu kì, khéo môi khẽ cười, đẹp nghiêng nước nghiêng thành... Nàng ta có vẻ rất chăm chú ăn biểu diễn, không phải chỉ vì biểu diễn trước toàn thể chư tiên, mà đây còn là vì người mình yêu – Thanh Long Thánh Quân mà hiển vũ.

Tất cả nam giới có trong đại tiệc, có lẽ ngoại trừ Ma Tôn còn nhỏ chẳng hay biết sự đời và Vô Cực Chân Nhân quá thanh cao lãnh đạm thì tất cả đều dán chặt mắt vào Bách Hoa Tiên Tử kia. Thanh Long Thánh Quân thì khỏi nói, hần nhìn Bách Hoa Tiên Tử có thừa phần ngưỡng mộ si mê.

Sư huynh ta được sư phụ dạy bao đạo đức luân lý, vậy mà cuối cùng cũng không thoát khỏi mị lực của Bách Hoa Tiên Tử – Mị Nhi.

Ta không giống tỷ tỷ tức tối ghen tị, vẫn bình tĩnh thưởng trà, ăn bánh ngọt, còn đong tai ra phía xung quanh nghe thiên hạ đánh giá. Phần lớn là hết lời ca tụng muội muội của Hoa Thiên Phi, nhưng vô tình lại lọt vào một câu có hàm ý chê bai:

- Múa thế này đã là gì, mười vạn năm trước, lão tiên đã từng thấy một vị tiên cô, múa đẹp hơn thế này mười lần! – Thanh âm từ phía đằng sau ta.

Tức thì có ý kiến phản bác:

- Khắp hàng trăm vạn năm thiên giới, làm gì có ai múa đẹp hơn Bách Hoa Tiên Tử chứ! Lão già hồ đồ!

Thì ra là một lão già chặn thiên kiều, tuy tuổi tác đã à vẫn chưa thăng lên hàng thượng tiên. Nghe nói vì lão thích ba hoa chích chòe nên bị người đời khinh ghét, không ai tiến cử.

- Các người còn trẻ tuổi mới không biết gì! Năm đó ta vẫn còn là tiểu tiên quan quét dọn tại Âm Dương thái tuế điện, đã từng vô tình thấy tiên cô đạo sĩ đó ca múa, thực sự là vô cùng phi phàm, Bách Hoa Tiên Tử này có xách dép cũng không bằng!

- Hàm hồ! – mấy giọng phản bác xung quanh xem ra đã ngà ngà say – Lão già chim chích mỏ nhọn, nếu thực sự có tiên cô như vậy, bây giờ lão đã ngồi vào vị trí của Vô Cực Chân Nhân rồi!

- Đúng ! Đúng! – Lão già hét lên – Lão nhớ rồi, chính là tiên cô đó – Vân Hi tiên cô, xét ra là sư muội đồng môn của Vô Cực Chân Nhân. Các người không biết đâu, Vân Hi chỉ một thân y phục trắng không điểm dấu, không cần lụa dài mười thước, không cần dàn ca xướng phụ họa... nhưng tuyệt nhiên khiến người ta có thể cảm nhận được cái bay bổng của mây trời... thanh khiết mà diễm lệ...

- Ta chưa từng nghe thấy vị tiên cô này! Chỉ thấy có gió to thổi các vị ! – Một tên cười phá lên.

- Hừ... – Lão già bực bội lẩm nhẩm trong miệng – Các người không tin thì thôi, mặc dù Vân Hi tiên cô đột nhiên mất tích... nhưng thích thì cứ đến hỏi Vô Cực Chân Nhân, xem ông ta có biết Vân Hi hay không?!

Vân Hi, Vân Hi... Mười vạn năm...

Liệu điều này có liên quan gì trong ký ức của Vô Cực Chân Nhân u sầu?

Đột nhiên ta cảm thấy, có một cánh cửa bí mật nặng nề đã khép lại mười vạn năm về trước... Nếu không sao tất cả các sự kiện quan trọng đều diễn ra xung quanh thời điểm đó?

Ta mơ màng suy nghĩ, đã bỏ lỡ phần cuối trong màn ca vũ của nàng Bách Hoa tiên tử Mị Nhi, chỉ còn tiếng vỗ tay vang dội thức tỉnh ta.

Bách Hoa Tiên Tử một phen vui vẻ, hai má đỏ hồng, liếc nhìn về phía Thanh Long Thánh Quân mong đợi một cái gật đầu. Hoa Thiên Phi tỷ tỷ của nàng ta ngồi dưới Thiên Hậu nhưng vẫn là vị trí tốt nhất, ngang bằng với các vị nguyên thủ lục giới, xem ra đã vô cùng mát mặt. Cơ hội tạo thị phi, dè bẹp Thiên Hậu đã đến, nàng ta bèn tự nhắc cái bụng to, mang rượu lên chúc Thiên Đế, tiện thể như cao hứng đứng trước chư tiên mà nói:

- Muội muội của ta tài sắc có hạn, các vị đã chiếu cố rồi! Nhưng mà... – Nói rồi mắt lưu chuyển, liếc qua Thiên Hậu tỷ tỷ rồi lại tìm đến chỗ ngồi của ta, đồng thời cũng đem những ánh mắt khác theo đó hướng đến, như ngàn mũi dao công kích ta.

- So với Diễm Hồ Tiên Tử – hôn thê của Thanh Long Thánh Quân, Mị Nhi vốn không sánh được. Hôm nay là đại tiệc mừng công của Thanh Long Thánh Quân, chắc hẳn Diễm Hồ Tiên Tử cũng đã chuẩn bị một màn đặc sắc đến phút chót cho chư tiên đây mở rộng tầm mắt...

Ta thở dài trong lòng, xem qua bộ phim truyền hình hậu cung nào cũng có những màn công kích kiểu này. Công kích rất đúng chỗ, ta không biết ca vũ nha. Quả này chỉ khiến tỷ tỷ ủy khuất mà thôi...

Chư vị quan khách nhìn chằm chằm vào ta mong đợi, đặc biệt là Atula vương háo sắc. Thiên phi đã mất công đứng đây tuyên ngôn như thế, nếu ta không múa cũng không xong, không chỉ là vấn đề nội bộ thiên giới mà còn thất lễ với sứ giả các nơi khác. Nhưng ta múa không bằng Mị Nhi thì lại thành trò đùa... Chắc chắc...

Nhìn qua tỷ tỷ, thấy nàng nheo mắt, hỏa khí bùng bùng. Thiên Đế không để thời gian chết, bèn hướng ta hỏi:

- Diễm Hồ muội muội có thể hiến vũ không?

Atula vương cùng quan khách trông đợi, Thanh Long Thánh Quân lạnh lùng như không thèm đếm xỉa tới, Tiểu Ma Tôn mãi mê nghịch lực lực...

Duy chỉ có Vô Cực Chân Nhân vẫn nhắm mắt dưỡng thần, ngay sau đó ta nghe thanh âm êm êm truyền đến tai ta. Là Vô Cực Chân Nhân nhắc nhở:

“Đừng cố chấp để bị rơi vào thị phi, Diễm Diễm. Người không cần đứng lên, ta sẽ có cách thu xếp...” – giọng nói của y đầy ảm áp, trấn an tinh thần ta, khiến ta cảm thấy rất yên tâm.

Giống như lúc nào cũng có thể dựa vào sư phụ vậy...

Vô Cực Chân Nhân đứng dậy, hai tay cung kính hướng Thiên Đế, từ từ giải thích:

- Kính tâu Thiên Đế bệ hạ cùng chư vị ở đây, Diễm Hồ Tiên Tử là đệ tử của bản đạo, từ khi thoát khỏi kiếp nạn đều nhất nhất tu đạo ở Âm Dương Thái Cực điện, ca vũ biểu diễn đều không luyện tới, một mực theo đạo sống thanh bạch ẩn dật, e rằng không thể trước chư tiên trưng ra diễm sắc diễm hương, mong chư vị hiểu cho truyền thống của Huyền Đạo giáo...

Sư phụ nói thật chí lý, người tu luyện theo đạo sao có thể đứng trước công chúng phô diễn múa may, trưng bày ra sự “sexy” của mình. Chư tiên cùng quan khách cảm thấy cũng khá hợp tình hợp lý, còn đang sắp gật gù thì Thiên Phi lại nhảy vào đối ứng:

- Ý của Vô Cực Chân Nhân là, biểu diễn của Mị Nhi thô tục phạm thường như ca kỹ dưới hạ giới sao?

- Bản đạo không có ý đó, chẳng qua là vì đồ nhi của bản đạo và Bách Hoa Tiên Tử có phần khác biệt... – Sư phụ tình tứ đã trù tính kỹ khả năng Thiên phi sẽ nói rằng ta cũng thô tục khi xông vào trường của Thanh Long Thánh Quân, y bộ dạng chân tình mà giải thích tiếp – Kể từ khi Diễm Diễm gây ra chuyện lớn, Thiên Hậu càng muốn nha đầu này tu tâm dưỡng tính, trước là giao cho bản đạo giáo dưỡng tâm hồn thanh tịnh theo Đạo, việc này cũng là hợp với giáo huấn của Thiên Phi lần trước...

Thiên Phi có phần vùng vằng trở về chỗ ngồi, Thiên Hậu thở ra thoải mái rồi nhếch môi chọc tức lại. Vẫn là sư phụ cứu ta một màn bề mặt...

Thiên đế vội chuyển sang đề tài khác, đó là luận công ban thưởng. Trước là ban thưởng cho từng thiên binh thiên tướng lập công lớn trong cuộc chinh phạt lần này. Có lẽ Thanh Long Thánh Quân sẽ được ban thưởng đặt biệt nên để đến sau cùng mới công bố chẳng?

Ta nhàn hạ uống trà, chờ đến hết màn này, lúc văn tiệc sẽ tìm cách chuồn về. Bỗng đâu có một tên tiểu tiên quan mang đến một cái hộp bọc nhung gấm, lén lút đưa cho ta rồi nói: “của vương thượng tặng”.

Ta lập tức nghĩ đến Atula Vương Hàn Tịch, lập tức mở hộp ra xem là trân châu báu vật gì.

Thực đáng thất vọng ~.~

Xem ra không mấy giá trị lắm, ngó đi ngó lại cũng không phải trân bảo pháp khí gì. Chỉ là hai cái mặt nạ gỗ được sơn trắng đen xanh đỏ... Là loại mặt nạ người ta hay đeo trong lễ hội.

Khách quan mà nói thì họa tiết trang trí, cách sơn và phối màu khá độc đáo và hợp mắt, có điều để có một bộ thời trang liên kết với chúng thì cũng hơi mệt nha.

Cái mặt nạ vẽ lông mày thanh hơn, mi mắt cong cong này là mặt nạ nữ...

Cái mặt nạ vẽ lông mày rậm dài, có râu này là mặt nạ nam...

Tặng cái này có ý nghĩ gì? Atula vương háo sắc chẳng nhẽ lại thâm thúy ẩn chứa lời lẽ gì bên trong?

Ta nhìn lên phía anh ta, Hàn Tịch nhìn lại ta, nháy mắt.

Được, ta sẽ từ từ mà suy nghĩ vậy...

Luận công xong cho các phó tướng, Thiên Đế tất nhiên là phải ban thưởng cho thống soái, người có công lao nhất – Thanh Long Thánh Quân. Đặc biệt ưu ái hơn, Thiên Đế nhìn hấn, cao hứng mà nói:

- Thanh Long Thánh Quân, lần này công lao của khanh thực không nhỏ, vì vậy ta cho khanh tự chọn lấy phần thưởng của mình!

Đã là Thanh Long Thánh Quân cầm đầu thiên binh thiên tướng, đứng đầu Thanh Long thần tộc thì còn thiếu cái gì nữa, hơn nữa chắc Thiên Đế cũng thừa hiểu bản thân hấn nổi tiếng trung trực liêm khiết, sẽ không đòi hỏi công lao to lớn gì. Hối như vậy chẳng qua để tránh cho Thiên Đế phải nghĩ ra cái để ban thưởng hợp lý thôi. Hình như từ nãy, Thiên Đế cũng rất đau đầu khi cứ phải ban thưởng, mà không được ban thưởng nhiều người giống nhau, các sứ thần sẽ đánh giá Thiên giới nghèo nàn nha... ~~

Gương mặt hấn trước sau vẫn là lạnh lùng, lướt qua chư tiên, sau cùng không hổ thẹn, không ái ngại mà nói:

- Thần chỉ xin một nguyên vọng duy nhất!

- Được, ái khanh cứ nói, nếu là việc khả thi, ta lập tức ban thưởng!

Mọi người khá là hồi hộp xem Thanh Long Thánh Quân sẽ xin thưởng cái gì. Nếu ta là hấn, cá chắc sẽ xin từ hôn với Diễm Hồ Tiên Tử.

Thanh Long thánh quân bình tĩnh đứng dậy, thái độ trước sau đều rất đường hoàng mà nói:

- Thần đối với việc này không chỉ xem là luận công ban thưởng, nếu Thiên Đế bệ hạ có thể chấp thuận, đối với vi thần chính là một sự chiếu cố lớn không gì sánh bằng. Nếu phải trả giá thêm, thần chấp nhận từ bỏ vị trí trưởng tộc Thanh Long đồng thời để lại thần khí Hàm Quang Lộng Ảnh Kiếm này... – Nói rồi hấn tháo kiếm bên hông, hai tay đưa lên...

Mọi người tò mò, xì xào nhau không biết là việc hệ trọng gì mà Thanh Long Thánh Quân lại đánh đổi như thế. Riêng ta đã biết rõ đáp án.

- Mười vạn năm trước, di ngôn của Tiên đế chỉ hôn ái nữ của Đức Chu Tước Thánh Quân cho người kế thừa của một trong tam đại thần tộc còn lại. Di chỉ đó được bệ hạ tiếp nhận, đồng thời xét thấy trong tam đại thần tộc, chỉ có tuổi tác của thần gần với Diễm Hồ Tiên Tử, cho nên từ khi vi thần còn niên thiếu đã được bệ hạ ban hôn, thánh chỉ vốn được phụ thân cùng toàn gia tộc của thần lĩnh nhận... Có điều, sau nhiều vạn năm trưởng thành, thần thấy rõ bản thân lỗ mãng, không xứng với Diễm Hồ Tiên Tử, đồng thời thấy đôi bên vốn không có tình cảm, sợ rằng dù miễn cưỡng, thần cũng sẽ để nàng ủy khuất...

Được lắm, lời lẽ cũng không tệ, không xúc phạm đến ai, lại cho thiên hạ thấy Thanh Long Thánh Quân thực biết điều... Dẫu sao cũng không tránh khỏi việc cả yến tiệc mấy ngàn người đây, ai ai cũng lao vào bàn luận, giống như gặp được chuyện khôi hài bậc nhất. Tiệc luận công ban thưởng trở thành một cái chợ vỡ, mấy kẻ đã lấy giấy giấy bút bút ghi chép, còn lượn vòng quanh các nhân vật có máu mặt phỏng vấn cảm nghĩ. Xem ra ngày mai, tin này sẽ phủ sóng toàn thể lục giới, báo lá cải sẽ phủ kín đường đi lối lại...

Thanh Long Thánh Quân muốn từ hôn Diễm Hồ Tiên Tử!

Chấp nhận trả giá quá lớn, từ bỏ vị trí Thanh Long thần, như vậy thực hợp tình hợp lý. Hấn không còn là Thanh Long Thánh Quân, điều đó cũng có nghĩa hấn không còn nghĩa vụ lấy Diễm Hồ Tiên Tử.

Ánh mắt soi mói công kích chủ yếu dồn vào ta – hấn, thiên đế – thiên hậu. Chỉ có ba người thái độ không hề kinh ngạc hay tò mò chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo: Ma tôn, Vô Cực Chân Nhân, Atula vương.

Tỷ tỷ siết chặt tay dưới gầm bàn, dùng ánh mắt nóng bỏng gạt phăng những kẻ nào muốn quấy nhiễu nàng hay tính bâu đến chỗ ta. Nàng hoàng bào lóng lánh, khí thế đứng dậy, kiêu ngạo đầy uy hiếp mà nói:

- Thanh Long Thánh Quân nói thế há chẳng xem thường di ngôn của Tiên đế và Thánh chỉ của bệ hạ là trò đùa sao? Hay là xem thường Chu tước tộc không xứng liên hôn?

Thiên phi rõ ràng không chịu thua, nhảy vào một màn lý lẽ, nói rằng Thanh Long Thánh Quân là công thần, hơn nữa là bệ hạ cho hấn một nguyên vọng này nọ, rồi lời lẽ của Thanh Long Thánh Quân đâu có chỗ nào bất kính với Thiên đế hay xem thường ai. Rồi còn chọc ngoáy ai đó mới nên kiểm điểm lại mình, hoặc nói

rằng thánh chỉ ban ra nếu không hợp tình hợp lý, không hợp với lòng người thì sửa đổi lại cũng là đương nhiên. Nàng ta còn ra vẻ mèu khốc chuột, nói rằng nếu Thanh Long Thánh Quân không toàn tâm toàn ý với ta, thì người ủy khuất lại chính là ta, thà rằng ban hôn ta ột vị thần tiên tương xứng khác....

Thiên Phi với Thiên Hậu tương khắc như nước với lửa, cứ đầu khẩu là y rằng mang cuồng phong bão tố đến, khiến Thiên Đế cũng phải nhúc nhủ. Cuối cùng người bực dọc bắt cả hai yên lặng trở về vị trí, dùng thần uy của mình trấn áp lại bàn tiệc nhốn nháo này.

Thiên Đế hướng đến nhân vật chính - người bị phụ bạc là ta, thẳng thắn mà hỏi:

- Diễm Hồ Tiên Tử nghĩ thế nào?

Đã đến nước này rồi, ta không cần giả bộ nữa, chỉ cần ta nói không muốn, có lẽ Thiên Đế cũng sẽ không ép buộc ta. Hôn nhân cả hai bên cùng chối bỏ, dĩ nhiên là không thể gượng ép, nếu không sẽ thành trống đánh xuôi, kèn thổi ngược mà thôi.

Vì vậy ta hít một hơi sâu, đứng trước quần hùng, đồng dạng không giấu diễm mà nói:

- Thần thiếp cũng muốn từ hôn với Thanh Long Thánh Quân, xin bệ hạ ân chuẩn!

Cả đại tiệc, không ai bảo ai cùng “Ồ” lên một tiếng, tạo thành một cơn sấm khiến hạ giới có thể nghe thấy ~~~

Vượt ngoài sự trông đợi của ta, gương mặt lạnh lùng của Thanh Long Thánh Quân cũng chợt biến đổi, có lẽ hắn cũng không thể tin ta có thể dễ dàng buông tay đến vậy...

Việc sau này ta cần làm là lo đối phó, giải thích với Thiên Hậu mà thôi...

Để bổ sung thêm, ta cũng thừa nhận một lí do hợp tình hợp lý:

- Nguyên nhân cũng như Thanh Long Thánh Quân trình bày. Thần thiếp tuy ngưỡng mộ hắn, nhưng suy nghĩ kĩ cũng thấy, mình không muốn làm một nương tử bất hạnh lạnh lẽo trong khuê phòng...

Tiếng lục lạc của tiểu ma tôn cứ vang vọng “đình đình đang đang” như muốn quấy nhiễu, đôi mắt nó lấp lánh sắc hồng hồng. Atula vương cười khẩy nâng chén rượu lên môi bình thần uống. Sự phụ khê nhắm mắt rồi thở dài ra...

7. Chương 7: Nháy Mắt Thành Tiên

Ta đang ở tâm trạng một người trốn chạy dư luận...

Dù sao việc cũng đã làm rồi, scandal thì cũng xảy ra rồi, chuyện âm ỉ này cũng chỉ là một bước tiến mới trong con đường đi lên vị trí “nữ hoàng scandal lục giới” của ta...

Chỉ là, từ yến tiệc hôm đó, Thiên Hậu tỷ tỷ không có nhìn mặt ta. Mặc dù ta đã cố giải thích, nhưng nàng trước sau vẫn vô cùng phần nộ và thất vọng...

Chuyện là, tại đại tiệc hôm đó, Thiên Đế đã chính thức xóa bỏ hôn ước giữa ta và Thanh Long Thánh Quân. Nhưng như vậy không có nghĩa là xong chuyện, vì di ngôn thiêng liêng của tiên đế, ngài đã hứa tìm cho ta một nam tử tương xứng khác @.@. Nhưng chính vì tỷ tỷ một mực cho rằng, Thanh Long Thánh Quân hiện giờ là tốt nhất, dù là về tài năng hay gia thế sự nghiệp...

Thanh Long Thánh Quân được từ hôn với ta nhưng lại không bị phế chức trưởng tộc Thanh Long, bởi hắn là đại công thần của Thiên giới, cánh tay đắc lực của Thiên đế... Thiên đế nói rằng hắn sẽ phải “bù đắp” lại cho ta một cái giá thích hợp khác nhưng tạm thời chưa nghĩ ra.

Haiz, thật ra ta đâu có cần bù đắp, ta vốn chỉ muốn tránh xa nam nhân, hơn nữa ta thương tình hấn và Bách Hoa Tiên Tử yêu thương nhau mà phải vì một kẻ như ta chia duyên rẽ thúy... Quan điểm của ta, dù là hôn nhân danh nghĩa đi nữa thì cũng không thích chung chạ với nữ nhân khác...

Còn bây giờ đây, ta như cũ lại ngồi trong một góc Tàng kinh các, đem tâm trí dồn vào những cuốn chú thư dày cộp. Một ngày của ta từ sau hôm đó chỉ có thức dậy, đến lớp học của Vô Cực Chân Nhân, lướt qua Tàng Kinh Các, trở về Lăng Tú cung ngủ, nhắm mắt bịt tai, làm lơ với đám tiêu của thiên hạ...

Ta đang chuyên tâm là thế, đột nhiên có tỳ nữ thân cận của ta chạy đến báo, có người đợi ta ở Lăng Tú cung...

Ta cứ nghĩ là Atula vương háo sắc đến quấy quả, nhưng không thật ngờ là “vị hôn phu đã ruồng bỏ ta trước bàn dân thiên hạ” – Thanh Long Thánh Quân.

Con người kiêu ngạo này, có thể đến Lăng Tú cung tìm ta giữa lúc dầu sôi lửa bỏng mà không ngại dư luận này, nhất định phải là chuyện minh bạch hệ trọng, ta đoán phần nhiều là thương lượng cái giá bù đắp.

Lăng Tú cung của ta tuy nằm ngoài lãnh địa của Chu tước tộc nhưng phong cách xây dựng và kết cấu vẫn đậm chất “hỏa”, phần nhiều vẫn là dùng cẩm thạch xây đắp lên. Mặc dù ta đã cải biến lại một số nội thất, trang trí thêm nhiều mảng màu tương phản nhưng không giảm được mấy phần “hỏa khí” âm thầm tỏa ra... Thậm chí lần trước, khi ta cố gắng nhốt hoa tuyết kết tinh của hấn, mới chỉ treo lên một lúc là chúng đã tan thành nước...

Vậy mà hôm nay có vị thần nắm giữ nước và băng giá này nổi bật đạo mạo đứng giữa Lăng Tú cung, tản ra một luồng khí mát mẻ hoàn toàn đối lập, tựa như một chiếc điều hòa LG công suất lớn...

Ta vốn định giả bộ ủy khuất, đem hạt tiêu rắc lên khóe mắt cho giống một nữ nhi bị ruồng rẫy, xong lại nghĩ tuyên ngôn hủy hôn của Thiên Đế đã ban ra rồi, hấn cũng chắc chắn không quan tâm đến Diễm Hồ Tiên Tử nghĩ sao, tội gì phải tiếp tục làm cho lỗ bịch?

- Thanh Long Thánh Quân đến đây làm gì? – giọng ta không hờn không giận hỏi.

Hấn dĩ nhiên không nhiều lời, cao ngạo lạnh lùng mà đáp:

- Chuyện bồi thường cho tiên tử, ta cũng đã có chủ kiến. Vốn dĩ ta nghĩ mọi chuyện sẽ không đơn giản như thế này, cũng không nghĩ mình còn tiếp tục giữ chức Thanh Long thần. Ta đã hỏi qua ý kiến bề hạ, người đồng ý để ta bù đắp cho tiên tử một nửa tu vi.

- Một nửa tu vi? – Ta ngạc nhiên há miệng, nhất thời không để ý đến hình tượng – Một nửa tu vi của nhà ngươi là bao nhiêu năm? Bao nhiêu công lực?

Trong đầu ta nghĩ đến Thanh Long Thánh Quân này cầm đầu Thanh Long tộc, tu vi của hấn thuộc hàng thượng thừa. Hơn nữa nghe đồn hấn là bậc kỳ tài có tư chất trong lục giới, tu đạo nhanh gấp đôi thần tiên bình thường. Vậy có phải là quá lời cho ta không?

Thanh Long Thánh Quân vẻ mặt có chút dăm chiêu, giống như vì biểu tình của ta quá lỗ vậy ~.~

- Tuổi tác của ta hơn tiên tử một chút, nhưng cũng tính tròn là mười vạn năm, một nửa tu vi của ta tương đương với mười vạn năm tu vi của tiên tử trước đây.

Quả nhiên gấp đôi bình thường, thảo nào hấn “rộng rãi” đem một nửa tu vi đi bù đắp như vậy... “Sự cảm kích” và tán dương ban nãy của ta dành cho việc hấn “chơi đẹp” cũng đã giảm đi ít nhiều, song khóe môi ta vẫn hơi nhếch nhếch. Hấn đã đem cho, dù không đến mức quá hứng thú nhưng ta cũng không tội gì mà từ chối, chí ít cũng có thể đẳng vân vân vút, hai tay bùm chéo bắn ra lửa tung tóe như tỹ tỹ sao? Dem dọa Thanh Hạc sư huynh “thích thể hiện” kia, đảm bảo mắt y sẽ trợn ngược.

Nhưng mà, so ra với mười vạn năm tu vi, ta thích thanh Hàm Quang Lộng Ảnh Kiếm hơn, vì vậy không ngại lời mặc cả, gương mặt biểu đạt giả dối chuyên nghiệp như trên thương trường:

- Đa tạ thành ý của Thánh Quân, chỉ có điều ta nữ nào lấy đi một nửa tu vi của ngươi như thế, chi bằng ta chỉ lấy một phần tư tu vi, số còn lại bù trừ cho pháp bảo kia vậy...

- Thần kiếm pháp bảo của Thanh Long tộc, người mệnh hỏa có cầm cũng không thể sử dụng... – Thanh Long Thánh Quân nheo nheo mắt đánh giá ta.

- A, vậy sao... nhưng là ta vẫn chưa có pháp bảo... – Ta có chút rầu rĩ nói, khoe miệng tròng xuống, vươn bàn tay ra – Thôi, cứ đưa một nửa tu vi đây...

Lúc ngược mắt lên mới thấy Thanh Long Thánh Quân có phần chăm chú nhìn ta, giống như nhìn quái thú lạ. Ta cố gắng mượn luôn đôi con ngươi của hắn làm gương, phát hiện ra trên mặt ta cũng không có cái vết nhòe nào. Nghĩ ngợi một hồi, ta phân vân rằng có phải biểu hiện của ta và Diễm Hồ Tiên Tử hiện giờ đã có nhiều chỗ không tương đồng?...

Ta chủ quan coi rằng Thanh Long Thánh Quân sẽ không đếm xỉa đến, nhưng thực sự vừa rồi cách mà ta và hắn đối thoại, tuy chỉ có mấy câu nhưng lại ở tình trạng “bình thường” mà “không bình thường”. Diễm Hồ Tiên Tử nào có thể bình tĩnh thái quá đứng trước Thanh Long Thánh Quân như thế...

Ta cố gắng điều tiết cử chỉ, tỏ ra có phần hối tiếc nhìn hắn nói:

- Ngày trước ta quả thực rất ngưỡng mộ thánh quân, vì vậy đã làm phiền ngài rất nhiều. Nhưng giờ ta đã nghĩ thông suốt rồi, chuyện hôn nhân tình cảm không thể gượng ép... – Âm điệu của ta rầu rĩ rĩ rĩ.

Tinh quang trong mắt Thanh Long thần đẹp trai khẽ ngưng đọng, trong giây lát đó dường như tản ra thứ khí mát lạnh mà ôn hòa, không hề lạnh lẽo khắc nghiệt.

- Vậy phải đa tạ tiên tử đã suy nghĩ thông suốt... – Thanh Long Thánh Quân vừa điềm đạm nói, vừa chậm rãi lấy ra trong người một cái lọ nhỏ, khắp lọ lan tỏa một luồng ánh sáng xanh bạc dễ chịu. – Ta đã đem một nửa tu vi chia đều rồi truyền trong năm viên chân đơn kết tinh này. Sở dĩ Tiên tử mới bình phục, thân thể không thể tiếp nhận lượng lớn tu vi như vậy, ta mới hỏi qua ý kiến Vô Cực Chân Nhân, sau cùng thống nhất chọn cách này. Trước mắt Tiên tử dùng một viên, bốn viên còn lại sau này từ từ sử dụng, có thể hỏi qua sư phụ của người để biết thời điểm thích hợp sử dụng...

Ta hào hứng nhận lấy chiếc bình từ tay hắn, mở nắp ra, dốc lấy một viên chân đơn nhỏ xíu như viên kẹo, cũng không nghĩ đến việc giữ hình tượng đoan trang gì, không như các tiên nữ thường e lệ quay đi rồi lấy ống tay áo che miệng mới dám nuốt thức ăn, ta trực tiếp thả nó vào miệng, đưa tay định vuốt ngực một cái...

Viên chân đơn vừa trôi xuống qua cổ họng, chưa kịp xuống dạ dày đã ứ lại khiến ta ngạt thở, ta càng cố vuốt ngực, nó càng như ứ đọng, bỗng chốc ta thấy viên chân đơn nhỏ xíu đó như thoát ra một mảnh lực siêu nhiên, muốn làm nổ tung lồng ngực ta.

Ta ngã xuống đất, giấy dựa khó chịu, vừa đưa mắt nhìn Thanh Long Thánh Quân ai oán lại vừa phải cố thở. Chính khuôn mặt hắn cũng vì bất ngờ mà chợt biến sắc, khăn cấp vội đến điểm vào ba cái huyệt đạo trên người ta.

Viên chân đơn chợt trôi xuống, ta ho sặc sụa, há mồm thở dốc, không còn chút hình tượng. Thanh Long Thánh Quân bên cạnh nhứ mày, nghi hoặc mà hỏi:

- Khi uống chân đơn mà không vận công điều khí sao?

- Điều khí là cái gì...? – Ta trong lúc còn mải lấy lại không khí, không mấy để tâm mà đáp – Chẳng phải là mọi việc trước đây ta đều quên hết rồi, cái gì cũng không nhớ rồi sao!

Khi đã bình ổn lại hô hấp, ta mới quay ra nhìn hắn, vốn là định cảm ơn cho phải đạo, nào ngờ thấy hắn lại nhìn ta chăm chăm... Ta lúc đó cũng chỉ đơn thuần cho rằng, biểu hiện lúc này của ta rất là kinh khủng, rất là mất hình tượng nên hắn mới như vậy.

Ta đứng dậy, ra vẻ chỉnh trang một chút rồi thản nhiên nói với hắn một chữ “Đa tạ!”. Dường như lúc này ta cảm thấy trong người tràn trề sinh khí, bay bổng lạ thường, muốn thử nhún chân một cái xem có bay vút lên được không.

Quả nhiên mới đặt chân một cái, khắp người ta đều rực lên ánh lửa màu cam rực rỡ, thân hình bay lên nhẹ nhàng, không còn chao đảo như lúc mới tập đăng vân. Ta vui vẻ cười lớn, mải mê xoay qua xoay lại,

những đốm diễm hỏa kéo thành vệt dài theo mỗi cái đập tay đập chân xoay, cùng với xiêm y quét qua quét lại như hoa đuốc...

[Chính là, ngày sau hồi tưởng lại, ta mới biết lúc bấy giờ mình quá hồn nhiên mà không ý thức được, ở góc độ phía xa mà Thanh Long Thánh Quân có thể thấy, bóng dáng ta vừa vặn giống như một vũ công diễm lệ đang tùy hứng khiêu vũ với nụ cười trên môi rạng rỡ trong sáng nhất...]

Ta vui vẻ đến mức quên cả tiễn khách, một phen bay lượn đến thẳng Âm Dương Thái Tuế điện, muốn khoe thành quả này cho sư phụ và nhân cơ hội “tổ ra nguy hiểm” trước mấy vị sư huynh.

Trước đây ta lười nhác, ngại phải học thần chú hay gian khổ luyện công phu từ căn bản nên không hề biết được một khi đã có pháp lực trong tay thì sẽ cảm thấy sướng khoái như thế này... Đúng là vận tốt, không cần học mà có sẵn mười vạn năm tu vi, lại còn tránh được việc phải lấy một cái máy làm đông nước đá cao ngạo.

Ta tính đến chuyện sau khi đến chào sư phụ và báo thành quả xong sẽ đi chu du tiên hạ, làm một vị bồ tát sống cứ thế trong một vạn năm, nhân tiện tìm cách trở về thế giới hiện đại. Thiên giới không có cách trở về, ta không tin ngũ giới còn lại không có. Có đường đến, ắt có đường trở về.

Khi đến Âm Dương Thái Tuế điện, ta lượn một vòng đẹp đẽ mới bay vào, chín cái đuôi cáo màu cam dài thườn thượt xòe ra óng ánh. Sau khi uống chân đơn trích từ tu vi của Thanh Long Thánh Quân, không chỉ gọi được diễm hỏa mà ta cảm thấy nguyên hình cũng long lanh đẹp hơn bao lần. Nhưng phải công nhận, bản thân hồ ly lai hỏa phụng hoàng thì đuôi cáo cũng dài hơn bình thường, màu lông cáo không trắng bạch đơn thuần mà trở nên rực rỡ. Có pháp lực vào, càng phát huy được khí chất sẵn có. Thảo nào tu vi đối với thần tiên lại quan trọng như vậy, chắc chỉ kẻ có tư chất thiên bẩm, dễ dàng nhanh chóng đạt được tu vi như Thanh Long Thánh Quân mới không quá tiếc rẻ. Hơn nữa, nếu đúng là một người đàn ông tốt thì hi sinh chút ít tu vi để được ở bên người mình yêu thích thì cũng là đáng.

Ta đáp xuống đại sảnh thần điện, sư đệ Bạch Hạc Tôn Tử từ nóc tòa điện bay xuống theo một đường vòng cung, sư huynh Thanh Hạc đạo sĩ cao tay hơn, từ đỉnh bảo tháp cao nhất lượn xuống theo một quỹ đạo xoắn quấy. Đáp xuống đất, bọn họ còn không biến thành dáng người mà đứng một chân, co một chân, dùng chiếc mỏ giữ giữ bộ lông cánh mà họ cho là tôn quý.

Ta gian manh cười một cái, lắc lắc hông xoay một vòng nhỏ, liệt hỏa theo sau bộ đuôi bắn ra tung tóe về phía họ, cả hai vội đập cánh tránh né nhưng Bạch Hạc Tôn Tử chậm chạp vẫn bị xém một chút lông bên sườn.

Họ biến thành hình dáng người, Bạch Hạc Tôn Tử cau giận, sư huynh Thanh Hạc kia thì luôn bắt chước tỏ ra điềm tĩnh giống sư phụ, chỉ nghiêm mặt mà nói rằng:

- Người theo Đạo phải khiêm tốn, sư phụ dạy muội như thế nào? Nay có được chút pháp lực đã thích khoe mẽ sao?

- Đúng vậy, đúng vậy! – Tên sư đệ – con hạc béo kia được thể hòa thêm – Dấu sao cũng là pháp lực đối bằng hạnh phúc cả đời, ngươi còn không thấy xấu hổ sao?

Hừ, lại là một tên thích đối địch với ta mà, gần đây gia tộc ta thất thế, sau vụ từ hôn này, những người đã ghét Diễm Hồ Tiên Tử lại càng khinh thường không coi ta ra gì. Ta cũng hóa thành hình dáng người, đầy tự tôn mà nói:

- Pháp lực của ta đã đủ để tốt nghiệp rồi, từ sau này phải cáo biệt chư huynh đệ, các người ở lại tu luyện cho tốt. – Nói rồi ta kiêu hãnh nhìn vào phía trong – Sư phụ đâu, ta đến để gặp người, không muốn đối co với hai người.

Vừa mới dứt lời thì bên trong chính điện truyền ra thanh âm trầm trầm của sư phụ, âm điệu rõ ràng là không hồn không giận, không có nộ khí nhưng hàm ý nghiêm khắc:

- Diễm Diễm, ngươi sai rồi. Vì học nhật ích, vì Đạo nhật tổn. Đạo không có cảnh giới, ngươi cho rằng như thế nào đã là đủ, như nào có thể tốt nghiệp, như nào có thể thị uy trước hai huynh đệ đồng môn?

A, ngay cả sư phụ cũng cho là ta sai sao, rõ ràng hai bọn họ muốn gây sự trước. Mà trước giờ cho dù ta có làm sai, sư phụ cũng luôn bênh vực ta cơ mà? Ta còn chưa kịp mở miệng biện minh đã thấy thân ảnh trắng tinh khiết của sư phụ đứng trước mặt, đôi mắt sâu thẳm ẩn chứa nỗi thất vọng. Y tiếp tục giáo huấn ta, bênh vực hai con hạc một teo tóp như con tép, một béo tròn như ngỗng kia:

- Cho dù ngươi đã có pháp lực, có tu vi của Thanh Long Thánh Quân để lại, chưa xét đến có đạt hay không thì những thứ khác như Đạo học căn bản, Luân Lý, Sử Thuyết... tất cả đều không có tiến bộ. Như vậy có thể so sánh với đồng môn của mình sao?

Con hạc gầy trảm ngâm gặt gù đắc ý, con hạc béo được thể càng chành chọc, trước mặt sư phụ còn tỏ ra muốn đòi lại công đạo. Hắc nhấc cánh lên, ăn vạ sư phụ:

- Sư phụ người xem, sư tử ý có pháp lực, thiêu cháy bộ lông của ta, à không, xem thì thiêu chết ta!

Rõ ràng là một thương tích còn con, sư phụ lại vô cùng thiên vị, càng nghiêm khắc với ta hơn.

- Thần tiên có pháp lực sử dụng để hại người khác đã là cấm kị, dùng pháp lực đả thương huynh đệ đồng môn lại càng là phi đạo đức luân lý.

- Đúng vậy, sư phụ nhất định phải nghiêm khắc trừng phạt sư tử! – Bạch Hạc tôn tử thêm phần kích động.

- Đệ tử cũng cho là sư muội nên sám hối...! – Kể này giờ tỏ ra tỉnh tại, sư huynh của ta cũng chen vào.

Thật là bất công mà. Sư phụ sau khi chớp chớp đôi mắt sâu, hướng ta ban hình phạt:

- Vậy thì Diễm Diễm, ngươi mau chép phạt mười tám cuốn kinh thư, bao giờ chép đủ thì có thể ra về.

Chép phạt? Thần tiên cũng có vụ chép phạt sao? Kinh thư không dùng pháp thuật in hàng loạt được hay sao mà phải chép? Sư phụ còn có lương tâm không vậy? Đã không bênh vực ta còn không làm rõ trắng đen. Nghĩ lại những ngày tháng trước đây luôn được sư phụ bao bọc khiến ta càng thấy ảm ức. Chẳng hay sư phụ thanh cao cũng bắt đầu theo xu thế của thời đại, muốn tẩy chay ta rồi?

- Nếu ta không chép phạt thì sao sư phụ? – Ta có phần liều lĩnh hỏi.

Ta cứ nghĩ sư phụ Vô Cực Chân Nhân sẽ thất vọng, cau mày mà biện giảng thêm cho ta một hồi, nào ngờ y càng bình thản, lần này chỉ nói đúng một câu:

- Vậy... từ nay ngươi có thể đi, sau này cũng không cần bước chân vào Âm Dương Thái Tuế điện nữa.

Nói rồi ông già ba mươi vạn tuổi này lạnh lùng xoay đi, tà áo trắng bình thường khiến ta cảm thấy thư thái thoát tục giờ lại làm ta cảm thấy có phần ngứa mắt. Chỉ một câu mà sư đồ ân đoạn nghĩa tuyệt.

Ta định cứ kiêu ngạo như vậy mà bỏ về, dù sao không học cũng thoải mái hơn là học. Nhưng sau khi xoay lưng bước đi vài bước, nghĩ đến chuyện từ nay không thể gặp ông già này nữa, ta lại đắn đo. Nếu y muốn xa lánh ta do ta thất thế thì tại sao không ghê lạnh ngay từ đầu? Trước giờ rõ ràng là luôn chiều cố ta, là một ân sư có trách nhiệm, vì ta mà mấy lần chống đối Hoa Thiên Phi... Nếu y ham lợi danh, ắt đã không thể trở thành Vô Cực Chân Nhân vạn người khâm phục. Rõ ràng là như vậy...

Nhưng ta không nhận là ta sai đâu, chỉ có thể biện giải rằng người già tính cách thất thường, thỉnh thoảng lắm lắm một chút. Haiz, không được, y có vẻ rất uyên bác, sau này còn nhiều việc phải nhờ cậy, phải giữ lại mối quan hệ này. Nghĩ đến đây, ta lại xách đủ chín cái đuôi quay lại Âm Dương Thái Tuế điện, không đi cửa chính mà vòng theo cửa sau băng qua vườn mạn.

Vườn mạn chín thơm hương, theo gió thổi đưa đến tận mũi ta, ta muốn dừng lại hái vài quả ăn tạm rồi đi tìm Vô Cực Chân Nhân sau. Nếu y không chịu thỏa hiệp nhận lại sư đồ, ta sẽ rình lúc ông già này bế quan mà hái trộm đầy một giỏ rồi thiêu trụ vườn mạn này. Đùng bất ngờ khi ta cũng xấu tính nhé, nếu sâu thẳm trong ta không có một chút nhỏ nhen và thủ đoạn này, có lẽ ở thế giới cũ đã không có ai ghét ta mà muốn ám sát...

Mạn này trồng trên đất tốt thật, to gấp bốn lần quả bình thường, cắn một miếng như bay lên tận trời xanh. Sau khi lựa một cây ở góc khuất và hái sạch mạn giấu đi, ta mới đường hoàng đi tìm Vô Cực Chân Nhân.

Ta nhớ lần trước say rượu, y đưa ta về một sương phòng gần đây...

Không quá mất công đi tìm, ta đã thấy bóng trắng của sư phụ trước hiên nhà xa xa. Y đang ngồi trên bậc thềm gỗ, dựa lưng vào một cái cột, nhắm mắt mơ màng. Gương mặt tuyệt mỹ hơi ửng đỏ, bên cạnh còn có mấy hồ lô rượu lẩn lóc và một bình đang uống dở. Mùi rượu nồng bay ra, ta vội lấy bàn tay che mũi.

À há, ta giật mình phát hiện ra, cảnh tượng vạn năm cũng không thể tìm kiếm này: Vô Cực Chân Nhân say rượu, Vô Cực Chân Nhân say rượu ha ha! Ta thò ra đằng sau, theo thói quen định lục tìm con I-phone chụp ngay một pho tổng tiền, nhưng đặng cạy thay, không tìm thấy điện thoại, chỉ nhổ được một túm lông cam. Thiên giới tuy thần thông quảng đại nhưng lại thiếu một cái máy ảnh bình dân. Thực sự pháp lực thượng thừa cũng không sánh bằng công nghệ cao thời hiện đại ~.

~Vô Cực Chân Nhân dường như đã uống rất nhiều Vong Sầu tửu, uống đến mức say rồi. Thảo nào vị tiên gia tu vi thượng thừa này lại không may mắn phát hiện ra sự có mặt của ta.

Sư phụ say rồi, tuy biệt lập với hình dáng phi thường thoát tục vốn có nhưng vẫn rất có hình tượng, không hề giống kẻ phàm phu tục tử.

Những lọn tóc màu lam lòa xòa xuống gương mặt y, lông mày tinh tế khê nhú. Chợt môi Vô Cực Chân Nhân lẩm bẩm, âm điệu không rõ, nhưng vẻ như là rất khó chịu:

- ...Đau...! Ta đau quá...

- Sư phụ, sư phụ đau ở đâu?

Ta vội lại gần xem xét, có vẻ như uống nhiều quá nên đau đầu rồi sao? Ta nên đỡ y vào nhà trong rồi ép nước mật cho y uống. Nghĩ vậy, ta lại gần, nhắc tay y choàng qua vai mình, gồng sức dìu y lên. Sư phụ trông thanh mảnh như vậy hóa ra cũng nặng gớm. Mới đi được một hai bước, ông già khó tính này lại cần nhân:

- Đau.... Không được, người mau tránh xa ta ra...

Cái gì? Đến mức này, ta đã có lòng tốt mà vẫn hất hủi ta sao? Được rồi, ta dìu y vào giường rồi biến đây, từ nay ân đoạn nghĩa tuyệt. Là sư phụ đuổi ta hai lần.

Đi thêm một bước, ta nghĩ bụng, tại sao phải tốt cho chút? Để ông ta nằm lẩn lóc dưới đất ắt hình tượng, nhân lúc ông ta say rượu mà buộc nơ vào đầu ông ta. Nghĩ vậy ta tính đẩy ông ta xuống đất. Nào ngờ Vô Cực Chân Nhân này vốn đang nhăn nhó vì đau, mồm bảo ta tránh ra nhưng tay ông ta vô thức lại túm chặt vai áo ta, tiếc tay ta đến lúc dùng lực mới đau đớn phát hiện ra. Kết quả là không chỉ ông già ngã mà cả thanh niên cũng ngã.

Nhưng mà... Vô Cực Chân Nhân ngã đè lên ta. Ông ta đau quá bất tỉnh nhân sự rồi, ta lay mãi không dậy. Cuối cùng phải dùng đến một chút pháp lực và vận dụng hết sức từ cơ ở chín cái đuôi dày, ta mới lật ông ta ra được...

Ta ngồi trên chân ông ta. Ta nghĩ là ta cũng khá nặng, bao gồm trọng lượng thân thể và trọng lượng của chín cái đuôi lặn. Bây giờ có pháp lực, khi ở hình dáng người, ta vẫn có thể xòe đuôi ra được, khi nào thấy vướng thì thu vào, khi nào thích trưng ra thì lại xòe, xòe ra như con công vậy. Ta nghĩ điểm mấu chốt trong linh lực của loài hồ ly chính là ở cái đuôi.

Vô Cực Chân Nhân không hay biết gì, quả nhiên là do Vong Sầu Tửu. Ở gần ông ta, mùi rượu còn vương lại cũng đủ làm ta ong ong đầu óc rồi đây. Làm xong việc rồi đi đã. Nghĩ vậy ta nhìn xem nên thiết kế cho ông ta kiểu gì.

Ở khoảng cách gần và yên tĩnh thế này, lại thấy một bộ dạng của Vô Cực Chân Nhân nhắm mắt ngủ say, ta đành phải thừa nhận một điều khá chua xót: Y thực sự đẹp trai, đẹp trai đến kinh hoàng, không thể nói là một ông già đẹp lão mà là một thanh niên anh tuấn, ngọc thụ lâm phong... Tiếc là ta không hứng thú với tu đạo vất vả, nếu không ta cũng có thể giữ được dung nhan trẻ đẹp bất tận...

Ta quyết định trừng phạt, đối với sư phụ lấy oán báo ân bằng cách tết bím tóc rồi thắt nơ cho y. Ta cúi người, định bụng với tay rút sợi dây buộc tóc của y.

Ta đang cúi xuống, loay hoay gỡ, nào ngờ bên ngoài cửa có tiếng hét thất thanh:

- Diễm Diễm kia, người làm gì sư phụ vậy?

Một cặp hạc con gầy con béo lù lù xuất hiện ở cửa, con hạc gầy đang cầm một khay trà, bắt chợt làm rơi “xoảng” một cái xuống đất. Hắn mặt mày đỏ tía, vội lấy tay che ngang mắt và lớn tiếng nhắc nhở con hạc béo:

- Sư đệ, sắc giới... mau che mắt lại, mau nhập thần!

Ta ngỡ ngàng ngừng tay. Sắc giới? Ta nhìn lại mình, nhìn lại người. Sư phụ vẫn nằm bất tỉnh nhưng mà...

Có thể miêu tả thành một màn mờ ám trong mắt những kẻ thâm tâm đen tối như Thanh Hạc sư huynh kia: Ta ngồi trên chân Vô Cực Chân Nhân, yêu mị xòe đuôi cáo, cúi sát người xuống định vươn tay tháo y quan của người. Chưa kể đến lúc ta cúi người, do vòng một của Diễm Diễm này đã lớn sẵn, chỉ cần cúi xuống là sắp chạm đến mặt nam nhân nằm dưới rồi, thành ra không khác gì “mời hàng”. Thêm vào đó, ta không để ý là lúc này ngã xuống, xiêm áo của ta cũng xộc xệch rồi...

Xem ra năm nay ta sẽ là “best idol” của Lục giới tân bảng và sư phụ cũng có dịp quay trở lại một cách “phi thường ngoạn mục” trên tạp chí danh tiếng này

8. Chương 8: Con Vật Tội Nghiệp

một cuộc họp kín của gia tộc ta tại Chu Tước Thành, chủ trì là Thiên Hậu tỷ tỷ. Tỷ tỷ đạo này thất thế, thường xuyên lo nghĩ, bàn mưu tính kế... cho nên nhan sắc càng thêm một phần tiêu tụy.

Số là tròn một tháng trước, Hoa Thiên Phi đã hạ sinh ra một tiểu nam hài. Xuất thân của nàng ta dù không phải là tứ đại danh tộc, dù không phải Thiên hậu nhưng với sự sủng ái của Thiên đế hiện nay, không ai dám đảm bảo tiểu điện hạ kia không có tương lai thành Thái tử, huống hồ Thiên hậu kết duyên cùng Thiên đế đã lâu mà không có một mụn con.

Một tháng gần đây, Thiên đế đã tiến hành cơ cấu lại bộ máy chính quyền Thiên giới, Chu tước tộc bị cắt giảm một diện tích đất lớn, các chức sắc quan trọng bị bãi nhiệm cũng nhiều, lý do là hoạt động không hiệu quả.

Lại nhắc đến chuyện âm ỉ với Vô Cực Chân Nhân lần nọ, đã diễn ra một tháng mà dư luận vẫn không nguôi ngoai. Giờ trên Thiên giới, ai ai cũng nghĩ ta chính là một con hồ ly lăng loạn vô liêm sỉ, ngay cả với tôn sư của mình – Vô Cực Chân Nhân thanh cao thoát tục mà cũng bày trò câu dẫn. Đám tiên nữ nói rằng ta không có nam nhân không sống được, chỉ cần là nam nhân, bất kể tốt xấu hay có quan hệ gì, ta nhất định không bỏ qua. Nam nhân nhìn thấy ta, kẻ chính nhân quân tử thì khinh thường, kẻ nhát gái thì kinh hãi, kẻ bại hoại bất nhân thì trêu chọc nhả khiếm nhã, tất cả đều coi ta không có một chút tôn nghiêm, còn không bằng kĩ nữ chốn hồng trần. Nực cười thay có tên tiểu tiên quan nọ, năm xưa do rơi nhầm vào pháp trận mà thọt chân, rụng mất hai răng cửa nhưng vừa nhìn thấy ta, hắn đã sợ ta sấm sỡ, vội lấy hai tay ôm người, lùi xa ta mấy bước...

Mà sau khi tin đồn phủ sóng, Vô Cực Chân Nhân đã xa lánh dư luận, y liền lập tức không nói một lời mà bế quan tu luyện bảy bảy bốn chín ngày để “bình tâm, nhập thần, rũ bỏ bụi trần”, đến bây giờ vẫn chưa xong. Hừ, y có thể ngẩng cao đầu vì bản thân y một đời thanh bạch không sợ đàm tiếu, nhưng ta rõ ràng là không có ý. Chuyện với Thanh Long Thánh Quân tuy là ta sắp xếp, nhưng ta cũng không muốn tạo tiếng xấu với một người như Vô Cực Chân Nhân mà...

Đến bây giờ ta vẫn không hiểu là vì lý do gì mà đột nhiên y xa lánh ta như vậy, đối xử với ta như vậy... T_T.

Chưa kể đến, vì tội bôi nhọ thanh danh đã vốn nhàu nát của dòng tộc, ta bị các vị trưởng bối lôi về Chu Tước Thành giáo huấn ột trận, bắt quỳ trước lăng mộ Chu Tước Thánh Quân một ngày. Duy chỉ có tỷ tỷ thông cảm cho ta, nàng thở dài: “muội muội ngốc, nếu người muốn câu dẫn hay gài bẫy ai, dù là chọn trong đám người có danh vị thì cũng phải chọn đối tượng phù hợp chứ, đâu phải ai cũng chọn được. Ta biết Vô

Cực Chân Nhân bình thường tốt với muối, nhưng làm sao muối có thể chọn một người già hơn cả phụ thân, lại còn là một đạo nhân cả đời chưa từng nắm tay phụ nữ chứ?”

Hôm nay tiệc mừng đầy tháng của tiểu điện hạ, ta không được mời, Chu tước tộc không được mời, rõ ràng là khinh bỉ. Từ sáng sớm, trên đường đến tàng kinh các, ta thấy đám tiên nữ, nhất là người của Hoa tộc rất đặc ý, em nào em nấy trang điểm lòe loẹt, mắt xanh mỏ đỏ, người đầy mùi hoa, nhiều mùi hoa trộn với nhau quá thành ra nồng nặc... Nói gì chứ, trông ta ăn mặc tao nhã đoan chính thế này nhưng lại bị đàm tiếu nhiều hơn bất cứ ai.

Mà ta cũng không phiền đâu, chỉ nhàm chán là không có người để nói chuyện, không có ai muốn tiếp xúc, còn được lợi cái là chắc chắn sẽ chẳng có nam nhân nào muốn trao tình yêu cho ta.

Bước ra khỏi Lăng Tú cung thì lập tức co rúm người, một cơn bão tuyết tấp vào mặt khiến ta phải dốt điểm hỏa lên sưởi ấm. Tại sao lại làm bão tuyết ở phía nam thế này? Thanh Long Thánh Quân, gần đây phạm vi phủ sóng của hắn ta rộng hơn, gần như Thanh Long tộc đã nắm trọn vẹn quyền điều hành thiên binh thiên tướng chủ lực – vị trí mà lẽ ra trước đây thuộc về Chu Tước Thánh Quân và phượng tộc.

Ta đoán là hôm nay đầy tháng tiểu điện hạ, Phong Thần vì nịnh hót Hoa thiên phi mà thổi gió đuổi tan tất cả khí lạnh một trăm dặm xung quanh Thịnh Hoa cung, tạo điều kiện cho trăm hoa nơi đó càng đua nở. Mà đuổi về phía này, rõ ràng là có chủ ý.

Mình không làm gì mà người ta lại động đến mình, dĩ nhiên là khó chịu rồi. Ta đang nghĩ bụng, hoa cỏ trồng ngập cung điện như vậy, có một ngày tiểu điện hạ của các người sẽ ngộp thở vì thiếu ô xy mất thôi, thật là phản khoa học, cứ cho như vậy là hay lắm ấy.

Ta còn hình dung đến câu chuyện người đẹp ngủ trong rừng, ta là mụ phù thủy xấu xa không được mời đến tiệc, ta sẽ bất ngờ xuất hiện ở cuối, ban tặng cho tiểu điện hạ một chúc phúc cuối cùng. Ví dụ như sau này lớn lên to cao, đẹp trai, mạnh mẽ, anh tuấn, thông minh, tài trí,... hệt như Thanh Long Thánh Quân, mỗi tội “cái gì đó quan trọng” thì không được như ý...

Nhưng mà... nhưng mà muốn như vậy, ta phải có pháp lực cao cường đã. Rõ ràng là việc đó quá xa tầm với...

Chợt nhớ đến chân đơn của Thanh Long Thánh Quân, ta không biết chắc là đã đủ thời gian cần thiết giữa hai lần uống chân đơn chưa. Có vẻ như viên thứ nhất đã hấp thu hoàn toàn, ta nên uống viên thứ hai thôi.

Mấy hôm trước, ta có đọc sách hướng dẫn cách vận công điều khí. Hôm nay dù không có ông già Vô Cực Chân Nhân để thỉnh giáo, có lẽ ta vẫn sẽ làm được.

Vậy là, ta lôi cái lọ ra, lấy một viên chân đơn bỏ vào miệng rồi điều công...

Chân đơn trôi xuống dạ dày, kinh mạch bỗng đảo lộn, ta phun ra một ngụm máu tươi lớn rồi ngã bịch xuống đất.

Ta thấy hai mắt mờ đi, không còn nhìn rõ, chân tay như mất hết cảm giác. Thôi xong rồi, vận mệnh của Diễm Hồ Tiên Tử ngày hôm nay cuối cùng cũng tận. Ta không luyến tiếc gì thế giới này, chỉ mong linh hồn tìm về thế giới cũ...

Không biết có ai nhặt xác Diễm Hồ Tiên Tử này về không hay sẽ bị chôn bởi bão tuyết, cuối cùng khi bão tuyết trôi qua chỉ còn một cái xác cáo đông lạnh thôi =.=

Linh hồn ta một lần nữa rơi vào khoảng không mịt mù...

[Đỉnh đình đang đang... Tiếng lục lạc ngân nga... Âm thanh này, người phàm dương, tiên nhân đều không thể nghe thấy...]

Một đoàn người chậm rãi đi qua, có cả thầy năm bảy người. Một lão già lưng còng đẩy xe gỗ, một tiểu ma đầu trẻ tuổi cầm cây dù lớn bên cạnh che mưa tuyết cho cả lão ta lẫn đứa trẻ ngồi trong xe. Theo sau hầu còn có bốn tên quỷ sai vật.

Xe gỗ kêu cọt két, trên nền tuyết càng khó đẩy vạn phần. Tuyết lớn, đám người đều run rẩy. Chỉ có chủ thượng của họ - đứa bé mập mạp trắng trẻo, trông tròn như bánh bao kia là thản nhiên. Một tay nó mãi

mê nghịch lực lạc, một tay cầm bình sữa tươi, thỉnh thoảng đưa lên miệng nhấm nháp... Đôi mắt màu hồng ngọc thản nhiên mơ màng...

Lão già cuối cùng không đẩy được xe gỗ, đành ghé sát xuống, cung kính hướng chủ thượng của lão:

- Chủ thượng, trời tuyết rất dày, người có lạnh không a!

Đứa bé vừa uống sữa, vừa nhú nhú mày. Lão già thở dài, than vãn cầu xin:

- Ở đây không có người ngoài, chủ thượng thương lão với, chân lão sắp tê cóng rồi a... Xin người ban chút ơn huệ...

Thằng bé chớp đôi mắt, con ngươi màu hồng ngọc ánh lên. Một giây sau, gió thổi về hướng khác, không khí bỗng nhiên ấm áp hơn, tuyết xung quanh họ tan ra thành nước...

Lão già khâm phục gật gù, còn lữ tay sai phía sau thấy tự nhiên gió đổi cũng chỉ biết vậy, tự cảm thấy may mắn.

Lão già tiếp tục đẩy xe gỗ, trong miệng lẩm bẩm rất nhỏ:

- Chủ thượng quảng đại... a... nếu không phải tai ương mười vạn năm trước, ma giới đâu đến nỗi như này, Thiên đế kia làm sao có thể thị uy...?

Đẩy được một hồi, thấy trong đồng tuyết chưa tan hết trước mắt, có một đồng tuyết dường như lấp lánh. Lữ quỷ sai vật chỉ trở hô lên:

- Ô, đồng tuyết kia có ánh sáng màu cam phát ra... Ô phải chăng dưới đó là pháp bảo của tiên nhân nào đánh rơi...!

Lão già cũng thấy lạ kì, vội cúi xuống thỉnh ý chủ thượng. Thằng bé nhú nhú mày, mắt hồng ngọc thăm lại. Lão già hướng đám quỷ sai vật phân phó:

- Chủ thượng có vẻ muốn xem, các ngươi thử đào nó lên xem!

Hai tên quỷ bộ dáng khờ khạo ra phía trước bới bới, cuối cùng hô lên:

- Chỉ là một bó vải kim tuyến thừa lão lão!

- Vải kim tuyến à, mau mang lại đây? – Lão già gật gù – Kim tuyến màu cam, mang về làm rèm rất hợp với gam màu thư phòng của chủ thượng!

Đến lúc nhắc cuộn vải lên, hai tên quỷ gốc mới sững sờ, không phải là vải, là xác chết của một con cáo lông màu cam. Còn là một con cáo chín đuôi...

Lão già thở dài, định đẩy xe đi tiếp, nào ngờ chủ thượng của lão bò ra khỏi xe, hai chân chập chững đi không vững, bước đến phía trước.

Nó nhìn nhìn xác con cáo nhỏ trước mắt, một hồi ôm con vật xấu số lên, leo lên xe gỗ mang về...

- Chỉ là một con cáo đã chết? – Lão già thở dài, xem qua con cáo suy đoán – Hẳn là một con cáo chưa tu đến nơi, đứt kinh mạch mà chết, cũng may trời tuyết lớn nên xác chưa thối rữa. Dù sao cũng là một con cáo hiếm thấy, thật đáng tiếc a. Chủ thượng, dù sao nó cũng chết rồi, đem cho người Thiên giới chôn cất nó, nếu chủ thượng thích nuôi sủng vật, lão sẽ đi Yêu giới bắt cho người một con thỏ hay một con mèo sắp thành tinh a....

Ma Tôn nhỏ có vẻ không mấy quan tâm, trong khoảnh khắc đôi mắt nó ánh lên một vài tia sáng khó hiểu, trông có phần ma mị. Nó ôm con cáo tê cứng trong lòng, tự nhiên tuyết trên mình con cáo không hong cũng tự khô, lông ướt sũng sau khi được sấy lại mềm mượt như cũ. Nhưng mà con cáo dù sao cũng ngừng thở rồi a...

Nó kéo cái rèm che ở xe gỗ, đám quỷ sai vật không thấy bên trong nó làm gì. Chỉ có lão già kia ma lực tinh thông hơn, cố tình nhìn xuyên qua tấm rèm...

Ô, chủ thượng... Lão già như vậy rồi, đầu óc lão cũng không thể nào còn suy nghĩ đen tối như bọn trẻ... Là chủ thượng dùng miệng truyền chân khí cho con cáo đó thôi. Con cáo này, xem như người đã tu bảy kiếp,

cũng nhờ mi là một con cáo chín đuôi màu cam hiếm thấy mới lọt được vào mắt chủ thượng... Dĩ nhiên lão già cũng chỉ biết nó là một con cáo màu cam, mắt lão kém rồi, lâu rồi không còn mua Lục giới tân bằng nên không hề biết đó chính là nguyên hình của Diễm Hồ Tiên Tử, chính là vị tiên tử bị Thanh Long Thánh Quân từ hôn lần trước trong đại tiệc...

Thân xác con cáo sau đó ẩm lại, hơi thở đều đều, chủ thượng dùng lục lạc gọi hồn cho nó... Tiếng lục lạc dứt đoạn, chợt chủ thượng hai mày nhíu chặt...

Lão lo lắng định vén rèm lên, cho là chủ thượng hao tổn nhiều ma pháp hoặc là việc gọi hồn của nó khó khăn, hao tổn thời gian... Song chủ thượng của lão cũng ngân lục lạc lên hai tiếng cuối cùng, sau rồi vén rèm ra...

Vốn là Ma giới lên chúc mừng tiểu diện hạ của Thiên giới, trong lúc nhàm chán đợi tiệc, lão mới đẩy xe gỗ đưa chủ thượng đi ngắm cảnh...

Thấy chủ thượng vẫn đặt con cáo đang thiêm thiếp trong lòng, lão cho rằng có lẽ người muốn đem nó về ma giới. Lão cúi xuống hỏi nhỏ:

- Chủ thượng, người muốn đem con vật này về Âm Cung sao?

Ma Tôn đôi môi nhỏ xíu khê cong cong, mắt hồng lấp láy, không có thanh âm phát ra nhưng ý niệm truyền thẳng đến lão già: “Vẫn chưa phải lúc. Vật gì đã là của mình, thì không đi đâu mà mất được.” ...]

9. Chương 9: Xảo Quyết

Giữa trưa, mặt trời lên tới đỉnh đầu. Thiên giới ở trên uôn trùng, càng gần mặt trời nên càng chói lóa.

Ánh sáng với tần suất cao đến mức mắt đỏ khiến ta phải rời xa giấc ngủ êm ái. Ta vốn định cuộn tròn mình, giấu mặt sau chín cái đuôi để trắng nắng ngủ tiếp... Ô nhưng sao mà sáng vậy, không phải ta ngủ trong tấm cung sao? Làm sao có thể có ánh nắng gay gắt lọt tới chứ?

Ta dụi dụi mắt, mở mắt ra nhìn ngó. Thì ra ta đang nằm giữa đường, trước cửa Lăng Tú cung không quá xa. Không thể nào ta mộng du...

Đầu óc ta vận động, nhớ rằng mình bước khỏi cửa cung vào buổi sớm, còn ăn một viên chân đơn, điều khí bất thành nên nghịch đảo kinh mạch, thổ huyết và lăn ra chết?!

Nhưng miệng lại không có mùi máu, chỉ thấy vị ngọt và thơm ngậy giống như vừa uống qua một cốc sữa tươi. Thật là kì lạ.

Nhưng có lẽ đó chỉ là một giấc mơ. Nếu như không phải ta điều khí thất bại mà bỏ mạng thì có nghĩa là ta đã uống chân đơn thành công, ta chỉ bị ngất đi. Nhưng trong người ta lại không hề cảm thấy thêm được chút pháp lực nào, cũng chẳng thấy thần thông quảng đại hơn. Vậy là ta chưa uống chân đơn.

Ta mở lọ chân đơn ra kiểm tra cho chắc. Ô, tại sao chỉ có ba viên, rõ ràng là ta chưa uống, ta không mạnh hơn tẹo nào... Thanh Long Thánh Quân, người ăn bớt, đưa thiếu của bà cô 1 viên nhé. Lần sau gặp, ta sẽ mặt dày đòi lại.

Thanh Long Thánh Quân thiêng như âm hồn ma quỷ, đốt hương muỗi cũng lên, ta mới bước chân đến gần Tầng kinh các đã thấy bóng dáng hần lượn lơ lửng ở đó, kéo thêm một tầng sương mù giầy đặc. Cả tháng không gặp, ta cứ nghĩ hần sẽ phong độ hơn, tươi tắn hơn do trút bỏ được hôn ước oan nghiệt với Diễm Hồ Tiên Tử ta đây, lại vừa được thoải mái yêu đương với nàng Bách Hoa, nào ngờ hần lại có vẻ gầy hơn chút, gương mặt có vẻ nhàn nhạt khó coi hơn, hai mắt có chút thâm quầng, giống như là lo nghĩ quá nhiều vậy. A, chỉ có thể có hai khả năng: Ban đêm hèn hò quá độ hoặc là mới cãi vã với người tình. Mà lẽ ra bây giờ hần phải ở Thịnh Hoa cung chúc mừng chị vợ tương lai chứ? Chắc chắn là mới cãi nhau.

Gã Khương Vũ này không giống như đi tản bộ, ô, thì ra phía sau còn có một đám thiên binh thiên tướng, kẻ nào cũng lăm lăm đao kiếm, bộ dạng khẩn cấp bất thường.

Vị hôn phu cũ của ta mắt sáng đảo quanh, hàng lông mày rậm nhíu lại. Chợt hần nghĩ ra điều gì, vội tháo kết giới sương mù xung quanh bản thân, thi triển thuật pháp kì dị, khiến bản thân hần bắt đầu trong suốt

như nước đá, vung kiếm một cái, tất cả đám thiên binh thiên tướng phía sau đều trở nên trong suốt như vậy, mấy người này nếu lẫn vào đám mây, e rằng rất khó phát hiện. Pháp thuật hay!

- Bẩm Thánh Quân, không tiếp tục truy tìm kẻ gian nữa sao? - Một cục nước đá lại gần bấm báo.

- Chắc chắn hẳn đã cải trang lẫn vào đám thượng khách sứ thần đến chúc phúc, ngày hôm nay Thiên giới có việc trọng đại, cũng là lúc sơ hở nhất. Kẻ này có lẽ tu vi không thấp, có thể lọt vào bản doanh... Nếu như hẳn đã xem được bí mật quân sự gì, e rằng sẽ khó lường... Các người chia nhau ẩn mình vào đám mây quan sát, không được tiếp tục đánh động, ta sẽ tạo thêm mây xung quanh hoàng cung và Thịnh Hoa điện. Nhất định sẽ tìm ra chân tướng và bắt hẳn trong ngày hôm nay.

Đám nước đá trong suốt, mỗi tên chui vào một đám mây rồi bay đi, thoạt trông rất tự nhiên, không ai nghĩ là đang mai phục. Thì ra có kẻ gian lợi hại lọt vào cơ quan quân sự bí mật của Thiên giới, khiến cho Thanh Long Thánh Quân kia phải sốt sắng lên.

Không phải chuyện của ta, mà chắc hẳn bây giờ nếu ta chạy ra đòi 2 vạn năm tu vi giữa lúc hẳn bận rộn thế này, có khi nào bảo tuyết lại kéo đến, hẳn sẽ biến ta thành cục nước đá vĩnh viễn hay không? Để sau vậy, ta nên vào Tàng Kinh Các giải khuây thôi...

Điều kì lạ là khi ta bước vào cổng Tàng Kinh Các, Thanh Long Thánh Quân kia lẽ ra cũng phải chui vào một đám mây đi thăm dò mới phải, nào ngờ hẳn một mình quay lại, cũng bước vào Tàng Kinh Các, gương mặt có vẻ rất đăm chiêu. Thậm chí lúc này vừa trông thấy ta, hẳn còn không một chút mảy may.

Kệ hẳn, mặc dù ta cũng có đôi phần tò mò. Ta đi lên lầu sáu, nơi cất trữ chú thư cổ để tìm kiếm sách viết về chú thuật cấm ái Mạn Châu Sa, hẳn cũng đi lên lầu sáu, cũng bước đến gần mấy giá sách chú thư. Hai chúng ta sau khi ân đoạn nghĩa tuyệt, từ bỏ hôn ước, đến bây giờ lại coi như không cần quen biết lẫn nhau, căn bản trong lòng cả hai chẳng có chút cảm hứng nào về đối phương.

Thư viện này có những giá sách lớn cao hơn đầu người, xếp song song với nhau. Ta luồn vào lối đi thứ nhất, hẳn đi vào lối hai, cách nhau đúng một cái giá đầy ắp sách. Sau khi tìm kiếm một hồi, ta nhìn thấy một cuốn chú thư cổ cũ kĩ, bèn đưa tay lấy. Nào ngờ khi ta vừa cầm vào nó, lại cảm thấy một đối lực từ phía bên kia như cũng muốn lấy quyển sách, trùng hợp đến ngẫu nhiên. Hẳn không buông tay, mà từ phía bên kia nói vọng sang:

- Ta đang có việc hệ trọng cần tra cứu, hi vọng tiên tử có thể nhường một lát, nếu không có việc gì cấp bách, xin hãy xem tạm cuốn khác trước... - Âm điệu tỏ ra là kẻ tử tế biết phải trái.

- Ồ không, ta rất nhàn rồi, nhưng ta nhớ là vừa thấy Thanh Long Thánh Quân mới vừa có việc gấp, làm sao lại có thời gian vào đây xem sách cổ thế này? - Ta chưa buông tay, cả hai vẫn giữ khư khư, mỗi người một mép sách.

- Chính là có phần liên quan, không tiện giải thích. - Hẳn nói.

- Đẳng nào cũng nhiều sách, Thánh Quân nên chọn cuốn khác đi. - Ta tuyệt nhiên không muốn nhường hẳn, không phải là muốn gây sự mà muốn xem hẳn có tỏ ra lỗ mãng tiếp theo không.

Thanh Long Thánh Quân trong giây lát vẫn đường hoàng tử tế nói, chỉ có điều như muốn nhanh chóng kết thúc, giải thích cho xong chuyện.

- Duy chỉ có cuốn sách viết về chú thuật cổ này ta cần xem lại... Vốn do ngôn từ cổ quái, lại đọc đã lâu nên không còn chắc chắn.

- Ồ như vậy tất cả những cuốn còn lại người đều đọc rồi và vẫn còn nhớ hết sao? - Ta ngạc nhiên mở miệng, gã Thanh Long Thánh Quân này, không khoe mà như khoe.

Hẳn có vẻ muốn ta nhanh chóng lùi bước, ta cũng không phải dạng nhỏ mọn thích so đo nhiều, mà nghe hẳn nói quyển này rất khó nắm, quyển nào siêu nhân như hẳn cũng tinh thông ngoại trừ quyển này còn chút lảng máng nên ta đã thấy nản nản. Nhưng ta vẫn muốn biết, chú thư và gian tế thì có liên quan gì đến nhau???

- Thanh Long Thánh Quân cho ta biết thêm một chút lí do, nếu hợp lý dĩ nhiên ta sẽ nhường... - Ta mặc cả thêm một câu chốt.

- Việc quân hệ trọng, không thể tiết lộ. Hơn nữa đó không phải việc mà một tiên tử nên quan tâm.

- Hừ, rõ ràng là người coi thường ta, tử lạnh kia. – Ta tỏ ra lý lẽ, ngạo mạn nói – Chắc Thanh Long Thánh Quân quên rồi, ta là nữ nhi của Chu Tước Thánh Quân. Phụ thân ta sinh thời thống lĩnh đại quân hiển hách, lúc người cùng Đế lục Thiên Đế vào sinh ra tử trong đại chiến Thiên – Ma, Thánh Quân lúc đó còn chưa mọc răng cửa. Nếu phụ thân ta còn sống, vị trí này ngày hôm nay ngài không thể ngồi, mà Chu Tước tộc cũng không thất thế, cũng không phải ảo vọng vào chuyện liên hôn nực cười thiên hạ kia...

Dường như ta mãi lý sự quá mà quên mất một vài điều quan trọng... Ta chỉ nhận ra có cái gì đó không bình thường khi thấy cuốn sách chỉ còn có mình ta cầm vào. Ta rút cuốn sách xuống, qua khe trống trên giá sách vừa được tạo ra, ta thấy Thanh Long Thần đang khoanh tay, vẻ mặt tĩnh lặng, nhìn khá là cuốn hút, lại có phần khó hiểu không thể giải thích. Đôi đồng tử màu đen luôn sáng tựa tinh quang của hắn đang phản chiếu một gương mặt ta ngạc nhiên đến ngây ngốc. Bỗng nhiên hắn khẽ cười, sáng lạng như ánh dương, giống nụ cười hiếm gặp đêm ta đột nhập vào lầu của hắn. Thực sự là khó hiểu, nhưng mỹ nam này, khoảnh khắc này cười, lần này vẫn có phần khác biệt mới khiến trái tim khát khe yêu thẩm mỹ của ta lỡ dừng 0,005 giây...

- Lúc trước có một chút khó diễn giải, nhưng có lẽ bây giờ đã thông suốt.

Hắn thu lại nụ cười, dường như hắn chỉ cười vì phát hiện ra một điều nực cười gì đó, có lẽ là trong căn phòng đầy sách hơi ngột ngạt này đã khiến cho ta có phần hoang tưởng về “nụ cười chói lóa” kia. Nhưng cái gì ở đây nực cười? Ta sao? Ta còn đang hoang mang, đột nhiên hắn lại rời khỏi giá sách đó, đến bàn đọc sách ngồi xuống, chỉ nói thêm một câu:

- Tiên tử cứ xem qua trước, ta sẽ đợi. – Hắn tỏ ra nhàn nhã, có phần tự tin là ta sẽ nhanh chóng chán và đầu hàng cuốn sách.

Lúc này ta lại không thêm chú ý đến cuốn sách, vội đến trước mặt hắn, lải nhải hỏi cho bằng được:

- Này, quân tử thì không nói lấp lửng mờ ám, người nói vậy là ý gì?

- Chẳng phải trong lòng tiên tử cũng rất rõ sao? – Hắn đơn giản nói – Thì ra cả hai chúng ta đều không mong đợi hôn sự đó.

Ta lại há mồm, bấy giờ mới hiểu ra. Trời ơi, cũng chính là chuyện ta thay đổi thái độ với hắn nhanh quá, hoặc là lúc mãi phân bua nên đã không để ý. Diêm Hồ Tiên Tử rất thích Thanh Long Thánh Quân, làm sao có chuyện chê bai cuộc hôn nhân đó là có ý đồ chính trị. Giờ đây hắn đã suy luận rằng, Diêm Hồ Tiên Tử trước giờ tỏ ra nhẽo hay bám đuôi hắn, còn làm bao chuyện phi lý chỉ là để hắn chán ghét mình, kết quả là từ hôn. A, ai bảo ta đã bỏ mặc mọi chuyện ngay khi vừa làm hắn từ hôn xong, lại còn sống rất là thanh thản, còn đi gây chuyện thị phi với nam nhân khác? Điều đó kẻ thông minh như Thanh Long Thánh Quân ắt phải nhận ra và nghi ngờ. Có khi nào sơ hở đã quá rõ từ lúc hắn đem đến chân đơn?

Ta xoa xoa hai lòng bàn tay vào nhau, cười hì hì:

- Dù sao cũng là không mong đợi, cũng là chuyện cũ rồi...

Nói rồi ta cảm thấy mình có phần thua thiệt, giống như vừa bị hắn tinh ý nắm được đuôi, bèn kéo ghế ngồi, cắm mặt vào cuốn sách, quay lưng về phía hắn.

Cuốn sách này không chỉ là khó bình thường, nó viết bằng chữ gì vậy? Ta định trả lại cuốn sách ngay, nhưng như vậy thì quá mất mặt nên tính kéo dài thời gian. Để tỏ ra mình là người hiểu biết, cộng với ý muốn khiến hắn sốt ruột vì phải chờ lâu, ta lại quay ra sau, đối diện với hắn, điệu bộ chăm chú lật từng trang mặc dù chẳng hiểu gì hết.

Quả nhiên hắn đã mất kiên nhẫn, bắt đầu mở lời, nhưng sau đó chính ta mới là người bất ngờ:

- Tiên tử cũng am hiểu loại chữ cổ đã không được sử dụng nhiều vạn năm này ư?

- Hả? – Ta ậm ừ – Tất nhiên rồi...

- Vậy... – Hắn có phần nghi hoặc – Cuốn sách này có thể đọc từ phải sang trái sao?

Hả? Không phải giống chữ Tàu cũng đọc từ phải sang sao? Chữ này đọc từ trái sang? Nãy giờ ta đã lật từ phải qua... Thực là một màn mất mặt.

Ta ném trả hắn cuốn sách. Hắn không cười, nhưng rõ ràng là trong mắt có ý cười, là đang châm biếm ta.

Ta đành lấy một cuốn khác, khi ta quay lại, thấy hắn đang chăm chú nghiên cứu, lật tìm. Chỉ có điều, hắn cũng

- Thanh Long Thánh Quân, người lừa ta, người còn là chính nhân quân tử không?

Thanh Long thần Khương Vũ còn không ngược mắt lên nhìn gương mặt tức giận của ta, vẫn tranh thủ tìm kiếm nhưng lại thoải mái trả lời:

- Ta không hề nói là tiên tử đọc sai, cũng không nói cuốn sách này phải đọc từ phía nào. Ta chỉ hỏi tiên tử vậy thôi, là tiên tử tự trả lại ta sách.

Ta dậm chân, vì tức giận mà chín cái đuôi lại xoe bung ra cả. Ta mắng lớn:

- Thanh Long kia, không, người nhất định không phải là một con rồng mà là một con hồ ly đực!

Nghĩ lại, ta là hồ ly, lẽ ra phải xảo quyệt hơn nhưng lại bị hắn xài tâm kế. Thấy khí nóng bắt đầu bốc lên xung quanh, hắn bình tĩnh điều chỉnh là nhiệt độ phòng, về mặt từ tốn giải thích:

- Trước đây ta rất ngưỡng mộ tài cầm quân của Chu Tước Thánh Quân, người có một câu nói để đời khi đó là “ Kẻ ngốc hơn sẽ bị lừa gạt”. Tiên tử cứ coi như đây là kế nghi binh đi. Đã đắc tội, vì việc công hệ trọng cấp bách.

Sau đó, ta đành ngậm ngùi khi biết không đấu pháp lực lại hắn. Tuy nhiên sau đó, hắn lại chuyên tâm một trăm phần trăm, dường như chỉ tập trung vào cuốn sách, không nói thêm nửa lời. Quả nhiên là một con rô bốt cứng nhắc của công việc, mặc dù trong lúc chuyên tâm thì hắn cũng “cool” đấy. Ta trong lúc chán chường, thử lèo nhèo thêm vài câu châm biếm:

- Thanh Long Thánh Quân, có phải ngài luôn đặt công việc lên đầu, lúc nào cũng bận rộn, cả ngày lẫn đêm đều không có thời gian yêu thương Bách Hoa Tiên Tử nên mới có chuyện giận dỗi sao?

Nhắc đến Bách Hoa Tiên Tử, quả nhiên là có phản ứng, hắn ngừng đọc ngay. Hắn cau mày, à há, chọc đúng chỗ ngứa nên hắn tức giận rồi sao? Giọng hắn vô cùng nghiêm túc:

- Tiên tử đang nói gì vậy? Danh dự của người khác có thể tùy tiện đem đặt điều sao? Bách Hoa Tiên Tử đoan trang trong sạch, nếu như danh tiết của nàng ấy bị tùy tiện giả họa làm hoen ố, làm sao có thể sống thoải mái? Làm sao có thể tìm được trượng phu...

Ta trong ngày hôm nay đến mấy lần há hốc mồm. Thanh Long Thánh Quân, người nói thế là sao? Không phải các người yêu nhau sao? Là chưa công khai, mới lên lút? Hắn có vẻ đường đường chính chính, không thể nào có ý ả vạ rồi chùi mép bỏ chạy. Còn Bách Hoa Tiên Tử, mỗi cử chỉ thái độ đều cho thấy si mê Thanh Long Thánh Quân.

Thấy ta mông lung, mặt lại có vẻ khó hiểu, chân thật đến vô tội. Sau một giây lát, hắn thở dài, bình tĩnh và chỉ nói một câu:

- Những chuyện thị phi người nào đó đồn đại, tiên tử không nên nghe, cũng không nên tiếp tục lan truyền.
- Nói rồi lại cắm mặt vào sách.

Chẳng lẽ là Bách Hoa Tiên Tử yêu đơn phương? Chẳng lẽ mọi việc ta nhìn thấy rồi tự suy luận. Không thể nào, hắn nhất định cũng thích Bách Hoa Tiên Tử.

- Vậy rốt cuộc Bách Hoa Tiên Tử là gì của người? Tại sao người họa chân dung nàng? Tại sao người luôn mỉm cười triu mến khi gặp nàng? Rõ ràng là người yêu nàng!

- Ta không nghĩ đến mấy chuyện yêu đương phiền phức nào cả. – Hắn lạnh lùng đáp, giống như một kẻ bận tối mắt tối mũi không cần biết đến tình yêu.

- Thế nàng ta là gì của người? – Ta ngoan cố đòi câu trả lời, ta muốn hẳn thừa nhận, không thêm để ý lời lẽ – Đồ nhát gan, người chưa dám bày tỏ chút gì? Người cũng cao to, đẹp trai, trí thức cơ mà, hay là như thiên hạ đồn đại, người bị bệnh, không có khả năng... Hay là người không thích phụ nữ, chỉ thích nam nhân?

Ta lắc nhai đến nhưc óc, dù là thần tiên cũng không chịu đựng nổi, huống hồ là một Thanh Long Thánh Quân đang bận rộn với việc tra cứu sách cổ. Chưa kể đến, những câu hỏi đó vô cùng nhạy cảm, càng về sau càng khó nghe. Thanh Long Thánh Quân hóa ta thành nguyên hình con cáo cho đỡ nhưc tai, ta vẫn kêu chít chít chóc chóc, hẳn đành biến ta thành một con cáo ướp lạnh trong đồng băng.

Thêm một vài phút, đột nhiên tinh quang trong mắt hẳn lại ánh lên. Ở cuối cuốn sách, hẳn tìm được một thông tin gì đó. Đọc đọc một hồi, bỗng nhiên hẳn giải phong ấn cho ta, vì biết trước ta tìm lời mắng mỏ hay lắc nhai, hẳn liền nói ngay vào vấn đề, nói xong mới giải hết phong ấn để ta nói được.

- Diễm Hồ Tiên Tử, ta muốn vào thư viện của Chu tước tộc xem những ghi chép của phụ thân tiên tử mười vạn năm trước...

- Quên chuyện đó đi, nhờ vả gì? Đừng hòng.! – Ta có phần ngạo mạn.

- Việc này cấp bách lại không thể làm lớn chuyện, ta không muốn nhờ đến Thiên đế cấp lệnh, mong Tiên tử nghĩ cho đại cuộc.

- Đại cuộc là cái gì? Ta đâu biết đại cuộc, Thanh Long Thánh Quân cũng đâu xem ta ra gì?!

- Vậy xem như đã phiền Tiên tử, cáo từ. – Hẳn đáp rồi đứng dậy.

- Đừng hòng nghĩ đến chuyện lên vào Chu tước thành, tỷ tỷ và gia tộc của ta giờ oán ghét người nhất, chỉ cần người chui vào, sẽ thành một con rồng nướng... – Ta đe dọa, xem ra ta cũng khá tinh vi đấy chứ.

- Tiên tử nói vậy ắt có điều kiện?

- Cho ta biết rốt cuộc là chuyện gì? Và trước hết trả lời hết đồng câu hỏi ở trên.

Thanh Long Thánh Quân im lặng một hồi, bị soi vào đời tư, hẳn không thể dễ chịu rồi. Vậy mà vẫn cố một bộ dáng đường hoàng như không có điều khuất tất đáp:

- Bách Hoa Tiên Tử là nữ nhi của ân nhân từng cứu mạng mẫu thân ta mà hi sinh bản thân. Cũng như mẫu thân, ta quý trọng nàng, coi nàng cũng như ân công. Ta họa nàng là vì nàng tìm đến ta nói mong muốn của nàng là có một bức chân dung trong ngày sinh nhật. Chuyện thứ hai tiên tử nói... Ta không đời nào thích nam nhân, nhưng cũng chưa trao tình cảm cho nữ nhân nào. Còn việc thiên hạ đồn thổi, ta chưa làm mấy chuyện phá giới đó bao giờ, ta chưa lập gia thất cũng như không thích lén lút tìm nữ nhân, không hiểu sao thiên hạ có thể đồn là mạnh hay yếu hay không thể...

Ta hỏi như vậy đã là mặt dày nhưng người dám trả lời hết một lượt như vậy, quả nhiên cơ mặt cũng phải dày hơn. Biết vậy đã, dù sao cũng là một tin tức nóng hổi. Thanh Long Thánh Quân hóa ra vẫn còn tem ~~~

- Chuyện liên quan đến việc nhờ cậy tiên tử... Vốn là gian tế đột nhập vào quân doanh cất trữ thông tin cơ mật, kẻ này lại pháp lực không tầm thường, lúc bị pháp hiện, đã thi triển một thuật chú lạ để phá vòng vây trốn thoát, có lẽ là một thuật chú cổ đã thất truyền trên mười vạn năm. Ta muốn tham khảo những ghi chép của Chu Tước Thánh Quân lúc thân chinh thảo phạt lục giới, mới có thể xác minh gian tế từ đâu. – Hẳn ngắn gọn giải thích xong bèn tìm kiếm thỏa thuận – Vậy giờ tiên tử có thể giúp ta chứ?

Ta mỉm cười đến yếu mị, điểm thêm một chút đều đặn xảo quyết. Cơ hội trả thù đã đến, ta thần nhiên nói:

- Ta không có nói là Thánh Quân chỉ cần trả lời xong là sẽ chấp thuận. Ta chỉ hỏi người thế thôi, là người tự cho ta câu trả lời. – Vẫy đuôi bước đi, ta châm chọc – Thánh Quân, việc này ta không thể giúp người, không thể đắc tội với tỷ tỷ, người tự lo chuyện của mình nhé.

Lục giới có làm sao thì cũng không phải chuyện của ta mà, đừng oán trách...

Thanh Long Thánh Quân, cứ cho rằng người thông minh, hiểu biết nhiều hơn bốn tiên đi, nhưng ta lại chính là một kẻ thù dai và “ăn miếng trả miếng” nhất, người đối với ta như thế nào, ta nhất định “học hỏi”, dùng chính phương thức đó báo thù lại.

10. Chương 10:

Cuối tháng chạp, tuyết lâm tẩm bay...

Ông già Vô Cực Chân Nhân đã chui ra khỏi vỏ ốc, mọi việc vẫn bình thường. Số là tỷ tỷ vẫn bắt ta đi học, cho nên sau khi cẩn rắng chép mười tám cuốn kinh thư đến nộp cả tay nộp cho y, ta lại được đi học.

Vô Cực Chân Nhân vẫn là Vô Cực Chân Nhân, một bộ dáng thanh cao thoát tục. Y thản nhiên điềm tĩnh, không hề nhắc đến, trong mắt cũng coi như không có chuyện âm ỉ kia. Ta cũng không buồn giải thích. Chỉ có điều, sau vụ ấy, biết y không còn bệnh ta, ta bèn cố làm xong nghĩa vụ học tập rồi chuồn về, không bao giờ có suy nghĩ ý lại vào y nữa. Thỉnh thoảng ta lấy lý do bệnh để cúp học, y cũng không đến thăm hay hỏi han, cũng không cần quan tâm ta bệnh gì hay nói dối. Trước đây ta nghĩ trong lớp ta là học trò cứng, nhưng bây giờ chỉ là một học sinh bình thường nhất...

Ta nghĩ là, ta đã ghét Vô Cực Chân Nhân rồi, không muốn nhìn thấy bản mặt ông ta nữa, mà y cũng trù dập ta rồi...

Cho đến một ngày xảy ra chuyện kinh hoàng.

Thiên Đế và Thiên Hậu cãi nhau, ta không chứng kiến trực tiếp nhưng được nghe bọn hạ tiên đồn thổi lại là: Thiên Đế trong mắt ngoài chuyện chính sự bận rộn thì chỉ có Hoa Thiên Phi, Thiên Hậu lại cứ đến quấy rầy làm phiền. Rồi Thiên Đế bực dọc mắng Thiên Hậu. Tỷ tỷ ngoa ngoắt lên, trong lúc không thể kiềm chế Thiên Đế đã tát tỷ tỷ.

Tỷ tỷ một bộ dáng phần nộ lẫn ủy khuất, Thiên Đế vẫn vô tình bạc nghĩa. Rồi nàng quệt ngang nước mắt, hóa thành một hỏa phụng hoàng khổng lồ, đốt cháy cả một cung điện lớn. Nàng đứng trước Thiên đế, mắng lớn thẳng vào mắt ngài, nói ngài ta đã vô dụng nhu nhược còn vong ơn bạc nghĩa, đối với Chu tước tộc đã qua cầu còn không quên rút lại cả ván, đối với thê tử bạc bẽo, có mới nới cũ. Rồi nàng kiên quyết đòi rút Chu tước tộc ra khỏi tứ đại thần tộc, từ nay ly khai khỏi Thiên giới, tự sinh tự diệt.

Làm to chuyện đến mức nàng trở về Chu tước tộc, bắt ép tất cả những thần tiên của tộc nắm giữ sức mạnh “hỏa” từ nay ngoài thánh địa phương tộc thì không được đốt lửa, khiến cho cả Ngự thiện phòng của Thiên cung cũng không có lửa đun nước...

Thiên đế cũng ngang ngược, ngài đòi cải cách lại toàn bộ, đem quân lính vây đánh Chu tước tộc, bổ nhiệm các vị thần lửa mới... Song các vị lão thần của Thiên giới đã chạy đến can ngăn, nhiều vị thần già khom từng là bạn chinh chiến của Chu tước thánh quân cũng thấy là Thiên đế sai nên chỉ trích, những vị thần tiên mẫu mực như Vô Cực Chân Nhân thì khuyên Thiên đế nên xử trí phù hợp, dĩ hòa vi quý, phù hợp đạo lý. Ngay cả gã Thanh Long Thánh Quân kia cũng không đồng ý đem quân đánh Chu tước tộc, xem ra có vẻ hần hăm mộ phụ thân ta thật.

Vì quá áp lực, Thiên đế đành phải thoái lui, trả lại một số vị trí cho gia tộc ta, chấp nhận nhiều yêu sách của tỷ tỷ.

Chỉ là, ta không ngờ tỷ tỷ một mực đòi Thiên đế ban hôn cho ta. Thiên đế nói không có ai phù hợp, tỷ tỷ bắt tổ chức ném tú cầu, phát thiệp mời (trên cơ sở cưỡng ép) ối gia tộc có thể lực trong Lục giới cử một nam nhân ưu tú đến dự.

Ta đến Diên Hòa điện, sống chết đòi hủy bỏ vụ ban hôn đó, nói mình thích sống tự do. Nào ngờ lửa giận của nàng chưa hề nguôi, nàng bèn mắng ta đối với tổ tiên Chu tước tộc là đại nghịch bất đạo, bất hiếu, abc... Nàng nói ngay cả nàng, dù không thật lòng yêu thương gì Thiên đế nhưng vẫn phải hy sinh hạnh phúc cũng cố quyền lực gia tộc, còn ta từ nhỏ được nuông chiều, giờ một chút cũng không muốn hi sinh...

Đối với con người đang ầm ục phần nộ như tỷ tỷ không thể làm căng, có vẻ như nàng ta đã quá nhiều áp lực rồi, là phụ nữ ta cũng thông cảm phần nào. Chỉ là không ngờ, nàng lại sợ ta đào tẩu, làm một cái kết giới như một quả cầu lửa vô hình kiên cố nhốt ta trong Lăng tú cung...

Đêm giao thừa, ta ủ rũ đi lại trong vườn Lăng Tú cung, giờ muốn bay lên cũng không thoát khỏi cái lồng vô hình. Trời ơi, ta không thể kết hôn. Không chỉ là không muốn kết hôn với một kẻ còn chưa biết mặt mũi nhân cách như thế nào mà còn sợ cái chú thuật Mạn Châu Sa kia, lỡ như gần gũi đàn ông khiến nó nở bung ra rồi khiến ta hồn tiêu phách tán, liệu có phải đã lãng phí cuộc sống không? Ta cần phải đề phòng trước...

Nhưng làm sao thoát khỏi cái kết giới này? A a, ta không muốn lấy chồng...

Nhìn tuyết cuối năm trắng tinh khiết rơi rơi, ta nhớ đến những năm tháng còn ở thời hiện đại, ta sẽ đi chơi Giáng sinh với bạn bè...

Giáng sinh năm nay không có bạn bè, không có người đóng giả ông già Noel...

Cơ mà vẫn có tuần lộc...

Có một con tuần lộc vàng đang bay trên trời nhưng không kéo xe, lướt qua kết giới rồi lao xuống...

Con tuần lộc chít một cái nơ đỏ ở cổ, phi thẳng qua kết giới mà không cháy một cọng lông, đáp xuống bên cạnh ta.

Ta vừa mừng cũng vừa cảnh giác, tuy nhiên tỏ ra kiêu kì nói:

- Hàn Tịch, người sao lại nhàn rỗi xuất hiện ở đây?

Hàn Tịch chưa biến thành hình người, trong hình dáng con tuần lộc nhếch môi cười gian trá như một con dê già, một cái chân trước giơ lên chỉ chỉ vào cái nơ ở cổ:

- Đến cướp muội muội của Thiên Hậu về làm tân nương, ở nhà ta đã chuẩn bị đủ rượu thịt lẫn tân phòng rồi...

- Muốn làm tân lang sao không đến tranh tú cầu? – Ta nhìn hấn chằm chằm – Sợ thân pháp không đủ nhanh nhẹn, võ công không đủ cao cường sao?

Hàn Tịch thông dong biến thành hình người, đẹp trai có thừa. Tóc màu hung xoắn xoắn, những bông tuyết lấm tấm vương trên tóc hấn. Lạ kì thay, lúc này hấn đang mặc một bộ y phục độc đáo, trông như quần áo của người dân tộc thiểu số miền núi với những họa tiết trang trí đặc trưng... Dáng đứng rất có tố chất làm người mẫu...

Ta bấy giờ mới để ý tuyết cũng đã bám trên người mình, tuyết rơi được xuống đây, kết giới của Thiên Hậu đã bị thủng rồi sao? Ta đốt một chút lửa sưởi ấm, mơ hồ nhìn hấn:

- Này, người phá được kết giới của tỷ tỷ sao? Xem ra người không chỉ có cái mã ngoài...

- Đối với bốn vương, tranh tú cầu không phải là chuyện khó, có điều...- Hàn Tịch một bộ dáng ủy khuất – Tỷ tỷ của nàng ghét ta, còn không phát thiệp mời tham dự đến Atula giới, ta phải làm sao đây? Muốn có mỹ nhân, ắt phải ăn trộm...

- Ta đồng ý để người cứu ta, nhưng làm vợ người thì đừng hòng... – Ta nói thẳng vào mặt hấn, riêng về nhân cách, kẻ bại hoại kia không xứng.

Hàn Tịch từ từ bước đến, cúi cúi gần sát mặt ta, nở một nụ cười đẹp đẽ, thở ra hơi ấm, thổi đi bông tuyết li ti trên mặt ta.

- Không làm vợ ta cũng được, có điều... – Hấn vô liêm sỉ nói – Vui vẻ cùng nhau một đêm ngắn ngủi cũng không tệ...

- Ta cự tuyệt! – Vừa né tránh hấn, ta vừa nghĩ ra cách đe dọa – Mau biến đi, trước khi ta gọi người đến xích cổ người. Nửa đêm đột nhập lên Thiên giới, dù là vương thượng Atula giới cũng không phải là chuyện hay ho gì...

Hàn Tịch nắm lấy cổ tay ta, túm rất chặt, ta giãy dụa cũng không dứt ra được. Hấn trong bộ mặt của một tên sở khanh, cười cợt nói:

- Không sao, cự tuyệt cũng được, giãy dụa cũng được, la hét cũng được, sẽ càng thêm kích thích hứng thú, bốn vương càng thích, ha ha...

- Cứu... Cứu! – Ta la toáng lên.

- Nàng kêu nữa đi, kêu nữa đi! – Atula vương càng tiến tới, dồn ta vào một gốc cây lớn - Nói cho nàng biết, nàng đang đứng trong một kết giới của ta, hấp thụ mọi âm thanh, bên ngoài không thể ai nghe thấy. Còn nữa, không phải ta lên lút đột nhập, cô mẫu của ta là Hoa Thiên Phi, ta có thể lên chơi Thiên giới bất cứ lúc nào. Chỉ cần ta muốn, Thiên hậu thất thế không thể bảo vệ nàng, cô mẫu sẽ ban nàng làm thị thiếp cho ta...

Ta đứng đứng lông tơ, chưa bao giờ gặp phải một kẻ bệnh hoạn lại thủ đoạn và mạnh như vậy. Ôi ôi, ta không muốn thất tiết ở đây, ta không muốn ~

Ta thấy gương mặt của Hàn Tịch đang tới gần, xác định mất nụ hôn đầu đời cho hắn, ta nhắm tịt mắt, nghiêng chặt răng...

Giống như có một luồng khí bức bối lưu chuyển quanh đây...

Bỗng nhiên thấy tỷ tỷ cười mây lao đến, xung quanh nghiệp hỏa phừng phừng, nàng cầm cây Thất Sắc Phiến vung lên, một trận lửa dữ dội trút xuống, mỗi tia lửa như một mũi tên sắc bén phóng với tốc độ kinh khủng về phía Hàn Tịch.

- Nghe tin báo có kẻ đột nhập, thì ra là kẻ bà con vô liêm sỉ của ả Hoa phi kia!

Hàn Tịch quay đầu, chết đến nơi còn cọt nhả:

- Liệt Hỏa Thần Tiễn Trận? Ta còn tưởng Thiên Hậu sẽ đốt tuyệt chiêu của Chu Tước là Kiếp Hỏa Phần Sát cơ...

Nói rồi ôm chặt lấy ta, một tay thi triển pháp thuật. Trước khi những mũi tên rực lửa cắm vào lưng hắn, một lá chắn nhìn mỏng manh nhưng lại bền bỉ vô cùng xuất hiện, hấp thụ mọi liệt hỏa...

- Thiên Hậu tự biết mình bất lợi với ta vì tương khắc ngũ hành... – Hắn đột nhiên mang ta bay lên, ung dung nói trước khi đào tẩu – Nương nương, ta mượn muối muối của người chơi một đêm...

Thiên Hậu hô hào thuộc hạ, binh tướng dưới quyền đuổi theo. Hàn Tịch kia tháo dây chuyền bạch kim dưới cổ xuống, theo một ghi chép của Lục giới tân bản, dây chuyền này chính là pháp bảo của hắn, mang tên Cửu Tinh Bạch Ngân Liên, có thể biến thành một sợi dây xích bạch ngân. Ta cứ nghĩ hắn tháo nó ra để đánh nhau với đám người đuổi theo, nào ngờ hắn hóa nguyên hình con tuần lộc, dùng sợi dây xích trói chặt ta vào lưng hắn, trong chớp lát phi đi.

Hắn lao thẳng xuống hạ giới, có lẽ dưới con mắt của người phàm, trông giống có một ngôi sao băng vừa rớt xuống...

Xuống đến hạ giới, lẫn vào đám người đông đúc ra đường vui chơi trong đêm giao thừa, cũng không thấy thiên binh thiên tướng đâu nữa, họ đã bị bỏ xa...

Hàn Tịch hóa thành hình người, không còn trói ta nhưng bàn tay của y vẫn đan chặt vào tay ta, năm ngón xen với năm ngón, nhìn qua rất giống một cặp nhân tình phóng khoáng giữa thời cổ đại...

- Buông ta ra, Hàn Tịch! – Ta đập vào chân hắn một cái.

- Nàng còn cự tuyệt hung hăng như vậy, lập tức về Atula giới động phòng! – Hắn ghé vào tai ta đe dọa lẫn mời mọc – Hôm nay tâm trạng ta có chút cô đơn, chúng ta dạo chơi giữa nhân gian một chuyến đi... Này chỉ là đùa giỡn một chút thôi, đêm nay chủ yếu ta muốn tìm người uống rượu, thăm thú trần gian ngày tết...

- Ai mà tin được ngươi, buông ra! – Ta hét lớn vùng vằng, khiến cho đám người xung quanh tưởng chúng ta là một cặp tình nhân đang giận dỗi. – Nếu muốn tìm người uống rượu, người có thể tìm bất cứ cô nương nào, không phải ta...

Hàn Tịch cau mày, những kẻ có pháp thuật cao cường hơn luôn thích bắt nạt người khác, hắn thi triển Thổ chú, khiến cho ta cảm thấy mặt đất đang hút chặt người ta, chân tay nặng trĩu không thể nhấc lên, không thể cử động... Hắn vô si bế ta lên, vòng tay ta qua cổ hắn, thản nhiên bước đi... Được một mỹ nam bế, lẽ ra phải hạnh phúc, nhưng kẻ đó là Atula vương không biết xấu hổ, ta không hứng thú...

- Kể từ lúc nhìn thấy nàng, ta không ngừng nhưng nhớ, có thể nàng không tin, nhưng là sự thật đấy...

- Thôi đi, cái mỗ ngươi chưa đủ dẻo để lừa người đâu, ngươi tìm ta chẳng qua...

- Ngực của nàng cũng chưa phải là lớn nhất ta từng thấy đâu, đừng quá tự tin như vậy... – Hắc tử ngắt lời ta, cười khẩy đáp. – Nếu muốn lừa nữ nhân để vui vẻ, lừa người phàm thích hơn, họ gốc gác hơn, sống cũng ít hơn, không phải lo chịu trách nhiệm nhiều...

Hàn Tịch thuê nguyên một tửu điểm gần bờ sông, có thể quay ra phía mặt nước ngắm những chiếc đèn lồng đỏ giăng đầy bên bờ... Thị trấn cổ này có vẻ khá sầm uất...

Lúc bàn rượu được bày hết, ta đã cử động được nhưng phát hiện ra đang ở trong một cái kết giới khác, không chạy ra được, cũng không thi triển pháp thuật được. Hàn Tịch uống rượu, nhìn ta nói:

- Ngồi xuống uống một ly đi, tuy ta thích làm chuyện đó, nhưng cũng có ngày không làm, yên tâm đi, chúng ta còn sống hàng vạn năm, còn rất nhiều năm tháng để chinh phục nàng...

Ta bực dọc ngồi xuống, giăng lấy bình rượu rót vào cái chén. Từ lần trước uống phải thứ rượu nặng của Vô Cực Chân Nhân, dường như ngửi mùi bất cứ thứ rượu nào cũng thấy rất nhạt, đến bây giờ uống rượu này cũng gần như uống nước lã thôi, không thấy cay cay nồng nồng là bao. Hơn nữa bình thường tửu lượng của ta cũng không quá tệ, chỉ cần không uống đến say bất tỉnh, ta cần kéo dài thời gian đợi tỷ tỷ đến cứu.

- Ngươi đường đường cầm đầu Atula giới, là Atula vương mà cũng nhàn rỗi nhỉ, còn có vẻ sành sỏi mấy thứ phàm tục...

- Mọi việc đã có mấy biểu ca, biểu đệ ba đầu sáu tay lo rồi, nàng không biết sao... – Hắc tử từ từ giải thích – Chính vì mẫu hậu ta xuất thân Thiên giới nên ta là con lai, dung mạo mới được như này, còn Atula nam thuần chủng đều có nhiều đầu, nhiều tay chân, nhiều mắt, dung mạo hết sức kì quái, lại là những quỷ thần hung bạo nóng nảy, không ưu nhã như ta...

- Ngươi là vương thượng, có sao lại ý lại vào họ như vậy, thật không có chí khí... – Ta phán xét.

Atula vương im lặng trong giây lát, thật đáng ngạc nhiên. Dường như không khí xung quanh tròng xuống một phần, kẻ sở khanh kia trong phút chốc lại trở nên trầm mặc chân thành... Hừm, ta phải cảnh giác trước các chiêu bài của hắc.

Hàn Tịch nhìn sang bên sông, nơi những ngọn đèn nhỏ lấp lánh...

- Mười vạn năm rồi...

Hắc nâng một chén rượu lên, u ám uống, mắt nâu tròng trùng. Hắc lúc này trông còn lẩm cẩm hơn ông già Vô Cực Chân Nhân.

- Mười vạn năm cái gì?

- Từ lúc sinh ra đến giờ... – Hắc chậm rãi nói – Ta không hứng thú với quyền lực, trong lòng với mọi thứ xung quanh đều cảm thấy trống rỗng, cho đến một ngày ta cứ dạo chơi ở nhân gian như vậy, cảm thấy một nỗi ưu tư đè nặng đến khó hiểu, không hiểu là mình đã thiếu hay mất đi cái gì, chính xác hơn là muốn tìm kiếm cái gì đó...

Hừm, ngươi đổi bài từ lãng tử phong lưu thành một công tử u sầu rồi sao, ta không cảm động đâu, đừng hòng... Nếu chỉ bị những lời tán tỉnh như vậy đánh gục, ta làm sao còn là ta.

Hắc đột nhiên đưa tay lên bàn, chống tay đỡ gương mặt, nghiêng nghiêng nhìn ta, bình thản hơn:

- Món quà lần trước nàng có thích không?

- Không thích. – Ta đáp – Không có giá trị sử dụng,

- Đối với ta, nó hàm chứa một câu chuyện rất có ý nghĩa... – Hắc nói – Ta mua nó trong một lần đi thăm hạ giới vào dịp Thất tịch, nàng có biết câu chuyện về những chiếc mặt nạ đó không?

- Không biết. – Ta cụt lùn nói, tranh thủ bóc lạc ăn.

Hàn Tịch nâng thêm một chén rượu, sau đó chậm rãi kể, dùng cái giọng trầm trầm, khá giống như một kẻ kể chuyện chuyên nghiệp trên radio:

- Tương truyền rằng, nhiều vạn năm trước, có hai vị thần tiên nọ, một nam một nữ, vì cảm thấy mệt mỏi với những khuôn phép của Thiên giới, chán chường vì cuộc sống quá dài và vô vị, họ đã xuống trần gian và vô tình gặp nhau... Khi đó là đêm lễ hội của một tộc người dưới trần gian, nam thanh nữ tú ở ra quảng trường lớn, mỗi người đều đeo một chiếc mặt nạ. Không ai nhìn thấy mặt ai, nam nữ ngẫu nhiên ghép thành một cặp và tham gia một trò chơi. Cuối trò chơi, nếu cặp nào hợp nhau thì cùng đi dạo, làm quen, trò chuyện, nhiều mối lương duyên bắt đầu từ đó. Hai vị thần tiên hòa mình vào cuộc chơi đó, họ ghép thành một cặp, chiến thắng trò chơi. Đến lúc nhìn thấy mặt, cả hai mới không ngờ đối phương cũng trùng hợp là người Thiên giới...

- Sau đó họ yêu nhau sao? – Ta đơn thuần hỏi – Vậy là quá tốt còn gì?

Hàn Tịch lờ trong người ra một cái mặt nạ khác. Không giống như những chiếc mặt nạ tặng ta, chiếc mặt nạ này như một gương mặt phụ nữ đang khóc...

- Thần tiên cũng có danh phận, có phân biệt sang hèn, khi đó lục giới bắt đầu hỗn loạn, Thiên giới càng chú trọng đến người kế vị. Vị nam thần kia chính là Thái tử điện hạ và có hôn thê, vị nữ thần kia chỉ là một tiểu tiên. Sau đó, vì nhiều lý do nữa, mối tình đó không thành. Tiên nữ kia nghe nói đã tự sát, hồn tiêu phách tán, vĩnh viễn biến mất khỏi Thiên giới...

Ta cảm thấy Hàn Tịch nhập tâm hơn bình thường, bèn cắt lời hỏi hẩn, phá tan im lặng:

- Nay, câu chuyện này người nghe ở đâu hay bịa đó? Ta chẳng thấy cảm động chút nào...

- Từ một người già bán mặt nạ.. – Hẩn mỉm cười nhạt nói – Hôm đó ta đi dạo chơi, tự nhiên thấy hứng thú với những cái này nên mua, được lão bá đó kể cho câu chuyện này. Trước giờ ta cũng không thấy thích thú với các truyền thuyết tình yêu ảo mộng nhưng khi nghe câu chuyện này, tự nhiên lại thấy bị tác động...

Khi đó, ta vừa uống rượu, vừa hồn nhiên đến vô tâm cười nói trêu đùa...

- Nay, Atula vương, nhìn cảm xúc trên cái bản mặt của người hiện giờ, ta cảm thấy người giống nhân vật nam chính đó rồi đấy, ha ha...

- Vậy sao, nhưng hẩn là không phải.... – Hẩn cắt mặt nạ đi, cảm xúc cũng dần tươi tắn lại – Nàng không cảm động chút nào sao?

- Nếu người đã không phải là nam chính thì đừng hòng lừa ta! – Ta lạnh lùng nói.

- Ta cứ nghĩ là nàng cũng sẽ cảm thấy làm thần tiên sẽ thực mệt mỏi. Đối với ta, chúng ta có cuộc sống rất dài, dài đến bao lâu cũng không đếm hết, qua bao nhiêu vạn năm mới được chết, hồn tiêu phách tán thành tro bụi... Không giống như con người, nếu thần tiên chịu đau khổ hay cô đơn, sẽ phải tự dày vò hàng ngàn, hàng vạn năm, so với con người, cũng lắm chỉ chịu đựng những nỗi đau đó mấy chục năm...

- Ta không nghĩ giống như người, nhưng cũng cảm thấy trong lục giới, làm người là lý tưởng nhất! – Ta nâng ly rượu – Vì điểm này, ta với người cùng một ly...

- Vậy nàng cũng cho rằng... thà làm uyên ương, không làm thần tiên? – Atula vương chuyển sang dụ dỗ, mặt đầy quyền rũ nói.

- Hừ! - Ta rút lại ly rượu – Nếu tính tình người nghiêm túc tử tế một chút, ta có thể coi người như bằng hữu rồi, thật đáng tiếc!

11. Chương 11: Biến Cố

Ta cùng hẩn uống thêm một vài chén, vẫn chưa thấy người của tỷ tỷ đến cứu. Trời càng về khuya... Trong đêm giao thừa này, dân chúng quanh thị trấn kéo đẩy ra phía bờ sông...

Atula vương nhìn ra phía đó, cao hứng bảo ta:

- Lát nữa nơi đó sẽ đốt pháo và thả đèn trời, hay là chúng ta nắm tay lại đó chơi đi...

- Ra đó chơi thì được, nhưng nắm tay thì không! – Ta đáp.

Ta và hắn hòa vào dòng người đông đúc. Ở đây, mỗi phạm nhân đều mua một cái đèn trời, họ viết lời cầu nguyện của mình lên mảnh giấy gắn trên chiếc đèn lồng đó rồi thả đi với hi vọng thần tiên trên cao có thể nhìn thấy và ban cho họ ước muốn...

- Tiểu mỹ nhân, nàng không có ước muốn nào sao? – Hàn Tịch đưa cho ta một mảnh giấy, tay hắn cầm cái lồng đèn...

- Có, người sẽ giúp ta hoàn thành tâm nguyện chứ?

- Được, nàng viết lên giấy rồi thả đi, ta sẽ thành toàn cho nàng...

- Ta muốn thoát khỏi người bây giờ!

Ta cứ nghĩ Hàn Tịch kia sẽ từ chối, nào ngờ hắn chỉ “Ừm” một cái, sau đó thả lên cái lồng đèn...

Nhìn lồng đèn bay mất, Hàn Tịch có chút luyến tiếc nói, hơi thở phảng phất men say:

- Đêm đã muộn, nàng cũng nên trở về Thiên giới đi...Chỉ cần lần sau tái ngộ, nàng thích ta hơn một chút là được...

Thấy hắn không còn uy hiếp, ta thông thả nhìn những lồng đèn bay cao trên bầu trời đêm như những chấm sáng lấp lánh... Hay là ta nhân cơ hội đào tẩu khỏi Thiên giới ngay bây giờ?

Trời đêm chuyển biến, không còn quang đãng, mây từ đâu kéo đến rất dày... Một cơn gió khô khốc tách một kẽ mây, lộ ra vầng trăng khuyết đỏ sậm như máu, yêu khí dị thường... Một vài giây sau, nghe thấy đâu đây những tiếng la hét thất thanh.

Hàn Tịch vốn là định tán tỉnh thêm một vài câu rồi đi, nào ngờ mặt hắn bỗng tỏ ra cảnh giác, nhíu đôi lông mày, nghiêm trọng nói:

- Có yêu khí!

Hàn Tịch nắm tay ta ra khỏi đám người đông, đứng dưới một tán cây, y thi triển thuật pháp, vẽ dưới chân ta một vòng tròn quái dị.

- Trước khi ta quay lại, nàng nhất định không được bước ra khỏi cái vòng này...Nhớ đó!

Hàn Tịch như một tia sáng lao đi, ta chẳng hiểu có chuyện gì. Lẽ nào dưới trần gian xuất hiện yêu quái? Yêu giới chẳng phải đã bị chinh phạt rồi sao?

Đám người dần dần nhốn nháo, chen lấn dẫm đạp lên nhau chạy trốn tán loạn, mấy người hò hét lên:

- Có yêu tinh, có yêu tinh! Yêu tinh ăn thịt người!

- Tránh ra! Tránh ra! – Một thiếu phụ vừa hét lên, phía sau có một bàn tay đen kịt, móng vuốt dài nhọn cắm vào cổ nàng ta – Á, cứu...!

Ta cả kinh, trời ơi, đúng là yêu quái ăn thịt người. Hàn Tịch chết tiệt, sao người bỏ lại bà cô một mình như thế này...

Mọi người càng hỗn loạn, ai cũng lo chạy trốn, càng xô đẩy lại càng trở thành một đám xô bồ. Nhiều tiếng trẻ con la khóc vì lạc phụ mẫu, nhiều người già không chạy nổi, ngã gục xuống... Ta không dám bước ra khỏi kết giới...

Đám người dáo dác là vậy nhưng lại có một bóng dáng trẻ nhỏ ngơ ngác, dường như rất lạc lõng. Là một đứa nhỏ trùm áo khoác lông trắng, đêm tối không thấy rõ mặt mũi nhưng chỉ nhìn hình dáng cũng thấy ngộ ngộ. Trông nó lùn tịt, tròn tròn như cây nấm, một bàn tay mũm mĩm đang cầm lục lạc đồ chơi, một tay cầm xâu kẹo đường.. Trời ơi, con cái nhà ai lại để đi lạc như vậy, một đứa nhỏ còn chưa ý thức được nguy hiểm.

“Keng” – lục lạc rơi xuống, thì ra một người trẻ tuổi vội vã va vào nó, nó ngã bịch một cái ra đất, trì độn không đứng được dậy, cái mình tròn tròn ú ú nằm bẹp dưới đất nhưng cũng không thấy than khóc gì... Mấy người khác bán sống bán chết chạy qua, sẽ dẫm vào nó mất...

Nhìn thấy xung quanh yêu quái chưa bước đến, ta tính đánh liều chạy ra ôm nó vào kết giới. Nào ngờ vừa bế đứa bé bị sữa nặng trĩu này lên, từ dưới mặt đất chỗ vòng kết giới nứt ra một khe hở, kết giới cũng vì đứt đoạn mà bị phá hỏng. Thôi tiêu rồi...

Ta một tay ôm nó, một tay cố làm một cái Chân Hỏa Hộ Thể, chạy trốn theo đám người.. Thấy những âm thanh la hét ngày một gần, yêu quái đang đến a...

- Bé bé, phụ mẫu người đâu, ta giúp nhóc đi tìm...

Thằng bé không đáp, rung rung lục lạc nghe rất nhức óc, ta giằng cái đồ chơi ra khỏi tay nó. Nó khóc òa lên, âm ỉ vô cùng. Trời ơi ai kêu ta bao đồng làm chi, ta ghét những đứa con nít ngờ nghệch ngang bướng...

- Im ngay, nếu còn khóc bà cô đây sẽ bỏ mặc người! – Ta dọa nạt.

Giữa lúc cấp bách còn nghe đứa nhỏ tiếp tục ăn vạ, ta vỗ vào mông nó “bốp” một cái. Cũng không cần để ý đến ánh mắt mọi người kinh ngạc thế nào, ta vận pháp lực bay lên. Trước mắt nếu không tìm được người của tỷ tỷ thì phải tìm Hàn Tịch, ta không biết cách trở về Thiên giới a...

Đứa trẻ sau khi bị vỗ vào mông thì im bặt, chỉ còn những tiếng rưng rức khóc nhỏ... Một lát sau thấy tiếng thở khò khò, con heo nhỏ này đã lăn ra ngủ, còn dúm đầu vào ngực ta, cái tay nhỏ đưa lên nắm lấy, sờ sờ...

- Ta không phải mẫu thân người! – Ta giằng tay nó ra, mắng lớn.

Bay qua thị trấn nhốn nháo, ra ngoại ô là một vùng đồi núi hoang vắng. Bay được một chút đã thấm mệt, thấy chỗ này không có nguy hiểm, ta bèn đáp xuống nghỉ một lát...

Bên đồi có một cái nhà tranh nhỏ còn sáng đèn, ta bước vào nường nhờ. Chủ nhân ngôi nhà là hai ông bà cụ mặt mũi hiền hậu, ta tính giao đứa bé cho họ để tranh thủ đi tìm Hàn Tịch. Nào ngờ kia bà cụ vừa bế đứa bé, mặt đã hiện nguyên hình là một con trăn khổng lồ bốn mắt dữ tợn, ông già cũng biến thành một con rết đỏ ối kinh tởm.

Con trăn há miệng lớn định nuốt chửng đứa bé, con rết lại lấy ta làm mục tiêu tấn công. Ta cuống cuống phóng một tia lửa vào con rết, định chạy lại chỗ con trăn cứu thằng bé, nào ngờ con trăn quay lưng, phóng đuôi quật ngã ta, hai chiếc răng dài nhọn cắm phập vào đứa nhỏ.

Ta không dám nhìn, nhắm chặt mắt. Mãi sau mở mắt ra, chỉ thấy chiếc áo lông của đứa bé xầu xỏ rơi xuống đất, lục lạc cũng kêu lên hai tiếng giòn tan rồi lăn lóc dưới nền.

Bé bé, người hãy siêu thoát, di đây có lỗi với người... Ta sống chết cố chạy ra khỏi căn nhà, con trăn với con rết đuổi theo...

Mặt trăng khuyết màu đỏ sẫm quỷ dị... Giữa lúc ta còn đang kinh hoàng, con trăn và con rết đã tan xác nổ tung, từng giọt máu như những hạt trân châu đen bóng bay tán loạn... Mùi máu tanh rất khó chịu...

Làn gió quái dị thổi đến mang không khí chết chóc và thê lương, đôi mắt ta chớp chớp, đầu óc bỗng có phần mụ mị, nhất thời không cử động được, cũng không rõ cảm giác của mình...

Ta chỉ cảm thấy một vật giống hình lưỡi đao loang loáng trước mặt, trùng với màu đỏ quỷ dị của mặt trăng hiện giờ... Mà bóng người hư ảo trước mắt, lập lờ trong một tầng sương tím tím...

Mắt ta mờ mờ, không thể nhìn rõ, chỉ thấy kẻ vừa xuất hiện kia rất cao lớn, một thân y phục đen tuyền, mái tóc cũng rất dài, từng lọn từng lọn bị thổi bay theo gió... có chút ẩn tượng, giống như đã nhìn ở đâu...

Kẻ đó từ từ bước đến phía ta, tiếng bước chân in trên cỏ sột soạt giữa đêm thanh vắng. Đột nhiên ta giật mình, nhìn lại bản thân, nhìn lại hân...

- Không... không có bóng? – Dưới ánh trăng, trên vật cỏ chỉ có mỗi chiếc bóng kéo dài của ta. – Người... người cũng là ma?

Lấp lánh phía trước có một đôi mắt đỏ rực, một nụ cười lấp lửng bí hiểm lạnh khốc...

- Phải, ta cũng đã chết, đã chết rất lâu rồi... – Nam nhân trước mắt cứ tiến tới, tà mị nói.

- Người... Người... đừng ăn thịt ta.... Cứu mạng! – Ta thấy sống lưng rất lạnh, lắp bắp nói.

Ta muốn lùi bước, lại cảm thấy đôi chân không thể di chuyển. Dùng đôi mắt mờ mịt cố nhìn xuống, dường như sương tím cũng đã cuốn lấy chân ta, dính như keo, không thể cử động...Ác ma đến sát rồi, ma khí nhiều đến ngộp thở, bàn tay lạnh buốt của hắn đặt lên gương mặt trắng bệch vì sợ của ta...

- Ủm, không ăn thịt nàng... – Hắn nói, thanh âm trầm trầm, bên tai mỗi lúc một gần ...

Mây đen trên trời cuộn cuộn kéo đến, che đi vầng trăng lẻ loi, vậy là chút ánh sáng mong manh cuối cùng cũng tắt, xung quanh ta chỉ có một mảng tối đen trộn với những mảng tím dị thường...

Ta cảm thấy có một vật mềm mềm nhưng lạnh ngắt dán trên môi mình, xung quanh mũi phảng phất mùi gì đó ngậy ngậy như sữa bò...

Sau đó, ta sợ quá bất tỉnh...

- Diễm Diễm, Diễm Diễm ! – Xung quanh ta có tiếng gọi sốt sắng, có ai đó đang cố lay ta dậy.

Ta mở mắt, lấy tay dụi dụi hai tròng mắt. Thì ra là tên Atula vương. Cơ mà sao ta lại nằm giữa chốn đồi núi hoang vu này. Ta nhớ là đang đứng trong cái kết giới mà Hàn Tịch vẽ cho ta. Sau đó, sau đó... Ôi sao đầu óc trống rỗng, không thể nghĩ được nữa...

- Tiểu mỹ nhân, sao nàng lại chạy ra khỏi kết giới, lúc ta quay lại, không còn thấy nàng nữa.. – Hàn Tịch gương mặt đầy lo lắng, dồn dập hỏi.

- Ta không biết nữa, không nhớ được, hic... – Ta ngây ngô đáp – Mà lúc này người chạy đi đâu, sao lại bỏ lại ta?

Hàn Tịch thở dài nói:

- Nãy đột nhiên có yêu quái hiện hình, ta linh tính thấy điềm bất thường, rõ ràng không phải những yêu quỷ nhỏ lẻ làm liều, có một nguồn dị khí rất mạnh điều khiển chúng... Ta cố gắng theo linh cảm tìm ra nguồn gốc nhưng lại tự dừng mất dấu... Lúc quay lại thì không thấy nàng, ta vội vã đi tìm...Đi ra ngoài thành thì vẫn không thấy nàng, lại mơ hồ cảm thấy dị khí, theo đến đây thì lại mất dấu dị khí, lại thấy nàng bất tỉnh chỗ này...

- Ôi ôi người nói cái gì làm ta đau hết cả đầu! – Ta bực mình nói.

Hắn đỡ ta dậy, cả hai vừa đứng lên thì thấy tuyết bay đầy trời, khí lạnh kéo đến, còn có thêm một luồng chân khí trong sạch không lẫn dục.

Xuất hiện từ trên trời, hai mỹ nam nhân đẹp nhất Thiên giới: Thanh Long Thánh Quân uy vũ mạnh mẽ và Vô Cực Chân Nhân siêu phàm thoát tục.

- Ô, thiên giới cũng đến đây rồi sao? Yêu quỷ đã chạy mất rồi... – Atula vương chậm chạp nói.

Thanh Long Thánh Quân cùng sư phụ đáp xuống đất. Sư phụ lẳng lẳng không nói gì, chỉ nhìn qua ta, ánh mắt lại chìm vào u uẩn vô tận... Tên Khương Vũ mặt lạnh nghiêm trọng nói:

- Ta nghe tin cấp báo dị khí yêu ma xuất hiện ở hạ giới, vốn đang cùng Vô Cực Chân Nhân đàm đạo bên lập tức xuống trần, trần yên được phần lớn yêu quái, nhưng vẫn để lọt mất đầu nào...

Atula vương cười đều chậm chạp:

- Cũng tại Thanh Long Thánh Quân chưa diệt cỏ tận gốc, yêu giới lại hoành hành...

- Atula vương cũng biết mọi việc có phần bất thường, hà cơ phải chậm biếm như vậy... – Thanh Long Thánh Quân vẫn từ tốn đáp nhưng lời lẽ thì khá sắc bén – Ta trước khi xuống đây có nghe bên phía Diên Hòa điện âm ỉ, Thiên Hậu nương nương nói có người bắt cóc muối muối của người, nếu Atula vương không có ý gây bất hòa với Thiên giới, xin hãy để nàng theo bốn thần và tôn sư trở về...

Atula vương khoanh tay, nhìn ta lưu luyến, nháy mắt một cái đa tình rồi nói một lời cáo biệt, trong chớp mắt lại hóa thành một vệt sao băng bay đi mất hút...

12. Chương 12: Thỏa Hiệp

Ta theo sư phụ và Thanh Long Thánh Quân trở về thiên giới, vừa đến cổng Thiên cung đã thấy tỷ tỷ cuống cuồng lên, chỉ lo tên Hàn Tịch kia đã làm gì ta...

Vốn tỷ tỷ định mang ta trở về, nào ngờ Thanh Long Thánh Quân đột nhiên đứng ra nói:

- Thiên Hậu nương nương, hạ thần có chuyện muốn thỉnh giáo Diễm Hồ Tiên Tử, liệu có thể gặp riêng nàng một lát không?

Tỷ tỷ trợn mắt ngạc nhiên. Cái gì mà gặp riêng, lại còn bí ẩn như vậy? Thanh Long Thánh Quân nhanh chóng bắt được ý, một vẻ đường hoàng nói:

- Là việc công, liên quan đến chuyện yêu khí ở hạ giới hôm nay. Hạ thần sẽ không làm gì thất lễ...

Tỷ tỷ hừ một cái rồi nhấc đuôi áo đi, có lẽ nàng đang hi vọng đó là chuyện riêng nhiều hơn chuyện công.

Lão già Vô Cực Chân Nhân cũng đã lặng lẽ về Âm Dương Thái Tuế điện. Đứng trước Nam Thiên Môn gió lồng lộng, chỉ có mình ta với hắn... Thanh Long Thánh Quân cao to đẹp trai, mình đầy khí thế như một bức tượng đài lẫm liệt.

- Có chuyện gì thì mau nói! – Ta giục.

- Ta muốn tiên tử tiết lộ những gì đã xảy ra ở hạ giới lúc này, càng chi tiết càng tốt...

Ta thừa biết hắn hỏi chuyện liên quan đến yêu quái xuất hiện, nhưng vẫn cố tình đánh trống lảng. Tỏ ra ngây thơ, ta cố tình chậm rãi nhất mà kể:

- Ta cùng Atula vương hẹn hò rất là vui vẻ, đầu tiên là nắm tay dạo chơi, sau đó là uống rượu, ngắm trăng, nhìn sông nước... rồi tâm sự, kể chuyện tình duyên... Sau đó còn thả đèn trời, viết ước nguyện, xem pháo bông... Sau đó...

- Được rồi! – Thanh Long Thánh Quân không đủ kiên nhẫn bèn ngắt lời, sau đó thốt ra một câu kinh thiên động địa – Vậy thì ngày rằm tháng tới ta sẽ đến tranh tú cầu.

Ta tưởng mình nghe không rõ, trợn tròn mắt hỏi lại:

- Người vừa nói cái gì?

- Ngày rằm tháng tới ta sẽ đến tranh tú cầu. – Hắn rõ ràng nói từng chữ, không xấu hổ, rất trôi chảy, nghe rất rõ.

Miệng ta không ngậm được. Mơ hồ cảm thấy Cực Băng Ngưng Sát Trận của hắn năm xưa từng vô tình giết chết Diễm Hồ Tiên Tử cũng không nguy hiểm bằng câu nói vừa này. Làm ta phải điều khí, hít vào thở ra một hồi rồi mới phun ra được mấy chữ:

- Người bị điên à?

- Không. – Hắn đáp.

- Thế lúc này có con yêu quái giáng một chưởng vào đầu người à Thanh Long Thánh Quân?

- Cũng không.

- Thế... thế tại sao sao...? – Ta giơ ngón tay, run run chỉ về phía hắn – Hay là người muốn nổi tiếng?

- Cũng không phải. – Hắn không chút ngượng ngùng nói.

- Vậy tại sao?

- Trong lòng tiên tử tự hiểu rõ. – Âm điệu của Thanh Long Thánh Quân rành mạch, mồn một bên tai.

Ta choáng quá, vội xoay đuôi về hắn, ngồi xổm xuống, cúi mặt xuống đất. Không thể bình tĩnh được ..Bỗng dưng gã Thanh Long Thánh Quân đi đến trước mặt ta, cũng ngồi xổm xuống, ngây thơ đến vô hại, nhìn ta chăm chú dò xét:

- Tiên tử bị bệnh sao?

- Người mới là kẻ có bệnh! – Ta hét lớn, đứng dậy, lùi lùi xa – Sao tự nhiên người lại thích ta ? Không được, mau tránh xa bà cô ra!

Thanh Long lúc này đột nhiên đứng thẳng dậy, ngửa mặt lên trời cười lớn, có vẻ như rất sảng khoái, giống như gặp một chuyện nực cười nhất thế gian. Gã Thanh Long Thánh Quân này, người càng ngày càng mất hình tượng.

- Tiên tử đang nghĩ gì vậy? Thì ra người hiểu sai ý của ta... – Một bộ dáng chính nhân quân tử trở lại, chỉ có điều ánh mắt vẫn ngập ý cười.

- Là sao? – Ta cảm thấy bản thân có chút quê mùa nhưng vẫn lý lẽ đáp – Nếu không phải ái mộ bốn tiên, người đến tranh tú cầu làm gì?

- Là tiên tử năm lần bảy lượt có ý chống đối, không hợp tác cùng ta. – Hắn đây bắt đầu dĩ nhiên – Qua chuyện xích mích với Thiên hậu vừa rồi, bệ hạ càng không tiện hạ chỉ đến Chu Tước tộc, ta chỉ có cách đoạt tú cầu, sau khi trở thành hiền tế của Phượng tộc, có thể công khai bước vào thư viện mật của Chu Tước thành, tìm hiểu những điều bí mật Chu Tước Thánh Quân từng ghi chép lại...

- Người đúng là điên rồi! – Ta thực sự mất mặt, xù lông hét lớn – Chuyện cả đời mình có thể dễ dàng đem đánh đổi như vậy sao? Người muốn bảo vệ Thiên giới, ham muốn làm công thần, làm một vị thần ghi danh kim cổ lục giới đến thế sao?

- Cũng phải... – Hắn bình tĩnh nói – Nhưng ta cũng đến lúc lập gia thất rồi, mà ta với Tiên tử cũng môn đăng hộ đối, từ sau khi biết người không phải loại người nhèo nhèo nông nổi, đầu óc cũng không đến nỗi chậm chạp, ta cảm thấy cũng không tệ...

- Nhưng ta cảm thấy tệ! – Ta đánh đá xỉ vả hắn – Người muốn làm trò cười cho thiên hạ sao? Nghĩ ta là cái gì, đã quăng đi còn nhặt về!

- Nếu người làm nương tử của ta, từ sau này ta sẽ đãi ngộ tốt với người, cũng không lập thêm trắc thất. – Thanh Long Thánh Quân không hề thẹn, biểu cảm như đang đứng trong một phiên giao dịch công khai nói.

- Con rồng đá kia, bà cô cấm người xuất hiện ở lễ tranh tú cầu! – Ta phũ phàng nói – Ta thà dẫn người đột nhập vào Chu tước tộc cho xong!

- Được, là tiên tử tự thỏa hiệp. – Hắn mỉm cười nói. – Nếu người đường hoàng thỏa hiệp ngay từ đầu, ta đã không cần uy hiếp...

- Thì ra người lại bày kế!

Ta nổi đóa, bất chấp sức mạnh không cân bằng, lao tới tính đạp vào chân hắn một cái. Thanh Long Thánh Quân không thèm né tránh, có điều người hắn cứng hơn sắt thép, ta đạp vào chỉ tổ lấy trứng chọi đá, đầu chân lại mất đà, loạng choạng ngã xuống...

Xoay một vòng, ta đã thấy có một cánh tay vững chắc đỡ lấy eo mình. Đầu ta ngửa lên trên, cảm thấy trong khoảnh khắc, vầng trăng khuyết trên cao lúc này lại như nháy mắt trêu chọc mình, phía dưới còn có một khuôn mặt lúc nào cũng tỏ ra nghiêm túc, chính nhân quân tử.

- Tiên tử, xin cẩn trọng! – Khoảng cách này rất gần và ám muội.

- Á! – Thanh Long Thánh Quân đột nhiên kêu lên, là ta trong lúc hắn không phòng bị, lên gối một cái mạnh, huyých trúng chỗ hiểm nhất.

Gió tuyết kéo đến ào ào, Thanh Long Thánh Quân vội hất ta ra, hắn trừng mắt, có vẻ rất phẫn nộ nói:

- Hồ ly kia, người còn có phải là nữ nhân không? Còn có đoan trang tiết hạnh không?

- Người mới là người phải soi lại mình, thật không còn hình tượng! – Ta nhìn vào chỗ trọng yếu của hắn, cười lớn, cố tình châm biếm – Nếu theo cảm giác lúc này của ta, lời thiên hạ đồn là hoàn toàn chính xác, thực không cân xứng với hình thể của người, thực khiếm tốn ha ha!

Dù là một nam nhân đạo mạo đến đâu, bị một nữ nhân trêu chọc như vậy cũng như một con bò hung hăng thôi. Ta vừa cười, vừa cười mây đào tẩu, hần lập tức rượt theo, giống như muốn giết người diệt khẩu, che lấp đi điểm yếu chí mạng này...

Đuổi được hơn một vòng, hần không muốn mất thời gian, vội xuất tuyệt chiêu Băng Thiên Tuyết Địa, từng tảng băng lớn trên đầu phi xuống, dưới đất đâm lên, bao vây ta, làm ta kẹt cứng trong đám băng.

- Thanh Long Thánh Quân, dù giết ta, bí mật của ngươi cũng sẽ bị phanh phui!

Hần lao xuống chỗ ta, nghiêm giọng mắng:

- Còn ăn nói hàm hồ, đợi ta tranh tú cầu được, sẽ cho ngươi một bài học!

- Ta cấm ngươi tranh tú cầu, ngươi dám đến tranh, ta sẽ trước bàn dân thiên hạ hét lớn lên bí mật của ngươi! – Nhắc đến tranh tú cầu, ta vội nghĩ cách đối phó.

- Thiên hạ sẽ chỉ phân vân tại sao tiên tử lại biết rõ như vậy thôi, đến lúc đó ta không cần tranh tú cầu, ngươi cũng phải gả cho ta. – Hần điềm nhiên nói.

- Hừ, đấu với ngươi thực mệt mỏi, thôi được rồi, thỏa hiệp đi! – Ta bực mình, cuối cùng cũng muốn kết thúc – Nếu ngươi không đến tranh tú cầu, đồng thời hứa giúp ta một việc, ta nhất định sẽ đưa ngươi vào lãnh địa Chu tước tộc.

- Cứ nói.

- Ngươi giúp ta thanh lý những kẻ được mời đến tranh tú cầu, chủ yếu là cản trở bọn họ, làm cách nào cũng được, bắt cóc cũng được, giả vờ ám toán cũng được, đóng giả làm sứ thần thông báo lùi lại lịch cũng được, miễn là phải hạn chế chúng đến. Những kẻ nào xấu xí, béo mập hay dui thọt thì phải thanh toán trước, rõ chưa?

Hần trong giây lát nhú mày, có vẻ không thích thú gì nói:

- Những việc không minh bạch như này, một người đường đường chính chính e rằng không thể làm, hơn nữa nếu bị lộ ra, còn ảnh hưởng đến mối quan hệ Thiên giới và các danh gia vọng tộc...

- Rốt cuộc ngươi có làm không? Tự làm hay thuê người làm là tùy ngươi, nếu không đồng ý, ngày mai ta sẽ nhờ vả Atula vương, bỏ trốn theo hần...

- Thôi được, một lời đã định. – Thanh Long Thánh Quân thở dài nói.

- Một lời đã định! – Ta làm kí hiệu ngoắc tay, hần không hiểu gì, ta đành giải thích – Móc ngón tay ngươi vào đây, có nghĩa là cam kết đảm bảo, kẻ nào sai lời, thiên lôi đánh chết.

- Thiên lôi không đánh lại ta, y còn là thuộc hạ của ta... – Thanh Long Thánh Quân lập tức kháng nghị lại.

- Vậy thì hôn tiêu phách tán, vĩnh viễn không có luân hồi. – Ta chỉnh lại cho phù hợp.

- Được.

13. Chương 13: Hồ Ly Hồi Kí

Đêm hôm đó, lẽ ra không có chuyện tày trời gì, chỉ là khi ta ngâm mình dưới suối nước nóng mới phát hiện ra, cái nụ hoa Mạn Châu Sa vốn khép chặt dường như phình to ra một chút. Trời ơi, không thể nào, chắc là do ta béo lên, ngực to ra một chút nên mới có cảm giác vậy thôi? Nó không thể nào đang nở chứ...

Mà nếu thực sự đang nở, ắt có nam nhân chú ý đến ta, sắp trao chân tình cho ta rồi... Hừ, nếu mà biết là tên nào, ta sẽ thanh lý hần trước...

Nghĩ đi nghĩ lại, ta chỉ tiếp xúc với mấy nam nhân là Vô Cực Chân Nhân, Thanh Long Thánh Quân và Atula vương. Vô Cực Chân Nhân thì không thể nào, Thanh Long Thánh Quân càng không, chỉ có thể là do Atula vương háo sắc có ý đồ với ta. Lần sau gặp hần, ta sẽ tránh xa mười bước.

Có lẽ sau vụ này ta nên trốn lên núi tu luyện, tịnh thân không tiếp xúc với nam nhân chẳng?

Như đã giao ước với gã Thanh Long Thánh Quân, ngày hôm sau ta hẹn gặp hần tại cửa sau Lăng Tú cung, tranh để người khác dòm ngó sinh chuyện dị nghị...

Vốn là thỏa hiệp đưa hần đến Chu Tước thành, ta quyết định viện cớ về thăm lăng mộ của phụ thân, tiện thể cầu nguyện người và tổ tiên Chu Tước tộc ứng linh, giúp ta thả tú cầu trúng một nam tử tốt - một lý do rất là hợp lý.

Vì đêm qua ngủ không ngon lắm, gần bình minh mới chìm vào giấc ngủ sâu nên sáng nay ta dậy muộn, vội cuống quýt rửa mặt chải đầu, cũng không rảnh mà trang điểm, búi tóc hay tô vẽ gì, ta khoác lên mình một bộ xiêm y đơn giản nhất, màu trắng tinh khiết - bộ đồ tao nhã hiếm thấy trong đồng quần áo lòe loẹt của ta, mà phần lớn số đó là do tỷ tỷ tặng...

Trễ hẹn gần một canh giờ, có lẽ tên Thanh Long Thánh Quân đã đợi mệt rồi. Kệ hần, việc là do hần nhờ vả...

Ta đến cổng sau Lăng Tú cung, thấy bóng dáng Thanh Long Thánh Quân đứng dựa vào một gốc cây phong lá đỏ thắm. Màu y phục xanh lam của hần nổi bật trên nền lá đỏ, tạo thành một bức tranh hài hòa... Ô kìa lạ thay, hôm nay hần không mặc giáp mỏng, cầm kìm thanh Hàm Quang Lộng Ảnh Kiếm như thường ngày mà lại mặc một bộ y bào nhẹ nhàng sang trọng, tóc không búi thành cục gọn gàng cho đỡ vướng víu mà buông thả một phần, xem chừng trẻ trung và phong lưu thời thượng hơn.

Có điều trước khi ta lại gần, hần còn đang cầm một chiếc lá đỏ, ánh mắt giống như vô thức, môi cũng vô thức cười cười, giống như đang chìm vào cái niềm hạnh phúc bí ẩn nào đó mà quên đi cả trời đất. Trời ơi, Thanh Long Thánh Quân, có vẻ như đêm trước hần ít nhiều trúng một chưởng của yêu quái...

Thấy hần đang mất ý thức, thậm chí hàng vạn năm tu vi cũng không phát hiện ra ta đang đến gần, ta bèn hóa thành một con chim nhỏ bay lên ngọn cây trên đầu hần.

Hần nhìn lướt qua bóng cây, chắc là để đoán thời gian, ánh mắt có chút thiếu kiên nhẫn. Sau một cái thở dài, hần lại ngẩn ngẩn ra, lại chìm vào vô thức. Hần nhặt một phiến lá lớn, hóa ra trong tay một mảnh băng tinh đầu vuốt nhọn như cây kim, bắt đầu khắc khắc vẽ vẽ trên phiến lá...

Sau một hồi từ xa căng mắt nhìn ngó, ta đoán hần vẽ một con cừu lông xù...

- Hèm! - Ta từ trên cây phi xuống. - Mới có mất mười vạn năm tu vi mà người càng ngày càng chậm chạp rồi Thanh Long Thánh Quân.

Hần khẽ giật mình, nhưng phản ứng rất nhanh, gấp lại phiến lá, đút vào trong áo, bình thản đường hoàng nói:

- Cũng là do chờ đợi quá lâu, lòng kiên nhẫn và tinh thần đều không còn...

- Người đã vẽ được bao nhiêu con cừu rồi?

- Con cừu? - Hần có chút ngạc nhiên, rồi âm điệu không mấy tự nhiên nói - Đó không phải con cừu...

- Vậy thì con công à?

- Chỉ là một con vật tầm thường đáng ghét... - Hần nói một câu rồi vào ngay chủ đề chính - Tiên tử mau đưa ta đến Chu tước thành.

Ta vênh mặt, chống tay, đầy uy hiếp nói:

- Cũng được, có điều... người phải cải trang... phải biến thành con rệp chui vào đám lông đuôi của ta!

- Cái gì? - Hần tức giận nhăn mặt, hồi sau còn tỏ ra lý lẽ - Dù là con rệp cũng không được!

- Người không muốn đi phải không? Có biến thành con rệp không ?

Hắn lại chẳng chịu đôi co, nháy mắt một cái biến hạt sương đọng trên bông hoa cái đầu của ta, nghiêm túc nói:

- Ta không có nhiều thời gian, giao ước đã định, mau thi hành!

Hừ, đáng ghét. Đúng là một kẻ tham công tiếc việc.

Vào thư viện một hồi không tìm thấy gì đáng giá, ta dẫn hắn vào lăng mộ Chu Tước Thánh Quân, cũng là nơi cất giữ một số di vật của người. Liếc qua thì ngoài bài vị, những giá treo gương đao, pháp bảo, áo giáp của Chu Tước thần từng sử dụng thì lăng mộ này cũng chẳng có gì đáng kể.

Trong lúc gã Khương Vũ kia tiếp tục tìm kiếm, ta mãi mê ngắm bức họa Chu Tước Thánh Quân sinh thời. Phụ thân của Diễm Hồ Tiên Tử nhìn thật phong độ, cường tráng, rất có khí phách của một chiến thần, vị hỏa thần – thủ lĩnh của phượng tộc. Chỉ có điều gương mặt phụ thân không quá xuất chúng, nên vẫn ở ngoài top 10 mỹ nam đương thời.

Trên bức tường trái lăng mộ là chân dung chính thất – kim phụng hoàng, cũng là một tiên nữ đẹp và cao quý.

Mẫu thân của Diễm Diễm chỉ là thiếp, có lẽ không được tôn thờ ở đây...

- Người không tìm được cái gì sao Thanh Long Thánh Quân? – Ta ngơ ngác quay sang hỏi.

- Tìm được rồi. – Đột nhiên hắn đáp.

- Đâu đâu, cái gì?

- Nhìn theo hướng ánh mắt phụ thân ngươi trong bức tranh xem!

Hướng ánh mắt Chu Tước Thánh Quân có vẻ như đang nhìn về phía ô cửa bên phải, ta lò dò ra đó xem.

- Ta không nhìn thấy cái gì cả? – Ta nhìn mãi cũng chỉ thấy là một cái cửa sổ nhỏ đóng chặt.

- Giấy dán khung cửa này làm bằng chất liệu đặc biệt, nếu gặp nước mới hiện lên màu, vì vậy người không nhìn thấy... – Hắn từ từ giải thích.

- Vậy sao người nhìn thấy?

- Chỉ cần từng là mực nước, dù là khô rồi hay mất màu ta đều nhìn thấy... – Hắn tự tin mà nói, xem ra hắn làm thần tiên nắm giữ sức mạnh “thủy” quả nhiên có lợi.

- Hừ, người nói như thể lăng mộ này chuẩn bị sẵn chờ người đến khám phá...

- Có lẽ không phải đợi ta, mà đợi phụ thân của ta, phó tướng của người, tiếc là phụ thân ta cũng sớm qua đời... – Hắn luyến tiếc nói, đồng thời tạo một màn hơi nước mỏng lên ô cửa sổ.

Bức tranh từ từ hiện lên, là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp, y phục trắng như tuyết, ánh mắt đen láy long lanh, phía sau còn có chín cái đuôi trắng muốt... Ô, phải chăng là bạch hồ ly, mẫu thân của Diễm Diễm...

Thanh Long Thánh Quân đột nhiên nhìn sang ta, mỉm cười, giống như là đang tán thưởng nói:

- Người đúng là rất giống mẫu thân...

- Thật sao?

- Phụ thân người hẳn là rất yêu mẫu thân của người... – Hắn nhận xét thêm một câu.

- Nhưng ta thấy có gì khác ngoài một bức tranh đâu, thứ ta cần tìm chẳng phải là những ghi chép của phụ thân ta sao?

- Người nhìn đi... – Thanh Long Thánh Quân dùng ngón tay chỉ vào bức tranh – Trong bức tranh, mẫu thân người đang cầm cái gì?

- Là ... một cuốn sách...

Hắn mỉm cười, dùng pháp lực hướng đến bức tranh. Thì ra là một bức tranh có nhiều chiều bí ẩn như vậy, cuốn sách không ngờ lại được yểm vào chính bức họa mẫu thân Diễm Hồ Tiên Tử...

Cầm cuốn sách cũ kĩ trong tay, ta và Thanh Long Thánh Quân đều hồ hởi mở ra đọc...

Trang đầu tiên có ghi:

“Năm một trăm lẻ sáu vạn bốn ngàn sáu trăm mười, nửa năm sau đại chiến Thiên Ma, Thiên Đế bệ hạ sau trận quyết chiến bên Liệt Diệm cốc đến giờ, có thể nói đã vô cùng suy kiệt, tưởng như hồn phách của người đã gần vỡ vụn...”

Đến nguyên thần hộ thể Thiên đế cũng đã không còn, đó là lý do không còn cách nào cứu vãn...e rằng việc mất đi vị minh quân – đó chính là cái giá mà thiên giới phải trả...

Có lẽ với toàn thể tiên nhân sẽ là một niềm đau đớn...

Ta cũng từng trải qua nỗi đau đớn tâm can phé liệt khi biết chàng hi sinh, thực sự rất đau, nếu như không vì mang đứa bé này, liệu ta còn có thể sống?”

- Ê, theo lời văn thì những cái này là ghi chép của mẫu thân ta, không phải sao? – Ta lập tức thắc mắc – Không phải thứ chúng ta cần...

- Người trật tự nào. – Hấn nhíu mày, nhắc ta một cái rồi lại đọc tiếp.

“Ngày hôm nay, Thiên đế bệ hạ đột nhiên ra lệnh xóa và tiêu hủy hết những văn kiện có liên quan chi tiết đến quãng thời gian đại chiến Thiên – Ma, sau này chỉ cần nhắc lại như một sự kiện... Đặc biệt, tiêu hủy hết các tư liệu viết về Ma giới lúc đó...”

Chính vì vậy, ta đã đốt đi nhiều cuốn ghi chép của chàng...

Không nhắc về Ma giới cũng không sao, một ngày nào đó, tất cả những kẻ từng sống ở thời đại của ta chết đi, hồn tiêu phách tán, rồi tất cả cũng trở thành tro bụi... Sẽ không còn ai nhớ đến ta, nhớ đến phu quân, thậm chí hậu bối cũng chỉ biết đến Thiên đế từng là một đấng anh hùng...

Chỉ có điều, có một số việc, ngay cả ta và chàng khi còn sống vĩnh viễn không thể tự giải thích...

Bức thư cuối cùng chàng gửi cho ta từ chiến trường, chàng nói Thiên đế bệ hạ đang trong cơn nguy kịch, điều này vẫn được giữ như bí mật, chỉ có cận thần thân tín bên người mới hay...

Thiên đế, có lẽ trong lòng luôn tự dằn vặt, và điều đó khiến người không thể hạ quyết tâm lạnh lùng xuống tay trước muội ấy. Mà có lẽ, đối với người, thà rằng trước đó muội ấy vĩnh viễn hồn tiêu phách tán, còn tốt hơn sự già y vô này...

Chính vì lẽ đó Thiên đế mới khiến mình bị thương sao? Phu quân của ta bởi vì lo lắng vì tình trạng Thiên đế càng xấu hơn, đã gọi Lâm Thanh đạo sĩ đến bàn bạc, ngày hôm sau y đã một mình đến Ma giới để gặp...”

- Lâm Thanh đạo sĩ là ai vậy?

- Chính là Vô Cực Chân Nhân trước đây, khi người chưa trở thành người đứng đầu Âm Dương Thái Cực điện. – Hấn giải thích.

Đọc đến đó thì cũng vừa hết trang mở đầu, nghe câu chuyện có vẻ li kì, ta giục gã Thanh Long Thánh Quân lật sang trang tiếp.

Hấn vừa mở sang trang tiếp, đột nhiên từ đâu xuất hiện một cọng lông phượng, rớt trúng trang sách. Vừa chạm tới trang sách, lông phượng đột nhiên bốc cháy ngàn ngọn. Thanh Long Thánh Quân vội kéo ta lui lại, thi triển thủy chú dập lửa, nhưng lửa không những không tắt, mà còn tiếp tục bùng cháy cao, nháy mắt đã đem cuốn sách đốt thành tàn tro.

- Chuyện gì vậy, chuyện gì vậy? – Ta kinh hoảng, lông đuôi dựng đứng lên.

- Cuốn sách đã bị phong ấn! – Thanh Long Thánh Quân đột nhiên nhíu mày, nghiêm túc đến lạ thường.

- Không thể nào, rõ ràng là một cọng lông chim, không thể nào là mẫu thân ta tự phong ấn, còn phụ thân ta rõ ràng đã qua đời, chẳng lẽ là tỷ tỷ hay mẹ cả? – Ta vừa sợ vừa sốt sắng, suy luận phải trái.

Thanh Long Thánh Quân im lặng một vài giây, chìm vào suy tư, bộ dáng thập phần nghiêm trọng. Mãi sau hần mới nói, vẻ mặt vô cùng dè chừng:

- Ta đường đường là Thanh Long Thần mà nước của ta cũng không dập được lửa này, không thể là phong ấn của Kim Phụng Hoàng hay thậm chí là tỷ tỷ của ngươi. Lửa này...

- Là sao? – Ta vội hỏi, bộ dạng của hần rất dọa người nha.

- Chính là... âm hỏa!

14. Chương 14: An Phận Sống Mới Tránh Được Tai Họa?

Gã Thanh Long Thánh Quân đầy đăm chiêu xen lẫn dè phòng, khiến ta không thể hiểu nổi thái độ của hần. Âm Hỏa? Âm hỏa là cái gì? Là một loại lửa tính âm sao? Là sức mạnh của Ma giới sao? Không thể nào, ma giới đã tuyệt diệt... nhưng cũng có thể, người ta đã phong ấn ghi chép này từ nhiều vạn năm trước...

A, nhưng mà cái làm ta cụt hứng là câu chuyện dang dở kia, viết về Thiên Đế thứ sáu uy vũ của Thiên giới... Đường như đó là một câu chuyện lâm li bi đát, dường như có một nhân vật nữ chính rất quan trọng xuất hiện?

Sau một hồi yên lặng, Thanh Long Thánh Quân bên cạnh ta nhìn xung quanh một lượt rồi khẽ thở dài:

- Xem chừng không còn thứ ta cần tìm...

Đột nhiên ta nhớ ra một điều bèn lên tiếng:

- Không phải vẫn còn một người sống ở thời đại đó sao? Chính là Vô Cực Chân Nhân, người muốn hỏi điều gì, có thể trực tiếp đến hỏi ông ta mà...

- Vô ích... – Hần lắc đầu nói – Đã từng thỉnh giáo Vô Cực Chân Nhân, tiếc là người trả lời rằng, thời gian đó người hầu như tu luyện tại Âm Dương Thái Tuế điện, chỉ đứng đằng sau hỗ trợ mà không trực tiếp ra chiến trường... cho nên cũng không thể rành mạch nhiều việc như phụ thân ngươi...

A, vậy là Vô Cực Chân Nhân cũng không biết về mấy loại chú thuật kì quái mà Thanh Long Thánh Quân đang tìm hiểu ư? Nhưng cái làm ta để tâm hơn là, câu chuyện 10 vạn năm trước rõ ràng có nhắc đến Vô Cực Chân Nhân, hần là y biết ít nhiều. Đó dường như là một bí mật trọng đại mà ai đó muốn che giấu, cho nên đã tiêu hủy cuốn hồi kí này...

Khi nào rảnh ta sẽ đến hỏi chuyện ông ta vậy, còn bây giờ, ta phải đối phó với vụ ném tú cầu này đã. Sợ rằng Thanh Long Thánh Quân không tìm được thứ hần cần thì sẽ xù giao ước làm hỏng chuyện của ta, ta vội nhắc nhở hần:

- Ê, dù không tìm được, ngươi vẫn phải giúp ta thanh lý những kẻ đến tranh tú cầu.

- Đương nhiên rồi! – Hần trong lúc còn đang tập trung suy nghĩ việc khác liền buột miệng nói một câu, âm điệu rất là thản nhiên làm ta không nghĩ rằng hần lại nhiệt tình vì chuyện của ta đến như vậy.

Nói xong câu đó, hần giật mình quay sang nhìn ta, bốn mắt nhìn nhau. In trong mắt hần, gương mặt ta có phần ngây ngô cũng bởi vì ngạc nhiên trước thái độ kì lạ của hần. Hần háng giọng một cái, quay đầu đi, tỏ ra đường hoàng nói:

- Ngươi yên tâm...Chẳng qua...chẳng qua là chuyện gì ta đã hứa, nhất định ta sẽ làm.

- Cái chữ “chẳng qua” là ý gì vậy? – Ta nhất thời không hiểu mới hỏi.

- Nữ nhân quả là luôn phiền phức như vậy ... – Đột nhiên hần cau mày, bình phẩm một câu rồi đứng dậy bước ra ngoài trước.

Này Thanh Long Thánh Quân, nhà ngươi càng ngày càng ăn nói lấp lửng không rõ ràng, có vẻ như càng ngày càng mất hình tượng ~.~...

Từ biệt hần sau khi ra khỏi Chu Tước Thành, có vẻ như hần sẽ tự tiếp tục tìm hiểu một mình. Còn ta, ta chỉ lo cho chuyện ta bị ép ném tú cầu thôi...

Mấy ngày sau, ngày nào ta cũng đo lại vòng ngực của mình. Rõ ràng là không béo lên, ngực không to ra, tại sao bông hoa kia có chiều hướng phình ra vậy? Thực đáng sợ, ta không muốn chết, làm sao tránh xa nam nhân đây? Phải để sau vụ ném tú cầu này, chứng minh cho tỷ tỷ thấy không ai muốn đến nhặt tú cầu, không ai muốn lấy ta... Hi vọng nàng và Chu Tước tộc sẽ bỏ cuộc, chấp thuận cho ta đi ẩn cư ~

Ngày hôm trước lễ ném tú cầu chọn rể, ta vẫn đến Âm Dương Thái Tuế diện học tập bình thường.

Điều lạ là, hôm nay cả con hạc gầy, con hạc béo đều không đi học, mấy môn đồ kia cũng bệnh hết cả hay sao mà không đến lớp? Cũng không phải là sự phụ đột xuất cho nghỉ, ông ta vẫn cầm kinh thư lên lớp, vẻ mặt tỉnh tại, có vẻ như không còn bận tâm đến thái độ học tập thiếu tích cực của một số trò.

Vô Cực Chân Nhân vẫn là Vô Cực Chân Nhân, khi giảng bài, thanh âm đều đều khiến cho ta rất dễ chìm vào giấc ngủ. Sự thực là sau khi thấy cái bóng trắng tinh khiết đó lượn đi lượn lại mấy lần trên bục giảng, mắt ta đã lim dim, rồi cứ thế mà hôn nhiên gục xuống bàn...

Một cơn gió từ đâu thổi đến lay những trang giấy sột soạt bên tai... cộng với việc không khí về chiều tối càng lạnh hơn làm ta thức giấc. Hóa ra đã xế chiều, ta vẫn đang nằm dài trên bàn, không còn thấy bóng dáng Vô Cực Chân Nhân. Không biết y kiên nhẫn giảng tiếp được bao lâu sau khi thấy ta ngủ gật...

Ta vươn vai, ngáp một cái dài, chợt thấy quần quanh đầu đó xung quanh ta có lưu lại mùi nồng nồng cay cay của Vong Sầu tửu. Không quá nhiều nhưng cũng đủ để nhận ra, chắc chắn là mùi hương rượu...

Hiện tại nhìn xung quanh thì không thấy Vô Cực Chân Nhân đâu, tại sao lại có mùi hương này? Chẳng lẽ y chạy đi lấy rượu rồi lại quay lại giảng đường? Nếu như y là một thầy giáo trẻ tuổi vui tính, có lẽ ta đã cho rằng nhân lúc ta ngủ, y đã lại gần cốc đầu ta. Nhưng có lẽ, y chỉ lại gần đây, ngán ngẩm u sầu nhìn học trò bất trị này, nâng chén tiêu đi nỗi buồn bực đó...

...

...

Vong Sầu tửu có lẽ là một loại rượu đặc biệt, khi ngửi gần thì thấy rất cay nồng, lập tức muốn say. Nhưng cũng chính vì điều đó, hương rượu còn lưu lại rất lâu trong không gian, gặp gió tản đi ít nhiều, sẽ trở thành một mùi hương xôn xao mê hoặc. Đặc biệt lúc này đây, ta cảm giác hương Vong Sầu tửu cứ như một sợi khói vô hình, một đầu cuốn lấy ta, lấp lửng trong không gian, đầu còn lại ắt tỏa ra từ miệng bình rượu...

Ôi, ta đã bị hương rượu làm cho choáng váng rồi, lẽ nào Vô Cực Chân Nhân mang một vò rượu lớn ra mà quên đây nắp, vô tình khiến ta say say do đứng trúng hướng gió mang hơi rượu?

Mất ta lơ đãng, đầu óc chệnh choáng, chân bước vô thức có phần liêu xiêu. Trong đầu lại mơ hồ hiện lên những hình ảnh xa xôi, thấp thoáng một khu vườn mận chín tươi tốt ...

Mơ mơ hồ hồ, ta cũng bước đến khu vườn mận của Vô Cực Chân Nhân. Lẽ ra đã qua mùa mận, mùa này lá cây còn đang héo hắt, tại sao trước mắt ta lại thấy ảo ảnh một vườn cây xanh lá, mận chín căng mọng trĩu cành... Chẳng nhẽ Vô Cực Chân Nhân mới làm phép khiến vườn mận lại đầy quả, bất chấp thời tiết sao?

Mận lớn quá, đúng là thứ ta thích. Vô Cực Chân Nhân không có ở đây, ta phải hái một quả ăn... Đúng rồi, đầu óc say lằng lằng thế này, ăn mận vào không phải sẽ hết sao?

Ta vươn tay với một quả, tưởng như rất gần nhưng lại không tới. Một trận choáng váng bất ngờ, mắt mờ đi, thân hình sắp sửa ngã xuống. Có một người kịp thời xuất hiện đỡ lấy ta. Mùi rượu vương trên người đó càng nồng hơn, khiến ta khi hít phải lại thêm một trận mơ hồ...

- Cao quá sao? Huỳnh hái xuống uội... – Người đó ôn nhu dịu dàng nói bên tai ta.

Cầm trái mận người đó đưa cho, ta vô thức cười, rồi cũng mơ hồ cắn vào trái mận. Người đó đưa cho ta một vài trái nữa...

- Người thật tốt, cảm ơn a... – Miệng ta lẩm bẩm.

- Trên thế gian này, sẽ chỉ có duy nhất ta là tốt với muội thôi, muội vĩnh viễn không được quên điều đó.

Ta ngẩn ngơ, hiểu kì quay đầu lại nhìn người đó với đôi mắt lu mờ, cũng là trong vô thức vươn tay lên sờ sờ thử gương mặt y...

Đột nhiên, người đó lùi lại khiến ta mất thăng bằng chao đảo ngã vào gốc cây, chặt vật bám lấy thân cây thô ráp. Ta nghe thấy tiếng thở gấp gấp đầy khó chịu của đối phương, giống như ẩn chứa một nỗi đau đớn khôn cùng. Ta cố đứng dậy, chưa kịp bước lại gần thì người đó đã bỏ chạy, không còn thấy bóng dáng...

Những quả mận lặn lóc dưới chân, ta còn chưa nhặt chúng, một trận tê tê quay cuồng nữa khiến ta lăn ra đất bất tỉnh.

Ta một lần nữa tỉnh dậy. Đầu óc thật nặng nề, lại không hiểu rốt cuộc có chuyện gì xảy ra. Chỉ nhớ là đang đứng trong giảng đường, hít phải hơi rượu, dần dần lại thành say.

Mở to mắt ra, lúc này lại nằm ở sương phòng gần vườn mận của Vô Cực Chân Nhân sao?. Xem ra đúng là ta lại say thật rồi, cái ông già này, nhất định phải đề nghị ông ta không được tàng trữ hay sử dụng thứ rượu cổ quái hại não đó nữa.

Có tiếng rót nước trà, thì ra Vô Cực Chân Nhân đang ở ngồi ở cái bàn ngay bên đầu giường. Ta ngửa cổ nhìn rồi chống mình gượng dậy.

Vô Cực Chân Nhân điềm đạm nâng chén trà, thần thái tĩnh mịch, đôi mắt sâu thẳm...Thấy ta tỉnh dậy, ánh mắt y lướt qua ta rồi cũng rót thêm một chén khác. Ta bước lại gần đó, ngồi vào bàn, lấy tay xoa xoa hai bên thái dương.

Uống xong một chén lại muốn uống chén nữa, ta tự rót vào chén mình. Không gian yên lặng có phần kì dị, ông già này lại không nói gì, cũng không giáo điều giảng giải gì. So với lần nọ, y càng tự kỉ u uất hơn.

Cố nghĩ ra chuyện để mở lời, ta vừa vân vê một cái chén rỗng trong tay, vừa hồn nhiên hỏi y:

- Sư phụ, ta thỉnh giáo người mấy điều được không?

Ừm, xem ra cũng đang có cơ hội, ta nên hỏi y những gì được ghi chép trong hồi kí của Bạch Hồ Ly – mẫu thân Diễm Diễm chẳng? Đó ắt là một câu chuyện li kì.

- Nói đi. – Y cầm bình trà, từ từ rót vào chén, dáng vẻ rất thanh nhã.

- Ta đọc được hồi kí của mẫu thân mười vạn năm trước...

Ta vô tư nói nhưng nào ngờ Vô Cực Chân Nhân giật mình, ấm trà rót lệch, nước trà vung vãi ra bàn. Y đột ngột đặt ấm trà xuống, nhíu mày nói:

- Nói tiếp đi...

- Chủ yếu là ta tò mò muốn hỏi sư phụ thôi, ta cảm thấy những điều đó có thể hấp dẫn hơn mấy bài giảng sử thuyết khô khan... Đó là, vị Thiên Đế thứ sáu uy vũ của Thiên giới, mười vạn năm trước còn có yêu một nữ nhân nào khác không phải Thiên hậu sao? Đó là người của Ma giới sao? Tại sao mẫu thân lại nói, Thiên đế không thể quyết tâm xuống tay được? Ta chỉ đọc đến đó, đột nhiên cuốn sách bốc cháy... – Ta thao thao kể một lượt.

- Chuyện này ngoài người còn ai biết? – Đột nhiên sư phụ nghiêm nghị nói, cau mày nhìn ta, đáy mắt như u cốc, sâu không thấy đáy.

- Chỉ có ta... – Ta trong giây lát bị dọa cho đến sợ, vội vàng lấp liếm – Nhưng mà... đó là... chuyện không nên hỏi sao?

Đúng là nhận thấy thái độ của y thay đổi dị thường, giống như ta đã cố tình hỏi vào một điều cấm kỵ. Chẳng lẽ đó chính là một bí mật mà tiên bối muốn che lấp vĩnh viễn? Tiên đế ra lệnh xóa sổ tư liệu, người nào đó đã dùng âm hỏa phong ấn cuốn sách, giờ đến Vô Cực Chân Nhân cũng không muốn tiết lộ...

- Nếu đã biết như vậy, đừng cố tìm hiểu chuyện này... – Biểu cảm của Vô Cực Chân Nhân thoáng chốc giãn ra đôi chút, nhưng chung quy vẫn là nghiêm túc cẩn trọng khác thường – Tắc kỳ đoàn, bế kỳ môn, chung thân bất cần. Khai kỳ đoàn, tế kỳ sự, chung thân bất cứu. Nhớ điều đó, an phận sống mới tránh được tai họa...

15. Chương 15: Xin Người Đứng Yêu Thích Ta

Sau khi từ Âm Dương Thái Tuế Điện trở về, lại bắt gặp bóng dáng gã Thanh Long Thánh Quân đang đi tuần tra trên đường, sức nhớ ra cần phải hỏi hẩn chuyện giao ước hẩn làm đến đâu rồi, ta vội vàng bay theo, hô hào:

- Ê, Thanh Long kia!

Thanh Long Thánh Quân đang cười mây đạp gió, theo sau còn có hai tên thuộc hạ. Nghe thấy giọng ta, hẩn đang phi với vận tốc chớp nhoáng bèn phanh gấp lại, hai tên thuộc hạ theo quán tính vẫn lao về phía trước, may mà hẩn có băng tinh hộ thể, nếu không thể nào cả đám cũng đụng trúng nhau. Dù sao cũng là một cảnh buồn cười, ta đã đưa tay lên miệng che bớt mà cũng không ngăn nổi tiếng cười phát ra ngật nghẻo.

Cứ tưởng hẩn sẽ tức giận làm bão tuyết kéo đến ào ào, nào ngờ hẩn phẩy tay cho hai tên thuộc hạ lui đi. Không có bão tuyết lớn, chỉ có những bông tuyết li ti rơi rơi chầm chầm, không gian bỗng nhiên hư ảo và lãng mạn...

Mắt Thanh Long Thánh Quân lấp lánh kì lạ, hẩn từ từ bước đến, âm điệu vui vẻ giống như mới trúng số:

- Người tìm ta sao?

- Thanh Long Thánh Quân bận rộn như vậy, nếu không phải vô tình thấy trên đường thì làm sao có thể gặp.

- Ta đơn thuần trả lời.

- Vậy sao? Đúng là ta đang bận rộn... – Hẩn cau cau mày – Dù sao người gọi ta lại ắt phải có chuyện...

- Là chuyện ta nhờ người phá đám...

Ta đang nói đến đó, đột nhiên hẩn vươn tay che miệng ta, cảnh giác nói:

- Chuyện này không thể tùy tiện nói ra...

Ta gỡ dần những ngón tay hẩn, bỗng thấy hẩn đơ đơ, tưởng là hẩn đang suy nghĩ điều gì phân tâm, ta tiện rằng cắn vào mu bàn tay hẩn một cái.

- Người... người làm gì vậy? – Hẩn giật mình, thu bàn tay lại – Nữ nhân lớn mật, không biết tiết hạnh...

- Lục giới này ai cũng cho ta là người như vậy... – Ta vênh mặt nói, tự nhiên cao hứng châm chọc – Ta đâu giống người, lúc nào cũng cố giữ hình tượng chính nhân quân tử, lúc nào cũng trưng ra một bộ mặt cương trực đáng ghét... Ừm, ta biết rồi, thật ra cái gì của người bên ngoài cũng to lớn, cũng vĩ đại, cũng khiến người ta ngưỡng mộ ngược nhìn, nhưng bên trong, bất cứ cái gì, kể cả tâm hồn cũng nhỏ bé... Có phải không?

- Nghe người nói như vậy, ngày mai ta thực muốn đến tranh tú cầu. – Hẩn cau có rồi bất ngờ phun ra một câu.

- Ta cấm! – Vươn tay chỉ vào hẩn – Nói cho người biết, ta không giỡn chơi, mau nói cho ta tiến độ công việc đến đâu rồi?

Hẩn nhìn ngó xung quanh rồi nói:

- Chỗ này không tiện...

- Vậy chỗ nào?

- Đi theo ta!

Hẩn nói rồi đột nhiên vung tay, biến ta thành một đóa hoa tuyết, đặt trong lòng bàn tay.

Tưởng là đi đâu, hóa ra là về Thanh Long Thành. Đây là lần thứ hai ta bước vào nhà hẩn, lần nọ đem quà biếu đến đã bị hẩn đuổi về không thương tiếc.

Hẩn mang ta đến một khu vườn, gọi là khu vườn nhưng không có cây xanh, chỉ có những tảng băng tinh đeo gọt thành nhiều hình dáng, độc đáo nhất là những cái cây thông trong suốt lấp lánh như thủy tinh. Đây có thể gọi là một vườn nghệ thuật điêu khắc trên băng...

Giữa khu vườn, có một cái bàn, bày sẵn ấm trà và hoa quả. Ta chỉ đến hỏi việc, đâu cần bày vẽ như vậy...

- Ngồi đi. – Hẳn mời mọc.

- Trà nước thì ta cũng vừa uống rồi, người mau nói đi, việc đến đâu rồi? – Ta suốt ruột nhắc lại.

- Thực là một nữ nhân không có lương tâm. – Giọng hẳn giống như cần nhân, lúc này hẳn cũng không còn hình tượng.

- Thôi được, ta uống với người một chén! – Ta lại tự rót một chén, ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ rồi nói – Vòng vo như này không phải tác phong làm việc thường ngày của Thanh Long Thánh Quân, hẳn là người có chuyện gì khác muốn thương lượng hay mặc cả sao?

Đúng vậy, trước đây hẳn gặp ta, luôn nói thẳng vào vấn đề. Đạo gần đây lại úp úp mở mở, thực không hiểu nổi. Nếu không phải sét đánh trúng đầu, nhất định là bị yêu quái giáng một chưởng rồi...

- Chuyện giao ước với người, ta đã thu xếp rồi. Ngày mai ta sẽ ngăn cản họ, đồng thời cho thuộc hạ thân tín cải trang làm một vài người trong số bọn họ, tránh để tỷ tỷ người nghi ngờ. Tuy nhiên, chắc chắn sẽ không có ai nhặt tú cầu.

- Cũng phải, nếu không một ai đến, tỷ tỷ sẽ làm to chuyện, cứ cải trang làm một số kẻ đi. – Ta vừa nói, vừa nghĩ tiếp – Nhưng cải trang cũng có thể qua mắt sao?

- Dùng thêm một chút pháp lực giúp nguy trang là được rồi.

- Tốt lắm, vậy người có thiếu pháp lực không? Nếu không ta cho người mượn lại sáu vạn năm này... – Ta cao hứng nói, thò tay lấy trả hẳn lọ đựng ba viên chân đơn.

Đột nhiên Thanh Long Thánh Quân đẩy cái lọ trở về phía ta, trong khoảnh khắc tuyết lấm tẩm lại rơi. Hạt tuyết không lạnh lẽo, đậu trên da chỉ đem lại cảm giác mát mát tê tê... Ánh sáng trong mắt hẳn dịu dàng như dải tinh ngân, giọng nói cũng khác, có phải là đang có phần ôn nhu kì lạ không?!...

- Sau này người định thế nào?

- Ta ư? Đương nhiên là tìm một nơi thanh tịnh đẹp đẽ mà sống...

- Một mình ư?

- Đúng vậy. – Ta và hẳn tiếp tục đối thoại, ngay lúc này, ta chưa hề biết được ý tứ của hẳn.

- Cho dù người không muốn Chu Tước tộc sắp đặt ỳnh, nhưng hà cớ phải tránh né cả đời như vậy. Hôn nhân dù mang tính chính trị cũng không tệ nếu như người tìm được một người hợp với mình và có tình cảm là được. – Thanh Long Thánh Quân nâng chén trà, nhìn ta không rời mắt nói.

Ta ngáy ngốc nhìn lại hẳn. Kể trước đây luôn lạnh lùng kiêu ngạo này, hiện giờ lại muốn tâm tình khuyên giải ta như một bằng hữu sao? Trong lòng ta thoáng qua suy nghĩ, gần đây cảm giác của ta đối với hẳn cũng không còn quá tệ nữa. Hình tượng của cả hai trong mắt đối phương đều thay đổi, hẳn không phải kẻ khó gần, ta không phải một ả đồng đẳng. Phải chăng chỉ khi nào tiếp xúc với một người khác bằng con người thật của chính mình, ta cũng mới nhận lại những điều chân thật như vậy từ con người đối phương?

Lời hẳn khuyên ta, bình thường thì cũng rất hợp lý, chỉ có điều, ở nơi này ta không được phép yêu thương...Không chỉ là ta ham sống sợ chết, mà như gã Atula vương nói cũng rất đúng, thần tiên sống rất dài, nếu cô đơn hay đau khổ thì phải chịu đựng hàng vạn năm... Nếu như ta có chân tình với một nam nhân, dù là ta hết lòng, không màng sống chết yêu thương hẳn chỉ trong một ngày ngắn ngủi thì sau khi ta hồn tiêu phách tán rồi, người ta yêu chẳng phải sẽ một mình đau khổ vạn năm này qua vạn năm khác sao? Người chết chưa chắc đã đau khổ bằng người sống. Cho nên, tốt nhất đừng ai yêu ta, và ta cũng không nên yêu ai. Cứ như vậy, qua một vạn năm nếu có thể trở về hiện đại, ta sẽ tìm một tình yêu đúng nghĩa...

- Diễm Diễm... – Đột nhiên gã Thanh Long Thánh Quân gọi ta, cắt ngang dòng suy nghĩ, cũng là lần đầu tiên hẳn gọi tục danh của ta. – Người không trả lời?

- Ta... không có cảm giác với nam nhân... – Ta tức thời nghĩ ra một lý do hại mà đáp.

- Vậy là người để ý đến nữ nhân sao? – Đột nhiên hắn lớn tiếng, giống như nghi hoặc nói – Người quan tâm đến chuyện ta và Mị Nhi, chẳng hay người để mắt nàng ấy?

Được thể, ta vin vào lý do đó luôn, cho rằng đó cũng là một cơ hội tốt để sau này ta tránh xa nam nhân. Ta bèn đứng dậy, choàng tay qua cổ Thanh Long Thánh Quân như hai thằng bạn chân thành, âm điệu có phần bất đắc dĩ nói:

- Người đúng là sinh ra để làm bằng hữu của ta, Khương Vũ, người đoán đúng rồi, tuy ta có hình dáng mỹ nữ, còn rất gợi cảm nữa... nhưng thật ra tâm hồn ta là một đại trượng phu, cho nên ta không biết cái gì là tiết hạnh cả...

Chỉ là ta không ngờ tới, hắn túm gọn vai ta, bất thành linh ấn ngược ta xuống, nằm ngửa ra cái bàn. Hắn dùng hai bàn tay to lớn giữ chặt cổ tay ta, cặp mắt nhìn xuống. Trong đáy mắt thấp thoáng phần nộ.

- Hoang đường!

- Người... người làm gì vậy? Mau buông! – Ta bất ngờ la hét giãy dụa – Như này còn ra thể thống gì?

- Người không có cảm giác với nam nhân, tại sao lúc này lại sợ hãi run rẩy? – Thanh âm hắn đầy chất vấn, rất gần bên tai, ánh mắt chưa từng buông tha ta.

Ngay lúc này, ta bắt đầu ngộ ra một điều gì đó không ổn. Gã này vốn không dễ lừa gạt...

- Vì người quá to lớn thôi, bị một tảng đá đè, ai cũng như vậy...

- Chỉ có kẻ ngốc mới bị lừa gạt! – Hắn nghiêm giọng nói, đầu cúi xuống thấp, những lọn tóc của hắn rơi rơi xuống vai ta, tiếng trái tim hắn đập nhanh, mãnh liệt...

- Người... Người muốn làm gì? – Ta vội hét lên, lúc này cũng như có một tia sét giáng trúng đầu khiến ta hiểu ra tất cả.

Môi của hắn ở rất gần, ta xoay đầu né tránh. Hắn cũng vừa vặn ngừng lại ở khoảng cách rất gần. Hơi thở ấm áp của hắn đang lùa vào tai ta, rất ngứa.

- Ta trước đây tuy không bỏ thời gian vào chuyện luyện ái nam nữ... nhưng hiện tại cũng hiểu cảm giác điên rồ khi chú tâm đến một người, ánh mắt không thể rời đối phương như thế nào...

- Đừng.... đừng để mắt đến ta! – Ta kháng nghị, định giơ chân đạp hắn ra nhưng sau lần nọ, hắn đã vô cùng cảnh giác.

- Người đã làm cho kẻ khác không còn là chính mình như vậy, lúc này lại nói đừng để mắt đến người sao? – Âm điệu của hắn rõ ràng là phần nộ, liên tiếp chất vấn. – Lý do trước đây người bày kế khiến ta chán ghét người là gì? Ta có điểm nào không tốt? Tại sao người không muốn lấy bất cứ ai do Chu Tước tộc xếp đặt? Người đã có nam nhân khác? Hay người mong cầu một nam nhân đúng như ý nguyện nào đó?

Trước ngực ta, vị trí của đóa mạn châu sa đột nhiên cảm thấy ngứa ngứa rất rất. Hoa gặp phải xúc tác rồi... Thanh Long Thánh Quân, thấy người như vậy, ta thực sự không muốn nói dối người, nhưng cũng không thể nào chấp nhận. Người đúng là rất tốt, nữ nhân nào cũng muốn người để tâm đến, nhưng ta lại buộc phải nằm ngoài số đó. Chính vì người cũng không thể nhìn thấy đóa hoa, ta cũng không thể giải thích cho người tin...

Ta thở dài, lấy lại bình tĩnh, nhìn thẳng hắn chân thật mà nói, dù sao cũng không phải là một lời nói dối:

- Ta phải đợi một người trong một vạn năm... nếu trong một vạn năm này ta yêu thương một người khác thì ta sẽ bị báo ứng mà chết...

- Kẻ đó là ai?

- Dù sao cũng không phải người... – Ta lạnh lùng nói – Mong người hiểu cho.

Thanh Long Thánh Quân đột nhiên cười, không sáng lạn như mặt trời mà đầy u ám và bi ai, giống như đang tự giễu cợt. Hắn buông ta ra, đứng dậy, dần dần cổ tỏ ra rất bình tâm, chỉ nói thêm một lời:

- Người một khi đã không thiết đến thì cư xử thật lạnh lùng. Ta vốn cho rằng băng giá Thanh Long thành là lạnh nhất, nhưng hoa vẫn có thể sinh trưởng...Chỉ có trái tim lạnh giá của người, bất cứ loài hoa nào cũng không thể nở trên... Phải chăng chỉ duy nhất kẻ mà người nói rằng đợi trong một vạn năm đó mới đủ sức làm lay động trái tim người?

Nhìn một Thanh Long Thánh Quân bình thường đạo mạo kiêu hãnh đến vậy mà giờ lại thất bại trước ta, trong lòng ta có rất nhiều cảm xúc, dễ thấy nhất là cảm giác giống như đã làm một việc tội lỗi.

Ta thật hối hận, nếu như ngày ấy không vô tình cùng người cầm trúng một cuốn sách, có lẽ vĩnh viễn cả hai sẽ lặng lẽ vô tâm giống như hai kẻ qua đường.

Ta cũng đứng dậy, không nhìn hắn, quay đầu đi chậm rãi nói:

- Hoa nở chỉ trong khoảnh khắc, không đáng để người ngắm rồi luyến tiếc mãi về sau. Ta cũng từng nghe, ái tình khi càng sâu đậm thì càng dễ tổn thương. Thà rằng ngay lúc này tình cảm như đóa hoa mới chớm nở, với tay ngắt nó đi, như vậy không phiền não nhiều, cũng nhanh chóng quên đi. Đó là lý do tại sao ta phũ phàng dứt khoát ngay lúc này....

Tuyết đột nhiên ngừng rơi, ta vốn nghĩ là khi hấn buồn bức tuyết phải càng lớn. Nào ngờ tại Thanh Long Thành quanh năm rét buốt mù mịt, bầu trời bỗng quang tạnh trở lại, nhiệt độ thay đổi thất thường, những cây thông thủy tinh cùng với nhiều khối tượng đeo gọt từ băng đá đột nhiên tan chảy rất nhanh.

Hắn không nói gì kể từ lúc đó, ngay cả lúc này khi đang tiễn ta rời khỏi Thanh Long Thành, cảm giác chỉ có một ta tồn tại yên lặng theo chân hắn, còn kẻ kia đã trở nên trong suốt, xa lạ và không thể chạm tới. Vừa ra đến cửa, bỗng có một thuộc hạ của hắn, bộ dạng khẩn cấp chạy đến tìm hấn báo một tin gì đó, nghe xong gương mặt hắn cũng trầm trọng hơn. Hấn hướng ta nói một câu “Bảo trọng” ngắn gọn rồi lại như một làn gió lạnh lẽo trôi đi.

16. Chương 16: Lựa Chọn

Rời khỏi Thanh Long Thành, cũng không còn sớm sửa gì nữa. Nghĩ đến sau ngày mai sẽ sống như thế nào, đột nhiên ta thấy trống trải...

Trở về Lăng Tú cung, thấy gió đêm khá lớn, những phiến lá đỏ bay tán loạn... Chợt trong mắt ta hình dung ra hình ảnh của kẻ đó đứng dưới gốc cây, bộ trang phục đó, biểu đạt đó, sự chuyên tâm đó... Thì ra khi ấy đã bắt đầu để mắt đến ta sao? Hóa ra không phải hấn vẽ một con cừu hay con công mà là một con cáo nhiều đuôi...

Ta lại gốc cây, nhặt một phiến lá lớn, rút cây trâm cài tóc, vẽ lên đó ngoằn ngoèo. Đây không phải là con giun đâu, dù hơi xấu, nhưng nhất định nó cũng giống một con rồng...

Ta thả tay ra cho phiến lá bay đi. Được rồi, gã to xác Thanh Long Thánh Quân, hãy quên ta đi, cũng đừng vì ta mà ưu phiền.

Ta ngồi bệt dưới gốc cây, dựa lưng lên thân cây xù xì, mắt ngược lên bầu trời thăm thăm. Ta đã đến nơi này bao lâu? Nếu như ta sống thêm vài ngàn, vài vạn năm, liệu có đến được thời hiện đại? Hay nơi đây lại là một thế giới độc lập khác?

Bông hoa trên ngực ta, vẫn còn cảm giác ngứa rát. Nếu một vạn năm ta không yêu, nó có tự héo tàn? Tại sao lại có đóa hoa này, tại sao ta không được vương vào lưới tình?

Ta định ngồi thêm một lát rồi trở về ngủ, đột nhiên thấy tiếng nói trên đầu:

- Bảo bối, tại sao nàng ưu phiền ngồi đây?

Ta giật mình, thì ra có kẻ ngồi trên tán cây từ bao giờ. Hấn cười vui vẻ nhảy xuống, những lọn tóc nâu bay bay, bộ trang phục trên người có phần rườm rà kì lạ, giống như một gã hát tuồng dưới hạ giới.

- Hàn Tịch, người làm gì ở đây?

- Nếu ta đến, chỉ có nghĩa là ta nhớ nàng. – Hấn không hề xấu hổ nói.

- Đẹp cái tính trắng hoa bốn cột của người đi, hôm nay ta không có tâm trạng tung tung hứng hứng với người! – Ta xoay người định bỏ đi.

Hàn Tịch nhanh lẹ chặn trước mặt ta, bàn tay nắm vai ta ngăn lại, lúc này hấn tỏ ra dịu dàng, trên môi vẫn giữ nụ cười không đổi:

- Thiên hạ của ta, nàng có chuyện gì buồn bực sao? Có muốn đi đâu đó giải khuây với ta?

- Ta không suốt ngày rong chơi như người! – Ta lạnh nhạt gạt tay hấn ra khỏi vai.

Hấn vẫn mặt dày mời mọc:

- Không biết tự hưởng thụ cuộc sống thì sẽ tự sinh u sầu như nàng vậy. Nàng xem... – Hấn lấy tay chỉ chỉ vào bản thân – Ta vừa tham gia một vở kịch nghệ dưới trần gian, nàng đoán xem, ta diễn vai gì?

Ta liếc qua quần áo của hấn, cụt lủn nói:

- Thái giám!

- Nàng thật là... sẽ không có một tên hoạn quan nào có đủ sức sát thương nhiều trái tim phụ nữ như ta... – Hấn lắc lắc đầu, có vẻ vẫn không muốn nhường đường.

- Vậy vai gì? – Ta ngại đoán nên tạo điều kiện cho hấn nói toẹt ra rồi kết thúc sớm.

Hàn Tịch hơi lùi lại, chậm rãi xoay một vòng trước mắt ta, trong giây lát dung mạo anh tuấn hoàn mỹ kia cảm tưởng như đang phát sáng, thần thái vô cùng phi phàm... Cũng được đấy, không quá tệ.

- Là vai thái tử điện hạ đó!

- Bộ người chưa từng làm thái tử hay sao mà còn ham hố vai đó? – Ta cố ý thở dài, tỏ ra không mấy hứng thú.

- Ta từ khi có nhận thức thì đã được tôn là Atula vương rồi.... Có điều, vai này không chỉ là thái tử của một vương quốc trần gian, mà chính là thái tử điện hạ của Thiên giới...

Ta nhìn hấn một lượt rồi nhếch môi cười nhạt:

- Vậy người nên bảo cô mẫu của mình cho người mượn một bộ y phục của Thiên đế mà mặc vào, y phục của người thực xấu...

- Mỹ nhân, nàng rất biết cách làm tổn thương người khác, thực lạnh lùng.... – Hấn cố tình tỏ ra đau khổ thất vọng nói. – Thấy nàng có chút phiền não, ta muốn an ủi, trò chuyện với nàng mà nàng nỡ nói những câu nhạt nhẽo như vậy...

Ta nghiêm mặt lườm hấn, lát sau thẳng thắn cảnh cáo:

- Đây Atula vương, ta nói trước, người có thể đi bất cứ đâu, người đeo bám ta, ta cũng không cần được... Có điều, cho người chơi bởi đùa giỡn giết thời gian thì được, nhưng đừng nghĩ đến chuyện phát sinh tình cảm đó. Ta cũng không, mà người càng không được. Nếu chỉ cần có gì đó không bình thường... ta sẽ...

- Nàng sẽ làm gì nào? – Hấn cười lớn, cao hứng mà hỏi, mắt còn long lanh nhìn ta.

- Vậy chắc chắn người không cần diễn vai thái giám mà sẽ làm thái giám thật. – Ta không ngần ngại nói.

Tiếng cười của hấn vang vọng, trong giây lát át đi cả tiếng gió xào xạc. Tên Hàn Tịch này, dù ta có làm gì thì hấn vẫn rất mặt dày... Có lẽ ta không cần lo lắng hấn sẽ nảy sinh tình cảm như Thanh Long Thánh Quân, kiểu người như hấn nhiều phần giống như chơi bởi tìm thú vui mà thôi.

Hàn Tịch lại gốc cây ngồi, trong tay từ đâu có một cái bình, hướng ta mời mọc:

- Không phải rượu, chỉ là nước trái cây ngọt, nữ nhân ai cũng thích uống thứ này. Dùng vị ngọt xua đi nỗi buồn bực cũng không tệ phải không?

Ta lười nhác bước đến rồi cũng ngồi xuống, lấy cái bình trong tay hấn, đưa lên uống một ngụm nhỏ.

- Là nước mạn ép! – Ta quay sang hấn thắc mắc – Người cũng thích mạn sao?

- Không có, cũng không thích gì đặc biệt, chỉ là vừa nãy dưới hạ giới có lão bà bán rong qua đường mời mua, ta nhìn trong số các loại đó, không hiểu sao nhất thời muốn lấy nước mạn thôi... Nhưng mà nàng thích mạn sao?

- Ủm, thích... – Ta lại uống thêm một ngụm.

Vừa nhâm nhi thứ nước ép ngon ngọt thơm thơm, ta vừa ngẫm nghĩ linh tinh, đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, ta quay sang hắt hởi:

- Hàn Tịch, người thường rong chơi khắp nơi, nghe nhiều câu chuyện, người đã từng bao giờ nghe đến một câu chuyện đại loại như... có một người bị yểm một thứ bùa chú cấm yêu thương, nếu có tình yêu thì đã chết chưa?

Hàn Tịch nhướn mày ngạc nhiên, xem ra hắn cũng không biết rồi. Hắn ngẫm nghĩ một chút rồi cười nói:

- Lại có kẻ nào tàn nhẫn muốn ngăn cấm người khác yêu như vậy? Nhưng ta cho rằng... – Hắn chậm chậm nói – Ái tình cũng vốn là một liều độc được mà chúng ta tình nguyện uống rồi. Đã là chân tình, không có thứ gì ngăn cản được....

- Nếu là người, người chọn cái chết hay chân tình? – Ta nhìn thẳng hắn nói.

- Nói ra có thể nàng nghĩ ta là một kẻ đui lý trí... nhưng kiếp này ta muốn chọn chân tình, ta cảm thấy mười vạn năm qua sống cũng là quá dài và vô vị rồi... – Hắn không ngần ngại nói, trong khoảnh khắc, những lời nói của hắn cũng ít nhiều lay động được tâm can ta. – Hơn nữa, nếu không thử, làm sao biết không còn hi vọng?

Hắn nói không phải không có lý, nhưng mà....

- Vậy nếu người là tình nhân của người đó, nếu như người đó vì yêu người mà chết, chỉ còn người sống đến hàng vạn năm?

Hàn Tịch ngửa đầu, tựa vào thân cây, hướng mắt nhìn lên trời đêm. Đôi mắt của hắn cũng vô tận như vậy, nhất thời khiến người ta mơ hồ tưởng tượng ra sâu thẳm trong đó có một nỗi bi thương khó hiểu đang lắng đọng, giống như là từng trải qua đau khổ mất mát... Hắn bình thản nói:

- Nếu như ta, nếu cuộc sống không còn gì lý thú... thì cùng nhau hồn tiêu phách tán đi, cùng nắm tay đến phút cuối đi... Ta cũng đã nói, mười vạn năm qua là quá dài... Hối hận cả đời, không bằng mỉm cười trong phút chốc...

Ta từ từ uống nước mạn, từng chút từng chút một... Thứ nước hoa quả này, tựa như khi trôi xuống có thể làm dịu đi một chút ưu phiền...

- Nàng có vẻ rất quan tâm đến câu chuyện đó, tại sao vậy? – Hắn quay sang ta, nghi hoặc hỏi.

- Chỉ là muốn biết kết thúc thôi...

- Vậy... ta sẽ đi khắp lục giới, thử tìm cho nàng một câu chuyện tương tự xem... – Hắn mỉm cười, bỗng dưng đặt tay lên đầu ta xoa xoa, giống như đối xử với một đứa nhỏ – Cũng khuya rồi, nàng mau đi nghỉ đi, ngày mai không phải còn ném tú cầu sao?

Ta kéo tay hắn ra, lườm lườm nói:

- Cũng đâu liên quan gì đến người.

- Ta không thể miễn cưỡng nàng... – Atula vương thở dài buồn bã, ngưng một chút rồi nói – Nhưng không thể dễ dàng từ bỏ như vậy đâu.

- Hừ, đừng nói những lời như giữa người và ta có gì vậy! – Ta ném trả hắn cái bình nước, đứng luôn dậy và nói – Ta đã cảnh cáo người rồi, đùa giỡn cũng chỉ có giới hạn.

- Sự lạnh lùng này của nàng khiến người khác càng muốn tiến tới, tiểu mỹ nhân. – Hàn Tịch cười tươi, cũng thản nhiên đứng dậy – Trong mười vạn năm ta sống, chưa có một nữ nhân nào đặc biệt như nàng...

Ta xoay người, lườm nguyệt hắt hởi một cái, mở miệng nói một câu vô tình: “Không tiễn.” rồi đi thẳng.

17. Chương 17: Tú Cầu, Tú Cầu

Sáng sớm hôm sau, đến mặt trời còn đang ngáp ngủ mà tỷ tỷ đã đánh thức ta dậy, còn sai một đám tỷ nữ mang đến mấy hòm đầy ắp trang sức và y phục, độ lấp lánh của chúng đủ để thắp sáng cả đại sảnh Lăng Tú cung.

Tỷ tỷ dắt tay ta ra lựa chọn, nàng tâm tình nói vào tai ta:

- Diễm Diễm, sau này tương lai cả gia tộc và nửa đời còn lại của tỷ tỷ, chỉ có thể dựa vào muội thôi... – Giọng nàng muôn phần ủy khuất, thở dài nói – Ta đã không đủ sức chống đỡ cả gia tộc, cũng không còn ý niệm lôi kéo trái tim bạc bẽo của Thiên Đế. Đến tình cảm thực sự còn không có, dù là tranh sủng cũng rất mệt mỏi...
- Nhất định phải làm việc này sao? – Ta ngao ngán.

- Tất cả cố gắng của ta cũng chỉ đủ để muội được trở thành Chính thất của một nam nhân có thể lực... Nếu không sau này... – Thiên hậu tỷ tỷ nhìn xa xăm – Lỡ như ta có mệnh hệ nào, Chu tước tộc cũng tàn vong, đến lúc đó ả Hoa phi kia sẽ đối phó với muội, bị đem ban thưởng cho nam nhân nào còn chưa biết, lúc đó còn tệ hơn.

Ta thở dài, sau đó cứng ngắc như một con rô bốt khi tỷ tỷ ướm vào người ta hết thứ này đến thứ khác. Không biết qua bao lâu, chỉ biết khi cổ ta đã rất mỏi, tỷ tỷ vẫn chưa được một bộ cánh ưng ý. Trước đó đã phải thử nào là váy lông vũ bảy màu lòe loẹt như con công, áo kim tuyến chói mắt vàng chói, áo dát trân châu hồng ngọc... Trời ơi đây đâu phải vũ hội hóa trang, và những thứ y phục này đâu có phải đẹp để gi, ngoài màu sắc chói lóa ra thì không hề có điểm nhấn cũng như phong cách.

Sau cùng, tỷ tỷ chọn một bộ y phục màu đỏ cũng không kém phần cầu kì. Mới ném tú cầu đã cho ta mặc áo cưới, muốn đuổi ta về nhà chồng sớm vậy sao? Bộ y phục này gồm một áo choàng dài mười thước, đuôi áo xẻ làm ba mảnh như đuôi phượng, tất cả đều thêu bằng chỉ vàng... Tay áo cũng rất dài, nhắc lên nhắc xuống thấy nặng và vướng víu, như vậy làm sao ném tú cầu? Đeo cả tấn trang sức lên cổ, ta cảm nhận đi đứng còn không nổi rồi...

Lễ ném tú cầu được tổ chức trước cổng Chu Tước Thành, Thiên hậu đã cho dựng một cái đài cao, phía dưới trang trí lung linh và sang trọng...

Ta chưa bước ra sân khấu chính, chỉ ở bên trong phòng chuẩn bị, kéo rèm nhìn ra ngoài. Phía trước có Thiên Đế vẻ mặt miễn cưỡng đến dự, còn kéo theo cả Hoa Thiên Phi. Nàng ta ngồi sát bên, nhõng nhẽo, thỉnh thoảng lại nhìn đến tỷ tỷ...

Chỉ là ta không ngờ, Bách Hoa Tiên Tử cũng đến đây xem náo nhiệt, dung nhan trang điểm ngọt ngào quyến rũ. Mọi ánh mắt dồn vào nàng ta, cảm tưởng như nàng ta mới là nhân vật chính. Bách Hoa Tiên Tử cũng không an vị ngồi không, lượn lờ ra chào hỏi quan khách, tỏ ra là một tiên tử không chỉ diễm lệ mà còn rất có lễ độ nha. Sự xuất hiện của tỷ muội nàng ta chẳng khác nàng muốn chế giễu Chu Tước tộc, tuy nhiên vì có sự bảo hộ của Thiên Đế, Chu Tước tộc không thể công khai đuổi người.

Sắp đến giờ cho ứng viên vào, ta rất sốt ruột, không biết gã Thanh Long Thánh Quân kia làm ăn đến đâu rồi? Ta từ chối hần như thế, liệu hần còn giúp ta không?

Khi ta đang ngồi một mình trong phòng, đột nhiên xuất hiện làn sương lấm tấm, cảm giác trong lòng phức tạp, vừa mừng nhưng cũng vừa lo ngại...

Tuy nhiên không phải hần, mà là gã phó tướng – em họ của hần, Bạch Yên Thần Quân. Bạch Yên Thần Quân là một thanh niên trẻ tuổi dung mạo trắng trẻo, trông qua có vẻ hiền lành chân thật.

- Diễm Hồ Tiên Tử! – y hướng ta chào hỏi, biểu cảm có vẻ vừa gặp chuyện không tốt.
- Ồ, là Bạch Yên Thần Quân, tại sao ngươi lại ở đây?

- Biểu ca vốn nhờ ta và một số thuộc hạ thân tín mai phục ứng viên thật, cải trang thành họ, sau đó đảm bảo không có ai nhặt được tú cầu... Nhưng mà... – Về mặt của hấn có vẻ rất nghiêm trọng.

- Có chuyện gì sao?

- Ngày hôm qua có mặt tin cấp báo, biểu ca một mình tiến nhập yêu giới, đến giờ chưa trở lại, cũng không có tin tức gì... ta e rằng lành ít dữ nhiều...

Ta trong lòng nảy sinh lo lắng bất an, tuy nhiên vẫn trấn an cả y lẫn bản thân:

- Chắc không có chuyện gì đâu, Thần Quân đã lo lắng quá rồi, chắc Thanh Long Thánh Quân còn đang mài mê công chuyện, hơn nữa hấn mạnh như vậy, ai có thể làm hại hấn chứ...

- Tiên tử không hiểu đâu... - Gã em họ của Thanh Long Thánh Quân sốt sắng giải thích – Bình thường biểu ca làm việc rất chắc chắn, thường liên lạc lại với ta hay để lại ám hiệu trên đường đi, lần này không có bất cứ dấu vết nào... Chưa kể hôm qua lúc khởi hành, tâm trạng huynh ấy có vẻ rất tệ... Ta nói không phải không có căn cứ, ở Thanh Long Thành, biểu ca có nuôi một con thanh điều, mỗi khi biểu ca gặp chuyện bất an, nó đều kêu lên không ngừng nghỉ, hiện giờ nó vẫn đang kêu như vậy...

Ta lập tức hiểu ý, những suy nghĩ mông lung thoáng qua nhanh trong đầu, lúc đó chỉ có cảm giác, theo bản năng nói:

- Vậy Thần Quân cùng mấy người mau đi tìm hấn, không cần lo chuyện ở đây...

- Đa tạ tiên tử! – Y nói rồi lập tức muốn rời đi.

- Khoan đã, ta đi cùng người! – Ta nói với theo, hai tay bận rộn tháo ra y phục rườm rà. Gã gốc Thanh Long Thánh Quân kia, liệu hấn có nghĩ quẩn mà bất chấp sống chết không?

Bạch Yên Thần Quân quay đầu lại, ánh mắt và vẻ mặt kinh ngạc của y khiến ta giật mình. Ngay lúc đó ta cảm thấy, thực sợ hãi với suy nghĩ ban nãy của mình. Tại sao ta lại có ý định đi tìm hấn chứ? Là nhất thời quan tâm sao? Mọi việc sẽ càng rắc rối thêm mà thôi... Việc đến nước này, lẽ ra đoạn tuyệt tránh mặt mới là cách tốt nhất...

Ta lặng lẽ ngồi lại ghế, đôi mắt thần thờ nhìn vào gương, cố tỏ ra thản nhiên, bình tĩnh mà nói...

- À không... ta không thể đi... – Ta chỉnh lại y phục, chải lại tóc – Ta không thể đi...ta không thể đi...

Muốn tỏ ra bình tĩnh, nhưng môi ta cứ lặp đi lặp lại câu nói đó như một kẻ mất trí... Gã biểu đệ của hấn sau khi nhìn ta khó hiểu thêm một vài giây, cũng vội vã cáo từ mà đi...

Ta nhìn hình bóng mình trong gương, trong lòng có phần chua chát. Cầm lên trái tú cầu rực rỡ, thêm một phần trống trải... Lát nữa những người dưới kia, vẫn là những ứng cử viên mà tỷ tỷ mời đến. Diễm Diễm, người vẫn thực sự muốn làm chuyện này sao? Nếu một phải gả ột gã nào đó thì sao?

Ừ, nếu vậy, phải cố tỏ ra là một ả đáng ghét không thể chấp nhận để đối phương hắt hủi mình sao? Tỷ tỷ và Chu Tước tộc sớm muộn cũng sẽ nghi ngờ rồi gây sức ép... Mà nếu sống cả đời lạnh nhạt vô vị với một người gọi là “phu quân” như thế...

Vậy không ném tú cầu nữa? Bây giờ chạy đi tìm cái gã Thanh Long Thánh Quân kia... Cũng vừa vặn đúng như những gì tỷ tỷ mong muốn: danh thế, xuất thân, quyền lực, tố chất... cái gì hấn cũng có... So với một vài gã béo mập thô thiển dưới kia, rõ ràng lấy hấn tốt hơn...

Nhưng mà...

Ta lờ lững cổ áo một chút, nhìn về phía trước ngực... Đóa hoa này bây giờ cũng bắt đầu nhũc nhối. Nếu tiến thêm một chút, sợ rằng không kiềm chế được sự nở rộ rồi bùng cháy của nó...

Nếu lỡ như hai bên cùng có tình ý, một ngày nào đó, nhờ đâu ta cũng thích hấn? Bây giờ chỉ bận tâm một chút, nếu gạt bỏ thì vẫn còn kịp... Không ai phải chịu tổn thương, không ai phải chịu cô đơn ...

Tha thứ cho sự ích kỷ này của ta...Con người có nhiều cách sống, nếu như Hàn Tịch, chấp nhận làm ngọn lửa bùng cháy rồi lụi tàn, nhưng ta không muốn như thế... Người chết là ngọn lửa bùng cháy rồi lụi tàn, người ở lại là than hồng đau khổ dần vật cháy âm ỉ... Hàn Tịch có thể chấp nhận hồn tiêu phách tán cùng

người yêu nhưng một người ở vị trí quan trọng như Thanh Long Thánh Quân thì làm sao có thể bỏ lại gia tộc, bỏ lại trách nhiệm với Thiên giới?

Đang suy tư, bỗng nhiên sau lưng ta có một giọng nói trầm mặc:

- Diễm Diễm...

Ta không ngờ lại là sư phụ Vô Cực Chân Nhân. Y chậm rãi bước đến, y đến đây làm gì? Y cũng được mời đến xem sao?

Cái ông già này lại xuất hiện đúng lúc ta cảm thấy sầu não, cũng trong khoảng khắc, bộ dạng của y trở nên gần gũi ôn nhu như trước... Y nhìn ta, ánh mắt sâu muôn trùng...

- Có vẻ như ngươi không muốn làm chuyện này...

- Đúng là như vậy, sư phụ... Sư phụ từng nói không nên gượng ép bản thân mình, nhưng ta...

Cái bóng trắng thuần khiết đó đến gần hơn, cái gương mặt hàng chục vạn năm không đổi đó khẽ ưu tư.

- Gượng ép không phải cách tốt...

- Vậy sư phụ giúp ta tìm một nơi thanh tịnh trốn đi, không có ai biết, không một ai biết đến...- Ta hướng y cầu xin.

Y im lặng... Ta nhìn y chăm chăm đợi câu trả lời... Cái cô tịch bao phủ lên thân ảnh của y, một vẻ u sầu tĩnh mịch...

- Làm gì có nơi nào như vậy... – Đột nhiên y thở dài. – Chỉ ít vẫn có ta biết...

Câu nói của y lấp lửng, thoáng chốc gây cho ta khó hiểu. Tất nhiên y tìm chỗ cho ta, y đương nhiên biết?!

Đột nhiên Vô Cực Chân Nhân vươn tay, ánh mắt nhìn ta thẫn thờ... Ta ngạc nhiên tròn mắt nhìn lại. Bàn tay y hướng đến gương mặt ta, rất gần. Nhưng không chạm tới, chỉ là ngưng lại lưng chừng, ngón tay mở ra...

- Ngươi lại khóc rồi... – Vô Cực Chân Nhân đột nhiên lên tiếng, vô cùng u uẩn.

Ta theo hướng ngón tay của y sờ lên mặt mình. Thì ra có một giọt lệ ướt ướt, là lúc này suy nghĩ thấy bế tắc thương tâm, một giọt lệ trào ra mà không hay...Ta vội lau đi.

Vô Cực Chân Nhân thu tay lại, dường như có cười, nhưng nụ cười đó quá mong manh như gió mây, cảm giác là chỉ là hư không. Ông già này lắm cảm rồi sao?

- Ta cũng thực muốn... giấu ngươi đến một nơi mà cả ta cũng không biết... vĩnh viễn không thể nhìn thấy, tốt nhất là như vậy...

Âm điệu của y khiến ta cảm tưởng câu nói đó còn có một hàm ý, nhưng lại không thể đoán biết... Không thể nghĩ nhiều, ta chỉ đơn thuần vươn tay, nắm lấy tay áo y khẩn khoản cầu xin

- Ta không cần một nơi như thế, ta chỉ cần tạm lánh đi trong một vạn năm! Sư phụ, hãy giúp ta... Là sơn cốc cũng được, là hang động cũng được... chẳng nhẽ người chưa từng đến tịnh tu ở nơi nào thế ư?

- Ngươi không cần, nhưng ta thật sự cần... – Sư phụ bỗng từ từ gạt ống tay áo, những ngón tay của ta tuột khỏi y – Nhưng mà có lẽ, dù ngươi có lẩn trốn một ai đó, hay khi ngươi cố ném một vật gì đó vào một nơi để mình không nhìn thấy... nếu như tâm trí ngươi vẫn vô thức tìm kiếm nó, đó không phải là một cách tốt mà chỉ là một điều vô ích...

- Sư phụ nói gì ta không hiểu?

- Ngươi vĩnh viễn không hiểu, cũng không cần hiểu...

- Dù sao, lẽ nào sư phụ nhẫn tâm nhìn ta phải lấy một kẻ nào đó không quen biết chỉ vì lý do chính trị? – Ta nhìn y, có phần oán trách y vô tình.

Vô Cực Chân Nhân xoay người bước ra ngoài, trước khi rời khỏi, chỉ khẽ lưu lại một câu:

- Đương nhiên không....

Sư phụ nói vậy là sao? Y sẽ giúp ta ư? Cái ông già này, cao thâm bí ẩn như vậy, thực khiến người khác mệt mỏi...

18. Chương 18: Ma Giới

Những ngọn núi lửa đỏ sộ nối tiếp nhau, trùng trùng điệp điệp. Đỉnh núi phun nham thạch đỏ quạu, hỏa khí ngút trời. Không có một loài vật nào có thể sinh trưởng, khắp nơi nhuốm một sắc đỏ thẫm quái dị và thê lương...

Thanh Long Thánh Quân đuổi theo kẻ gian từ yêu giới đến đây, cả hai mài miết kẻ trốn người truy, vô tình quên mất cả thời gian và không gian, thoáng chốc đã đến nơi này...

Hắn đưa đôi mắt sắc bén nhìn quanh, kẻ gian kia có lẽ đã lẫn vào những vách đá. Quả thực kẻ này thân thủ không ở mức bình thường, có thể nói là khắp lục giới hiếm thấy...Rốt cuộc y là ai? Người của yêu giới? Yêu giới lại có nhân tài kiệt xuất như vậy sao? Rõ ràng lần trước chinh phục yêu giới, mọi việc đều khá thuận lợi... Yêu giới không thể mạnh như vậy...

Xâu chuỗi những sự việc, hắn nhớ ra cổ chú kì dị kia... có thể xuất hiện trước mười vạn năm, có phần nghi ngờ là ở Ma giới... Thêm vào đó, cuốn hồi kí của Bạch Hồ Ly lại bị phong ấn bằng một loại hỏa tính âm?!

Chẳng nhẽ thực sự ở Ma giới? Không thể nào, Ma giới đã diệt vong hoàn toàn mười vạn năm, triều đại đương thời ở Ma giới thì hoàn toàn không có khả năng, tiểu Ma tôn kia có dòng máu tiên tộc, lại còn nhỏ tuổi như vậy, Ma giới không thể nào tạo phản...

Muốn biết được sự thật này, chỉ có thể tiếp tục truy tìm và tiến nhập Ma giới...

Vốn định làm vậy, trong đầu hắn chợt nhớ ra điều gì... Hắn lo cho nữ nhân đó ư, không thể...! Chuyện của nàng không còn là chuyện của hắn, hắn đã thu xếp cho Bạch Yên Thần Quân lo liệu...Dù hắn có xuất hiện lúc này, liệu có giải quyết được gì? Trái lại càng thêm khổ tâm...

Trước mắt còn một bí mật trọng đại, hắn nhắm mắt, thở dài rồi bình tâm lại, bắt đầu tập trung đánh giá...

Hắn lúc này vừa phong tỏa kết giới một trăm dặm quanh đây, kẻ gian kia chưa thể rời khỏi phạm vi kết giới mà chỉ ẩn nấp đâu đây chờ hắn bỏ đi. Chỉ cần y có động tĩnh, cạm bẫy Cực Băng Ngưng Sát Trận sẽ xuất hiện...

Cùng lúc đó, tại Âm Cung – trung tâm của Ma giới, cũng là nơi cư ngụ của vương triều Ma giới...

Trong lịch sử, Thiên – Ma vốn là hai cực biệt lập, đồng thời cũng là hai giới lớn mạnh nhất trong lục giới, Âm Cung vốn chẳng nhỏ hơn Thiên Đình. Chỉ có điều, ở Ma giới, hàng trăm vạn năm cũng không thấy nổi một tia sáng lọt vào, ngày cũng như đêm, chỉ thấy một sắc tối bao phủ, họa chăng thứ ánh sáng duy nhất có thể thấy chính là những ánh sáng lập lờ của ma trời, âm hồn... Việc thấp sáng là không cần thiết, vì Ma nhân bẩm sinh có đôi mắt sắc bén nhìn xuyên bóng đêm. Họ thường có đồng tử màu tím hay tím đỏ, riêng Ma Tôn – đẳng tối cao có đôi mắt màu hồng ngọc, khi phần nộ sẽ chuyển sang màu đỏ thẫm như máu...

Chỉ có hơn mười vạn năm trước, khi Ma Tôn đương thời lấy về một thiếu nữ lạ, hắn sợ Ma Hậu của mình không thể nhìn thấy đường đi mới cho thấp sáng Âm Cung bằng đèn hoa đăng, dùng pháp lực của mình tạo thành âm hỏa đốt lên ánh sáng, bên ngoài hoàng cung cũng tạo ra một thiên thạch hình cầu, mô phỏng mặt trăng...

Cũng theo lịch sử, Ma giới không hề có nhiều đẳng tối cao, hiện tại mới chỉ có ba kẻ đẳng vị. Vị Ma Tôn sống lâu nhất, chính là thủ lĩnh đã mất mười vạn năm trước, có tục danh Hiên Viên Tiêu. Tương truyền hắn chính là người khai lập ra Ma giới, tuổi tác thật khó đoán, chỉ ít cũng hàng mấy trăm vạn năm, thiên hạ còn đồn rằng Ma Tôn đó sinh ra vào lúc Bàn Cổ khai thiên lập địa, tượng trưng cho bóng tối, cái ác và sự thù hận... Nếu như các vị Thiên Đế sau vài chục vạn năm cũng như phạm nhân bước vào tuổi già, tự suy

thoái rồi viên tịch, hồn tiêu phách tán... thì có lẽ Ma Tôn kia nắm được bí quyết trường sinh, không, chính xác hơn là, có thể hấn cứ “chết đi sống lại” nhiều lần rồi trở thành một kẻ bất diệt bất tuyệt...

Vậy mà trong đại chiến Thiên – Ma, một đêm nọ, trùng vào ngày nhập tịch thường lệ của Ma Tôn (chính là ngày hấn tạm thời “chết” đi để tu luyện), Ma Tôn đột nhiên hồn tiêu phách tán, dẫn đến sự sụp đổ của Ma giới, những kẻ được cho rằng sắp thống trị lục giới.

Sau khi Ma giới thua cuộc, Thiên giới cử người thống trị, xếp đặt lại chính quyền Ma giới. Theo như hiệp ước hòa bình Lục giới, mục đích vẫn duy trì đầy đủ Lục giới cân bằng – nguyên bản như thời Bàn Cổ khai thiên tạo ra, Thiên Giới phong Ma Tôn mới, dù chỉ mang tính hình thức. Kẻ được chọn ra là Hiên Viên Lập – tiểu đệ còn nhỏ tuổi và tàn tật của Ma Tôn cũ. Y là một kẻ gần như vô dụng, trái ngược với huynh trưởng của mình. Ma Tôn thứ hai này được giám sát chặt chẽ, buộc phải kết duyên với một Thiên nữ. Ngay sau khi kẻ có dòng máu hỗn tạp Tiên – Ma được sinh ra, Hiên Viên Lập bị buộc thoái vị, bị đẩy ải đi nơi nào không rõ. Thiên giới tuyên bố với toàn lục giới, Đế nhị Ma Tôn đã viên tịch.

Cho nên, tiểu ma tôn một ngàn tuổi hiện tại – Hiên Viên Khánh, chính là người đứng đầu Ma giới bây giờ...

Mật thất Âm Cung.

Giữa căn phòng xa hoa, trên ngai lớn làm bằng huyền thạch, tiểu Ma tôn mập mạp đang ngồi, tay vẫn cầm một cái lục lạc đồ chơi. Mắt nó đờ đẫn, cả người không cử động gì, cảm tưởng chỉ như một cái hình nộm vô tri...

Gần đó, có một hồ nước lớn nối với dòng tử tuyến – một con suối ngầm nước màu tím quái dị ở Ma giới...

Nước bốc hơi nghi ngút, mập mờ hai thân ảnh, một nam một nữ. Nam nhân cao lớn vạm vỡ, mái tóc đen buông xõa trong làn nước, đôi mắt nhắm lại, vẻ mặt thư giãn. Nữ nhân áo lụa mỏng sũng nước, bám sát vào da thịt, lộ ra đường cong lung linh mê người... Một tay nàng cầm bình rượu, một tay cầm chén ngọc, ánh mắt phong tình, âm điệu cũng ngọt ngào mê hồn:

- Chủ thượng, Tiểu Tuyết dâng người một ly....! – Nàng có phần không nhéo.

- Ừm... - Nam nhân vươn tay ra cầm lấy ly rượu, hấn nâng ly rồi chậm rãi mở ra đôi mắt hồng ngọc.

Kẻ tự xưng Tiểu Tuyết kia được thể, muốn nhân cơ hội chủ thượng vươn cánh tay ra trả ly rượu mà sà vào vòng tay của hấn. Thấy hấn không có phản ứng gì, cũng không đẩy nàng ra, nàng ta càng cố tình dán người vào, cọ sát thân thể lên hấn, kích thích sự động tâm của đối phương...

Lại nhắc đến, nàng ta chính là Tiệp Tuyết, một mỹ nhân danh tiếng của Ma giới mười vạn năm trước, nguyên hình là một con sói cái. Sau đại chiến Thiên – Ma kết thúc, Tiệp Tuyết đột nhiên mất tích, sau đó lục giới không còn ai thấy mặt...

Tiệp Tuyết ngả đầu lên vai hấn, bộ ngực mềm mại đồ sộ cố ép chặt khuôn ngực rắn chắc như thép của đối phương, giọng nói hờn hờn dỗi dỗi:

- Chủ thượng đang suy nghĩ điều gì mà bỏ rơi Tiểu Tuyết như vậy a?

Hấn nhếch môi cười:

- Đang xem kịch hay...

Nói rồi hấn vạch ra trên mặt nước một vòng tròn, khoảng nước đó đột nhiên biến thành một mặt gương phản chiếu sự việc... Trong nước, hình ảnh tại Liệt Diễm cốc, Thanh Long Thánh Quân đang truy quét kẻ gian.

- Ô! – Tiệp Tuyết yêu kiều thốt kên – Thúc Hàn ca ca sao có thể làm ăn khinh suất như vậy, sắp bị gã tiên nhân kia bắt rồi...

- Không phải hấn quá khinh suất... - Kẻ bên cạnh thản nhiên đánh giá – Mà là Thanh Long Thánh Quân kia cũng quá thông minh thôi...

- Chủ thượng, vậy phải làm sao? – Diệp Tuyết tỏ ra lo lắng, ánh mắt mông lung, vẫn là muôn phần diêm lệ.

Chủ thượng của nàng ta không đáp, hần bình tĩnh đến kì lạ, lại nhắm mắt thư thái. Nàng vội hiểu ra hần đã có đối sách, bỏ qua lo âu, lại tập trung câu dẫn hần....

Tiếp Tuyết hai tay trong nước bận rộn vuốt ve hần, miệng cũng nửa âu yếm nửa nịnh nọt:

- Chủ thượng inh, dĩ nhiên đã có phương thức riêng, Tiểu Tuyết ái mộ người...

Nam nhân cười nửa miệng, hưởng thụ sự phục vụ của nữ nhân bên cạnh, âm điệu có phần châm biếm:

- Tiểu Tuyết nhầm rồi, mọi sức mạnh và ma lực của ta đã tiêu tán, đâu còn đáng để mỹ nhân hao tâm tổn sức?

- Chủ thượng... - Tiếp Tuyết giọng điệu chân tình nói – Dù thế nào, dù là mười vạn năm trước hay bây giờ, Tiểu Tuyết si mê ngài không thay đổi... Tiểu Tuyết chỉ biết có người, đâu như ả đàn bà đó...

Đột nhiên cổ tay nàng bị nắm đến đau, tưởng chừng xương cốt sắp vỡ nát. Nam nhân không mở mắt, nhưng gương mặt đang lại, sát khí ngập tràn, đủ khiến người người rét run. Tiếp Tuyết cau mày, nức nở oan ức:

- Chủ thượng, rất đau....! Tiểu Tuyết không hiểu, tại sao chủ thượng lại si mê nữ nhân tầm thường đó, tại sao đến giờ người vẫn không quên người phụ nữ đã lợi dụng ám hại người. Nàng ta không hề yêu người... Mà dù sao, nàng ta cũng hôn tiêu phách tán biến mất vĩnh viễn rồi, tại sao thiếp vẫn không có cơ hội?

Thân ảnh nàng bị tàn nhẫn quăng xuống đáy nước, nam nhân mở ra đôi mắt đỏ rực như máu, trong giây lát hần lại gần, vươn tay bóp chặt cằm nàng, âm điệu nghe dọa người nhưng dường như lại thấp thoáng một sự phân vân dằn vặt:

- Người dám khẳng định nàng không yêu ta?

Tiếp Tuyết nước mắt lưng tròng, gan lớn biện minh, tất cả cố gắng của nàng chỉ là mong người đàn ông này – Hiên Viên Tiêu bình tĩnh.

- Chủ thượng nhìn đi... - Tiếp Tuyết lấy ngón tay chỉ vào nơi lồng ngực trái của hần – Trái tim của người đang có vết sẹo rất lớn, chính là nàng ta từng đâm vào. Trái tim của người ở đó nhưng không còn hoạt động được, không còn đập, không còn nhịp tim. Người tái sinh nhưng cũng không khác nào đã vĩnh viễn chết... Người chỉ vì thù hận mà tái sinh...Người không thể nhập tịch, tu luyện bằng cách chết đi sống lại như trước đây, người chỉ còn duy nhất một cơ hội này, nếu như người không tỉnh táo, vĩnh viễn sẽ không thể khôi phục Ma giới...

Đôi đồng tử đáng sợ của hần co lại, một luồng lực mạnh bạo phát ra từ dưới nước, Tiếp Tuyết kia văng ra nền đất, ho sặc sụa.

- Nhân lúc ta còn nể mặt phụ thân người thì mau cút đi! – Hần một câu lạnh lẽo đáng sợ...

Vừa lúc đó, lão già đẩy xe gỗ - cận thần của hần mang quần áo và khăn bông lớn bước vào, chứng kiến cảnh nữ nhi của mình quần áo ướt sũng, chủ thượng thì tức giận, lão đơn thuần cho rằng Tiểu Tuyết đã lỡ mạng câu dẫn chủ thượng thất bại, cúi dập đầu cầu xin:

- Chủ thượng tha mạng, là lão đây dạy dỗ nữ nhi không tốt, lão xin chịu tội thay nữ nhi a....

Hần không nói gì, lặng lẽ trở về ghế ngồi, cầm cái thân xác trẻ con mập tròn kia ném cho lão già:

- Mau đem giặt cho sạch rồi hong khô, đừng làm hỏng việc của ta.

Lão lão cùng Tiểu Tuyết vội cuống quýt lui đi, để lại mình hần trong phòng... Hần thoải mái ngả người, cơn nóng giận đã thuyên giảm phần nào... Vừa nâng chén rượu uống, đôi mắt hồng ngọc lại mơ màng... Trong mắt hiện lên hình ảnh một nữ nhân với bộ dáng ngơ ngác thuần khiết trong đêm giao thừa đó...

Sau mười vạn năm vẫn là một nữ nhân vụng về ngốc nghếch đến nực cười, không hề thay đổi... Chỉ có chút khác biệt, đó là trước mặt hần, không có chán ghét, không oán giận... Cùng tái sinh, chỉ có hần ghi nhớ trọn vẹn mọi ân oán tình thù, còn nàng chỉ là một mảnh hồn vô tình sót lại, không có kí ức....

Hần siết chặt chiếc ly, ly ngọc vỡ vụn, từng mảnh từng mảnh hóa tro bụi trong tay...

- Ta đương nhiên phải lấy lại thứ thuộc về mình, ngay khi nó còn ngây thơ thuần khiết...]

19. Chương 19: Nữ Nhân Luôn Là Cái Họa

Quả nhiên sau một thời gian ẩn nấp không thấy Thanh Long Thánh Quân rời đi, kẻ gian kia đánh liều chạy trốn, dù sao cũng đến ranh giới của Ma tộc, chỉ cần Thanh Long Thánh Quân bước qua ranh giới đó, mọi pháp lực cũng như sức mạnh của hắn đều thuyền giảm, lúc đó sẽ tìm cách kết liễu hắn...

Có một điều mà Thanh Long Thánh Quân không thể ngờ, kẻ gian này chính là Thức Hàn, một trong các tướng dưới trướng của Ma Tôn Hiên Viên Tiêu mười vạn năm trước... Thiên Giới có Tứ Đại Thánh Quân, Ma giới cũng có Ngũ Ma Tướng... Nhưng ngoài Thức Hàn ra, bốn người kia đều đã diệt vong...

[Tương truyền mười vạn năm trước, lục giới tân bằng cũng đã xếp hạng những nhân vật tiêu biểu của lục giới, dù trong thời chiến cũng không quên cập nhật... Nếu như Thiên Giới có Vô Cực Chân Nhân ngọc thụ lâm phong cùng Thiên Đế uy vũ anh tuấn thì Ma Giới có Thức Hàn Ma Giả phong hoa tuyết nguyệt cùng Ma Tôn tà mị vô song...]

Thức Hàn mười vạn năm trước thường cầm một cây sáo trúc, mặc y phục xanh ngọc, mỗi bước đi đều thanh thoát, tuy là ma đạo nhưng cuốn hút hơn cả tiên nhân... Thanh âm từ sáo trúc của y có thể quấy nhiễu tâm can cho đến phá hủy phủ lục ngũ tạng, thực sự là một kẻ nguy hiểm khó lường... Chỉ có điều y hành tung bất định, kẻ thấy kẻ không cho nên chung quy, Lục giới tân bằng đặt y vào vị trí ghi chú thêm sau bảng xếp hạng... Mười vạn năm trước, lúc Ma giới hưng thịnh nhất, người đứng đầu lục giới tân bằng cũng chính là Ma Tôn, kẻ đến là Vô Cực Chân Nhân và Thiên Đế của Thiên giới....]

Thức Hàn ẩn mình sau vách đá tỉ mỉ đánh giá, thầm khen Thanh Long Thánh Quân kia là hậu sinh khả úy. Lúc này truy đuổi làm Thức Hàn y phải hao tổn không ít sức lực.

Ban đầu Thức Hàn quyết định bỏ chạy để che giấu thân phận nhưng trước tình hình hiện tại, có lẽ muốn thoát thân chỉ còn cách dụ Thanh Long Thánh Quân qua ranh giới này rồi kết liễu hắn, dù sao một kẻ thông minh như Thanh Long Thánh Quân, có lẽ đã chín mười phần nghi ngờ. Hơn nữa, cuộc chiến trong tương lai gần để giành lại quyền lực thống trị lục giới từ tay Thiên Giới, Thanh Long Thánh Quân này còn sống chính là một trở ngại.

Thức Hàn rút từ ống tay áo ra cây sáo trúc, mười vạn năm rồi đã không dùng để chiến đấu...

Thanh âm réo rắt quỷ dị bắt đầu vang lên từ một vách đá... Thông thường người của Ma giới sử dụng thanh âm có tần số âm, tiên nhân không thể nghe thấy nhưng Thức Hàn này vốn dùng âm nhạc làm vũ khí giết người, hắn luyện được cả những thanh âm bình thường...

Thanh Long Thánh Quân lập tức cảnh giác, kết giới của hắn bắt đầu bị xâm phạm? Là thanh âm từ phía nào? Tiếng sáo này có nội lực rất lớn, không chỉ muốn phá hỏng kết giới mà còn muốn xuyên thủng băng tinh hộ thể của hắn...

Hắn siết chặt trong tay Hàm Quang Lộng Ảnh Kiếm, mày rậm nhíu lại, ánh mắt sắc bén quét qua, trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, thân ảnh của hắn như một tia chớp lao đến, lưới kiếm cũng như một sợi tinh ngân, tấn công chính xác vào chỗ vách đá.

Tảng đá đổ vỡ vụn, băng thiên tuyết địa trùng trùng đâm lên... Kẻ nấp sau vách đá thân thủ không hề chậm chạp, hơn nữa do có chủ ý trước, y nhanh chóng bay vọt lên không trung, thoát khỏi trận đồ băng tuyết, thân thể không hề xây xước, chỉ có tấm áo choàng màu đen là tả tơi rách xuống...

Trên cao, lộ ra một thân ảnh mặc y phục xanh ngọc, phiêu diêu thanh tú, hai tay vẫn cầm cây sáo đặt ngang miệng. Kẻ này nếu không có ma khí ngập tràn thì sẽ khiến người khác lầm tưởng là tiên nhân xuất thế...

Thức Hàn đôi mắt dài sắc và gian xảo, liếc nhìn xuống dưới, chậm rãi tán dương:

- Không tệ là chiến thần của Thiên Giới!

- Người là ai? – Khương Vũ đứng dưới cũng bay lên, chân đứng trên một mũi đá nhọn, nhìn đối phương không khinh suất.

- Tiểu tử, ông già ngươi không kể cho ngươi nghe về ta sao? Không ngờ tên thất phu đánh trăm lần thì cả trăm lần bại tướng dưới tay ta lại có truyền nhân xuất sắc đến vậy!

Thanh Long Thánh Quân thoảng kinh ngạc, ngay sau đó lại buộc bản thân khôi phục bình tĩnh, chỉ là hắn không ngờ kẻ này còn sống. Tại sao y lại có ý đồ quấy phá, là hành động cao hứng đơn lẻ hay có tổ chức và chủ ý?

- Người là Thúc Hàn Ma Giả?

- Thì ra gia tộc người vẫn chưa quên đi nỗi nhục đó, cũng không vì sợ xấu hổ mà lấp liếm đi chuyện mất mặt đó? – Thúc Hàn cao hứng châm biếm.

- Người nhầm rồi, Thanh Long tộc không ngại học hỏi, đối với những kẻ nguy hiểm, dù đã chết hàng vạn năm thì công phu của hắn vẫn phải đem ra nghiên cứu, phòng trừ bất trắc như thế này...

- Cũng hơi quá lời... – Thúc Hàn xoay xoay ống sáo trong tay đùa nghịch -Ta trước đây vốn không ngại phụ thân người, chỉ có Chu Tước Thánh Quân còn chưa phân thắng bại, tiếc là ngày nay Chu Tước tộc đã suy vong, cũng không còn nhân tài...Ừm, Thiên Đế đương nhiệm cũng có vẻ không xuất chúng, vậy nói trắng ra Thanh Long tộc các người được thể giết giây à? Nếu ta mà là tiểu tử người, cũng có thể lật đổ Thiên Đế lên ngôi không biết chừng, ha ha...

Thanh Long Thánh Quân đôi mắt nghiêm lại, rõ ràng không ưa phong thái nửa đùa nửa toan tính của gã ma tướng này, hắn lập tức lạnh lùng truy vào chủ đề chính:

- Thúc Hàn, mục đích của người là gì?

Thúc Hàn vẫn chưa thu lại nụ cười trên môi, bình thần xoay thêm một vòng ống trúc rồi đặt vào miệng, tỉnh bơ nói:

- Nói chuyện chán ngắt như người mà cũng lên hạng nhất nam nhân lục giới sao? Muốn biết thì phải có bản lĩnh hạ ta đã tiểu tử!

- Vậy thì tiếp chiêu! – Thanh Long thần Khương Vũ lập tức vụt đến.

Gã Thúc Hàn Ma Giả quả nhiên không hổ danh, miệng thổi sáo, một tay cầm sáo, một tay làm thuật chú, vừa đánh vừa vô cùng cột nả:

- Đừng khinh suất tiểu tử, năm xưa mẫu thân người cũng vì ngưỡng mộ mà suýt bỏ theo ta!

- Đừng loạn ngôn! – Thanh Long Thánh Quân vẫn rất bình tâm, hắn không để dễ dàng rơi vào kế khích tướng.

Hai bên giao chiến một hồi chưa phân thắng bại. Thúc Hàn cố tình làm âm thanh quấy nhiễu sự tập trung và phán đoán của Khương Vũ, một mặt dùng chú thuật tạo ra ảo giác, vừa đánh vừa lui, mục đích để hắn bước qua ranh giới vào Ma Giới.

Y vốn có kinh nghiệm giao chiến với Thanh Long tộc từ nhiều năm trước, cho nên khá thông thuộc các chiêu thức của Thanh Long Thánh Quân, chỉ có đối phương là lần đầu thực sự giao đấu với Thúc Hàn, cho nên vất vả không ít...

Đến lúc Thanh Long Thánh Quân bước một bước chân sang Ma giới, sức lực của hắn có vẻ giảm sút rõ rệt, đường đi nước bước cũng chậm chạp bất ngờ, thêm vào đó là chú thuật của Thúc Hàn, hai chân hắn bỗng chùng xuống...

Thúc Hàn nhân cơ hội đó tung sát chiêu, sáo trúc biến thành một lưới kiếm sắc bén, người cùng kiếm lao đến với vận tốc âm thanh...

Những giọt máu tí tách rơi xuống...

Thúc Hàn hai mắt mở to kinh ngạc, không phải sáo trúc của y xuyên qua thân thể của Thanh Long Thánh Quân, mà là Cực Băng Ngưng Sát như một mũi dao sắc nhọn xuyên qua vai trái của y...

Thì ra ngay lúc y tiến đến tấn công Thanh Long Thánh Quân, dưới chân hắn đã mọc sẵn Cực Băng Ngưng Sát trận, chỉ chờ Thúc Hàn y lao đến là sẽ trúng cạm bẫy...

- Không thể nào...! Cực Bằng Ngưng Sát là tuyệt chiêu cao nhất và tốn pháp lực nhất của Thanh Long Tộc, người không thể cùng một lúc lập ra hai cái trận pháp... Trận pháp vẫn còn bên kia ranh giới... – Thức Hàn khó nhọc nói.

- Thật tiếc nhưng ta có thể... – Ánh mắt của Thanh Long Thánh Quân lạnh lùng, dù trên thế thắng nhưng không chủ quan.

- Vậy là người đã tính toán giăng bẫy? – Thức Hàn không ngờ chính mình mới bị trúng kế.

- Kể ngốc hơn chẳng phải sẽ bị lừa gạt sao? – Thanh Long Thánh Quân lúc này mới mỉm cười một chút, nhắc lại câu nói bất hủ của Chu Tước thần, điều mà có lẽ Thức Hàn kia cũng biết.

- Khốn kiếp! – Thức Hàn phun ra một câu chửi thề - Lại là câu nói của gã phượng hoàng đó. Người giỏi như vậy, lẽ ra phải là tiểu tử của gã phượng hoàng đó mới đúng... Xem ra người cũng ngưỡng mộ gã, như thế nào lại từ bỏ hôn ước với nữ nhi của gã vậy?

Vốn là Thức Hàn định giữ lại vẻ bình tĩnh và phong thái thản nhiên cuối cùng nên mới tuôn ra một câu vu vơ, nào ngờ câu nói đó lại tác động mạnh mẽ đến Thanh Long Thánh Quân, khiến hắn trong giây lát cứng ngắc. Nhân cơ hội, Thức Hàn thoát ra khỏi Cực Bằng Ngưng Sát Trận, cũng may là dù trúng trận pháp nhưng khi bước vào lãnh thổ Ma giới, pháp lực của Thanh Long Thánh Quân cũng suy giảm một phần...

Đến lúc Thanh Long Thánh Quân phản ứng nhanh nhạy trở lại, Thức Hàn đã trốn khỏi pháp trận, đồng thời dùng phần sức lực cuối cùng đánh về phía hắn một chiêu ngăn cản rồi vội vàng lẩn trốn...

Khi vào Ma Giới, ma nhân tốc độ cũng nhanh nhạy hơn, tiên nhân chậm chạp hơn nên Thức Hàn một lần nữa bỏ xa Thanh Long Thánh Quân.

Đuổi thêm một đoạn thì không còn thấy vết máu, có lẽ Thức Hàn đã dùng chú thuật che dấu đi vết máu đó... Thanh Long Thánh Quân cau mày, hắn muốn truy đuổi đến cùng....

Hắn nhắm mắt, lớp băng tuyết hộ thể vỡ ra cũng là lúc hắn trở về nguyên hình, là một con Thanh Long khổng lồ. Khi hóa thân, tốc độ, tầm nhìn cũng như mọi giác quan đều trở nên nhạy bén vượt trội, tuy nhiên chính vì nguyên hình to lớn, khả năng trúng các chiêu thức tấn công cũng cao hơn... Việc hóa thân rất hao tổn pháp lực nên bình thường hắn không dùng đến.

Bay lên cao, dùng nhãn quang vạn dặm truy xét, hắn lập tức đuổi theo dư ảnh của Thức Hàn...

Truy đuổi thêm ngàn dặm, lại thêm một sự bất ngờ lớn, nếu hắn không nhìn nhầm, Thức Hàn kia lẩn vào khu vực lăng mộ bí mật của Ma Tộc.

Khu lăng mộ này, khắp lục giới không mấy người được biết, bởi đó chính là nơi giam lỏng Hiên Viên Lập – Ma Tôn thứ hai của Ma giới.

Sau đại chiến Thiên – Ma, Hiên Viên Tiêu diệt vong, Thiên Giới lập Hiên Viên Lập lên làm một Ma Tôn bù nhìn, sau đó lại phế truất hắn, lập hài nhi mới ra đời của hắn lên làm một bù nhìn khác.

Khuơng Vũ trở lại hình dáng người, chậm rãi tiến nhập khu lăng mộ. Mọi bí mật có thể nằm ở đây, và Thức Hàn kia không đơn độc mà có thể có một thế lực Ma giới đang đứng đằng sau y...

Lăng mộ u ám không chút ánh sáng, pháp bảo Hàm Quang Lộng Ảnh Kiếm của hắn chính là thứ phát sáng duy nhất... Hắn đẩy cánh giác bước vào...

Vào tầng trong cùng lăng thất chính là một tế đàn lớn, những đốm lửa ma trôi thay những ngọn đuốc leo lét thấp sáng...

- Khách quý của Thiên giới đến mà tại hạ lại không thể đón tiếp...- Một thanh âm tưởng chừng rất suy yếu phát ra.

Trong bóng tối mập mờ, có một bóng dáng nam nhân bất động ngồi trên ghế gỗ, thấp thoáng thấy đôi mắt gã quần một dải băng trắng...

Phải – Hiên Viên Lập từ lúc sinh ra nghe đồn đã là một kẻ vô dụng nhất ma giới, vừa mù, vừa không thể đi lại, tu luyện ma lực cũng không đến nơi đến chốn.

Thanh Long Thánh Quân cố quan sát, thấy trên đùi đối phương có đặt một cây đàn tam thập lục, nghi hoặc hỏi:

- Tiền bối có vẻ nhàn rồi, tự hưởng thú vui một mình hay có cao nhân đến dạy người âm luật vậy? – Nói rồi hướng xung quanh quan sát một lượt.

- Một kẻ vô dụng như ta thì làm gì đến nơi đến chốn chứ? – Hiên Viên Lập đơn giản nói – Nếu người ở vị trí của ta, ắt thấy ngày tháng dài và nhàm chán thôi...

Tuy là nói vậy, nhưng hàm ý lại nhắc đến tội ác của Thiên Giới gây ra cho hắn. Phải, sự thật là, hắn đã không giúp được gì cho huynh trưởng của mình, huynh trưởng chết cũng là do một ả tiên nữ, Thiên giới lại ép y kết hôn cùng với một ả tiên nữ để rồi sinh ra một đứa bé oan nghiệt...

Chính là, Thiên giới không thể ngờ, tự tay hắn đã bí mật bóp chết đứa bé đó từ khi mới sinh ra. Một đứa bé nghiệt chủng, dù cho có cốt nhục của hắn, nhưng đứng giữa cuộc chiến Thiên – Ma chưa có hồi kết này, nó không có quyền sống. Đứa bé được đánh tráo kia chỉ là tái sinh của Hiên Viên Tiêu mà thôi...

Một ngày nào đó, Thiên Giới nhất định phải trả giá...

- Tiền bối, ta truy đuổi một kẻ gian đến đây, phải chăng người có thấy hắn? – Thanh Long Thánh Quân giả vờ thăm dò.

- Thanh Long Thánh Quân lại nực cười rồi, ta đâu có nhìn được gì... – Hiên Viên Lập vô cùng thần nhiên đáp.

- Vậy đã làm phiền tiền bối. Xin cáo từ! – Hắn xoay người bước đi.

Tuy là bước đi như vậy nhưng hắn đã có câu trả lời... Kẻ gian kia nhất định chạy vào đây, Hiên Viên Lập kia cũng là kẻ nói dối. Tuy bóng tối ma giới khiến ột tiên nhân như hắn không nhìn rõ, nhưng trái lại mọi cảm quan của hắn đều tập trung vào khứu giác... Nơi này ngoài mùi ẩm mốc ra thì còn phảng phất mùi máu... Hơn nữa, đối với tất cả các loại chất lỏng, hắn đều rất nhạy cảm và có thể nhận biết được...

Chính vì vậy, hắn hóa vào một làn hơi nước, trong suốt, không mùi...

Một lát sau, quả nhiên Thúc Hàn bước ra, hắn ôm miệng vết thương, tức giận nhìn Hiên Viên Lập nói:

- Người để hắn đi như vậy sao? Nhất định phải kết liễu hắn, nếu không...

- Người dám chắc kết liễu được hắn? – Hiên Viên Lập bình thản đáp lại.

- Chỉ mình ta, chỉ mình người thì không được nhưng chúng ta liên thủ thì có thể, ta có thể gọi thêm Tiệp Tuyết, thậm chí cầu cứu ...

Đột nhiên Hiên Viên Lập giơ tay lên làm ám hiệu, bộ mặt cảnh giác:

- Ta cho rằng hắn chưa đi khỏi đây...

- Vậy phải làm sao?

- Như người nói... giết!

Khương Vũ cảm thấy không ổn, hắn quyết định trước hết thoát thân, bí mật trọng đại này nhất định phải mang về Thiên Giới.

Tuy nhiên, Hiên Viên Lập kia cũng khá thông minh, hắn tuy không phát hiện ra được Thanh Long Thánh Quân nhưng đã cùng Thúc Hàn liên thủ tạo ra một kết giới âm thanh khắp khu lăng mộ, cản trở sự đào thoát của Thanh Long Thánh Quân.

Khương Vũ cái gì cũng có thể trù tính, chỉ là hắn vạn nhất không ngờ tới, đứng sau hai kẻ này lại chính là Ma Tôn mà cả lực giới đều cho rằng đã hồn tiêu phách tán, còn lúc này hắn chỉ có thể phán đoán Hiên Viên Lập là kẻ âm mưu làm phản...

Nào ngờ, Hiên Viên Tiêu – ma đầu hàng trăm vạn năm tuổi kia từ xa đã theo dõi mọi chuyện...

Từ khu lảng mộ, bỗng nhiên xuất hiện một làn sương tím ngắt, màu tím của sương bao phủ đột nhiên khiến một làn hơi nước trắng xóa nổi bật. Thức Hàn hét lên:

- Chính hần!

Nói rồi, Hiên Viên Lập cấp tốc dùng đòn, gây một chiêu công kích về phía Thanh Long Thánh Quân, hần lập tức hiện hình. Chỉ còn cách chiến đấu...

Giao đấu bảy bảy bốn chín hiệp, Thức Hàn bị thương vẫn cố liên thủ với Hiên Viên Lập khiến cho Thanh Long Thánh Quân kia khá là vất vả. Hai kẻ này, đều chính là chủ lực của Hiên Viên Tiêu, cộng lại tu vi trên vài chục vạn năm có thừa. Ở Thiên giới cũng không có kẻ nhiều pháp lực đến thế. Chưa kể đến, trong lãnh địa Ma tộc này, Thanh Long Thánh Quân lại suy giảm sức mạnh... Nhưng nếu không một mình tiến nhập Ma giới, có lẽ vĩnh viễn hần cũng không biết trước được âm mưu này...

- Thức Hàn, mau dùng Tử Bi khúc vây khốn hần lại! – Hiên Viên Lập hét lớn, chốc nhát thanh âm như những sợi dây tung ra về phía Thanh Long Thánh Quân.

Thức Hàn cũng dùng sáo, thổi ra một đoạn thanh âm hư ảo, dòng thanh âm vô hình cũng biến thành một cái lưới bủa vây từ trên Thanh Long Thánh Quân.

Khương Vũ nhú mày, Hàm Quang Lộng Ảnh Kiếm với tốc độ chớp nhoáng chém một nhát vào phía vai bị thương của Thức Hàn, tất cả chỉ đặt cược vào chiêu này. Nhân lúc Thức Hàn lo tránh né mà làm đứt quãng thanh âm, hần lao lên trên, trong khoảnh khắc, băng thiên tuyết địa như những tia sáng màu bạc đâm lên lao xuống, tạo thành một cạm bẫy bủa vây giăng kín Thức Hàn và Hiên Viên Lập...

- Khốn kiếp!

Hiên Viên Lập và Thức Hàn cùng rửa thềm, trong đầu thoáng qua suy nghĩ đúng là nếu để Thanh Long Thánh Quân kia sống sẽ trở thành một tai họa.

Nhưng cũng không kịp nghĩ nhiều, cũng còn chưa nghĩ ra đối sách thoát khỏi mê cung băng giá này thì chú thuật thứ hai của Thanh Long Thánh Quân đã tung ra, lần này đồng loạt hai trận pháp Cực Băng Ngưng Sát...

Trận pháp này nếu không kết liễu được đối phương thì chính hần cũng phải bỏ mạng, bởi mọi nội lực nhất thời đã hao tổn hết, không thể tiếp tục giao chiến thêm...

Thức Hàn trong mắt chỉ thấy một màu trắng xóa đang lao đến kinh người, đôi mắt giãn to sợ hãi. Trong đầu chỉ có một ý niệm, y hô lớn tuyệt vọng:

- Chủ thượng, chủ thượng mau cứu ta!

Sương tím giăng giăng bỗng nhiên kết thành một bức tường chắn vững chắc bao bọc xung quanh Thức Hàn và Hiên Viên Lập, ngay sau đó có một kẻ dọc Thổ Chú, mặt đất rung chuyển, băng giá trận địa của Thanh Long Thánh Quân lần lượt vỡ vụn.

Khương Vũ kinh ngạc, chính là không thể ngờ đến...

Đứng giữa không gian, một kẻ mặc hắc bào đen thẫm, trên y phục có thêu những họa tiết kì dị màu đỏ... Đồng bộ là mái tóc dài màu đen khẽ lay động, che bớt một phần gương mặt, thấp thoáng một nụ cười nửa miệng tàn ác tà mị, con ngươi trong mắt màu đỏ cổ quái, khóe mắt vô cùng lạnh khốc... Tay hần cầm một thanh trường đao, lưỡi đao đầu rồng, cũng màu đỏ quạu như máu, xung quanh thanh đao, ma khí kết tụ thành từng sợi khói đen lập lòe...

Khương Vũ từng được nghe trong truyền thuyết, ở Ma Giới chỉ có một thanh đao như thế – pháp bảo Xích Diệm Cửu Văn Đao của Hiên Viên Tiêu. Trong chốc lát bàng hoàng, hần tưởng mình đã rơi về quá khứ, nếu không tại sao vẫn còn Ma Tôn này, vẫn còn Thức Hàn?

Kẻ có hình dáng giống Ma Tôn trong truyền thuyết kia khẽ mỉm cười tán dương:

- Khắp trăm vạn năm nay, lần đầu tiên ta thấy một tiên nhân mạnh như vậy...

- Người là...

- Như người nghĩ. – Hiên Viên Tiêu ngắn gọn đáp, hai kẻ thông minh thì không cần nhiều lời.
- Tại sao... người lại còn sống? – Khương Vũ đã tiêu tổn toàn bộ nội lực, trong lòng dù bất an nhưng không hề tỏ ra nao núng, kể cả cái chết là trả giá cho bí mật này.
- Ta vẫn còn sống, chỉ có các người nghĩ rằng ta đã chết...

Thức Hàn cùng Hiên Viên Lập được thể chạy đến, hướng Ma Tôn khẩn cầu:

- Chủ thượng, không thể để hắc sống, mau kết liễu hắc, cũng là tiêu diệt được chiến thần mạnh nhất tiên giới...

Ma Tôn đột nhiên thu đao, khoanh tay cười lớn:

- Nực cười, hắc đã tiêu tổn hết nội lực, đánh hắc lúc này thì đâu còn thể diện của bốn tôn thượng.
- Chủ thượng, không thể để hắc đi – Thức Hàn khẳng khái cầu xin...
- Đúng vậy, đại ca... – Hiên Viên Lập cũng sốt sắng chen vào.

Hiên Viên Tiêu vẫn khoanh tay lưỡi biếng, không rõ ý tứ. Thức Hàn và Hiên Viên Lập gần như đồng thanh nói:

- Việc bọn thuộc hạ chưa làm triệt để, bây giờ không để chủ thượng phải nhúng tay, thuộc hạ xin tự giải quyết nốt!

Nói rồi, hai kẻ này bất chấp đạo lý, nhảy vào giao chiến với một Thanh Long Thánh Quân không còn một phần nội lực. Chẳng đến mấy lâu, thắng bại đã phân...

Thanh Long Thánh Quân cố gắng chống mũi kiếm xuống đất, hắc vẫn rất kiêu hùng. Bây giờ hắc không nghĩ làm thế nào để giao chiến, chỉ nghĩ làm sao có thể để lại di ngôn cảnh báo cho Thiên giới...

Còn nữa, nữ nhân kia, một vạn năm sau, rồi mãi mãi về sau, hi vọng nàng hạnh phúc... hắc với nàng rõ ràng là không có duyên phận, lúc đầu thì hắc từ bỏ, sau thì nàng đoạn tuyệt, đến bây giờ hắc lại chuẩn bị diệt vong... Cũng tốt, cũng may là đêm qua nàng không chấp nhận tình cảm của hắc. Nếu như nàng thích hắc, thì sau ngày hôm nay chẳng phải sẽ là một bi kịch sao? Đúng như cách nàng nói, chân tình như đóa hoa, nếu chỉ nở một ngày, không đáng...

Tuy nhiên, không ngờ khi hai kẻ kia chuẩn bị kết liễu hắc thì Hiên Viên Tiêu lại ngăn cản...

- Chủ thượng, đến lúc này người còn lo đến chuyện mất mặt hay có đường đường chính chính không ư? – Thức Hàn kiến nghị.
- Đại ca, những việc Thiên Giới làm còn bẩn thỉu hơn nhiều, hãy xem mười vạn năm qua chúng đã làm gì?

Hiên Viên Tiêu điềm tĩnh, đôi mắt màu đỏ sâu thẳm, thâm ý nói:

- Lúc này chưa phải là thời cơ, hiện tại, chỉ dựa vào các người và ta còn chưa đủ... vì vậy chưa thể đánh động Thiên giới, mạng của hắc còn phải giữ thêm...
- Vậy phải làm sao đây chủ thượng?

- Xóa kí ức, phong ấn nội lực của hắc, đánh cho bất tỉnh rồi ném qua yêu giới là được ... – Ma Tôn thần nhiên tàn nhẫn nói.

Một hồi sau, giống như Hiên Viên Tiêu nói, Thức Hàn cùng Hiên Viên Lập thi hành, bọn chúng đem Thanh Long Thánh Quân bất tỉnh rời khỏi Ma giới, dàn dựng một hiện trường giả ở Yêu giới...

Còn lại một mình Hiên Viên Tiêu, vốn là hắc định quay về Âm cung, chuẩn bị chui vào cái hình nộm cũ, nào ngờ vừa vặn trông thấy một vật lạ lơ lửng nằm trên nền đất...

Một phiến lá đỏ?!

Là vật gã Thanh Long Thánh Quân kia khi giao chiến làm rơi? Hiên Viên Tiêu nhặt lên, đập vào mắt hắc, trên phiến lá to bằng bàn tay là hình họa một con hồ ly chín đuôi. Chỉ là họa đơn giản, nhưng cũng đủ miêu tả đầy đủ sự thanh khiết, đơn thuần, ngốc nghếch pha chút cứng đầu của nàng...

Phiến lá bị vò nát trong tay Hiên Viên Tiêu, mắt hấn màu đỏ quạu, miệng lẩm bẩm, thanh âm đáng sợ:
- Quả nhiên cho hấn sống vẫn là sai lầm...Nhất định lần sau, kẻ này không thể không tuyệt diệt...

20. Chương 20: “đừng Rời Bỏ Ta Một Lần Nữa”

Đúng giờ khai mạc, ta bước ra phía trước đài lớn, mắt nhìn một vòng đánh giá...

Phía dưới quảng trường trước cổng Chu Tước Thành, có cả thảy tám người đến tranh tú cầu. Ta nghe đồn tỷ tỷ đã gửi thiệp mời cho năm mươi hai ứng cử viên, một nửa vì tiếng xấu của ta đã lập tức cáo ốm, một phần có lẽ đã bị người của Khương Vũ thanh toán trước, chỉ còn tám tên này có lẽ đến cũng vì hiếu kì muốn xem Diêm Hồ Tiên Tử liệu có vô sỉ như lời đồn?!

Nhìn qua thì tám người này dung mạo đều không xuất chúng, bốn kẻ gầy lêu nghêu như si đa, hai tên bình thường thì mặt mũi cũng tầm thường nốt, có duy nhất hai công tử trắng trẻo nhưng...phi thường thừa cân. Thì ra cùng là thần tiên, không phải ai cũng đẹp... Nếu như gã Thanh Long Thánh Quân không có việc thì có lẽ vụ này đã lo êm xuôi rồi, mấy tên này đều bị mai phục rồi thể thân cả...

Ta bước ra phía trước, váy áo rườm rà này không tôn lên được thể hình chuẩn, trái lại tăng tăng lớp lớp chói mắt, tuy là chất liệu sang trọng nhưng lại khiến ta như một bà cô già chậm chạp thiếu linh động...

Ta cảm thấy ánh mắt lũ nam nhân này không nhìn vào ta, hoặc chỉ liếc qua rất nhanh, sau đó lại tập trung về phía sau ta...

Thì ra mấy tên phàm phu tục tử như ong đực dán mắt vào đóa hoa thơm ngát hương Mị Nhi đang ngồi tại hàng ghế dành cho tiên tộc, ngay cạnh tỷ tỷ nàng ta. Quả nhiên không sai, Bách Hoa Tiên Tử yêu kiều quyến rũ, đối với mỗi ánh mắt liếc nhìn mình, dù là khiếm nhã cũng không tỏ ra tức giận mà chỉ e lệ, khẽ lấy cây quạt che mặt, lộ ra một nửa nụ cười khuyhnh đảo...

Lúc này đem so sánh ta với nàng ấy quả thật khập khiễng mà, hấn là đám nam nhân kia ước người ném tú cầu là Bách Hoa Tiên Tử chứ không phải Diêm Hồ Tiên Tử này. Vậy mà Thanh Long Thánh Quân, người có thanh mai trúc mã tuyệt thế giai nhân như vậy mà không yêu, lại đi bận tâm vì một con hồ ly hư hỏng như thế này ...

Chính vì quay lưng lại nên mới thấy, trong số những khách quý đến xem ta ném tú cầu ngoài Thiên Đế, Hoa Thiên Phi, Mị Nhi, sư phụ Vô Cực Chân Nhân thì còn có Atula vương Hàn Tịch.

Atula Vương ngồi ngay cạnh Mị Nhi, ngay gần những người bà con Hoa tộc của mình. Khi ánh mắt của chúng ta giao nhau, hấn khẽ mỉm cười, thần thái tươi tắn pha chút trêu chọc. Bên tai ta bí mật truyền đến thanh âm của hấn: “Bảo bối, đừng lo, dù gì ngày hôm nay cũng có ta rước nàng!”

Ta lạnh lùng quay đi, chỉ dành cho hấn một cái liếc thiếu thiện cảm. Tại sao hấn đến đây, đã không được mời đến nhặt tú cầu, chẳng hay còn âm mưu phá hoại? Hấn phá đám người bên dưới thì tốt, nhưng rước ta về thì không đời nào!

Tỷ tỷ rời khỏi ngai hậu, bước ra đứng cạnh ta, nàng hướng về phía đám người ít ỏi bên dưới, ánh mắt cổ che đi sự thất vọng về lượng người tham dự cũng như nổi bực tức trước sự có mặt châm biếm của Hoa Tộc. Nàng một vẻ đường hoàng nói:

- Tiểu muội của ta, người kế thừa thứ hai của Chu Tước tộc, hôm nay ngày lành tháng tốt muốn để duyên phận lựa chọn một đấng lang quân... Thiết nghĩ phu thê chung sống là vì duyên phận, vì tình nghĩa chứ không phải vì dung nhan hay những thứ hào nhoáng bên ngoài, hi vọng các vị cũng cho là như vậy! – Rõ ràng nàng đang thăm bói móc đến chuyện Thiên đế bạc tình.

Sau đó có tỷ nữ bưng khay đựng tú cầu đến, trước khi ta cầm vào, sư phụ Vô Cực Chân Nhân đứng lên, biểu cảm trầm tĩnh đi về phía này. Y nói:

- Tôn sư như phụ mẫu, mặc dù cơ duyên không một ai có thể định đoạt nhưng bản đạo cũng mong thiên mệnh chiếu cố đến...giúp tú cầu này chọn đúng lương duyên...

Ánh mắt sư phụ có nhìn qua tú cầu, ta đoán là người đã đồng ý giúp ta, thậm tác động gì đó đến tú cầu... Cái ông già quái dị này, khi thì khiêm khắc khó tính, khi tự nhiên lại bao dung...

Ta nhìn về đám tám người kia, muốn chọn tên nào có bộ mặt khả ố dễ tiện nhất mà ném, làm cho tú cầu va vào u đầu sưng mắt hấn trước rồi lại bật ra... Để xem tên nào đang hau háu vô sỉ nhất nhìn Mị Nhi...

Chẳng biết là may hay rủi, lúc ta chuẩn bị giơ tú cầu lên, Hoa Thiên Phi với hàm ý phá đám cười nói rằng:

- Ô hô, nghĩ lại thì sáng kiến của Thiên Hậu tỷ tỷ thật hay nha, tỷ muội thần thiếp phải học hỏi rồi! Có lẽ sắp tới cũng để Mị Nhi ném tú cầu chẳng?

Nhắc đến Mị Nhi ném tú cầu, mấy tên ở dưới sáng mắt lên, không ai muốn trúng tú cầu của ta cả, tự động giãn ra thành hai hàng, hi vọng không trúng họa lần này thì lần sau sẽ có cơ hội tranh tú cầu của Mị Nhi... Ta liếc ném một cái, tú cầu đập lên đập xuống mấy lần, đám người dáo dác như vịt gà ngan ngỗng chạy loạn, kết quả là khi tú cầu nằm yên trên mặt đất cũng không có ai chạm phải...

Tỷ tỷ bắt ta ném lại, bắt đám người đó đứng gần vào nhưng ném đến ba lần, tú cầu đều rơi đập loạn xạ, không trúng một ai... Phía sau có tiếng cười khúc khích châm biếm của Hoa Thiên Phi, cả nàng Mị Nhi thanh tú cũng bưng miệng cười lén, rõ ràng là đều cáng mà. Ta không giận vì bị họ châm biếm, đây là điều ta mong muốn, chỉ thấy tội nghiệp cho tỷ tỷ... Nếu như không có đóa hoa quái ác yểm trên ngực, có lẽ ta cũng nhắm mắt lấy đại một người rồi...

Hoa Thiên Phi quả nhiên được thể không còn xem ai ra gì, nàng ta đứng lên, uyển chuyển lại chỗ ta, một vẻ thương cảm mèu khóc chuột:

- Ai da, tiểu muội muội, cả Vô Cực Chân Nhân cũng cầu phúc mà không tìm được lương duyên cho người a! – Nói rồi nhìn về phía đám người đứng dưới đang thở phào nhẹ nhõm – Các vị công tử, giữa buổi trưa nắng như vậy lại để các vị đứng lâu thật không phải phép, có lẽ xin mời các vị về dịch quán nghỉ ngơi, sau này có dịp lại mời đến Thiên đình vậy...

Tỷ tỷ bị chọc cho phát hỏa, nàng không kiên nhẫn gì, xuống tay tát Hoa Thiên Phi.

- To gan, chuyện của Chu Tước tộc đến phiên người nói thay sao!

Hoa Thiên Phi khóc rống lên, Thiên Đế xót ruột, đứng dậy chỉ vào mặt tỷ tỷ:

- Người mới là kẻ to gan, Diễm Phụng, nhà người ý quyền cậy thế lộng hành, nếu không vì di ngôn của Tiên Đế, làm sao có thể bày ra chuyện nực cười này. Tính nết như tỷ muội các người, không biết tiết hạnh, làm sao có thể có người muốn nhặt tú cầu!

Hoa Thiên Phi nép sau cánh tay Thiên Đế cười đều... Trong phút chốc, ta cảm thấy tỷ tỷ thực đáng thương...

Sự tình vô cùng căng thẳng, giữa lúc này lại có một thanh âm phát ra từ hàng ghế sau, thẩn thẩn rành mạch nói:

- Bốn vương lại muốn cưới nàng!

Atula vương đứng lên, đẹp đẽ mỉm cười, ánh mắt không rời khỏi ta. Có lẽ hấn cũng đã dự liệu trước, chỉ đợi đến lúc này sẽ đứng ra xin cưới ta, nếu tỷ tỷ muốn giữ thể diện với lục giới, ắt ưng thuận là cách tốt nhất.

Không cần biết Hàn Tịch đối với ta có bao nhiêu thật lòng hay chỉ là hứng thú chơi đùa, nhưng đối với Thanh Long Thánh Quân ta đã từ chối, với hấn cũng không có khả năng. Ta kích động nói với tỷ tỷ:

- Không đời nào ta chịu làm vật chơi đùa cho kẻ bà con Hoa Tộc người, nếu Atula vương muốn cùng Hoa Thiên Phi tiếp tục làm nhục danh dự của ta và Chu Tước Tộc thì người hoang tưởng rồi! – Ta một vẻ vô cùng tức giận, phần nộ không kém tỷ tỷ.

Tỷ tỷ cau mày nhìn Atula vương khinh thường, có lẽ nàng cũng bắt đầu nghĩ giống ta. Hàn Tịch mặt biến sắc, chỉ nghĩ là ta hiểu lầm mà không biết được ta cố ý xuyên tạc ý tứ của hấn. Hấn vội chạy lại phía ta, chân thật sốt sắng nắm lấy một bắp vai:

- Diễm Diễm, nàng nhầm rồi, bốn vương không phải nhân cơ hội lấy nàng về chơi đùa hay sỉ nhục, chính là muốn lập nàng làm Atula hậu, nếu nàng không muốn làm vương hậu, chúng ta cùng rời đi ngao du thiên

hạ...Có thể nàng không tin vì phong thái trước đây của ta, ta cũng không thể giải thích cảm giác sâu thẳm trong lòng mình cho nàng hiểu nhưng...

Ta gạt tay hắn xuống, cổ lạnh lùng, cay nghiệt và khinh bỉ nhất đáp lại:

- Những lời của Atula vương... có lẽ đã xem ta là đứa trẻ lên ba rồi... Không phải làm vật chơi đùa, hắn là làm con tin để uy hiếp tỷ tỷ sao?

Hàn Tịch trong giây lát ngỡ ngàng, có lẽ hắn không thể ngờ ta xem hắn là một kẻ xấu xa, thủ đoạn, đánh đồng với những chuyện thị phi của Hoa Thiên Phi đến vậy. Để bồi thêm một câu, ta thẳng thắn vạch mặt hắn:

- Nếu hôm nay ta nói dối thì trời tru đất diệt, chính người đã nói với ta, chỉ cần người muốn, người sẽ khiến Hoa Thiên Phi ban ta cho người làm tiểu thiếp, chẳng phải cũng là ý đó sao?

Lời nói lúc trêu đùa chỉ là trêu đùa, nhưng khi đem nó nói lại với một âm điệu và sắc thái khác, trong một hoàn cảnh khác... thì nó lại trở thành một thứ vũ khí có thể gây tổn thương và hiểu lầm...

Hắn chưa kịp đáp lại, tỷ tỷ đã phẫn uất nói lớn:

- Thôi đủ rồi! Ngày hôm nay dù có thiêu cháy tất cả lãnh địa Chu Tước tộc cũng không thể để các người đắc ý.

Nói rồi hỏa khí ngút trời, lửa bốc cao cuộn cuộn, Atula vương che chắn ôm ta lùi ra sau, Thiên Đế cũng mãi che chắn cho ái phi... Tỷ tỷ hiện nguyên hình thành một con Chu Tước rực rỡ hung hãn...

Một cột lửa phóng đến, tỷ tỷ trút giận, trước hết là vào trái tú cầu.... Lửa lớn như vậy, hắn là đã dùng Kiếp Hỏa Phần Sát trong truyền thuyết...

Tỷ tỷ ném tú cầu thẳng xuống, tú cầu cháy bùng bùng, xuyên qua trùng trùng tầng mây, lưu lại một vết dài nóng bỏng tựa như phi hỏa lưu tinh...

Thiên đế hét lớn:

- Diễm Phụng, người làm gì vậy? Hỏa cầu sẽ thiêu cháy hạ giới!

Sư phụ Vô Cực Chân Nhân vội đuổi theo ngăn cản tú cầu, nhưng tú cầu như gặp phải lực hút kì lạ không thể cưỡng lại, thoáng chốc đã mất hút... Mọi người nín thở, cho rằng hạ giới ngày hôm nay chỉ vì cơn tức giận của tiên nhân mà phải gánh chịu một thảm họa rồi...

Chính vì tỷ tỷ phá hoại, mọi tiên nhân đều kéo đến, những vị đại thần đành hợp sức trấn áp nàng... Có cả đại thần Bạch Hổ và Huyền Vũ, trong chốc lát tỷ tỷ đã bị chế ngự, người ta tạm trói nàng, giam vào ngục thất... Ta đành nhìn tỷ tỷ tuyệt vọng giẫy dụa bị họ mang đi... Một phần lỗi cũng ở ta, là tại ta...

Ta u uẩn đứng dưới gốc cây lá đỏ, trong lòng phức tạp... Phải chăng ta đã quá ích kỷ...

Atula vương đi tìm ta, thấy ta rơi nước mắt, hắn vội đến bên cạnh. Ta chạy trốn, hắn vội vã từ sau ôm lấy ta, siết chặt lấy an ủi, giọng điệu vô cùng khổ tâm, thậm chí là run rẩy:

- Diễm Diễm, Diễm Diễm... Mọi việc không như vậy, nàng hiểu lầm rồi...

Có lẽ hắn đang nghĩ ta hiểu lầm sự việc thành Hoa tộc và hắn dần xếp ám hại tỷ tỷ... Nhưng hắn vừa ôm lấy, đóa hoa trên ngực ta lại đau rát, cảm giác rất khó chịu.

- Buông ta ra! – Ta hét lên.

- Không, đừng! – Đột nhiên hắn như kẻ thất thần, rồi trí óc ta càng chặt hơn, cả vòng tay và trái tim đều run lên...

Ta giẫy dụa, lúc quay đầu lại, vô tình thấy ánh mắt Hàn Tịch đang hoảng loạn tột cùng, sợ hãi đến mất hồn, chưa bao giờ hắn có biểu hiện như thế... Giống như một kẻ sống chết cố níu giữ thứ trân quý nhất sắp vụt khỏi tầm tay... Hàn Tịch nói những lời như mê sảng:

Ta sai rồi

Vị trí Mạn châu sa trên ngực nhói lên, biết là vì cái ôm của hắn kích động đóa hoa, nhưng không hiểu nổi tại sao lại có một sức mạnh kì lạ xuất hiện bóp nghẹt trái tim ta, khiến ta càng không thở nổi... Nổi đau giống như bị bóp, bị dồn nén, rồi lại như bị kim châm đâm vào đau buốt tê tái...

Hàn Tịch run rẩy, phút chốc sau đó, ta cũng nhận ra bản thân mình đã run rẩy theo từ bao giờ. Chính ta không giải thích được, không chỉ vùng da thịt nơi đóa hoa yểm vào rất đau mà sâu thẳm bên trong cũng đau, từ trong tim đau ra...

Hơi thở của hắn loạn nhịp, có chất lỏng gì đó rơi trên vai ta, thấm ướt cổ áo... Là nước mắt của hắn?... Ta duy trì thanh tỉnh, cúi đầu cắn vào bắp tay hắn:

- Hàn Tịch, ngươi điên rồi sao?

Đúng là hắn không bình thường, nếu không phải bị ma nhập thì cũng mất trí... Xem đi, hắn ôm lấy ta chặt như vậy nhưng bản thân hắn lại thờ ơ, chỉ cắn ột cái, hắn đã ngất đi rồi...

Ta đành để bọn nô tài đem hắn về dịch quán. Không chỉ Thanh Long Thánh Quân, Hàn Tịch cũng làm đóa hoa này phản ứng, chẳng nhẽ hắn cũng thực sự thích ta? Không thể nào...

Nhưng phản ứng quá mức bình thường ban nãy của hắn là gì? Cảm tưởng giống như một hành động bản năng, thậm chí là một kẻ mộng du hay mất trí?!

Ta định tìm cách đi thăm tỷ tỷ, nào ngờ có một tên nô bộc hốt hải chạy đến:

- Diễm Hồ Tiên Tử, có chuyện rồi!

- Chuyện gì?

- Là... tú cầu bị Thiên Hậu đốt không rơi xuống hạ giới mà rơi qua Tử Tuyền Cốc, thẳng xuống Âm Cung của Ma giới...

- Vậy thì sao? – Ta ngây ngô hỏi.

- Chính là Tiểu Ma Tôn đang nghịch nước bên suối, tú cầu rớt xuống kinh động người của Ma giới một phen. May mà lửa tú cầu khi gặp nước đã được dập tắt. Tiểu Ma Tôn nhặt nó lên, sau đó Ma giới đem người lên hỏi rốt cuộc có chuyện gì?

- Ma giới lên đây sao?

- Vâng, e rằng Ma giới họ cho là Thiên Giới cổ tình hãm dọa hay làm gì đó mất hòa khí đã xây dựng mười vạn năm qua... Thiên Đế có lệnh, Tiên tử mau qua Chính điện đi...

21. Chương 21: Ái Tình Khó Phân Định

Ta lập tức cười mây hương đến Chính điện... Tú cầu không thiêu đốt làm hại sinh mạng phạm nhân dưới hạ giới là may rồi, dù rớt xuống Ma giới nhưng chỉ cần không gây họa lớn là có cơ hội dàn xếp được chuyện này, tội của tỷ tỷ sẽ giảm một phần. Mong là như thế...

Đi được nửa đường, vô tình gặp kẻ mà ta đang muốn tránh mặt nhất – Thanh Long Thánh Quân. Chỉ có điều không phải là Thanh Long Thánh Quân ngày thường oai vệ cười mây đập gió mà là một kẻ đang được biểu đệ của mình dìu về Thanh Long Thành...

Ta đi chậm lại, trong lòng lo âu nghi hoặc, hắn bị thương sao? Thảo nào Bạch Yên Thần Quân nói là có diễm xấu... Xem kìa, hắn suy yếu gần như sẽ ngã gục nếu không có biểu đệ khoác tay chống đỡ. Mái tóc của hắn rối tung tán loạn, thấp thoáng một gương mặt nhợt nhạt, hai mắt nhắm nghiền...

- Diễm Hồ Tiên Tử... – Bạch Yên Thần Quân lúc đến trước mặt ta chỉ vội chào hỏi một câu cho phải phép, có vẻ rất khẩn cấp.

- Hấn... hấn làm sao vậy? – Tay ta không tự giác đưa lên, định chạm vào hấn.

Nhưng, trước khi chạm đến gương mặt hấn, đóa mạn châu sa kích động nhắc cho ta biết mình đang có thể sa lầy...

- Biểu ca khi được tìm thấy ở Yêu giới thì đã như vậy rồi, cần phải cấp tốc đưa về Thanh Long Thành chữa trị...

- Ủm, ta cũng hi vọng Thanh Long Thánh Quân được bình an... – Ta nhìn qua hấn lần nữa, nói một lời rồi từ từ đi lướt qua.

Tuy nhiên mới bước qua được một bước, bỗng thấy những ngón tay của mình bị nắm lấy... Ta có thể cảm nhận rất rõ, những ngón tay của hấn nóng bỏng như thế nào... Hấn bị sốt rồi... Đường đường là thần băng giá mà thân nhiệt lại lên cao như vậy....

Hấn thực sự suy yếu... những ngón tay đang khó nhọc cố chấp níu lấy những ngón tay khác của ta đã nói cho ta biết hấn có bao nhiêu thương tổn ... Khương Vũ hấn lúc này mỏng manh như làn khói, tưởng chừng sắp tan biến vậy...

Khoảnh khắc ấy thời gian ngưng đọng... Tuy ngực rất đau, đóa hoa ngứa rất khiến ta khó chịu nhưng từng ngón tay của ta lại bất động, không nỡ rút ra khỏi tay hấn. Ta lo rằng nếu bàn tay của hấn lỡ tuột xuống, hấn sẽ tan mất như tuyết sao?

Ta dùng ngón tay mình lần sờ, dần dần, chậm chậm đi tới cổ tay của hấn thử nắm lấy... Gần như không cảm nhận được mạch đập ... Hấn thế nhưng vẫn sống chết cố chấp, đầu ngón tay găng bám lấy tay ta...

- Diễm Hồ Tiên Tử ! – Bỗng từ phía xa có một tiểu tiên đồng chạy đến tìm ta – Người ở đây rồi, Thiên Đế truyền lệnh người mau đến chính điện...

- Diễm Hồ Tiên Tử, ta cũng phải mau đưa biểu ca về Thanh Long Thành! – Bạch Yên Thần Quân cũng lên tiếng nhắc nhở.

Ta thanh tỉnh, từ từ gỡ những ngón tay của Khương Vũ, điều đó thực sự khó khăn vì hấn tuy nửa tỉnh nửa mê nhưng vẫn ngoan cố, gỡ được một ngón thì lại một ngón nắm lấy...

Ta lấy ra trong người lọ chân đơn, không nghĩ ngợi nhiều đặt vào tay hấn. Tuy không tỉnh táo nhưng tay hấn vẫn bài xích được cái lọ, có lẽ vì chiếc lọ mát lạnh khác hẳn với thân nhiệt ấm áp của bàn tay người. Sau cùng ta đưa cái lọ cho Bạch Yên Thần Quân.

- Sáu vạn năm tu vi, trả lại cho hấn... Ta nghĩ hấn dùng vẫn có ích hơn ta...

- Đa tạ tiên tử. Vậy đành cáo từ!

- Bảo trọng... – Ta nói rồi đành phải dứt khoát gỡ ngón tay hấn mà rời đi.

Bước đến Chính điện, mọi người đông đúc tập hợp đầy đủ, từ các vị đại thần Thiên giới đã kéo đến sau khi tỷ tỷ làm loạn cho đến sứ giả của Ma giới vừa mới xuất hiện...

Đoàn sứ thần của Ma giới vẫn như cũ, chỉ có năm bảy người, trong đó có một lão già khom đẫy xe gỗ, vài ba tên quỷ sứ theo hầu và một thằng bé mũm mĩm thân nhiên chơi đùa trong xe, vô tư không biết trời cao đất dày là gì...

So với lần trước thì lần này đứa bé càng trắng trẻo mập mạp chút chút hơn, đôi má như hai cục bột núng niếng sắp rớt xuống rồi. Cặp đồng tử màu hồng ngọc thỉnh thoảng lại chớp chớp, trông có vẻ vẫn thèm thèm ngủ... Trên đầu nó đặt trái tú cầu đã cháy xém, chỉ còn phần khung làm bằng một loại kim loại đặc biệt nên chưa cháy thành tro tàn...

Lúc ta bước vào cũng là lúc lão già đẩy xe gỗ tiếp tục ăn vạ than thở:

- A a, Thiên giới quý ngài tại sao lại đối xử với Ma giới như vậy! – Lão bù lu bù loa – Chẳng phải giờ đã là huynh đệ một nhà sao, tại sao có thể phóng phi hỏa lưu tinh đe dọa như vậy?

Một vị đại thần Thiên giới đứng ra can ngăn:

- Các người hiểu nhầm rồi, đây hoàn toàn là sự cố ngoài ý muốn... – Vừa thấy ta, ông ta hô lên –Ồ, Diễm Hồ Tiên Tử đến rồi!

Thiên Đế trông thấy ta, ra hiệu vờ ta lại gần. Hoa Thiên Phi quả nhiên rảnh rồi, mụ ta vẫn kè kè bên Thiên Đế...

- Diễm Hồ Tiên Tử, khanh thử nói xem, có đúng là hôm nay khanh tổ chức ném tú cầu, vì sự cố nên mới xảy ra như vậy? – Thiên Đế trước mặt toàn thể chư thần công khai hỏi ta.

- Đúng vậy, chuyện này Lục giới đều biết...

- Nhưng sao Ma giới không biết nha... – Lão già đẩy xe gỗ ăn vạ tiếp – Thiên Đế người xem đi, suýt nữa làm kinh hoảng, làm biểu đệ của người bị thương nặng rồi...

Nói rồi lão bé Tiểu Ma Tôn lên, chỉ vào chỗ vùng da trên cánh tay bị sưng đỏ, giống như là bị hơi nóng làm phỏng, may mà không quá nặng.

Thiên Đế nhú mày, nhất thời chưa biết cách giải quyết. Bạch Hổ Thánh Quân nổi tiếng nóng nảy bộc trực, ông ta đứng ra nói:

- Làm gì phải âm ỉ như vậy, cùng lắm là Thiên giới nhận sai...

Huyền Vũ Thánh Quân râu tóc bạc phơ, thoát trông có vẻ điềm đạm, ông ta nhú mày suy tư. Bên cạnh là sư phụ Vô Cực Chân Nhân này giờ chỉ im lặng trầm tĩnh...

Hoa Thiên Phi quả nhiên là người thích gây thị phi, lại luôn muốn thanh trừng tận gốc tỷ muội ta, không hiểu sao nàng ta nghĩ ra được một cái ý tưởng độc địa:

- Chẳng phải là ném tú cầu để chọn lang quân sao? Chẳng phải Ma giới nhặt được sao? Hay là gả cho Ma giới kia đi? Coi như Thiên Giới bù đắp cho Ma tộc một đại mỹ nhân như Diễm Hồ Tiên Tử...

Không ít người kinh ngạc thất thố, chẳng ai ngờ mụ ta lại nghĩ ra chiêu độc này. Gả ta cho Ma giới? Muốn cô lập tỷ tỷ ta, gả ta đi xa, lại là gả ột Ma giới không còn thực lực, quả thực là một chiêu hiểm.

Câu nói ồm ờ tưởng như lời bông đùa của Hoa Thiên Phi lại khiến cả Chính điện xôn xao... Chẳng hiểu sao mỗi người lại có biểu đạt khác nhau như vậy. Sư phụ nhú mày, biểu cảm khó phân định. Thiên Đế mãi mê xem biểu tình của chúng tiên, những vị đại thần già cả có uy tín như Huyền Vũ Thánh Quân lại trầm tư, một số kẻ hồ hởi bàn tán gì đó...

“Thiên Phi nói cũng đúng nha, gả cho Ma giới chẳng phải cũng là tiền lệ đã làm sao?!”

“Ma Tôn sớm muộn cũng sẽ được ban tiên nữ làm Ma Hậu thôi, chẳng phải là hợp thời cơ sao?”

“Cũng cố hòa bình lục giới lâu dài, đây là một cách hay!”

Tiếng bàn tán dù là thì thầm nhưng cũng đủ để ta nghe thấy... Muốn gả ta đi, nhưng là gả cho ai? Chẳng nhẽ là kẻ nhặt tú cầu, thằng bé còn hôi sữa kia? Chuyện này thật nực cười, một bà già mười vạn tuổi lại đi kết hôn với một thằng nhóc một ngàn tuổi.

Lão già Ma tộc đẩy xe gỗ gần lên phía này, có vẻ càng thêm rối loạn mở lời:

- Chuyện này, là gì đây?

Thiên Đế ngầm hội ý với Huyền Vũ Thánh Quân, lại được sự rút tai của Hoa Thiên Phi, một lát sau mắt ngài sáng lên, từ từ bước đến, bé Ma Tôn nhỏ tuổi trong tay, đem lại gần ta, tỏ ra hồ hởi dễ dàng nói:

- Tiểu đệ, người nhìn xem, tiên nữ này có xinh đẹp không? Nếu trăm ban cho đệ làm nương tử, đệ có thích không?

Thằng nhỏ này thì biết cái gì? Các người đang làm chuyện hàm hồ gì vậy? Nó chỉ là một đứa bé thuần khiết, có nào lại định đoạt cho nó như thế?

Nhóc con rõ ràng chỉ là nhóc con mà, nó chăm chăm nhìn ta, đôi mắt hồng ngọc chớp chớp, vươn tay ra sờ mặt ta, sờ sờ đủ kiểu, ta thực muốn tránh né lùi lại, nào ngờ nó lại nhào người ra, hai tay vươn đến ta như đòi bế.

Quá bất ngờ, Thiên Đế tuột tay, đứa bé chút nữa là ngã xuống, may mà ta tự nhiên lương tâm vầy gọi đỡ lấy nó, thế là nó bám chặt lấy ta không dứt... Thằng nhóc còn chưa biết nói, ngây ngô rúc vào ngực ta trước mặt bàn dân thiên hạ. Này, ta không phải bảo mẫu của ngươi, mau xê ra...

Ta định đưa nó trả lão già Ma giới, nào ngờ nó cứ túm chặt lấy ta, rúc rúc vào, cái chân mập mạp cũng quắp lấy eo ta không chịu buông ra...

- Xem ra tiểu chủ thượng rất thích tiên nữ, tiểu chủ thượng đã thích cái gì là phải có bằng được, nếu không sẽ bỏ ăn bỏ ngủ, ai cũng không đỡ được a.... – Lão già khổ tâm nói.

- Vậy không phải là một chuyện tốt sao? – Thiên Đế cao hứng nói, thêm mấy vị đại thần cũng gật gù.

Không lẽ họ nhất định gả ta cho Ma giới, biến thái đến mức ban hôn cho đứa nhỏ này? Ban làm bảo mẫu, làm vú nuôi, làm người giáo dưỡng thì còn có thể chấp nhận, làm sao lại có thể làm vợ?!

Ta đương nhiên không muốn chấp thuận, định đưa ánh mắt cầu cứu sư phụ Vô Cực Chân Nhân. Nào ngờ đã thấy sư phụ thở dài, đứng ra trước Thiên Đế nói:

- Bệ hạ, chuyện này dường như không hợp đạo lý. Ma Tôn đến tuổi trưởng thành còn cả mười vạn năm, lúc đó muốn liên hôn, tìm một Tiên nữ cũng không muộn...

Lão Huyền Vũ Thánh Quân lại có suy nghĩ trái ngược, phản bác lại sư phụ:

- Vô Cực Chân Nhân e là quá lo cho đệ tử, sợ nàng ta phải ủy khuất rồi. Đối với Diễm Hồ Tiên Tử, thả tú cầu không phải cũng là chỉ mong một danh phận sao? – Nói rồi ông ta có vẻ bí hiểm, nhìn thẳng vào mắt sư phụ truyền đạt ý tứ bí mật nào đó.

Chỉ biết sau đó, sắc mặt của sư phụ càng không tốt, Huyền Vũ Thánh Quân tỏ ra là một người bạn chí cốt, vỗ vai sư phụ:

- Xem ra Vô Cực Chân Nhân và hạ thần phải thảo luận riêng rồi, bệ hạ, xin cáo từ trước – Huyền Vũ Thánh Quân râu lên với Thiên Đế – Cũng lâu không gặp, phải mời Vô Cực Chân Nhân cùng với mấy người chí cốt đây uống một chung trà thôi!

Thiên Đế còn ngẩn ngơ ra, Thiên Phi muốn chuyện được hoàn thành ngay, nàng ta tự mình cái quyền của một Thiên Hậu, lại phía đoàn sứ thần, tỏ ra trang trọng nói:

- Vậy chuyện trước mắt đã tác hợp như thế, Ma Tôn và sứ thần đã đi quãng đường xa, xin tạm về dịch quán nghỉ ngơi trước... Mọi chuyện vốn không có gì to tát, trái lại không ngờ lại biến thành đại hỉ rồi...

- Cái này... – Lão già đẩy xe gỗ cũng tư lự, lâm vào hoàn cảnh vạn bất đắc dĩ.

Ta mơ hồ hiểu được, Thiên giới nắm quyền thống trị từ lâu, Ma giới yếu thế phải thuận theo. Trước đây cũng cứ Thiên nữ xuống làm Ma hậu rồi sinh ra Ma tôn, lần này muốn gả ta xuống Ma giới cũng là chuyện dễ hiểu...

Kháng nghị không nổi với đám người đó, cầu cứu Vô Cực Chân Nhân cũng không thành, y còn đang bị đám người Huyền Vũ Thánh Quân vây bủa, hẳn là đang bắt y thay đổi quan điểm... Ta đành phải bình tĩnh thôi, thử suy tính xem...

Thằng nhỏ Ma Tôn ngủ say trên tay ta, vì theo lời cầu khẩn của lão già đẩy xe, xin ta bế nó về dịch quán để không kinh động giấc ngủ mà ta đành nhận lời. Vẫn biết bọn trẻ con ngủ không đủ giấc sẽ quấy phá, cứ coi như là ta thương lão già gây nhom kia vất vả trông thằng bé đi...

Nhìn cái mặt nó ngủ thật đáng ghét, thật muốn xéo lấy hai cái má kia hoặc nhéo nhéo cái mũi của nó... Nhà người không khác gì một con thú bươm hơi căng phồng, ta muốn dùng kim châm vào...

Sau khi trở về từ Dịch quán, còn chưa nghĩ ra đối sách cứu tử tử cũng như từ chối hôn ước thứ hai càng muôn phần nực cười này thì ta đã bị bí mật triệu đến Chính điện.

Không phải là được đưa đến đại sảnh mà ta được đưa đến mật thất bên trong đó. Thì ra Thiên Giới vẫn có những nơi cơ mật như này, có lẽ là dành cho các đại thần bàn chuyện trọng đại...

Gặp ta không có Thiên Đế mà chỉ có lão già Huyền Vũ Thánh Quân vẻ ngoài hiền lành điềm đạm nhưng có lẽ bên trong lại cơ trí thâm sâu khó đoán biết...

Ngồi trong căn phòng kín, Huyền Vũ thần sau khi mời ta chén trà cho phải phép thì vào ngay chuyện, ánh mắt thâm trầm, rõ ràng ý tứ muôn trùng... Ta chỉ được biết hiện nay trên Thiên giới, nếu như Thanh Long Thánh Quân đứng đầu hàng ngũ võ quan đồng thời thủ lĩnh thiên binh thiên tướng thì Huyền Vũ Thánh Quân một thời được xem như thừa tướng đứng đầu quan văn, chuyên lo chính sự cũng như là quân sư cho Thiên Đế. Vài năm gần đây ông ta vì tuổi tác cao nên đã cáo lui, nhưng có lẽ vẫn âm thầm dàn xếp, góp ý nhiều việc từ phía sau, vẫn là một nhân vật quan trọng của Thiên Giới.

- Diễm Hồ Tiên Tử hẳn cũng không lạ gì lão già này, ta chính là kẻ cùng thời với phụ thân của người, mặc dù tuổi ta hơi lớn một chút, nhưng vẫn thường cùng Thanh Long Thánh Quân tiên nhiệm, Chu Tước Thánh Quân tiên nhiệm uống rượu đàm đạo...

- Huyền Vũ Thánh Quân có gì chỉ bảo cho tiểu tiên? – Ta có chút thăm dò lẫn đề phòng hỏi.

- Chỉ bảo thì không phải, là muốn đưa lời khuyên, hoặc khiêm nhường hơn thì là cầu xin... – Ông ta vuốt râu nói tiếp – Nói thẳng không vòng vo, lão thần muốn tiên tử chấp nhận đến Ma giới cầu thân...

- Vì sao nhất định phải làm như vậy?

- Vì hai cái lợi... – Huyền Vũ Thánh Quân thâm ý, dùng ngón tay khẽ gõ nhẹ lên bàn – Trước mắt là lợi cho tiên tử, sau là lợi cho Thiên giới và toàn lục giới. Ta đã thỏa thuận với Thiên đế và các đại thần, chỉ cần Tiên tử chấp nhận cầu thân, coi như lập được một công lớn, tỷ tỷ của nàng đương nhiên được bình an, mọi chuyện đều được hóa giải... Còn cái lợi thứ hai, chính là liên quan đến cân bằng và ổn định cho Lục giới... Tiên tử biết rồi đấy, sau đại chiến Thiên – Ma, Thiên giới luôn gánh trọng trách gìn giữ hòa bình. Nói là chi phối, kiểm soát các giới còn lại cũng là không phải, nhưng Thiên giới luôn là người anh cả. Bên kia chiến tuyến trước đây là liên minh Yêu Giới- Atula giới – Ma giới, sau khi kết thúc chiến tranh, Thiên giới đều cử tiên nữ xuống liên hôn...

Nói đến đây ta cũng hiểu, bản tính ta không thích vòng vo, cho nên chọn cách thẳng thắn trước mặt một lão Huyền Vũ Thánh Quân thâm sâu:

- Nói một cách không hoa mỹ, tiên nữ đó cũng có nhiệm vụ giám sát và tình báo mọi động tĩnh bất thường, ngăn chặn bọn họ có ý nổi dậy sao?

Huyền Vũ Thánh Quân bật cười:

- Tiên tử quả nhiên là ái nữ của phụ quốc thượng thánh – Chu Tước thần lấy lòng năm nào. Người thông minh như tiên tử có lẽ đã cân nhắc được cái giá được mất phải không? – Không đợi ta nói thêm, lão già thêm phần kích động và đe dọa – Với những gì tỷ tỷ của người đã làm, cộng với ân tình từ Thiên Đế đã hết, e rằng không còn cách cứu vãn khác. Luật lệ Thiên giới nghiêm khắc nhất với chuyện thần tiên lạm dụng pháp thuật gây họa hại hoặc đe dọa gây họa hại cho phàm nhân. Lần này tuy hạ giới bình an, nhưng cũng kinh động đến Ma giới...

- Nếu ta không chấp thuận, tỷ tỷ sẽ thế nào?

- Nếu không bị xử tuyệt diệt thì cũng muôn đời không thoát khỏi ngục thất... Nếu người nhận lời, nàng ta tuy không còn là Thiên Hậu nhưng cũng được trở về Chu tước tộc sống tự do... Hơn nữa, sau này Hoa Thiên phi làm chủ lục cung, nếu một ngày Thiên phi hứng lên, người bị gả ột kẻ vô lại thì còn tệ hơn kết quả này. Tuy không phải là một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất danh tiếng lẫy lừng nhưng chí ít tiểu Ma Tôn còn nhỏ có thể khuyên dạy, khiến y phụ thuộc vào nàng. Sau này y trưởng thành, chí ít cũng trân trọng người, dù không thể nảy sinh tình cảm thì cũng hiếu kính với người như với một cô mẫu... – Huyền Vũ Thánh Quân muốn thuyết phục, mục đích ta bằng những lời lẽ nghe chừng không phải không có lý.

Ta cúi đầu suy tính, mi mắt trùng trùng...

Nghĩ lại thì, tuy là chạy trốn hôn nhân, tránh xa nam giới nhưng rõ ràng một đứa nhỏ thì sẽ không thể đe dọa đến Mạn Châu Sa. Đến khi nó trưởng thành còn đến mười vạn năm, đến lúc đó nếu ta còn ở đây thì cũng là một bà cô già, nó sẽ tuyển thêm một đội ngũ hậu cung trẻ đẹp và cho ta rời đi...

Hơn nữa, ta không thể không cứu Thiên hậu tỷ tỷ, chuyện này một phần lỗi là ở ta, nếu ta không hao tâm tổn sức tính kế tránh xa Thanh Long Thánh Quân rồi bày đặt phá hỏng chuyện ném tú cầu thì tỷ tỷ đã không phần uất đến vậy...

Cho nên, ta nhất định nên làm...

- Được, ta chấp thuận!

22. Chương 22: Nuôi Trẻ Là Một Việc Khó

Ta lững thững trở về Lăng Tú Cung. Trời đã khuya... Suốt một ngày nay xảy đến thật nhiều việc phức tạp, tuyệt nhiên ta chỉ muốn ngủ một giấc dài, sáng dậy quên đi sầu não mà đối mặt với những ngày tháng sau...

Tự nhiên thèm rượu, uống một chút ngủ sẽ ngon hơn chứ? Ta lại vòng qua ngự thiện phòng xin một bình quế hoa tửu, trên đường về vừa chậm rãi cười mây vừa uống. Không phải là rượu nặng như Vong Sầu Tửu của ông già Vô Cực Chân Nhân nhưng khi vừa về đến cổng cung điện thì rượu cũng đủ ngấm, người thấy hơi lâng lâng...

Một cơn gió lớn quét qua, đêm thật là lạnh nha... Lá cây xào xạc, từng phiến lá đỏ như những cánh bướm trôi dạt theo gió, cứ thế bay đi...

Ta có lẽ đã không còn thích lá đỏ nữa rồi, nó gợi cho ta cảm giác không thoải mái. Nghĩ đến hình bóng của gã Thanh Long Thánh Quân mặc y phục xanh lam, đứng dưới tán cây chuyên tâm vẽ đến quên trời đất... Gã đó đúng là ngớ ngẩn rồi, tự nhiên lại thích ta, tự nhiên lại khiến ta cảm thấy dằn vặt nặng nề... Nếu được quay đầu, ngày đó ta nhất định từ bỏ việc tranh giành cuốn chú thư cổ, vạn kiếp cũng không tiếp xúc với hắn...Cứ như vậy đã chẳng có chuyện gì xảy ra sao?!

Rồi cả tên Atula vương lảm nhảm đêm qua nữa, nam nhân thực là phiền phức...

Thế nhưng bước chân loạng choạng của ta vẫn đi đến vườn lá đỏ sau Lăng Tú cung, tìm một gốc cây ngồi phịch xuống dựa vào, vừa uống rượu vừa thở dài, lẩm bầm luyên thuyên một vài câu từ mà chính mình cũng không ý thức được, có lẽ lúc này trông ta rất mất hình tượng...

Mây đêm dày đặc, tuyết lát phát bắt đầu rơi... Tuyết rơi được, hắn là Thanh Long Thánh Quân không có mệnh hệ gì rồi... Ta thở dài ra một hơi... Lại đành cố uống nốt bình rượu rồi về...

Mắt ta lim dim, có lẽ nên trở về phòng thôi... có điều tay chân nặng nề, mới nhấc chân lên một cái đã lập tức trùng xuống...

Bỗng nhiên thấy một cặp chân lạ xuất hiện trước mắt, theo phản xạ ngửa đầu lên...

Đêm tối mù mịt cộng với đôi mắt lơ mơ khiến ta không thể trông rõ, chỉ biết người này rất cao lớn, thân ảnh một màu đen: tóc đen dài, y phục đen. Đối với những hạt tuyết nhỏ đang đậu trên tóc và người hắn thì thật biệt lập...Họa chăng có cái gì đó thấp thoáng lấp lánh như một đôi hồng ngọc phát sáng...

Người đó đưa bàn tay ra trước mặt ta, bàn tay hắn rất lớn, cánh tay rất dài, có vẻ rất mạnh mẽ... Ta nghĩ rằng đó là một tên nô bộc trong cung...

- Người... hic... Giúp ta về ... – Ta đưa bàn tay ra, đặt lên lòng bàn tay hắn, bàn tay đó lập tức nắm chặt lấy tay ta...

- Được rồi... Chúng ta sẽ cùng trở về nhà nhé. – Thanh âm trầm trầm ấm áp nói.

Người ta trở nên không có trọng lượng, được bế ẵm... Dường như hai mươi mấy năm rồi không được bế như vậy... Lòng ngực này rất rộng lớn, cơn buồn ngủ mệt mỏi kéo đến, mơ hồ nghĩ đó cái mền, rúc vào đó thêm thiếp đi...

[Từ đằng xa, xuất hiện một bóng lão già chạy lại, thấp thỏm nhắc nhở:

- Chủ thượng hiện hình như vậy, e là... e là....

- Không sao... - Nam nhân bình thần cười, ánh mắt đầy thâm ý – Không một kẻ nào có thể lọt qua kết giới này...

Chủ thượng của lão bế con hồ ly ngủ gật qua cửa tắm cung, hóa ra là lũ tỳ nữ nô tài ở đây đã bị bất tỉnh nhân sự hết. Lão lão thấy Hiên Viên Tiêu bỗng nhiên có cảm tình đặc biệt với một con hồ ly thì nảy sinh thắc mắc. Tại sao chủ thượng nhất định phải lên Thiên giới, còn bày ra màn kịch để công khai đoạt nó về? Con hồ ly này có gì đặc biệt?

Còn nữa, không phải chủ thượng chưa từng quên Ma Hậu nương nương trước đây sao? Nữ nhân từng làm người diên đảo như vậy lại bị thế chỗ bởi một con hồ ly sao? Lão già nhất thời không hiểu ra... Chẳng hay chủ thượng còn có tính toán khác?

- Chủ thượng! Người không định về dịch quán sao? – Lão già há mồm kinh ngạc khi thấy Hiên Viên Tiêu sau khi đặt hồ ly tiên tử xuống giường thì cũng tháo giày.

- Người cứ để cái hình nộm ở đó là được rồi... - Hắn một lời phân phó – Sáng mai lại mang nó đến đây...

- Nhưng mà... - Lão già còn chần chừ, bỗng thấy ánh mắt chủ thượng nghiêm lại, đành ai oán tự lui đi.]

Sáng hôm sau, khi mặt trời đã gần lên đỉnh đầu ta mới lười nhác mở mắt ra...

Đập vào mắt ta, một đôi mắt màu hồng ngọc tròn xoe khác...

Là thằng bé Tiểu Ma Tôn, nó đang đứng ngay gần bên, tựa vào mép giường mà nhìn ta chăm chú... Phảng phất bên mũi ta có mùi sữa tươi...

Ta ngồi dậy, đầu óc hơi tê tê, khắp người vẫn còn mùi quế hoa tửu... Ừm, hình như hôm qua lại say rượu. Ta nhìn thằng nhóc, mới sáng sớm ai đã bế nó đến đây vậy? Cuộc đời sau này của ta chính là bảo mẫu cho nó sao?

Nó nhìn ta không rời mắt từ lúc ta rửa mặt đến chải đầu, ta đi đến đâu nó như lại một cái đuôi lẻo đẻo lạch bạch chạy theo... Tệ hại hơn là ta muốn đến suối nước nóng ngâm mình, nó cũng muốn đi theo...

Nhìn quanh không thấy lão già đẩy xe gỗ, ta đoán là lão đã trút gánh nặng này cho ta rồi, miễn cưỡng bế cả nó theo...

Ta đặt nó ngồi bên ngoài con suối, nhét vào tay nó hai miếng mít lớn, cười dịu dàng:

- Nhóc, người ngồi đây đợi cô cô, đừng chạy đi đâu!

Nó nhìn ta, chớp chớp mắt mà không nói gì... Ta đoán là nó chưa biết nói.

Bước vào trong suối, mới tháo ra y phục ngoài, còn lại yếm và váy lót, ta chợt lo ngại chuyện thằng bé chạy lung tung rồi lạc đường thì rất phiền, vậy là lại quay ra ôm nó vào.

Ta ôm nó bước xuống dòng suối nước nóng bốc hơi nghi ngút, mắt nó tròn to giãn ra, cái thân hình mập mạp cũng hơi run run.

- Nhóc, người sợ nước ư? Không được, trẻ con phải sạch sẽ, cô cô tắm cho người luôn!

Ta mang nó xuống nước, nước ngập đến giữa bụng ta, nó đột nhiên giãy dụa đòi thoát khỏi tay ta... Nước bắn tung tóe, thấm ướt y phục ta, vãi vốc mỏng bám sát vào da...

- Nhóc, ta tắm cho người trước! – Ta mạnh mẽ trấn áp đứa trẻ hư.

Không suy nghĩ nhiều, ta thuận tay rút phăng cái yếm và tả lót của nó. Thân hình trắng mun múp lộ ra. Bỗng dưng nó phản ứng dữ dội hơn, hét oản người lên lại đập chân đập tay loạn xạ. Ta bực mình vỗ vào cái mông tròn trĩnh trĩu của nó, nó lập tức đờ người ra.

Ta nghĩ là nó sẽ khóc nhè, nào ngờ mắt nó càng mở to, giống như bàng hoàng hỗn loạn...

Một dòng máu nhỏ bỗng chảy ra từ mũi nó...

- Trời... chảy máu cam rồi! – Ta cuống cuống bưng mũi nó lại, lúc chạm vào mặt nó, ta mới nhận ra, da nó rất nóng, còn nóng hơn cả nước bên dưới...

Chẳng hay thằng bé này sợ nước, nếu cố ép nó thì nó sẽ phát bệnh? Không được, không được quá vội vã, là ta hấp tấp rồi, cái gì cũng phải dạy bảo huấn luyện dần dần....

Ta vội vã mang nó lên bờ, nhưng mới gần tới bờ suối, nó đã tranh thủ lúc ta không chú tâm mà cắn vào tay ta một cái rồi hấp tấp bò lên chạy trốn...

Ta vướng bộ y phục sưng nước và không kín đáo này mà không tiện chạy ra ngoài tìm nó...

Nuôi một đứa trẻ cực nhọc như vậy đó ~..~

Lúc chiều tối, khi ta đang chuẩn bị dùng bữa thì lão già Ma tộc lại bế nó đến nhờ ta trông nom dùm. Ta cũng chiều đặt thằng bé lên đùi, sai tỳ nữ chuẩn bị cho nó một tô cháo ngũ cốc...

Bát cháo nóng được bưng đến, ta cầm chiếc thìa nhỏ đặt vào tay nó, tựa như cô giáo nuôi dạy trẻ ngọt ngào nói bên tai thằng bé:

- Bảo bối ngoan, bé có tự xúc được không?

Nó không phản ứng, trơ trơ ra. Ta thở dài, đặt nó sang cái ghế bên cạnh, từ từ chỉ dạy:

- Nhìn cô cô làm này, phải xúc như thế này... – Ta đem thìa xúc vòng quanh tô cháo, sau đó đưa gần miệng thối chậm chậm...

Thằng bé không phải là đang nhìn vào động tác ta làm mẫu mà cứ chăm chăm nhìn vào mặt ta, thực là một đứa trẻ chậm hiểu. Kiên nhẫn của ta sắp hết, đưa thìa cháo gần miệng nó, ra dấu hiệu cho nó há miệng:

- A... mở miệng ra...

Nó vẫn trơ ra, ta cau mày nói:

- Không thích cháo ngũ cốc sao?

Nó vẫn yên lặng. Ta bực mình, đặt thìa cháo xuống, chỉ suýt nữa thì to tiếng:

- Không thích hay là thích? Nhà ngươi một tuổi rồi còn chậm chạp thế sao? Nói mà không hiểu sao?

Thấy mặt nó xị xuống như sắp ăn vạ, ta tự nhủ phải hạ hỏa, hạ hỏa. Tở ra ôn nhu hơn, ta lần lượt chỉ vào mấy món ăn trên bàn:

- Thế cái này có thích không? Cái kia có thích không?

Ta đang mong đợi từ nó một cái gật đầu hay chỉ ít là ánh mắt sáng lên thể hiện hứng thú. Với tất cả cao lương mỹ vị trên bàn, nó có vẻ không muốn một cái gì. Thằng nhóc này không những ngang bướng còn lười ăn, thực sự muốn làm ta nổi giận, chỉ muốn quăng nó vào một góc không thèm để ý đến.

- Rốt cuộc ngươi thích ăn gì?

Đột nhiên cặp mắt hồng ngọc của đứa bé sáng lên, nó nhếch nhếch môi cười, bàn tay mập mập vươn ra chỉ thẳng mặt ta...

Ma giới có ăn thịt người sao? Chẳng nhẽ nó muốn ăn thịt cả bảo mẫu của nó? Ta giận lắm nhưng vẫn bình tĩnh dỗ dành:

- Ngoan, ngươi ăn hết bát cháo ngũ cốc này, ăn để lớn lên, sau này ngươi muốn ăn gì cô cô đều cho ha~

Thằng bé cười khúc khích bí ẩn một tràng, tự cầm lấy cái thìa nhỏ, chậm rãi xúc từng muỗng nhỏ một. Lúc nó ngoan như vậy thì trông cũng đáng yêu ngộ nghĩnh, không đến mức làm người ta ghét.

23. Chương 23: Con Đường Xuất Giá

Thiên Giới đã quyết định ngày xuất giá của ta, đó chính là ba ngày nữa...

Tại sao lại nhanh như vậy? Vốn dĩ họ cho rằng sớm hay muộn cũng không phải là vấn đề, dù sao tiểu Ma Tôn vẫn nhỏ như vậy, lần này không tổ chức cầu kì gì, chỉ làm một cái lễ nhỏ rồi để Ma giới rước ta về. Tương lai vài vạn năm nữa, khi tiểu Ma Tôn lớn hơn một chút sẽ tổ chức nghi lễ chính thức...

Hôm nay ta từ chối trông nom thằng bé để đi đến ngục thất phía Bắc Thiên giới, nơi giam giữ tỷ tỷ để thăm nàng...

Tuy tiêu tụy đi nhiều nhưng nàng đã bình tâm hơn, nàng nói bây giờ không còn ý niệm tranh đấu vô nghĩa gì nữa, nàng đã quá mệt mỏi rồi, chỉ muốn buông tay, cuộc đời còn lại sống lặng lẽ...

Ta nói với nàng rằng, nàng còn trẻ, ắt có thể tìm được một nam tử hán tốt với mình hơn... Tỷ muội dặn dò nhau một hồi, đến lúc hoàng hôn ta cũng phải từ biệt nàng...

Ở Thiên giới này, nàng chính là người thân của ta, nếu không phải vì mải tranh đoạt quyền lực cho gia tộc, có lẽ cả hai đã có thể sống tốt hơn, giành nhiều thời gian để bầu bạn với nhau hơn...

Ta cầm một chiếc dù, lặng lẽ bước khỏi nơi giam giữ tỷ tỷ, họ nói sau khi ta xuất giá êm xuôi thì sẽ phóng thích nàng...

Hoàng hôn mù mịt nơi phía Bắc Thiên giới... Chỉ thấy một chút rắng đỏ của mặt trời lặn, mây dày đặc lại kéo đến, gió cuộn cuộn thổi, tuyết rơi rơi...

Ngoảnh đầu nhìn theo hướng gió tuyết thổi đến, thấy thấp thoáng trong sương dày một tòa thành băng giá...

Vốn định cứ thế mà bỏ đi, song trong lòng lại nghĩ muốn hỏi thăm hần một chút thôi, dù sao cũng có thể hàng vạn năm sau không còn nhìn thấy...

Đến cổng thành, vừa vặn trông thấy Bạch Yên Thần Quân đi tuần tra về. Bạch Yên Thần Quân thấy ta đơn độc đi một mình, có chút nghi hoặc trong ánh mắt.

- Diễm Hồ Tiên Tử đến thăm biểu ca sao?

- À... ừm...

- Vậy mời tiên tử đi lối này...

Theo hần vào bên trong, lại bắt gặp Bách Hoa Tiên Tử yếu điệu diễm lệ tay cầm một chiếc giỏ hoa quả đang rảo bước vội vã xuyên qua hành lang phía trước tiến đến tẩm cung của hần. Ta thở dài, trong lòng càng ngại hơn... Dừng bước chân, ta bảo với Bạch Yên Thần Quân:

- Có lẽ không tiện vào, ta đến đây thăm hỏi tình trạng là được rồi...

Bạch Yên Thần Quân cũng trông thấy Bách Hoa Tiên Tử, thấy ta lập tức đổi chủ ý, hần cho là ta để bụng nên bèn giải thích:

- Tiên tử đừng để tâm, Bách Hoa Tiên Tử từ hôm biểu ca bị thương đã chạy đến đây tình nguyện chăm sóc rồi, trước giờ đều hay như vậy...

- Vậy ta chẳng phải nên tránh làm phiền họ ư?

Bạch Yên Thần Quân bên cạnh bật cười:

- Cái đó quan trọng gì, đến nhiều hay không đâu quan trọng bằng trong lòng biểu ca có ai...

- TA KHÔNG CÓ Ý VỚI HẦN NHƯ VẬY! – Ta vội nói – Bạch Yên Thần Quân chớ có hiểu lầm!

- Vậy thì càng nên đường hoàng bước vào, nếu không có gì, có sao tiên tử phải ngại?

Đúng vậy, dẫu sao cũng có mấy lần hợp tác, nên coi nhau như bằng hữu, lần này đường hoàng mà đến cũng là để cho hần hiểu chuyện đó...

Ta tiếp tục bước theo Bạch Yên Thần Quân, chưa đến cửa phòng hần đã nghe thấy thanh âm hết sức ôn nhu ngọt ngào như rót mật vào tai của Bách Hoa Tiên Tử:

- Khương Vũ ca...A... Từ tốn một chút! – Giọng điệu phảng phất sự khó nhọc.

Kế đến là tiếng thở nặng nề mệt mỏi của hắn. Bách Hoa Tiên Tử tiếp tục như rên rỉ:

- A, không được...! Làm lại một lần nữa Vũ ca...

Ám muội như vậy, đến cả Bạch Yên Thần Quân dường như cũng tim đập chân run...Ta xoay người đi thẳng, cảm thấy mình đến đây thật là thừa thãi và ngu ngốc mà...

- Diễm Hồ Tiên Tử! Đợi đã! – Bạch Yên Thần Quân gọi với theo.

Ta vẫn bước nhanh, một vài giây sau Bạch Yên Thần Quân mới đuổi kịp theo, hắn chặn đường ta, thở dài nói:

- Diễm Hồ Tiên Tử hiểu nhầm rồi, thật ra....!

- Thật ra cái gì? Xem ra Thanh Long Thánh Quân không những khôi phục mà còn phi thường khôi phục, hai ngày đã có thể...

- Không phải như vậy! – Bạch Yên Thần Quân cố gắng giải thích – Biểu ca đến giờ còn chưa bình phục, chưa thể tự rời giường và đi lại được... tiên tử nhìn xem, là Bách Hoa Tiên Tử đang cố gắng dìu biểu ca xuống giường tập đi lại thôi...

Theo hướng ngón tay của Bạch Yên Thần Quân, phía cửa phòng của Khương Vũ, có hai bóng người đang dìu nhau bước ra... Hắn, Thanh Long Thánh Quân một tay đang vịn vào vai Bách Hoa Tiên Tử, mà nàng ta cũng cố gắng gồng sức để đỡ hắn, mỗi bước đi đều nặng nhọc... Thì ra không phải ám muội như ta nghĩ? Ai bảo thanh âm yêu kiều của Bách Hoa Tiên Tử thoát nghe rất mờ ám chứ?

Khương Vũ ngẩng đầu nhìn ra xa, đột nhiên trông thấy bóng ta. Hắn dờ dẩn... Hai giây sau lập tức rút cánh tay khỏi vai Bách Hoa Tiên Tử, điều đó khiến cho hắn chao đảo, may mà kịp dựa vào khung cửa...

Bách Hoa Tiên Tử đứng sau hắn, ánh mắt lén liếc ta thiếu thiện cảm và đầy ghen tị... Song nàng ta cũng đành bất đắc dĩ cũng Bạch Yên Thần Quân rời đi...

Ta thở dài, dấu sao cũng đã đến rồi. Bình tĩnh bước lại, không học theo Bách Hoa Tiên Tử đỡ hắn mà kéo một cái ghế ra cửa bảo hắn ngồi xuống.

Gương mặt Thanh Long Thánh Quân tiều tụy suy nhược nhiều, chỉ có ánh mắt là vẫn sáng lấp lánh khi nhìn ta...

- Người... đã đến sao còn quay đi? – Hắn đột nhiên mở lời trước.

- Đương nhiên thấy người đang cùng Bách Hoa Tiên Tử vui vẻ, ta có mặt dày cũng không xen vào phá đám...

- Người hiểu lầm rồi... Là ta cảm nhận được người đến, muốn xuống giường xem sao nhưng lại không thấy Bạch Yên biểu đệ đâu cả, bất quá có Mị Nhi, ta nhờ nàng ta...

- Thế nào cũng được, ta đâu có quan tâm... – Ta lạnh lùng nói – Chỉ là nể tình bằng hữu mới đến... Nhìn thấy người còn sống là được rồi, ta không còn gì áy náy, ta về đây!

Ta bước một bước ra cửa, hắn với người theo:

- Đợi đã...

- Chuyện gì?

- Người thực sự muốn đến Ma giới sao?

- Người biết rồi sao? – Ta chậm rãi xoay đầu – Xem ra hôm nay cũng phải từ biệt một lời rồi...

Thanh Long Thánh Quân đột nhiên vươn tay nắm lấy cổ tay ta, ánh mắt trùng trùng, tinh quang trong ánh mắt luân chuyển, có ánh sáng của nuối tiếc, có ánh sáng bi thương, lại có ánh sáng như kim nén...

- Đừng đi... nơi đó không ổn!

- Cái gì mà không ổn?! – Ta rút tay ra ngay lúc đóa hoa bắt đầu bị kích động – Ta đã nói rồi, người tuyệt đối không nên để tâm đến ta nữa...

- Ta linh cảm như vậy... – Hấn nói, tựa đầu vào khung cửa, một vài giây sau ngược nhìn ta, nở một nụ cười nhẹ và buồn...

Nhìn hấn bi thảm như vậy, ta nhớ lại những lời kể của Bạch Yên Thần Quân lúc mới dẫn ta vào thành, hấn nói Khương Vũ bị thương tổn rất nặng, nội lực đều nhất thời tiêu tán, tuy nhiên lại không nhớ chuyện gì đã xảy ra khi tiến nhập Yêu giới...

- Người nên lo ỉnh thì hơn... – Ta nhắc nhở hấn – Cũng không còn sớm nữa...

Thanh Long Thánh Quân bỗng lấy trong người ra cái lọ đựng chân đơn, ánh mắt thấp thoáng tuyệt vọng, âm điệu giống như cầu mong một việc cuối cùng:

- Vậy, mang theo nó được không?

Ta biết bản thân mình đối với hấn quá vô tình, và dường như đủ để khiến hấn hiểu rằng đã không còn có cách lay động tảng băng giá trong trái tim ta, chỉ hi vọng ta mang theo một phần của hấn.... Mang theo chân đơn của hấn, tu vi của hấn, pháp lực của hấn sao... không được, cái gì cũng không nên mang theo...

- Người giữ lại đi. Người lúc này còn không đánh lại ta đâu! – Ta thẳng thừng từ chối.

- Đến cùng người vẫn không muốn tiếp nhận một cái gì của ta ư? Cho dù là quà kỉ niệm của bằng hữu ...

Ta lắc đầu, sau đó cố làm cho không khí trở nên nhẹ nhàng hơn, bình thản nói:

- Vậy thì người cho ta phiền lá đồ người vẽ con công là được rồi...

Nào ngờ ánh mắt hấn càng buồn hơn, một hồi sau tự cười:

- Đã làm mất rồi... Ấu cũng là định mệnh...

- Phải, ấu cũng là định mệnh... – Ta cũng nói, trong lòng hụt hẫng.

Cứ như vậy, không nói thêm một lời nào, ta lặng lẽ xoay người ra về, không hề ngoảnh nhìn lại...

Khương Vũ, nếu kiếp này còn gặp lại thì làm bằng hữu là được rồi...

...

...

Về gần đến Lăng Tú cung, ta chợt nhớ ra còn một người nữa phải chào là sư phụ. Ta nhanh chóng quay lại Âm Dương Thái Tuế điện, nhưng tất cả có thể thấy là một vườn mận trống trải không người...

Quay ra ngoài hỏi một tiểu đồng, thì ra sư phụ đã rời Âm Dương Thái Tuế điện từ sớm, đến giờ cũng chưa quay về...

Ta đành về Lăng Tú cung, đi đến cổng thì thấy sư phụ đi từ bên trong ra, sắc mặt có vẻ không tốt. Lẽ nào y đi tìm ta và đã chờ đợi đến giờ?

- Diễm Diễm... – sư phụ cũng vừa trông thấy ta...

Ta dẫn sư phụ vào cung, ra phía sau vườn, bưng một ấm trà nóng mời y. Tuy nhiên y lại không đủ kiên nhẫn đợi ta rót một chén trà, bàn tay đã đưa ra chặn phía trên ấm trà, trước khi ta rót xuống.

- Sư phụ...

- Hãy rời khỏi nơi này. – Y rành mạch nói, mặc dù ánh mắt trùng xuống, không ngược lên nhìn vào khuôn mặt ta.

- Rời khỏi nơi này, nhưng đi đâu? – Ta nghi hoặc hỏi.

Vô Cực Chân Nhân lúc nào cũng u uẩn, và không biết có phải ta ảo tưởng hay không, mỗi khi gặp ta, y càng phiền muộn hơn, trước giờ ta đều cho rằng vì ta là một học trò bất tài ngỗ nghịch, nhưng đến cả khi ta bắt đầu tỏ ra sống lặng lẽ an phận, y vẫn chìm trong tầng tầng sâu não không thể thoát ra như vậy...

- Một nơi chỉ ít bọn họ đều không thể tìm ra người...

- Có nơi nào như vậy sao sư phụ? – Ta thần nhiên hỏi đùa – Sư phụ vẫn luôn nhớ chuyện lần trước ta nhờ vả sao?

Nhân lúc y yên lặng, ta lại cầm lên ấm trà, định rót xuống chén của mình thì nghe tiếng y trầm mặc:

- Nơi đó, họa chăng là trong tâm tưởng của ta... hoặc là... – Sư phụ ngưng lại một vài giây – Trở về thế giới nơi người đã từ đó đến...

“Choang!”

Ấm trà trong tay ta rơi xuống đất, tiếng vỡ vụn đột ngột vang lên. Ánh mắt ta mở to, nhất thời kinh ngạc và hỗn loạn. Không phải Vô Cực Chân Nhân cũng luôn không tin chuyện ta là một linh hồn khác sao? Tại sao bây giờ y lại nói như vậy? Y đã biết rồi? Từ bao giờ...

- Sư phụ... – Ta có phần run rẩy nói – Sư phụ biết ta không phải Diễm Hồ Tiên Tử sao?

- Những gì ta biết... luôn nhiều hơn người nghĩ...

- Vậy... vậy tại sao sư phụ luôn che giấu...?

Vô Cực Chân Nhân yên lặng dù biết ta đang khao khát câu trả lời đến thế nào. Trong một chốc lát, một cơn gió lạnh lẽo thổi đến, mơ hồ mang lại cảm giác tê lạnh toàn thân... Vô Cực Chân Nhân đẩy mắt thăm thẳm vô tận, cũng đem đến một cảm giác bí ẩn bất an khó diễn đạt...

- Chuyện đó bây giờ không còn quan trọng. Nếu người không muốn đến Ma giới, ta sẽ có cách thu xếp, chuyện Thiên hậu cũng có thể dàn xếp...

Ta ban đầu đương nhiên không muốn đến Ma giới, song tự hiểu nếu còn ở lại Thiên giới này, một ngày nào đó có thể động tâm vì Khương Vũ không biết chừng... Hơn nữa, cái cách mà sư phụ lấp lửng nói, thoáng gây cho ta một sự bất ổn mơ hồ...

Lúc này Vô Cực Chân Nhân tuy là đang có ý giúp đỡ ta, nhưng lại không giống như sư phụ mà ta luôn ý lại trước đây, người y lúc này toát ra một thứ gì đó mập mờ khó đoán biết, dường như rất thâm sâu, không thể lường được... Ta không hiểu sao lại có linh cảm về sư phụ như thế...

Trước giờ sư phụ nói không tin, bây giờ lại như hiểu rất rõ ta là ai, ta đến từ đâu, thậm chí còn hiểu rõ về thế giới của ta... Tuy nhiên, y lại cố tình không muốn nói về những gì y biết....

Trần an lại bản thân, cũng cân nhắc đi cân nhắc lại, ta cho rằng đến Ma giới vẫn là một sự lựa chọn ổn hơn. Huyền Vũ Thánh Quân đã đưa ra giao ước cho ta đến Ma giới vì mục đích thống trị của Thiên giới, ông ta ắt sẽ giữ lời. Cũng như ông ta nói, nếu ta còn ở lại, sẽ còn thêm một Hoa Thiên Phi phải đối phó...

- Sư phụ, cảm ơn người đã lao tâm khổ tứ, chỉ có điều, ta vẫn muốn đến Ma giới!

Ta thẳng thừng nói, nào ngờ đôi mắt man mác trầm tư của Vô Cực Chân Nhân bỗng thẫm màu lại, ánh mắt đó quá sâu... thoạt khiến ta sợ hãi...

- Tại sao người không muốn đi? – Sư phụ nói, âm điệu cũng chất chứa nỗi niềm gì đó chưa thể bùng nổ.

- Ta có thể tự lo cho bản thân... sư phụ không cần lo cho ta nữa...

Lặng đi một giây, không gian trùng xuống và lắng đọng đến nặng nề, có cái gì đó không chỉ là sầu não mà còn là u uất thấp thoáng trong mắt y, tuy nhiên nó không hề cháy lên thành một ngọn lửa phẫn nộ, chỉ đủ khiến cho ta mơ hồ suy nghĩ, phải chăng câu nói vừa nãy của ta có gì sai...

- Thật hoang đường...

Vô Cực Chân Nhân đột nhiên đứng lên, bất ngờ vươn tay hướng tới gương mặt ta, ánh mắt không rời khỏi ta... Đây là ý gì?

Tâm trí ta rối loạn, trong đó có chút lo lắng liệu Vô Cực Chân Nhân chẳng hay cũng ít nhiều để mắt đến ta như Khương Vũ hay Hàn Tịch? Chỉ có điều không giải thích nổi, nếu như ánh mắt y chăm chăm nhìn ta như vậy, nếu như có gì đó vượt qua mối quan hệ sư đồ thông thường, tại sao đóa hoa trước ngực lại không một chút phản ứng, không hề báo cho ta biết nguy cơ?

Ngón tay dài nhất của y vừa chạm đến gương mặt ta, bản thân ta còn chưa phản ứng kịp nhưng chính y lại rùng mình, ánh mắt hoang mang...

Y vội vã rút tay lại, nhanh chóng lùi ra sau cách ta mấy bước, gương mặt lộ ra vẻ khó chịu, hàng lông mày nhíu lại...

- Sư phụ, người làm sao vậy? – Ta theo phản xạ vội đến gần hỏi han, chạm lên người y – Người bị bệnh sao?

Nào ngờ tiếng thở của Vô Cực Chân Nhân càng gấp hơn, bỗng nhiên y mạnh mẽ gạt tay ta ra, hét lớn:

- Đừng chạm vào ta, người mau tránh ra!

Ta đầy ngỡ ngàng, tuy không hiểu gì hết nhưng lại một mực lo y bị trọng bệnh, không muốn bỏ mặc y, ta vẫn lại gần đỡ y:

- Sư phụ, sư phụ làm sao? Ta gọi người đến giúp!

- Ta nói người mau tránh ra! – Lần đầu tiên ta thấy sư phụ tức giận lớn tiếng với mình.

Y một mực đẩy ta ra, run rẩy lùi lại, ta thấy một bàn tay của y tự nắm chặt ngực áo trái, hơi thở mỗi lúc một hỗn loạn... Ánh mắt y mở to bàng hoàng, có cả nỗi đau đớn... Ngay sau đó, y cấp tốc niệm chú, nháy mắt thân ảnh ly khai khỏi Lăng Tú cung, để lại một mình ta còn đang hoảng hốt lo lắng...

24. Chương 24: Đến Ma Giới

Lúc sau, ta chạy đến Âm dương thái tử điện thăm hỏi Vô Cực Chân Nhân, con hạc béo nói sư phụ đã vội vã nhập tịch bề quan tu luyện, có lẽ phải rất lâu mới xong... Coi như mọi chuyện dừng ở đó, ta vẫn cứ đến Ma Giới ...

Ta chậm rãi trở về, tuyết trên Thiên giới lại rơi rơi... từng hạt từng hạt loạn lạc, giống như bản thân những bông tuyết đó cũng sầu não... không hiểu sao ta lại hình dung ra như vậy...

Ta nghe đồn Ma giới ở tận cùng của thế gian, không có ánh sáng, vạn năm không mưa không nắng, càng không có tuyết...

Có lẽ, một ngày nào đó xa xôi, lâu dần thành quen, ta sẽ không còn liên tưởng tới một thiên giới rộng lớn này, một tòa thành phía bắc ngập trong băng giá và gã chủ nhân dờ dờ của tòa thành đó...

Về gần đến Lăng Tú cung, thấy trước cổng có một cái bóng trắng thấp lè tè đứng đợi... Là Tiểu Ma Tôn, nó đang khoác một tấm áo choàng lông trắng có mũ, lặng yên đứng đợi. Ta bất ngờ, chạy đến sờ sờ vào mặt nó:

- Tiểu tử ngốc này, không biết lạnh sao?

Da của nó lạnh cóng rồi, ta ôm nó lên, đôi mắt hồng ngọc thường ngày trông rất dễ thương của nó chuyển sang màu đỏ sẫm, có phần kì dị...

Lát sau, ta ủ ấm cho nó, nó ngồi yên nhưng đồ gì cũng không ăn, giống như một đứa trẻ đang dỗi vậy... Nó cứ ngồi lì như vậy cho đến tối muộn, cũng không chịu cho lão già mang về Dịch Quán.

Ban đêm ôm nó, dỗ cho nó ngủ yên xong ta mới đi tắm rửa, ta một mình lẳng lặng đến ôn tuyền...

Treo một đèn lồng nhỏ trên cao, ta từng bước từng bước đi xuống hồ nước nóng. Hồ nước này được thiết kế bên trong phạm vi cung điện, xung quanh có vách tường che chắn, một cơn gió lạnh cũng không lọt tới, vì vậy nước có thể giữ nóng ngày đêm...

Ta cúi xuống ngực xem nụ hoa một chút, đã không còn phải là nụ hoa, nó đã phát triển thành một bông hoa, bắt đầu hé nở một phần...

Đang phân vân suy nghĩ, đột nhiên giật mình bởi ngọn đèn lồng vụt tắt, xung quanh tối đen như mực... Không thể nào, có cơn gió lọt vào đây ư?

Ta lần mò bước lên bờ suối, định phóng hỏa thắp lại đèn lồng, bất thành linh bị một lực đạo không nhỏ túm lấy cánh tay kéo ngược trở lại trong nước...

Có tiếng nước bắn tung tóe. Kẻ đó hung hăng ôm chặt ta, da thịt trơn trượt của ta bỗng bị từng đợt hôn cắn đau nhức... Trời ơi, thiên giới có hái hoa tặc?? Là kẻ nào lại muốn ám hại ta vào trước ngày xuất giá...

Ta vận dụng pháp lực đồng thời giấy dựa đẩy hẳn ra, kẻ này mạnh khủng khiếp. Hẳn hẳn ta xuống nước khiến lửa không thể nào đốt lên, nước cũng lập tức lạnh ngắt, chỉ có bàn tay nóng bỏng hẳn đang hung hăng sờ loạn. Bỗng nhiên trước ngực rất tức, nụ hoa giống như bị kích thích...

Ta kịch liệt phản kháng, chỉ túm được mấy lọn tóc dài... Bị nhấn trong nước, nước tràn vào mắt mũi tai miệng cay xè, thực khó để chống cự...

Ta cố ngoi đầu lên một chút, la hét lớn:

- Cứu! Cứu mạng!

Lúc đôi môi kẻ gian bịt chặt lấy miệng ta cũng là lúc đóa hoa lại nhói lên một lần nữa, ta vội vã dấn vào người hẳn, chỉ cảm thấy lồng ngực hẳn vững như sắt thép, cánh tay đó càng siết chặt lấy ta. Nước lạnh, da hẳn nóng hổi, mà mạn châu sa trước ngực ta bị kích động cũng bắt đầu bỏng rát...

Bị hôn cường bạo, đôi môi bị giằng co dày xéo, ta dồn sức cắn vào lưỡi hẳn, kẻ đó vội tránh, nhả môi ta ra... Nhân lúc hẳn sơ hở, ta vội vàng đập hẳn một cái, đồng thời tung một chưởng lực, theo cảm quan sống chết chạy về một phía, hi vọng đó là bờ...

Mồ mẫm mới dấn lên được tảng đá trơn nơi bờ suối, cổ chân ta lại bị cường tặc kéo lại, như cũ rơi vào trong nước, ta bán sống bán chết la hét kêu cứu... Trong đêm tối, chỉ thấy thấp thoáng hai tia sáng đỏ như máu, một thanh âm lạ hoắc, khàn đục vang lên:

- Trong này đã có kết giới, người ngoài không thể nghe thấy...

Kẻ đó dồn ta về phía kè đá bên bờ suối, lưng bị chèn ép, áp lên đá lạnh. Ta hoảng loạn kêu, nước mắt tràn ra, phía trước ngực thì không ngừng nóng lên, nếu xảy ra chuyện hoan ái nam nữ, ta chắc chắn sẽ bị hoa thiêu chết mất...

- Người là ai, tại sao lại muốn hại ta? Tại sao lại đối xử với ta như vậy...

Kẻ đó trên người ta sờ soạng, không ngừng xoa nắn, mặc cho ta run rẩy, thanh âm của hẳn khắc nghiệt:

- Hi Nhi, người lại tiếp tục bội bạc, đã sớm để mắt đến nam nhân khác!

- Người buông ra, buông ra, người nhắm người sao? Ta là Diễm Hồ Tiên Tử, không phải Hi Nhi....! – Ta hét lên, hi vọng hẳn phát hiện ra là tấn công nhầm sẽ buông tha ta.

Trong đêm tối có thanh âm phản nộ, hẳn vừa gầm lên một câu đã lập tức cúi xuống cắn ta...

- Dù người đã tan thành tro bụi ta vẫn nhận ra người. Người lại một lần gian dối, đã động tâm với nam nhân khác vẫn còn muốn gả cho ta... Lần này ta sẽ giam cầm người cả đời, vĩnh viễn đừng hòng thoát khỏi bóng tối...

Ta lấy móng tay cào cấu trên da hẳn, nức nở kêu gào:

- Tên điên kia, ta đã nói người nhầm rồi, mau buông ta ra...

Bàn tay to lớn của hẳn túm lấy hai chân ta nhấc lên kéo ra, ta hoảng loạn tột cùng, không chỉ vì sắp bị cưỡng bức, mà còn vì đóa hoa trước ngực báo động. Hoa đau rất đến mức khiến ta bắt đầu không thở nổi...

Hẳn một tay giữ trọng lượng của ta, một bàn tay luồn xuống nơi tư mật của ta cuồng kích, kết hợp cùng môi lưỡi đang càn quét miệng ta...

Một cái nhói nhức xoáy sâu nơi bông hoa trước ngực, ta lập tức bị chấn động, ngay lập tức não bộ căng tràn cứng đờ, hơi thở vụt mất...

- Hi Nhi, Hi Nhi, người làm sao vậy? – Hắc bổng ngừng lại, lay lay ta.

Nhưng vô ích, nỗi đau đã làm ta chốc lát bất tỉnh...

Bông hoa vẫn chưa nở hoàn toàn, thế nhưng lần ngắt đi này cũng làm ta mất đi kí ức, lúc tỉnh dậy thấy mình nằm trong Lăng Tú cung, cung nữ nói thấy ta ngắt bên hồ...

Trời chưa sáng nhưng không thấy thằng bé Tiểu Ma Tôn đâu nữa, lão già đã bế nó về rồi sao?

Cho đến sát ngày xuất giá, thằng bé cũng không đến chỗ ta quấy rầy nữa, ta cũng không biết lý do nó đổi là gì...

Ngày ta đến Ma Giới, lão già Huyền Vũ Chân Nhân lại họp kín với ta một lần nữa, lão bảo ta mang pháp bảo của Chu Tước Tộc và tỷ tỷ đi cho chắc. Sau đó họ chuẩn bị cho ta một bộ lễ phục tương đương với lễ phục của công chúa xuất giá, mấy vị đại thần tiễn ta đến tận cửa Nam Thiên Môn... Thiên Giới còn tặng kèm ta một mụ vú già, là người hiểu biết và khá chu đáo, trên đường đi giải thích cho ta nhiều thứ...

Hôm nay ta đến Ma Giới, đoàn người của họ cũng chỉ biết thuận theo mà rước ta về, ngoài lão già đẩy xe thỉnh thoảng nói một chút thì không có ai nói gì. Ma giới quả nhiên chán ngắt như vậy sao, bộ máy quản lý cũng không có gì, Ma Tôn thì nhỏ xíu...

Tiểu Ma Tôn này giờ cũng không thèm quan tâm đến ta...

Muốn đến Ma Giới cũng phải đi theo quãng đường khá dài, sau khi đi xuyên qua biên giới Yêu Giới, đoàn người tiến nhập Tử Tuyền Cốc. Đi qua Tử Tuyền Cốc có hai con đường, dùng kĩ thuật đi men theo những vách đá, tuy nhiên cách này khá gian nan, cách thứ hai là dùng thuyền đi qua hệ thống sông bên dưới đáy cốc...

Người Ma Giới chọn cách thứ hai, là đi thuyền...

Mọi người cùng bước lên thuyền, thấy không dễ được tiểu ma tôn, ta cũng bỏ mặc nó luôn. Ta ra ngồi cạnh bà vú già cùng ngắm cảnh. Tử Tuyền Cốc tầng tầng sương tím ngắt bao phủ, yêu dị vô cùng, đúng là đường vào Ma Giới. Đến cả con sông này, nước cũng tím sẫm, nhìn không thấy đáy. Vú già nhắc ta, nước sông không thể chạm vào, nếu không sẽ lập tức trúng độc chết... Nước sông này độc đến mức không có bất cứ loài sinh vật hay thủy quái nào sống được.

Nghe bà vú già nói, ta tưởng tượng ma giới chính là một nơi âm u dìm bực nhất... Đúng vậy, chỉ có ma tộc mới có thể sống ở nơi khắc nghiệt đó...

Đi đến giữa con sông, vừa tiến vào lãnh thổ Ma giới, ta lập tức thấy cơ thể suy yếu hẳn, đó là sự tác động đến tiên nhân khi bước chân vào ma giới sao? Ta phải tập thích nghi dần... Con sông mênh mông xem ra còn rất dài, bà vú già đột nhiên nói:

- Không phải chỉ có năm trăm dặm đi thuyền thôi sao? Tại sao lâu như vậy?

Không một ai đáp, đột nhiên lão già đẩy xe gỗ nhếch môi cười bí ẩn đáng sợ, không gian bỗng trùng xuống, rất dị thường... Ta quay sang tiểu ma tôn, nó đứng ở phía đối diện, trên đầu mũi thuyền độc mộc. Dù thuyền hơi chao đảo, nó vẫn đứng rất vững. Đôi mắt hồng ngọc của nó không trong suốt như mọi ngày mà trở nên thâm thẳm, thoạt trông không còn thấy nét đáng yêu ngây thơ của trẻ con...

Con thuyền lắc lư một phen, ta cố bám chặt mạn thuyền, lúc êm ả trở lại mới hoàn hồn, mọi người may mắn không ai sao cả. Ta nhìn tiểu ma tôn, đang hai tay ra đón nó:

- Rất nguy hiểm, tiểu tử kia, mau lại đây với ta!

Nó tiến đến giữa thuyền liền đứng lại, cũng không sà vào lòng ta. Đôi con ngươi khê lay động, không rõ là ý tứ gì. Đột nhiên nó mỉm cười, đôi mắt ánh lên sắc đỏ gian tà, nó vung tay, tấm áo choàng trên người nó bay xuống dòng sông, lập tức phát hỏa bốc cháy...

Thực đáng sợ... Con sông này thật đáng sợ...

Nhưng đáng sợ hơn, theo sau đó, một trận gió mạnh mẽ quỷ dị kéo đến, sóng sông nổi lên cuộn cuộn, con thuyền dập dềnh lắc lư...

- Lão nương, cẩn thận! – Ta vội bắt lấy cánh tay vú nuôi khi thấy thân thể bà ta sắp rớt xuống nước...

Nào ngờ một sức mạnh vô hình từ dưới lòng sông cứ hút thân thể vú nuôi xuống, giật bà ta khỏi tầm với của ta. Ta theo quán tính cũng suýt lao xuống, may mắn thay có người phía sau giữ ta lại, nhất thời ta không quan tâm nhiều, chỉ mãi nhìn theo vú nuôi.

Vú nuôi rớt xuống sông, trong chớp mắt bà ấy kêu gào giãy dụa, chót mắt sau đã bốc cháy thành tro tàn, những mảnh tro tím thê lương bay lên, hòa lẫn vào làn sương rồi mất hút.

Ta hoảng loạn thực sự, đây là chuyện gì?

Mặt sông dần tĩnh lặng trở lại, gió dịu dịu, sông lặn tẩn, không còn dấu vết của một trận giông tố quét qua vừa rồi...

Lúc tỉnh táo ra, ta thấy có những lọn tóc rất dài màu đen đang bay bay hai bên vai mình... Không phải là mái tóc búi cao của ta?

Nhìn xuống trước bụng, cũng là một cánh tay lạ to lớn vững chắc vừa giữ ta lại... Ta chậm chậm quay đầu ra sau...

25. Chương 25: Rơi Vào Hang Quỷ

Con sông mập mờ bởi sương khói tím ngắt, mặt nước cũng như một mảnh thạch anh lớn màu tím... Có phải những thứ đó đã khiến mắt ta có chút mơ hồ xa xôi...

Khi ta quay đầu để tìm kiếm kẻ phía sau đó, trong chớp mắt, xuyên qua trí não, lảng đãng một vài hư ảnh cũng mịt mùng như chính khung cảnh xung quanh... Tựa như ta đã từng xem một bộ phim từ rất lâu, rất lâu, đến mức tình tiết nội dung cũng không còn nhớ, thậm chí đến một ngày, cuốn phim đó cũng trôi vào dĩ vãng và chưa từng được nhắc đến...

Nhưng một ngày vô tình lướt qua đầu đó, gặp những cảnh quen quen thuộc thuộc, gây ra trong lòng cảm giác mang máng... Nhưng vẫn vĩnh viễn không thể nhận dạng được...

Đó thực sự là cảm giác khi ánh mắt ta chạm đến nam nhân này...

Gương mặt tuấn mỹ sắc cạnh như dùng dao đeo gọt, đôi mắt dài, cặp con ngươi màu đỏ thẫm, thần thái tà mị. Những lọn tóc đen rất dài buông xõa, điểm thêm cho hắn một vẻ hung hiểm khó gần...

Hắn cũng nhìn ta, bóng cặp mắt càng sẫm màu máu, nếu không phải ta hoang tưởng, thấp thoáng trong đôi mắt đó có ý niệm ăn tươi nuốt sống. Ta chợt cảm thấy lạnh sống lưng, hô hấp cũng đình trệ, cả người cứng ngắc, run rẩy cũng không nổi...

Kẻ này là ai? Tại sao lại đột ngột xuất hiện?

Ta nhận ra mình vẫn còn bị giữ trợn trong lòng ngực hắn... Hắn rất cao lớn, vẻ cường hãn của thân thể không hề bị lu mờ sau lớp hắc bào. Ta chưa từng thấy một nam nhân nào toát ra cái khí chất dọa người như vậy, từ ánh mắt, gương mặt, hình dáng cho đến phong thái...

- Nhìn đủ chưa? – Bỗng nhiên bạc môi cất lên một câu, thanh âm không lớn nhưng sắc thái đủ để người nghe tê lạnh.

- Người.... người này là ai? – Ta lúc này mới run rẩy nói, hai mắt đảo nhanh vừa quan sát vừa tìm kiếm câu trả lời từ những người xung quanh.

Trên thuyền, đám người của Ma Tộc vẫn nguyên vẹn, ngoại trừ Tiểu Ma Tôn đã mất tích không thấy đâu? Lẽ nào nó đã rơi xuống nước?

Ta lo lắng giãy dụa ra khỏi sự khống chế của nam nhân, vội hốt hoảng kêu với lão già đẩy xe:

- Lão lão, tiểu ma tôn ở đâu?

Ta hỏi đến hai lần, lão già đều không đáp, im lặng đến bí ẩn... Từ sau lưng ta xuất hiện thanh âm của kẻ lạ mặt mới xuất hiện:

- Giăng kết giới xung quanh biên giới, không ột con ruồi lọt vào, giữ bí mật mọi thông tin, lập tức chinh đồn quân đội...

Lão Lão giờ mới e ngại thốt lên:

- Chủ thượng... ngay bây giờ đã... hành sự ngay vậy sao?

- Ta đã đổi chủ ý, mau thi hành... – Thanh âm lãnh khốc, đầy sắc thái mệnh lệnh.

Ta có phần hoang mang, hai mắt mở to hết cỡ, hết quay ra đằng sau liếc nhìn kẻ lạ mặt lại quay sang nhìn chằm chằm lão già, linh tính có phần sợ hãi hỏi:

- Lão lão... còn đứa nhỏ kia đâu? Việc này là như thế nào?

Lão già cúi thấp đầu, thở dài nói:

- Diễm Hồ tiên tử, không phải là đứa nhỏ... ai da... phải nói thế nào, chủ thượng đột ngột quá... là ý gì đây?

Phía sau lưng ta, từ phía đầu mũi thuyền có tiếng bước chân chậm rãi bước tới, giọng nói nghe muôn phần tàn ác kia lại vang lên.

- Nếu nàng ta thích, vậy ban cho nàng ta cái hình nộm đó mà ôm ấp!

Nói rồi có một vật rơi bịch xuống bên chân ta. Là Tiểu Ma Tôn?

Ta vội nhắc Tiểu Ma Tôn nằm bẹp dí dưới đất lên, đột nhiên giật nảy mình phát hiện, đó không phải là một thằng bé mũm mĩm da dẻ ấm áp, giờ chỉ còn là một đám hình nộm lạnh ngắt, bùng nhùng nhẵn nhúm...

- Đây là... – Hai tay ta run run. – Đây là cái gì?

- Tiên tử... đó chỉ là hình dáng ngụy trang của chủ thượng... – Lão già cuối cùng cũng bắt đầu giải thích.

Ngụy trang? Tại sao kẻ kia lại ném cho ta?

Ta quay đầu nhìn kẻ lạ mặt. Nam nhân đó lại đứng sừng sững ở đầu mũi thuyền, ánh mắt quỷ dị vẫn đang hướng về ta. Trong khoảnh khắc, cái bóng đen cao lớn giữa tầng tầng sương tím đó khiến ta ngỡ ngàng như đã gặp ở đâu... Là ở đâu? Trong lục giới có kẻ nguy hiểm như vậy sao?

Nhắc đến lục giới, ta tỉnh ngộ ra, thì ra là một lần nhìn thấy một kẻ tương tự trên lục giới tân bảng của mười vạn năm trước... Không chỉ là một vài nét tương tự, có vẻ rất giống người này...

Ta trước mắt chưa nghĩ đến hoàn cảnh hiện tại của mình, ngây ngốc nghi hoặc hướng hẳn hỏi:

- Vị tiền bối này... phải chăng mười vạn năm trước đứng đầu lục giới tân bảng đi?

Lão lão bên cạnh giật mình, nam nhân tà mị kia đột nhiên trong mắt có luồng sáng khê cuộn qua, chột nhóang sau đó còn lại màu đỏ đục ngầu... Ta cảm thấy có gì không ổn, vội cần môi im lặng. Lát sau mắt hẳn nhìn ta hơi híp lại, khê nhú hàng lông mày, lát sau nữa lại trở về nguyên dạng, vẻ ngoài lãnh khốc và tàn ác...

- Tiên tử, chủ thượng không quan tâm đến mấy thứ nhảm nhí đó... – Lão lão tiến đến nhắc nhở.

- Khoan đã... – Ta lại giật mình quay sang nhìn lão lão, nghĩ đến đâu liền thốt ra đến đấy – Chủ thượng của lão không phải là tiểu Ma Tôn nhỏ sao? Tại sao lại thành cái gì ngụy trang, ngụy trang của ai?

Lão lão chưa đáp, nhưng theo hướng ánh mắt dè chừng của lão, cũng theo ngón tay vô thức của ta chỉ về, âm thanh trong cổ họng cũng bật ra:

- Cửa.... của hẳn ư?

Ta nhìn hẳn chăm chăm, một hồi cả kinh lắp bắp, nhất thời đầu óc cuồng loạn:

- Hắc... là tiểu ma tôn sao? Không phải hắc mới một ngàn tuổi sao? Tại sao lại thành người lớn? Còn nữa... vậy chuyện này là sao? Tại sao ta lại ở đây?

Đúng vậy, ta đến Ma giới cầu thân, nhưng tâm lang nhỏ tuổi đã biến thành một ma nhân cường hãn, không thể nào... Ma giới rõ ràng không đơn giản, ta có cảm giác như sắp sửa rơi vào hang quỷ...

Lão lão kia có phần e dè không muốn giải thích tiếp, ta dù sợ hãi nhưng vẫn đánh liều liếc trộm nam nhân...

Ác ma từng bước tới gần ta một lần nữa. Ta nhìn thấy bóng mình thấp thỏm kinh hoàng in trong đôi đồng tử huyết ngọc, mà ánh mắt của hắc, rõ ràng đang bức người, tản ra một luồng áp lực vô hình...

Ta chờ đợi vì sợ, hắc lại bất ngờ vươn ra bàn tay rất lớn, nâng mặt ta lên, ánh mắt xoáy sâu:

- Bất cứ điều gì cũng không còn quan trọng... chỉ biết một lần nữa rơi vào tay ta, ngươi đời đời kiếp kiếp cũng không còn đường thoát đi...!

Không ổn rồi, ma đạo, ta đã rơi vào hang ổ của ma quỷ. Rõ ràng ma giới có âm mưu? Họ muốn làm gì mà lại che giấu hình dáng và sự nguy hiểm của Ma Tôn sau vẻ ngoài ngờ nghệch ngây thơ của một đứa trẻ? Đúng như lão Huyền Vũ Thánh Quân nói, Ma giới có thể làm phản? Ta đã ngu ngốc trở thành một con tin sao?

Ta run run, nam nhân này thực đáng sợ, ta thậm chí còn không dám nhìn vào hắc nữa, chỉ tự giác lùi lùi về sau, ngồi bệt xuống... Thoáng trông qua thấy lão lão kia bất chợt nhíu mày dăm chiêu, dường như ta đang phân vân điều gì?

Ta rất sợ chết, càng sợ bị tra tấn, trước hết không nghĩ được gì, vội vã hướng kẻ nguy hiểm kia cầu xin, bao nhiêu dụng tâm bí mật khai ra hết, chỉ mong nhận được đặc xá. Chính vì ta cảm nhận đối phương nguy hiểm muôn trùng, ta không thể vọng tưởng đối phó:

- Ma Giới đại nhân, đại mỹ nam đại nhân, ta không làm ra tội gì... ta cũng chỉ là bất đắc dĩ bị sai đến Ma giới, ta không có bản lĩnh làm gián điệp hay giám sát... xin hãy cho ta một con đường sống trở về...

Ta thực mất hình tượng đến thế sao? Đến lão già cũng ngây ngốc nhìn sang ta, cả Ma Tôn vốn làm ra vẻ hung lạnh kia cũng biến sắc, thái độ thoáng qua ngạc nhiên... Sau đó không gian lại im bất đến đáng sợ... Số kiếp ta thực sự không thể thoát?

Bỗng sau đó, ác ma bật cười, ta cứ nghĩ là hắc giận đến bật cười, hoảng quá không dám nhìn, chỉ dám cúi mặt xuống nhìn đáy thuyền, không trông được sắc thái nụ cười của hắc. Ta từng xem ti vi, những kẻ nguy hiểm tàn ác mà cười thì càng đáng sợ hơn gấp bội, giống như sự yêm đêm kì lạ trước một cơn đại hồng thủy...

- Đúng là mười vạn năm trôi qua cũng có nhiều thay đổi... - Hắc đột nhiên nói - Người tái sinh mất đi kí ức thì tính cách cũng khác sao? Hay vì ngươi chỉ là một mảnh hồn còn sót lại, không phải một linh hồn hoàn thiện?

Ta vẫn cúi gằm mặt, nhất thời không hiểu gì, Ma Tôn này đang nói với kẻ nào vậy, hay là đang nói gió nói mây?

Chớp cái, trước mắt ta đã xuất hiện một đôi giày đen, nhìn lên là một cặp chân rất dài... Nam nhân đó hơi hơi cúi xuống, còn ta thì vẫn ở trong trạng thái đầu ngược lên đến mức... Cuối cùng hắc cũng ngồi xổm xuống trước mặt ta:

- Chỉ cần ngươi thành thật, một lòng một dạ thuộc về ta, ta không những chừa cho ngươi mạng sống, mà bất cứ cái gì cũng thể cho ngươi... - Hắc nói, chạm tay vào tóc mai của ta, nhếch nhếch môi cười - Ngươi xem ra rất hợp với thể xác con hồ ly này...

- Ha ha... - Ta ngu ngốc cười gượng đáp lại - Đại nhân, thực đa tạ...

- Ngươi tên gì...? - Đột nhiên hắc trầm trầm hỏi.

- Ma Tôn bệ hạ, ta chính là Diễm Diễm, Diễm Hồ Tiên Tử...

Hắc lại trừng mắt nhìn ta, không hài lòng nói:

- Trước đó nữa, trước khi nhập vào thân xác này, ngươi có tên gì?

Ta kinh hoàng một phen nữa, nếu ta không có bản lĩnh thì mấy lần đã đột quỵ vì suy tim rồi. Lẽ nào ma đầu này cũng nhìn ra ta không phải linh hồn gốc của Diễm Diễm...

- Nói... – Thanh âm của hắn không kiên nhẫn.

- Ta... lúc sinh ra ở thế giới kia... gọi là Tử Diên Vĩ... – Ta lắp bắp nói.

Ở thế giới này, trước đó không có ai tin ta là một linh hồn hiện đại nhập vào, tất yếu không ai hỏi ta tên gì, ta đã quen với cái tên Diễm Diễm rồi... Ở thế kỉ 21, ta họ Tử, do mẫu thân ta mơ thấy một cánh đồng hoa diên vĩ trước khi sinh ta nên mới đặt tên ta như vậy, cũng có nghĩa là bông hoa diên vĩ màu tím...

Trả lời xong, lấy can đảm nhìn lại hắn một phen, đột nhiên thấy cảm xúc trên mặt hắn dần ra, bớt đi mấy phần hung hiểm, giống như là có điều gì đó hài lòng...

- Xem ra, đúng là ngươi không hoàn toàn bài xích nó... – Hắn bí ẩn nói.

26. Chương 26: Vĩnh Viễn Là Của Ta

Cái gì bài xích? Hắn đang nói ta sao? Ma Tôn này có đúng một ngàn tuổi không? Hắn còn thâm thúy lấp lửng hơn cả Vô Cực Chân Nhân.

- Đang nghĩ cái gì? – Đột nhiên hắn hỏi, âm điệu lúc nào cũng có phần bá đạo, đủ khiến ta giật mình.

- Chính là... không hiểu gì... – Ta ngây thơ vô tội nói.

- Được, vậy ta cho ngươi nhìn thấy!

Hắn chỉ nói một câu như vậy rồi bất thành linh ôm ta lên, còn ta chỉ kịp kêu lên “Á” một cái, chớp mắt sau đã thấy mình bị đặt trên một con hắc mã. Một con ngựa lông đen ánh tím, dưới chân ngựa có ma hỏa bốc cháy, khi ngựa chạy đi vệt lửa còn kéo dài mãi ra sau khiến ta liên tưởng giống như một cái tên lửa...

Ma Tôn ngồi sau ôm ta, ta sợ không dám nhúc nhích, không phải vì hắn đang phi ngựa lao đi với tốc độ kinh hoàng mà còn vì người hắn lúc nào cũng tỏa ra cái thứ ma khí bức bách. Nếu như bao quanh Thiên Đế là thần khí nhu hòa sáng lạn thì Ma Tôn chính là thứ ma khí dọa người đó. Bỗng ta nghe thấy thanh âm của hắn trên đỉnh đầu:

- Nha đầu, ta cũng thích tính cách hiện tại của ngươi, một con hồ ly xảo quyệt nhưng cũng biết thời thế, ham sống sợ chết...

Ta cắn cắn môi, nuốt nước bọt không nói gì. Hắn có vẻ không vui, thanh âm phía sau bày tỏ rõ sự không hài lòng, điểm thêm một chút uy hiếp:

- Tại sao không trả lời? Ngươi đang nghĩ gì? Không phục đi?

- Không có... – Ta thử liều mạng nói – Chỉ là đang nghĩ, Ma Tôn đại nhân ngươi bao nhiêu tuổi mà gọi ta là nha đầu? Hôm qua chỉ là một thằng nhóc hơi sữa bám lấy ta, còn bị ta tét vào mông...

Nói đến đây thấy mình hơi quá trớn, ta vội rút lưỡi lại, cơ mình ngồi im re... Phía sau quá yên lặng khiến ta trong lòng kinh hoàng không thôi, bắt đầu ghê lạnh từng đốt sống lưng. Rõ ràng vị ma đầu này không nên chọc vào, cho dù chỉ là nói chơi đi... Nhưng ai bảo hắn giả làm một thằng trẻ con tranh thủ thương hại của bọn tiên, sau cùng là ta đã lầm, việc không thành còn rơi vào miệng cọp...

Cứ yên lặng uy hiếp như vậy sớm muộn ta cũng chết vì nhồi máu cơ tim. Ta lại đánh liều xoay đầu ra sau liếc trộm một cái... Gương mặt đẹp đẽ nhưng hung hiểm kia không có thái độ rõ ràng, đôi mắt vẫn một màu đỏ sẫm mênh mang...

- Ngươi cho rằng ta đang phẫn nộ hay đang thấy nực cười? – Đột nhiên hắn nói.

- Tại... tại sao phẫn nộ? Và tại sao nực cười...? – Ta như con chuột nhắt lí nhí nói, trong bụng thầm nghĩ sắp bị xử tử...

- Nhắc lại những chuyện đó với người... – Hấn cứ chậm rãi nói rồi dừng lại đôi chút, đủ để khiến từng nhịp tim của ta vừa ổn định lại đã chuyển sang đập nhanh thấp thỏm... – Ta muốn cười lớn vì sự ngây thơ khôi hài của người lúc đó... song lại nghĩ đến nguyên nhân nguồn cội của việc ta sống dưới lốt trẻ nhỏ, sự ẩn nhẫn của Ma Tộc mười vạn năm, bất giác oán hận trong lòng ta không dễ giải trừ...

Ta cúi đầu suy nghĩ trong giây lát, nói như vậy, hấn thật ra đã rất già rồi đi? Vậy hấn là ai? Nếu không phải tiểu ma tôn một ngàn tuổi thì là Ma Tôn Hiên Viên Lập sao? Ta nghe đồn Ma tôn Hiên Viên Lập tạt tận nguyên và chưa từng được ghi danh trong tốp lục giới tân bang, vậy kẻ này đích thị là ai?

- Xin lỗi, là ta không biết mới đắc tội với ngài... – Ta có phần nghi hoặc nói – Nhưng mà đại nhân, ngài chính xác là ai? Ta thực sự không biết Ma giới còn người nguy hiểm như vậy...

- Thiên giới đã giáo dục người những cái gì? – Hấn nhếch môi cười – Đại chiến Thiên – Ma mười vạn năm trước, Thiên Giới toàn thắng, thủ lĩnh Ma giới hồn tiêu phách tán sao? Sau đó những chuyện khác đều giấu đi?

- Ngài thực sự thần thông quảng đại, đến chuyện giáo dục trên thiên giới ra sao cũng biết... – Ta nín nọt nói.

- Giờ người muốn biết chuyện gì? Ta là ai? Tại sao ta vẫn tồn tại? Ta sẽ làm gì với người sao? – Mỹ nam phía sau vẫn hung hiểm cười nói.

- Có lẽ ta không nên biết thì tốt hơn... – Ta rút cổ nói – Người ta thường chết vì tò mò... Ta đâu dám thăm dò ngài...

Nghe âm điệu ớn lạnh của hấn, ta nhất thời cho rằng không tọc mạch là tốt nhất, kẻ càng biết nhiều bí mật càng phải trả giá, kẻ nguy hiểm như ác ma phía sau ta đây, hấn cười không có nghĩa là trong lòng cũng cười, ta càng phải cẩn thận tránh đắc tội hấn.

- Người quả nhiên ham sống sợ chết! – Hấn bật cười lớn.

- Vâng, ta không đắc tội với ngài, ngài làm ơn thả ta được không?

- Không thể! – Hấn một lời chắc như cọc đóng xuống đất nói.

Ta cụp mi mắt, đành phải tìm cách đào tẩu sau, tránh bị trở thành một con tin yếu mệnh...

Ngựa phi thêm một loáng, ta bất ngờ nhận ra quang cảnh trước mắt thay đổi, không còn là những vách đá gập gềnh bên bờ sông thăm thẳm, nơi này quang đãng vô cùng, cũng không còn dị khí...

Mắt và miệng ta đều mở to ngạc nhiên, phía trước chính là một cánh đồng cỏ tím biếc rộng lớn vô tận... Không, chính là một cánh đồng hoa diên vĩ tím... Ma giới cũng có nơi này sao?

Hấn dừng ngựa, đem ta xuống đứng giữa cánh đồng hoa. Mắt ta mãi nhìn, nhất thời quên đi sự tồn tại đáng sợ của hấn...

Ma giới không có ánh sáng mặt trời rực rỡ như Thiên giới nhưng hoa vẫn có thể sinh trưởng sao? Nơi này chính là một cánh đồng hoa tím mọc giữa màn đêm, chân trời xa xa, màu tím và màu đen muôn trùng chỉ được phân cách bằng một ranh giới trắng tấp...

Ta thử ngắt một đóa diên vĩ rồi lại ngắt một đóa nữa, cho đến khi trong tay có một bó hoa xinh đẹp mới giật mình vì tiếng nói phía sau:

- Người thích sao?

- A... – Ta quay đầu ra sau, e dè nói – Rất thích, còn có chút không ngờ tới...

Lúc ánh mắt ta chạm tới thân ảnh của hấn, bỗng nhận ra ma đầu hung hiểm này mà cũng có khoảnh khắc cô độc thê lương đến thế sao?!. Làn gió đêm thổi tung tấm áo choàng và những lọn tóc rất dài, đôi mắt màu đỏ ngọc như ánh lên một chút, có thể là cảm xúc nhất thời hoan hỉ, có thể là bi thương oán hận chất chứa?!

Sương tím từ đâu bỗng giăng kết, xung quanh cũng lạnh hơn...

Ta phát hiện ra ma đầu hung hiểm này có chút dờ dẫm, ta len lén lại gần thăm dò nói:

- Ma nhân này...

Không ngờ hấn giật mình nhìn ta, ánh mắt còn thấp thoáng một chút thần thờ, tựa như vừa bước ra khỏi ảo mộng... Hấn bỗng đứng nói:

- Lạnh sao? – Rất nhanh bước đến gần ta, khi ta chưa kịp trở tay phản ứng, áo choàng đó đã phủ lên người ta.

Tuy là mang lại hơi ấm nhưng đồng thời đóa hoa trước ngực cũng kích động, ta vội vàng cởi tấm áo choàng ta, có chút đề phòng nói:

- Không, không, ta không lạnh, trả lại cho người!

Thấy gương mặt hấn chuyển sang u ám, ta không hiểu mấy nhưng cũng biết là đó bộ dạng đáng sợ, vội vàng lui lại, đốt lửa sưởi ấm, làm ra vẻ đơn thuần cười nói:

- Ta mệnh hỏa, đốt lửa sưởi ấm cũng tốt lắm! – Nhất thời ta quên mất, hấn cũng là nam nhân, lại gần hấn quá cũng không được.

Hấn nhìn ta không rời, cất giọng trầm trầm nói, không gian thoáng dâng bỗng nhiên bức bách trở lại.

- Người cuối cùng vẫn là sợ ta sao? – Hấn nói rồi nhếch môi cười nhạt.

Ta nên trả lời như thế nào? Sợ hay không sợ? Cái nào sẽ làm vừa lòng hấn? Không biết làm gì, ta đành cúi mặt xuống, lơ đãng nhìn những bông hoa thắm sương...

- Có vẻ là người sợ... – Ma đầu đó tàn ác đe dọa – Nhưng ta sẽ làm những chuyện người cảm thấy sợ hãi hơn nữa...

Chân dài và bóng dáng cao lớn của hấn bước tới, ánh mắt nồng đậm nhìn ta. Nhất thời chuông báo động reo lên, ta vội vã buông bó hoa xuống chạy trốn chết. Trời ơi, Ma Tôn này không phải là muốn ăn tươi nuốt sống ta thì cũng muốn cưỡng bạo nhục nhã một tiên nữ đi? Ta quên rằng số phận ta giờ chẳng bằng con ong cái kiến...

Hấn chụp lấy ta, ngay lập tức trời đất đảo điên, thoáng cái đã thấy mình bị ép chặt trên thảm hoa cỏ, dưới lưng êm ái, trên ngực thì bị nghiền chặt. Ta nhắm chặt mắt, bộ dạng khó coi như một kẻ vật vã sắp chết. Không chết vì bị cưỡng bạo chết thì cũng chết vì mạn châu sa nở đi...

Ta đợi mãi cũng không thấy bước tiếp theo đến, trước ngực lại nhẹ nhõm bất chợt, bên tai xuất hiện một tiếng cười lớn, thêm một tiếng động soàn soạt. Thì ra gã ma đầu đó đã lặn người qua trái, cũng nằm ngửa trên thảm hoa cỏ như ta...

- Ta không biết làm sao đối xử với người... – Âm điệu của hấn sau tiếng cười thì đầy sắc thái khó hiểu. – Chỉ ít ta không ngờ tới, bộ dạng ngây ngốc hiện tại của người khi bị đe dọa có thể khôi hài đến vậy...

- Ma giới đại nhân, ngài không nên đùa cợt hay đe dọa trái tim mỏng manh của ta như vậy! – Ta thở ra một hơi nói.

- Người tưởng ban này ta không muốn làm thật sao?... – Hấn thập phần nguy hiểm nói – Chiếm đoạt người vĩnh viễn...

- Đừng... không được! – Ta định bật dậy đề phòng, nào ngờ hấn lại ấn vai ta xuống như cũ.

- Nha đầu, đừng manh động! Người còn chống đối, ta không đảm bảo... – Thanh âm của hấn đúng là rất dọa người mà.

Ta im thin thít nằm xuống cạnh hấn, nhìn lên màn đen vô tận trước mắt. Chẳng hiểu sao bây giờ mơ hồ nhận thấy, kẻ bên cạnh tuy hung hiểm đáng sợ như vậy, nhưng trong lòng ta lại có cảm giác thấp thoáng quen thuộc, giống như đang tua lại một cuốn phim rất cũ để tìm kiếm một cái gì...

Ma nhân đó đột nhiên vươn tay, nắm lấy cổ tay ta, ta theo phản xạ muốn rút ra lại bị hấn giữ chặt lấy. Trời ơi, đừng sinh ý định với ta, ta không muốn đến đường cùng này vẫn không có lối thoát...

Nhưng có vẻ ta liên tưởng quá đà, hấn chỉ là lấy ngón tay bấm vào động mạch của ta thôi. Hấn nhú mày, trong giọng nói có phần nghi hoặc:

- Trên người người, chân khí lưu chuyển không bình thường. Có chướng khí tập kết trước ngực sao? Đó là cái gì? Tại sao khi ta đến gần người, chướng khí đó càng hút lấy sinh khí trong người người? Giống như đêm đó, khiến người ngất đi?

Hấn nói có một ít về sau ta không rõ, nhưng về trước thì khiến ta kinh ngạc không thôi. Hấn có thể cảm nhận được sự tồn tại của đóa mạn châu sa sao? Ma đầu này có vẻ thần thông quảng đại, ta nên liệu mạng thỉnh giáo hấn chăng?

- Ma giới tiền bối, trên người ta có cấm chú mạn châu sa, nếu càng ở gần nam nhân, càng nảy sinh tình cảm nam nữ thì hoa càng nở, đến cùng sẽ làm ta chết? Ngài có biết không? – Ta hấp tấp nói.

Hấn nhìn ta, chau mày rồi nói, giọng điệu có phần phẫn nộ:

- Thì ra là vậy, e rằng có kẻ muốn qua mặt ta mà ra tay trước...

- Ngài... có biết chú thuật đó không?

- Đã từng nghe qua một vài thứ bùa yểm hấp thu sinh khí, dựa vào hành vi của người bị yểm mà phát tác tương tự... chỉ là không rõ...

Ta thở dài buồn bã, Ma Tôn đột nhiên siết lấy tay ta, bá đạo nói:

- Nhưng tất nhiên ta sẽ có cách trừ bỏ, vì người vĩnh viễn chỉ có thể là của ta...

27. Chương 27

Ma đầu này, nói những lời dễ gây hiểu lầm như vậy chứ? Ta với hấn chẳng phải lần đầu gặp mặt đi, không phải hấn muốn giữ ta bên mình? A không không, chắc không phải đâu, là đang dọa người đi?

Có điều, cấm chú mạn châu sa liệu có thể giải trừ hoàn toàn không? Ta âm điệu chừng mực thỉnh giáo hấn:

- Ma giới đại nhân...

- Gọi ta Hiên Viên Tiêu. – Hấn âm điệu không vui nhắc nhở.

- Vâng, Hiên Viên Tiêu đại nhân, những bùa yểm tương tự như ngài nói, liệu có khó giải không? Và thông thường làm sao để giải?

- Thường phải đổi bằng máu và mạng của kẻ khác... – Hấn điềm nhiên đáp.

- Á! – Ta thốt lên – Như vậy thì thật tàn nhẫn... Ta không dám giết người vô tội vì mục đích cá nhân của mình. Mà như vậy, kẻ bị giết kia hấn là chết rồi vẫn cứ oán ta....

Ta chân thành không chút điêu ngoa nói như vậy, chẳng hiểu sao ma khí xung quanh ta càng áp bức, Hiên Viên Tiêu kia bỗng đứng dậy, ta chỉ còn nhìn thấy bóng lưng của hấn, theo sau là một tràng cười...

Tiếng cười mang âm điệu đầy châm biếm mà bi phẫn... Tiếng cười lớn và rất đáng sợ...

Ta không dám lại gần, bởi thấy xung quanh hấn, tử khí nhiều đến mức những đóa hoa diên vĩ lập tức héo úa rồi tàn lụi...

Ta hoảng sợ, chớp mắt không tự chủ được, thu mình thành một con cáo lông cam tội nghiệp, rúc vào đám lông đuôi dày, chỉ dám lộ ra hai con mắt quan sát...

Hiên Viên Tiêu ngất lên một đóa Tử Diên Vĩ, vò nát nó trong tay... Hoa tan thành cát bụi màu tím theo gió hòa vào sương... Ta không biết mình đã nói gì sai...

Hấn vẫn không quay lại, chậm rãi mà nói, trong giọng nói có sự hồi tưởng, phảng phất nỗi oán hận:

- Người có biết... tại sao ở Ma giới lại có một cánh đồng hoa như thế này...? – Không cần ta đáp, hần tự trả lời – Hơn mười vạn năm trước, ta vì một nữ nhân mà hy sinh một phần ba ma lực... tất cả chỉ để hi vọng nàng mỉm cười một chút, ánh mắt nàng lộ sự ngạc nhiên yêu thích một chút, để nàng nghĩ rằng, Ma giới vĩnh viễn không phải là chốn tối tăm khắc nghiệt, chỉ cần có quyết tâm và tấm lòng, bất cứ cái gì cũng có thể trở thành hiện thực...

Ta trong lòng ngầm suy đoán, người con gái đó hẳn là có vị trí quan trọng tim hần, chính xác thì là người hần yêu đi? Ta liệu lĩnh bình luận một chút:

- Nàng ấy hẳn là rất thích...

- Ha ha... – Hần lại cười lạnh ngắt – Dù ta đưa nàng đến nơi này, ánh mắt nàng vẫn không thay đổi, vẫn như bao tháng ngày sống bên ta, u uất, sầu oán, đối với ta luôn lạnh lùng hà khắc. Những tháng ngày đó, chỉ là những chuỗi ngày dần vật lộn nhau...

Ta trộm nghĩ, một kẻ mạnh ghê gớm như hần, cũng rất đẹp trai nữa... lẽ ra cũng có nhiều cô gái si mê... Nếu cô gái đó không yêu hần, hẳn là nàng ta đã có người khác trong trái tim, một tình yêu khắc cốt ghi tâm, vững như bàn thạch, sâu như đáy u huyền... Nhưng phản ứng của nàng ấy có chút hơi tiêu cực, lẽ ra khi thấy hần vì mình tạo ra một kì quan thì cũng nên cảm ơn hần một câu... trừ phi nàng ấy vốn đã oán ghét hần đi...

Phía trước ta, bóng dáng ma đầu đó kiêu hãnh, cao lớn nhưng vạn phần cô độc... Có điều ta chẳng hiểu sao khi ta nói câu không nhẫn tâm giết người hần lại cư xử như vậy, lại còn kể chuyện tình cũ này ra làm gì? Có liên quan đến nhau sao?

- Nha đầu... – Hần hơi xoay đầu ra sau hỏi – Nếu như người yêu một nam nhân rồi bị tổn thương, sau đó có một nam nhân khác hết lòng yêu thương người, người có động lòng vì kẻ thứ hai đó?

- Ta... – Ta nghĩ chưa đến một giây bèn đáp – Đương nhiên là phải quên đi tình yêu cũ bị tổn thương, người thứ hai yêu mình như vậy, tốt nhất là đem quá khứ gác lại, thành tâm yêu người phía sau... Ta nghe nói tình yêu đầu tiên là mối tình đẹp nhất, nhưng mối tình cuối cùng mới là bất diệt...

Ma nhân xoay hần người lại, nhìn ta, trong mắt có ý cười, không phải nụ cười bi oán, có một chút mãn nguyện tản ra...

- Nha đầu, ta thích cách trả lời của người ngày hôm nay... – Hần thở dài ra một hơi – Cảm giác giống như, ta chờ đợi mười vạn năm nay không hề uổng phí...

- Nghe câu chuyện người nói, người trước đây không hạnh phúc sao? Người con gái nào đó... không yêu người sao? – Ta không hề nghĩ ngợi mà hỏi, không ngờ chạm trúng tử huyệt của hần. – Nàng ta yêu người khác sao?

- Nữ nhân đó đã không yêu ta, có lẽ không hề yêu ta...Nàng trong tim chưa từng quên đi kẻ đó. Ta không hiểu phải đối xử như thế nào với nàng...- Ma đầu siết chặt bàn tay, âm điệu lại chua xót mà hỗn loạn – Ta từng cho rằng ta sai khi ngày đêm giữ nàng bên mình, ép buộc nàng... nhưng là ta sợ mất nàng, rất sợ chỉ cần ta buông tay một chút, nàng sẽ không ngại tổn thương mà trở về bên kẻ đó, không cần danh phận chỉ cần làm một thứ thiếp của hần... ta sợ...

Ma đầu dùng hai bàn tay lớn ôm lấy đầu, ngón tay luồn vào tóc, không ngừng vò bứt, giống như vô cùng đau khổ day dứt cùng với vật vã... Ta nhất thời không biết làm sao, rất sợ hần phát điên, nhưng cũng thấy thương cảm cho hần...Ta đấu tranh tâm tưởng, không biết nên lại gần hay không... Cuối cùng không hiểu sao mà một hàng nước mắt từ khóe mi ta tự rơi xuống... Chân ta lại tự động bước đến, bản thân đã trở lại hình dáng người từ lúc nào....

Ta khẽ chạm vào hần, đầu tiên là cánh tay, cảm giác trước mắt lại giống như một cuộn phim trôi qua... Ta chẳng biết nói gì, cổ họng cũng ứ nghẹn lại... Hần đột nhiên túm lấy tay ta đến đau, chân chừ một lát, không biết là định kéo ta lại hay gạt ra...

Cuối cùng hần gạt tay ta ra, cười lớn:

- Một chút âm áp của nữ nhân cũng là cái họa khôn lường, là âm mưu hiểm độc. Nàng có bao giờ cười với ta, có bao giờ sà vào lòng ta? Đêm đó vì sao nàng tình nguyện ôm lấy ta, cũng chỉ vì muốn ta chủ quan mà lên đâm ta một nhát, ngay giữa trái tim này... – Hắn đặt tay lên lồng ngực, tự giã vò mình. – Nàng làm tất cả vì Thiên giới, vì gã Thiên Đế đã phụ bạc nàng đó! Nàng không ngại lấy đi mạng ta!

Hắn hét lên bi phẫn, còn ta không hiểu mấy, một câu chuyện không có đầu đuôi... Ngẫm nghĩ một vài giây, không hiểu sao những gì bí ẩn ghi trong hồi ức của mẫu thân Diễm Diễm hiện ra, câu chuyện mười vạn năm ư? Cũng là mười vạn năm!!! Thiên Đế ư? Một người con gái đến Ma giới?? Chẳng hay có liên quan đến gã Hiên Viên Tiêu này? Người con gái đó phải chăng cũng chính là người mà Thiên Đế năm đó để trong lòng?

Những câu chuyện bắt đầu liên kết với nhau thành một mạch dây, có điều, ta vẫn chưa sáng tỏ hết...

Chớp mắt, một mảng lớn trên cánh đồng hoa diên vĩ tan thành tro bụi, ta hoảng hồn lùi sau, hét lên:

- Bình tĩnh, người bình tĩnh lại! Tại sao lại đột nhiên phản nộ như vậy? Người sẽ thiêu chết cả ta....

- Người... – Hắn dừng lại, hoa trên cánh đồng không cháy tiếp, tuy nhiên ngón tay hắn lại chỉ thẳng vào ta – Người phải chăng cũng đã động lòng vì một kẻ trên Thiên giới? Tại sao hai lần đều như vậy? Người cuối cùng cũng giống nàng phản bội ta sao?

- Người người.... – Ta xua tay, cố gắng làm dịu cơn giận của hắn – Ta đã nói người bình tĩnh, ta làm sao giống người con gái của người? Người cũng đừng vì một người con gái mà phản uất như vậy...

Ta đỏ mặt lạnh, chỉ sợ mình nói sai điều gì. Ma đầu này rất đáng sợ, nhưng nghe hắn kể, hắn cũng rất đáng thương, nữ nhân đó lừa dối rồi đâm hắn sao?

Ta nhắm mắt không dám nhìn nữa, một hồi sau đột nhiên không khí bớt áp bức hơn, thư thái và dễ chịu hơn. Ta từ từ mở mắt ra, gặp ngay đôi mắt đỏ đỏ đang nhìn ta, muôn trùng đủ loại cảm xúc...

- Nàng ấy đã hồn tiêu phách tán... – Hắn đột nhiên chậm chậm nói – Vậy mà mười vạn năm nay, mỗi khi đối mặt với sự thật nàng chỉ yêu hắn, không hề yêu ta dù chỉ một chút, ta không thể kiềm chế phản nộ... Trái tim đã chết của ta vẫn hoảng loạn như vậy...

Ta liều mạng thử an ủi hắn:

- Ta hiểu, tình cảm của người với nàng như cơn bão tố, mãnh liệt nhưng cũng có thể nhấn chìm cả đôi phương và mình, khiến cho cả hai cùng ngạt thở.... Có điều, nếu như nàng ấy đã không còn, người cũng nên sớm quên đi, giải thoát bản thân mình, chẳng phải tốt hơn sao?

Im lặng một lát, ta không dám nói thêm câu nữa. Chợt hắn cất lời, ánh mắt xoáy sâu vào ta.

- Nàng cũng đã tái sinh...

- Vậy...? – Ta ngạc nhiên mở to mắt và miệng...

- Ta muốn yêu nàng, chiếm lấy trái tim nàng khi nàng còn thuần khiết không vướng bận... Ta một lần nữa yêu thích sự đơn giản ngây ngốc của nàng, cũng thích tính cách hiện tại của nàng...Ta một lần nữa muốn có nàng...

- Vậy...

- Nhưng một lần nữa, ta không biết phải đối xử thế nào với nàng... Trân trọng yêu thương, dịu dàng với nàng? Liệu nàng có cảm động vì những điều đó? Nàng đã phải lòng kẻ khác, ta có nên bắt chấp tất cả đem nàng đi? Lúc này ta chỉ muốn nàng vĩnh viễn thuộc về ta. – Hắn không nhanh không chậm hỏi, ánh mắt vẫn nhìn thẳng vào ta.

- Vậy... ta giúp gì được người sao? – Ta nhất thời chưa hiểu ra, lú lú nói – Nàng ấy ở đâu?

Hắn vươn ngón tay ra chỉ, theo tầm mắt và ngón tay hắn, ta luống cuống quay ra sau lưng tìm kiếm, nhưng một bóng người cũng không thấy...

Ngón tay ra run run chỉ vào mặt mình, cười cười đến tội nghiệp:

- Đừng nói.... Đừng nói là...

- Theo ta về Âm Cung được rồi! – Hấn không đáp, bá đạo xoay người đi, dùng ám hiệu gọi con hắc mã lại gần.

Ta định biện minh rằng hấn nhằm ta với Diễm Diễm đã chết, nhưng cũng không phải bởi hấn biết ta là một linh hồn khác nhập vào xác này. Vậy hấn ám chỉ... chính là ta sao?

Đó chính là lý do thực sự cho việc hấn tiếp cận và mang ta đến Ma giới?

28. Chương 28: Hoán Sinh Của Cổ Nhân

Hấn mặc cho ta chống cự hay kêu la thế nào, vẫn một mực mang ta về thủ phủ của Ma giới. Ta chưa từng đến một nơi nào tăm tối và tràn đầy dị khí như thế... Khi hấn tiến nhập Âm Cung, không khí rất lạnh và ẩm, một chút ánh sáng cũng không có, họa chăng là mấy đốm ma trơi đang gào thét...

- Hiên Viên Tiêu... – Ta trong lòng hấn run rẩy cầu xin – Người làm ơn tha cho ta, ta thực sự không biết, cũng không hiểu gì cả!

Hấn cứ như cũ ôm ta đi tới, không gian xung quanh u tối khiến ta không thể định vị được.

- Nha đầu, chỉ cần người ngoan ngoãn ở lại, không nghĩ đến chuyện đào tẩu hay phản bội ta, bất cứ súng ai nào ta cũng không ngại cho người...

- Không...không.... ! – Ta liều mạng cắn vào bắp tay hấn – Nếu không buông, ta cắn chết người...

Ta cắn ngập răng nhưng không thấy máu tanh chảy xuống, hấn bề ngoài thậm chí còn không nổi giận, vẫn thản nhiên nói:

- Ta đã không thể chết một lần nữa, đao kiếm thường đâm vào cũng không làm máu chảy nữa... – Nói rồi điểm trúng huyệt để người ta nhũn ra – Đợi ta tìm cách giải cấm chú đó, chúng ta lập tức thành thân!

- Không, không, ta không muốn thành thân với người! – Ta ngoan cố nói.

Lần này thì hấn giận thật, hấn bước đi nhanh khủng khiếp, rẽ ngang vào một căn phòng nào đó, ném ta lên một đồng mềm mại giống như chăn nệm... Đôi môi cùng thân hình của hấn áp lên người ta, cường bạo hôn...

Đau quá, miệng cũng đau, trước ngực cũng đau rất... Hấn muốn đóa hoa thiêu chết ta sao?

Hấn ngừng lại một chút, ta trong lúc tuyệt vọng chỉ biết nhìn vào hai đốm sáng hiếm hoi màu đỏ thẫm rực lửa trong đêm tối... Đôi mắt đó, dường như ngập tràn phẫn nộ và sự chịu đựng, khiến ta liên tưởng đến dung nham dưới núi lửa bất cứ lúc nào cũng có thể phun trào...

Sự yên lặng bị phá vỡ ngay lập tức bởi một tiếng xé thô bạo. Ta không thể giả vờ, chỉ biết trơ mắt kinh hoàng, hấn thực sự muốn cường bạo ta? Thực sự muốn đóa hoa nở thiêu chết ta đi?

Bàn tay nóng rực của hấn chụp lên ngực trái, đóa hoa lập tức phát hỏa theo, ta dù cắn răng chịu đựng đau đớn cũng không gắng nổi mắt, nhất thời một hàng nước mắt chảy xuống...

- Ở đây sao? – Hấn hỏi.

Không đợi ta đáp lại, hấn dùng tay sờ sờ thăm dò một lát rồi thu tay, cả người nằm đè lên ta... Hấn cứ như vậy mà thả lỏng cơ thể, sức nặng của hấn đã muốn đè chết ta... Da thịt tiếp xúc thân cận như vậy, ngực còn bị ép vào lồng ngực rắn chắc như tảng đá của hấn, ta không khỏi tim đập chân run...

Đóa hoa dù truyền giảm đau đớn một chút nhưng vẫn là đau rất, ta nghĩ là nó đang chậm chậm nở dần...

Ta nghe bên tai tiếng thở có phần nào nề của Hiên Viên Tiêu:

- Người biết không, ma tộc có một cách tu luyện, đó là chết đi... Ta có thể biến cơ thể này của người thành một thứ không khác gì xác chết. Người lúc đó sẽ không còn bất cứ giác quan gì, không biết đau đớn, chính xác là không còn bất cứ cảm giác... Nếu cứ như vậy mà chiếm đoạt người, ta vẫn có thể thỏa mãn cho riêng

mình, còn cấm chú trên người người cũng sẽ bị hạn chế, hoa sẽ không thể nở thiêu chết người... Nhưng, ta không muốn dùng cách đó, muốn người thực sự thuộc về ta, khắc cốt ghi tâm giây phút trở thành nữ nhân của ta... Ta không muốn người thành một cái hình nộm vô tri, mà muốn linh hồn cùng thân thể người cùng ta kết hợp, có thể sinh con đẻ cái, có thể cùng nhau sống hàng vạn năm nữa...

Ta khép mắt, không nói gì cả. Trong lòng hỗn tạp suy nghĩ. Ta cảm thấy hẳn thực sự rất đáng thương, tình cảm trong hẳn cũng rất nhiều, mãnh liệt như ngọn lửa, dù một lần bị dập tắt nhưng vẫn lưu lại mầm lửa dưới đồng tro tàn, bất cứ lúc nào gặp điều kiện thuận lợi cũng có thể cháy bùng lên...

Có điều, hẳn đang tìm kiếm cái gì ở ta? Một sự bù đắp cho trái tim từng bị thương tổn sao? Một lần hi vọng hạnh phúc nữa sao? Tại sao hẳn lại ám chỉ ta là người con gái đó tái sinh? Nàng ấy là ai? Rõ ràng ta chỉ là một linh hồn cách xa bọn họ hàng ngàn, hàng vạn năm...

Nếu như trước đây hẳn trong hình dáng đứa nhỏ, ta có thể không bận tâm mà ôm lấy hẳn an ủi, lúc này khi tất cả gần như đã phơi bày, ta lại không còn cái dũng khí đó...

Còn nữa, kể cả có chuyện ta là tái sinh của nàng ta, thì liệu tình yêu của hẳn có đích thực là dành cho ta, hay chỉ là một sự cố chấp ngộ nhận, một sự khao khát được đền đáp?

Nhưng mà, nếu ta thẳng thừng từ chối hẳn một câu nữa, liệu bao bi oán trong lòng hẳn liệu có một lần bùng nổ lên rồi vĩnh viễn tan thành tro bụi lạnh ngắt? Ta có một phần không nhẫn tâm, nhưng ta phải làm sao?

Rốt cuộc tại sao ta bị lôi đến thế giới này? Tại sao trên ngực ta có cấm chú? Tại sao ta vô tình vướng vào những việc như thế này?

Những ngày sau đó, ta bị giam lỏng ở Âm Cung. Mặc dù hẳn đã sai tỳ nữ thấp đèn dọc các hành lang cho đỡ tăm tối, ta trước sau vẫn không quen với một nơi vạn năm không có ánh sáng mặt trời... Tuy không phải là xích ta một chỗ, chỉ cần ta có ý định rời khỏi Âm Cung hoặc đi gần đến cổng thành là sẽ có đám tỳ nữ cùng tiểu ma đầu xông ra nhắc nhở...

Trong số các tỳ nữ, có một ả tên Tiệp Tuyết, lữ nô tài thấp kém hơn thường cung kính gọi nàng ta một tiếng “Tiệp Tuyết quân sự” hay “Tiệp Tuyết tỷ tỷ”, nàng ta là người thể hiện thái độ chán ghét ta ra mặt, không biết là vì ẩn tình gì... Tuy nhiên, nàng ta chưa có cái gan lớn dắc tội với ta khi có mặt Ma Tôn...

Một ngày nọ, Ma Tôn kia tạm rời khỏi thành, hình như là chuẩn bị tập hợp quân đội gì đó... Ta sau khi cắt đuôi được hai ả ma nữ đáng ghét thì cũng được thông thả dạo chơi một mình, vừa đi vừa nghĩ đối sách cho hoàn cảnh này, phải làm sao mới là tốt nhất...

Không được một khắc, đám ma nữ lại nhao nhao đi tìm ta, ta đành lén trốn vào khu vườn thạch nhũ. Vừa vận thể nào lại nghe thấy sau một tảng đá lớn, có tiếng người lén lút trò chuyện, giống như tiếng ả Tiệp Tuyết... Sợ rằng ả đang nhân cơ hội trừ khử hại mình, ta hóa thành con hồ ly nhỏ, cố gắng nhẹ bước chân, êm ru đến gần tảng đá, nấp phía sau hóng chuyện.

“Phụ thân, thực không công bằng, nữ nhân đó có gì tốt?” – Ta nghe tiếng nàng ta đầy oán trách bắt phục...

Ngạc nhiên là, thanh âm của người còn lại rất giống như lão già đẩy xe gỗ:

“Tuyết Nhi, con thực sự không biết, nhưng phụ thân đã có nghi ngờ... nàng ta... nàng ta chính là Ma Hậu Vân Hi tái sinh... Những tưởng nàng ta đã hồn tiêu phách tán...!”

Ta kinh ngạc, may mà còn kịp kịp miệng, không để gây ra tiếng động. Cả lão già cũng nghĩ ta là ai đó tái sinh sao? Nhưng mà Vân Hi? Vân Hi, cái tên này dường như đã một lần nghe ở đâu...

“Con không thể để chủ thượng mê muội một lần nữa!” – Lại là thanh âm tức giận ghen tị của Tiệp Tuyết.

“Không được đâu Tiệp Tuyết, vạn nhất đều không được làm trái ý chủ thượng!”

“Hừ, chủ thượng không cho nàng ta khôi phục hoàn toàn ký ức là vì sao? Vì chính người cũng sợ sau khi nàng ta nhớ lại, oán hận giữa hai người lại càng sâu như cũ, nàng ta vĩnh viễn cũng không yêu chủ thượng... Con nhất định ngăn cản chuyện này!”

“Tiệp Tuyết à...”

“Phụ thân, nàng ta chính là cái họa diệt quốc, một lần nữa cũng không thể sai lầm, phụ thân, con cũng chờ đợi mười vạn năm rồi, dù có chết con cũng phải cản trở bọn họ... Phụ thân, Vân Hi là do chủ thượng vì ham muốn mà bất chấp tất cả để ép buộc, cưỡng đoạt lấy, nếu như nàng ta nhớ ra được những việc này, nàng ta sẽ như cũ sống chết muốn rời khỏi chủ thượng, ta chỉ cần vờ giúp nàng, sau đó kết liễu nàng đi...” – Tiệp Tuyết âm ngoan suy tính...

Lão lão một phen im lặng, còn bản thân ta cũng kinh hoàng không thôi. Trước đây đúng là Ma Tôn hẳn cưỡng đoạt nàng về sao? Còn nữa, họ đang tính toán tiêu diệt ta....

Có tiếng bước chân cùng tiếng cười của kẻ khác, lại thêm một kẻ khác đi đến? Kẻ này xem chừng có ma khí dày đặc bao quanh, là một cao thủ không thể xem thường. Ta thậm chí không dám thử mạnh...

“Hai vị, bàn tính chuyện hay ho đó, phải chăng cần Thúc Hàn ta giúp một tay đi?”

“Thúc Hàn Ma Giả...”

“Ta mới có một chút ít thông tin, xem chừng chủ thượng nghe thấy còn phát điên đây...”

“Đừng úp mở nữa, Thúc Hàn huynh ...”

“Được thôi, nghe này...” – Tiếng cười gian xảo của kẻ lạ mặt – “Không chỉ nữ nhân chủ thượng yêu tái sinh, mà cả Đế lục Thiên Đế mười vạn năm trước cũng có hoán sinh rồi...”

Hai kẻ phía sau vách đá đồng loạt thốt lên, còn bản thân ta, may mà đã dùng tay bịt miệng trước... Ma Tôn đó, Vân Hi, Thiên Đế? Ba người này mười vạn năm trước đã liên quan tới nhau như thế nào.... Chẳng hay là một mối tình tay ba? Ẩn tình phía sau đó là gì?

“Vậy cũng tốt, Thúc Hàn ca. Ta đem dự hoán sinh của kẻ đó đến đây, sau khi hồi phục ký ức, nàng ta ắt sẽ tình nguyện chạy theo hẳn... Với cá tính của Vân Hi, dù chúng ta không giết được nàng, nàng vẫn cùng nam nhân kia chạy trốn, chủ thượng sẽ nổi giận, lần này e rằng sẽ không tha thứ cho nàng ta...”

“Người suy nghĩ thật thiểm cận, Tiệp Tuyết...” – Gã Thúc Hàn kia cười cười – “Cả hai cách của người đều ngu ngốc. Hồi phục ký ức? Nàng ta dù là tái sinh nhưng đâu phải Vân Hi, dám chắc cho nàng ta xem những hồi ức cũ, nàng ta sẽ trở thành một Vân Hi oán hận chủ thượng? Còn người hiểu thế nào là hoán sinh của Thiên Đế? Một vị Thiên Đế không hề có luân hồi, sau khi hồn tiêu phách tán là vĩnh viễn chết đi... Hoán sinh còn không bằng phần linh hồn tái sinh, hoán sinh đó vốn chỉ có thể là một phần của Thiên Đế nọ, ví dụ như Nguyên thần hộ thể bị tách ra phát triển thành hình người...Giống như người chặt ra một ngón tay, ta đem ngón tay đó lai tạo ra một hình hài vậy...”

“Thúc Hàn huynh, xin hãy giúp ta, ta muốn có chủ thượng...”

“Cái đó không phải do người hay ta mà quyết định được, nhân duyên của chủ thượng, chủ thượng cũng không quyết định được đâu...” – Tiếng gã lạ mặt thản nhiên lập lờ.

Ta chưa kịp thở ra một hơi, phía sau tảng đá, tiếng bước chân nhanh chóng đến gần:

“Dường như có một con chuột nhắt nào đó nghe lên...” – Gã lạ mặt đột nhiên nói...

Ta cuống cuống không biết làm sao, định bụng nhảy ra rồi cầm mặt chạy trốn, tuy nhiên chưa kịp bước ra, từ trong một góc đá phi ra một con tuần lộc lông vàng óng khá quen mắt, lập tức thu hút sự chú ý của ba người họ.

“Lập tức đuổi theo gian tể!” – Họ hét lên, không bận để ý đến ta, vội vã đuổi theo con tuần lộc...

Ta rời khỏi vườn thạch nhũ, thở dài ra một hơi... Con tuần lộc đó sẽ không sao chứ?

Một hồi sau, nghe bốn phía Âm cung đều có tiếng người hò hét, kêu gào bắt gian tể...

Phía trước mặt ta, đột nhiên có một dải sáng lấp lánh như sao băng phi xuống. Con tuần lộc nhanh chóng biến thành hình người...

- Hàn.... Hàn Tịch? – Ta cả kinh.

Hắn nhanh chóng ra hiệu cho ta im lặng, vẻ mặt vô cùng cấp bách, lấy trong người ra một tấm áo choàng. Ta nhận ra đó là Vô Ảnh vũ y của Chu Tước tộc.

- Mau mặc cái này, ta phải vào Chu Tước Thành ăn trộm đó! Chúng ta mau rời khỏi đây....!
- Atula vương, sao ngươi lại đến đây...và tại sao ngươi vào được đây?
- Bản lĩnh của ta đâu nhỏ... – Hàn Tịch vừa tranh thủ cười, vừa cấp tốc khoác áo lên người ta – Ta không chỉ là vương thượng của Atula giới, còn là hoán sinh của Thiên Đế nào đó cơ mà....
- Ngươi.... Ngươi nói gì? – Ta trợn mắt, há mồm.
- Nàng muốn biết chuyện gì thì để sau đi, ta sẽ cho nàng biết tất cả...

29. Chương 29: : Mười Năm Sớm Tan Thành Sương Khói

Trong lòng ta có một chút nghi ngại về ma đầu đó, sợ rằng hắn không tìm thấy ta sẽ sinh phần nộ.... tuy nhiên bây giờ ta thực sự muốn biết rốt cuộc chuyện này là sao? Việc ta xuyên đến thế giới này không phải là ngẫu nhiên ư?

- Hàn Tịch, ngươi nói... ngươi biết tất cả mọi chuyện ư? Có thật không?
- Nàng trước sau đối với ta luôn nửa tin nửa ngờ... – Hàn Tịch nói vậy nhưng khuôn mặt không biểu lộ nửa điểm buồn rầu, trái lại nhanh chóng tháo Cửu Tinh Bạch Ngân Liên trên cổ xuống, nháy mắt hóa thành một sợi xích bạc, quấn chặt ta vào người hắn.
- Hàn Tịch, ngươi không lừa ta chứ? – Ta định bụng hét lên.

Hàn Tịch không nói thêm nửa lời, chớp nhoáng lao đi, thân ảnh lại hết như một vệt sao băng bay khỏi Âm Cung... Quả thực nếu không có dây xích buộc chặt, ắt hẳn ta đã rớt xuống vì tốc độ này... Chỉ kịp thấy mọi vật trôi qua vù vù vèo vèo, gió thổi rất cả tai... Không biết đã trôi qua bao lâu...

Hắn đưa ta tới một nơi xa lạ, đáp xuống rồi tháo dây xích. Ta đưa mắt nhìn quanh...

Nơi này hẳn là một nơi sơn thanh thủy tú, chỗ ta đang đứng là một hòn đất nhỏ nằm giữa một hồ nước mênh mông, trên mặt hồ trăm ngàn đóa sen trắng đang nở... Trên trời, ánh dương dường như vừa ló dạng sau một trận mây mưa, chênh chếch chiếu xuống mặt hồ, tạo ra những hư ảnh lung linh... Ánh sáng hoàn mỹ kết hợp với màu trắng của những đóa sen thanh khiết đang nở bung, vô tình tạo ra một tuyệt tác, tất cả dường như đều phát sáng...

Giữa hòn đất nhỏ có một cây dương liễu rủ bóng, tóc liễu mềm mại, tà tà buông xuống mặt nước...

- Đây là đâu? – Ta nhìn hắn, ngơ ngác hỏi.
- Là đường vào lăng mộ Đế lục Thiên Đế! – Hàn Tịch bình thản đáp.

Hắn lại gần gốc dương liễu, bàn tay đặt lên thân cây, khẽ xoay xoay. Ta nghe đồn lăng mộ của vị Thiên Đế ở một nơi bí mật, dù là những vị thần gạo cội của Thiên giới cũng không mấy người biết đến, hơn nữa một nơi như vậy phải bị phong ấn tỉ mỉ... Vậy mà chuyện này Atula vương cũng biết sao?

Ta càng kinh ngạc hơn khi mặt nước phía trước đột nhiên tách ra thành hai mảnh, lộ ra một con đường độc đạo dẫn xuống đáy hồ...

- Đi nào, bảo bối! – Hàn Tịch nắm tay ta bước xuống...

Bước xuống lòng hồ, không gian không hề tối tăm, cảm tưởng như những tia sáng vẫn chiếu xuống dưới đáy nước được, còn nơi này chính là một mật thất ẩn sâu dưới hồ...

Lăng mộ của vị Thiên Đế vĩ đại trong lịch sử không hề quá rộng lớn xa xỉ nhưng kiến trúc lại vô cùng độc đáo, những bức tường hoàn toàn trong suốt, đắp bằng những viên gạch pha lê tinh tế, có lẽ nhờ vậy căn hầm này có thể ẩn dưới lòng hồ mà không hề ai hay biết. Điều lạ kì là Hàn Tịch lại không có vẻ gì là lăm lăm với lăng mộ này, hắn cứ thế mà đi vào giống như nhà của mình vậy.

- Hàn Tịch, lẽ nào ngươi từng đến đây?

- Ta chỉ đi theo cảm giác... – Hấn vẫn nhìn về phía trước, ánh mắt có phần vô thức.

Hấn dẫn ta đến một căn phòng lạ nằm ở phía sâu nhất... Bước đi có phần khó khăn vì đây đã là đáy hồ, phía dưới mọc rêu xanh trơn trượt. Hàn Tịch nắm rất chắc tay ta, từng bước dẫn tới tế điện đặt bài vị Thiên Đế...

- Chính là ở đây...

- Ở đây thì sao? – Ta ngơ ngác hỏi – Lãng mộ thần tiên chẳng phải chỉ là để đặt bài vị tượng trưng thôi sao? Thần tiên đã chết chẳng phải đều tan thành cát bụi?

- Đúng vậy, nguyên thể của “ta” đã tan thành mây khói, nhưng chính vì nàng, phần nguyên thần này đã tái sinh...

Ta nghe thấy giọng nói bên tai, ngỡ là Hàn Tịch nói, nào ngờ quay sang bên thấy người hấn cứng đờ như khúc gỗ, ánh mắt trân trân nhìn lên bức tường... Phía ánh mắt hấn nhìn tới, ngay trên tấm bài vị, chính là bức chân dung đệ lục Thiên Đế mười vạn năm trước...

Người đó, thực sự là rất đẹp...

Người đó, Đệ Lục Thiên Đế trong truyền thuyết... người giống như được sinh ra từ ánh sáng, khắp thân thể được bao bọc bởi một luồng chân khí màu bạc sáng lạn nhu hòa... Người uy vũ, dung mạo như tranh họa, thần thái vô song nhưng không hề ngạo mạn khó gần...

Ta quay lại nhìn Hàn Tịch, định cùng y bình luận một câu, nào ngờ thấy thân thể y cũng phát sáng như vậy...

- Hàn Tịch! Hàn Tịch! – Ta gọi hấn, cảm thấy hấn càng lúc càng mờ dần ra.

Hàn Tịch không đáp, lưng thưng đi về phía trước, ta thấy hấn đến gần bài vị, tự ý cầm nó lên ném qua một bên.

- Này, ngươi thất lễ đó... !

Phía sau bài vị là một cái hộc bí mật, hấn mở nó ra, lấy được một cái hộp gỗ cũ kĩ, bên trên dán nhiều bùa chú. Hấn cứ như vậy, đơn giản xé từng lá bùa ra mà không gặp một trở ngại gì...

Ta lại gần nhìn ngó, Hàn Tịch mở hộp... Trong hộp chỉ có hai chiếc mặt nạ gỗ, trải qua không biết bao nhiêu năm, sơn trên bề mặt đã phai mờ, may mà bảo quản trong chiếc hộp đặc biệt mà mặt nạ chưa bị mục nát...

Mặt nạ gỗ sao?

Ta còn ngơ ngẩn, Hàn Tịch đã cầm lấy một cái đưa về phía ta, khóe môi vô thức cười...

Khi ta chạm tay vào chiếc mặt nạ đó, bỗng dưng cảm thấy có một dòng điện truyền qua, trước mắt lại hoa lên vì hư ảnh, một lần nữa như rơi vào một cuốn phim bị lãng quên...

Hấn trầm trầm giọng nói, lúc này lại như kẻ mộng du, hết như lần trước gặp trên thiên giới:

- Cuối cùng ta đã tìm thấy rồi... tìm thấy dĩ vãng của chúng ta, tìm được thứ mà bao lâu nay ta luôn دنب vật trong mơ hồ...

- Tìm... cái gì chứ?

Hấn chẳng nói chẳng rằng thêm một lời, đem mặt nạ ướm vào mặt ta. Khoảng khắc đó, trời đất trước mặt ta đảo điên, một trận thiên toàn địa chuyển trôi qua, cả thân thể ta chẳng hề có cảm giác, lâng lâng như chìm vào cõi mơ hồ... Đầu óc cũng dần dần trống rỗng...

Ta thấy mình ngủ giữa sương khói, không có bất cứ cảm giác nào, giống như một lần nữa xuyên qua... Cái mà ta không hề biết, đó là những thứ sắp tái hiện trước mắt, chính là mười vạn năm đã sớm tan theo mây gió...

Ta ngửi thấy mùi hương thoang thoảng của trái cây chín, mùi hương đó cứ quanh quẩn bên mũi, đánh thức khứu giác và vị giác. Vô thức trong giấc ngủ cũng chép miệng...

Giác quan thứ ba bị đánh thức là thính giác, ta nghe thấy thanh âm ầm ập, phảng phất nỗi lo lắng bên tai:

- Sư muội, sư muội, người mau tỉnh!

Giống như trải qua giấc ngủ dài, ta lười nhác mở mắt, theo thói quen vươn dài cánh tay...

- A, sư muội, muội đánh trúng ta! – Thanh âm đó có phiên toái thốt lên.

Ta dụi mắt, hồi sau mới nhìn rõ, trước mắt ta là một khuôn mặt nam thiếu niên thanh tú thuần khiết như ngọc, mái tóc màu lam búi cao, đôi mắt lấp lánh sáng ngời, tựa như mặt hồ thu tĩnh lặng trong veo không tí vết.... Ta cảm thấy thiếu niên trước mắt rất quen thuộc, nhưng nghĩ mãi cũng không thể đoán được là ai...

Ta cảm thấy y rất đẹp nên sinh lòng ngưỡng mộ lẫn ghen tị, vươn hai bàn tay véo lấy gương mặt bạch ngọc đó. Y nhũn chặt mày nhưng không phản kháng, chỉ phiến não nói:

- Sư muội, muội làm gì vậy... mau buông tay a....!

Ta cười lớn, đột nhiên ngộ ra điều gì, vội vàng châm chọc:

- Ta biết rồi, người có phải hậu duệ của ông già củ cải Vô Cực Chân Nhân? Người lớn lên ắt sẽ trông giống ông ta, thần thái cũng giống!

- Vô Cực Chân Nhân là ai? – Y sốt sắng đưa tay lên trán ta kiểm tra, gương mặt vô cùng lo lắng – Sư phụ phạt muội đi tưới vườn trái cây, mới được một lát đã thấy muội ngứa ở đây, muội bị bệnh sao?

Thấy ta còn ngẩn ngơ chưa đáp, y đã hoảng hốt đến thất thần, vội vã định dìu ta dậy:

- Sư muội, huynh công muội về thư phòng nghỉ ngơi, để huynh làm cho!

Quả nhiên ngay sau đó thì đầu ta tê tê thật, chớp mắt một cái thân thể lại lâng lâng mất cảm giác, trời đất đảo điên thêm một vòng, ta cảm thấy mình bị một mãnh lực đẩy văng ra đất, nhưng lại không hề cảm thấy đau đớn, trái lại còn bàng hoàng khi thấy chân tay mình trở nên trong suốt, xuyên thấu mọi vật.

Quay đầu nhìn thiếu niên kia, thấy y vẫn lo lắng dìu một thân ảnh thiếu nữ đứng lên. Đường như lúc này “ta” bị đẩy văng ra khỏi thân xác thiếu nữ đó?! Đến bây giờ ta hoàn toàn trong suốt vô hình như một linh hồn, chỉ có thể trở mắt chứng kiến y và “nàng”.

Một vòng nhìn nhanh đánh giá, ta thấy mình đang đứng trong một khu vườn trái cây xanh mướt, phía trước mặt là một biệt viện cổ kính, từng khoảng sân lát đá xanh nhạt, một vài bức tường cũ kĩ loang lổ rêu phong... Nơi này là đâu chứ?

30. Chương 30: Chuyện Cũ Kể Lại

Ta đi theo cặp thiếu niên nam nữ đó, bấy giờ mới có dịp quan sát kĩ thiếu nữ kia. Nàng thực sự xinh đẹp, một vẻ nhẹ nhàng tinh tế trong sáng như mây trời, mỏng manh như sương sớm, dung nhan không hề làm người khác lóa mắt nhưng lại khiến người ta động lại mãi trong tâm trí...

Sau đó, kinh ngạc hơn, ta được biết, thiếu nữ đó tên Vân Hi, sư huynh của nàng kia, chính là Lâm Thanh – tục danh trước đây của Vô Cực Chân Nhân. Vậy là ta đang đứng trong quá khứ mười vạn năm trước?! Liệu chuyện gì sau đó đã xảy ra?

Mọi việc giống như một cuốn phim trôi qua trước mắt ta, ta luôn đi theo thiếu nữ đó, và đặc biệt tâm trạng của nàng cũng tác động đến ta đôi chút. Khi nàng buồn, cõi lòng ta không hiểu vì cái gì mà cũng nặng nề, khi nàng vui cười, trái tim ta cũng thấy lâng lâng....

Những năm tháng tuổi trẻ của thiếu nữ đó đầy ngọt ngào và hạnh phúc...

Vân Hi vốn là cô nhi, nhiều năm trước được chưởng môn phái Huyền Đạo nhận về làm đệ tử như nhiều đứa trẻ mồ côi khác. Vô Cực Chân Nhân lúc đó còn là sư huynh Lâm Thanh của nàng, y vào môn phái trước nàng mấy năm, rất được sự tín nhiệm của các vị trưởng bối. Huyền Đạo phái là một giáo phái của các tu sĩ theo đuổi Âm Dương ngũ hành thuật và các học thuyết chiêm tinh. Giáo phái này nằm trên đỉnh Nghi Sơn cao vút, ngọn núi được mệnh danh là đường nối đến cảnh giới thần tiên. Nhiều đời môn đồ Huyền Đạo phái phải chịu tu luyện khắc nghiệt, tránh xa thất tình lục dục, thứ họ khao khát nhất là được thăng tiên nhập thần, thoát khỏi phàm giới tầm thường, trường sinh bất lão....

Vân Hi thể trạng yếu ớt lại không chịu nổi sự giáo huấn khắc nghiệt, nàng cũng như ta vậy, thích sống tự tại tiêu điều, không thích bó buộc mình, càng không thích tu thành tiên. Nhưng ngoài Huyền Đạo phái, nàng cũng không còn bất cứ nơi nào để đi... Nàng coi Lâm Thanh như người thân duy nhất trên đời, và cũng chỉ có duy nhất y là luôn chiều cô nàng...

Gã Lâm Thanh đó, không cần biết lý do gì, luôn bảo vệ cho nàng, coi trọng nàng hơn cả bản thân...

Vân Hi lười nhác bị sư phụ phạt quỳ dưới chân núi, Lâm Thanh sẽ cấp tốc làm hết việc của mình, cùng xuống núi quỳ với nàng...

Vân Hi bị bắt chép phạt, Lâm Thanh dù không bị phạt cũng ngồi bên cạnh chép kinh thư cùng nàng. Nàng kêu mỏi tay, nàng mệt mỏi không chép được tiếp, Lâm Thanh cố học bắt chước nét chữ của nàng để chép hộ. Sau này mỗi lần bị chép phạt, sư huynh đều chép cho nàng bảy phần, Vân Hi chép chậm, chỉ chép được ba phần...

Vân Hi đặc biệt thích ăn mặn, Lâm Thanh giấu hạt giống mặn của sư phụ trồng riêng sau núi, bị đám môn sinh ghen ăn tức ở phát hiện, y bị sư phụ phạt đói ba ngày ba đêm... Chỉ cần nụ cười của người con gái đó, Lâm Thanh không tiếc hi sinh cho nàng. Cũng chỉ vì một cái cau mày hay nước mắt của sư muội, y cũng có thể đau lòng không thôi...

Cứ như vậy, thời gian chớp mắt trôi qua nhanh như mây gió... Một năm nào đó, Vân Hi và Lâm Thanh cùng trưởng thành. Vân Hi trở thành một đạo cô mười bảy dung mạo tuyệt trần, như hoa như ngọc. Lâm Thanh mới ngoài hai mươi nhưng đã trở thành đồ đệ xuất sắc nhất của môn phái, có tiềm năng phi thường, đạo pháp cao thâm uyên bác...

Cuốn phim trước mắt ta, có những quãng ngày tháng bị lu mờ không thể chứng kiến rõ mọi sự việc, giống như trong ký ức của một ai đó, đây chính là quãng thời gian đau khổ vật vờ nhất, là ký ức bị giày vò đến nhàu nát...

Một ngày nọ, Vân Hi sau khi giao tín vật cho trưởng bối trở về bị nội thương thừa sống thiếu chết, Lâm Thanh không cứu được nàng, chỉ còn cách cầu cứu sư phụ Chưởng môn nhân, người luôn khuyên răn Lâm Thanh không nên vương vào thất tình lục dục, luôn mong Lâm Thanh giữ khoảng cách với Vân Hi.

Đêm đó, mặt trăng cô lạnh một màu đơn bạc, Lâm Thanh rời khỏi tế đường của sư phụ, lững thững như kẻ mất hồn... Vân Hi đã được cứu, nhưng trên gương mặt y không có nửa điểm vui?!

Những ngày sau đó, Vân Hi không còn sự bảo hộ của sư huynh, y luôn lạnh lùng khắc nghiệt với nàng, một mực tránh mặt nàng. Điều này đã gây cho nàng một sự hụt hẫng đau khổ... Bởi từ trước đến giờ, cũng chỉ có sư huynh là thân nhân duy nhất...

Những ngày sau, Lâm Thanh một mực hướng đạo, muốn tu luyện thăng tiên... Vân Hi trong lòng nhiều khúc mắc buồn bã, âm thầm đuổi theo cái bóng của y, nàng cũng lao đầu vào tu luyện, tu luyện quên ăn quên ngủ... Chính là nàng muốn biết, làm thần tiên có gì hay, tại sao sư huynh tuyệt tình với nàng, tại sao y nhất định tu thành thần tiên?

Nhiều năm sau nữa, họ đều đã thành thần tiên...

Chỉ có điều, Vân Hi không còn là thiếu nữ hồn nhiên vô tư như trước, nàng trở lên trầm mặc ít nói...

Năm tháng trôi qua, Vân Hi dường như đã quên sự chăm sóc bảo hộ ngày nào của sư huynh, đối với y, cũng không dám bày tỏ sự thân thiết sống sã, luôn một mực tương kính... Nàng kết bạn với một vài tiên nữ trên Thiên giới như Bạch Hồ Tiên Tử, Mẫu Đơn Tiên Tử. Họ thường ngồi dưới dương liễu bên ngự hồ, tâm sự mọi chuyện trên đời. Bạch Hồ Ly thâm thương trộm nhớ Chu Tước thần nhưng không dám đến gần hần. Mẫu

Đơn Tiên Tử có địa vị cao hơn một chút, cũng đã sớm đính ước với người kế vị của Thanh Long tộc (tương lai là phụ mẫu của Khương Vũ), trong ba người thì Mẫu Đơn cũng là người có vẻ hạnh phúc an nhàn nhất. Cũng chỉ có Vân Hi là đạo tiên nên nàng không nhắc đến chuyện yêu đương mong đợi gì của bản thân.

Một ngày nọ, Thiên giới có bày tiệc lớn, nói là lễ ban hôn cho Thái tử điện hạ. Vị Thái tử điện hạ nghe đồn xuất chúng tài mạo song toàn đó, Vân Hi cũng chưa một lần được diện kiến. Chỉ biết đối tượng được ban hôn cho Thái tử là trưởng nữ của Huyền Vũ tộc, vô cùng môn đăng hộ đối. Huyền Vũ Thánh Quân hiện là người nắm trong tay nhiều quyền lực nhất thiên giới, nếu Thái tử muốn kế vị suôn sẻ trong hoàn cảnh lực giới bắt đầu có chính biến này thì không thể không nể mặt ông ta.

Đến dịp hội hè, tiên nữ nào cũng lo sắm xiêm y dự tiệc, chỉ một số tiên nữ có địa vị thấp như Vân Hi hay Bạch Hồ thì không có thiệp mời, trái lại còn bị sai đi phục dịch chuẩn bị cho lễ hội. Hôm đó là ngày sinh của Vân Hi nhưng nàng lại bận rộn như vậy, chỉ có Bạch Hồ thông cảm, giúp đỡ nàng làm việc. Tất bật đến xế chiều mới xong, cả hai định trốn xuống hạ giới du ngoạn một phen, nào ngờ nghe đồn Chu Tước Thánh Quân tập võ bị thương, Bạch Hồ lại sốt sáng muốn đến xem... Vân Hi hiểu lòng Bạch Hồ, muốn nàng tiếp tục theo đuổi tình yêu, cho nên đành xuống hạ giới một mình.

Chỉ có một điều Vân Hi không muốn, đó là Bạch Hồ tỷ tỷ của nàng nói, dù không được trở thành chính thất của Chu tước thần thì làm một thứ thiếp ở bên chàng ta cũng được. Vân Hi đương nhiên muốn Bạch Hồ có thể đường đường chính chính kết duyên, mong muốn Chu Tước thần có thể nhìn nhận nàng, trân trọng nàng, vượt qua mọi rào cản địa vị thông thường... Người người đua tranh vì địa vị và quyền lực, há chẳng một mỗi lắm sao?

Cứ đi mãi xuống hạ giới, nàng vô tình lạc đến một trấn nhỏ... Đêm nay là ngày lễ hội sao? Nam thanh nữ tú ở đó mặc quần áo mới, họ đổ ra quảng trường lớn trong trấn, không khí vui tươi mà bình dị, người người cùng chơi vui, không có phân biệt sang hèn đẳng cấp...

Giữa quảng trường tập trung rất đông, họ quây lại thành một vòng tròn, Vân Hi hiếu kì chạy lại xem. Đường như đã lâu nàng không được trở về với cuộc sống đời thường của một con người...

Chơi đi chơi đi! Ba đồng một chiếc mặt nạ, mua để tham gia trò chơi tơ hồng đi! – Những người bán hàng đứng rao bán mặt nạ gỗ, gạ gẫm nam nữ trẻ mua.

Một người bán hàng lại chỗ Vân Hi mời mọc:

- Cô nương trẻ tuổi, đã có ý trung nhân hay còn cô đơn? Nếu chưa có nhân tình thì đây là cơ hội tốt để kết giao, gặp mặt trò chuyện, mau lại đây chơi! – Chị ta hết lời mời nàng, còn chọn cho nàng một chiếc mặt nạ gỗ rất đẹp.

- Không, ta chỉ xem là được rồi... – Nàng từ chối khéo...

- Ấy da, cô nương, mọi người đã bắt cặp cả rồi, chỉ còn một vị công tử kia lẻ ra, cô nương không vội gì thì coi như chơi giúp, nếu thắng không những được tặng một cặp gà chọi cực phẩm kia, mà còn rất nhiều vật phẩm nữa...

Người bán hàng chỉ tay về phía một vị công tử đứng lẻ ra, hẳn ta chưa có đồng bạn tham dự. Vân Hi nhìn qua thấy dáng người hắn rất cao và thanh tú, tuy đã đeo mặt nạ che đi dung mạo nhưng khắp người dường như vẫn tỏa ra một cái khí chất đặc biệt...

- Cô nương, trò chơi sắp bắt đầu rồi, người ta nói nhân duyên không thể chán chừ... – Người bán hàng nói thâm vào tai nàng nịnh nọt – Bất mí cho cô nương, vị công tử đó sau tấm mặt nạ rất là anh tuấn, cùng với cô nương yếu điệu dịu dàng đúng là một cặp trời sinh, chính vì thấy cô nương tư dung hơn người nên ta mới đề nghị...

Nói rồi Vân Hi bị đẩy vào vòng trong, nàng đành đeo lên mặt nạ, chơi một chút để khuấy khỏa cũng không sao. Nàng tuy không hề hi vọng cao xa gì như lời đại tỷ kia nói song vẫn nhìn lên đồng đội của mình, trong lòng trộm nghĩ rằng, người có dáng dấp đẹp như này nếu gương mặt xấu xí thì cũng thực đáng tiếc a...

Trò chơi đầu tiên là “hai người ba chân”, Vân Hi bị cột một chân vào chân đối phương, điều này thực khiến nàng có chút e ngại. Giọng nói bên cạnh rất ấm áp và dễ nghe:

- Cô nương, chúng ta không cần vội, cứ bước chậm, bình tĩnh tránh ngã...
- Vâng... – Vân Hi có chút xấu hổ len lén nói.
- Còn nữa, nàng không nên quá căng thẳng, mọi người ở đây đều chơi như nhau... ừm, nếu nàng không đứng gần vào một chút, lát nữa bước đi sẽ vấp ngã...
- Vâng...

31. Chương 31: Một Đoạn Tình

Suốt bao nhiêu năm, Vân Hi chưa từng đứng gần nam nhân như vậy, nàng lúc nào cũng chỉ tu luyện theo đạo, sớm đã tính vứt bỏ hồng trần. Trò chơi này lại yêu cầu sự phối hợp khá nhiều của nam và nữ, nếu không ăn ý thì chắc chắn cả hai sẽ cùng lẫn ra ngã. Người dân thị trấn này thực sự có tập tục phóng khoáng hiếm thấy...

Mấy cặp nam nữ kia rất tự nhiên mà phối hợp, họ còn nắm tay dẫn dắt nhau. Riêng cặp của Vân Hi bị bỏ lại phía sau đường đua, căn bản vì nàng này giờ luôn lúng túng...

Một bước nữa không hợp ý, Vân Hi ngã bổ nhào về trước. Nàng nhắm chặt hai mắt, cứ nghĩ là lần này đã ngã đau, nào ngờ bạn đồng hành của nàng thân thủ cực kì nhanh nhẹn, đã sớm vươn tay đỡ lấy eo nàng kéo về...

Chuyện này càng làm nàng e ngại hơn, kè sát như vậy, có thể nghe rõ nhịp tim của đối phương, có thể nhận ra lồng ngực này có bao vững chắc...

- Công tử... người bỏ ta ra được rồi! – Vân Hi thốt lên.

Hắn không những không buông nàng ra, một tay khác đột nhiên vươn ra, định gỡ xuống mặt nạ của nàng.

- Công tử làm gì vậy? Đây là trái luật!

- Đẳng nào chúng ta cũng thua rồi! – Hắn trầm ấm bình thản nói – Ta thực sự muốn biết, cô nương có giống như ta tưởng tượng...

- Ai... ai nói chúng ta sẽ thua chứ! Đương nhiên phải tiếp tục! – Vân Hi nhất thời xấu hổ, miệng tuôn ra một lời thoái thác, đồng thời cũng giẫy khỏi cái ôm của hắn.

- Được, nếu nàng muốn, vậy thì chúng ta nhất định phải thắng rồi! – Thanh âm bên cạnh có phần cao hứng nói, dường như sự e lệ lúng túng và thuần khiết của nàng đã khiến hắn càng chú ý đến.

Vân Hi và bạn đồng hành càng phải cố gắng gấp đôi người bình thường. Hắn chủ động nắm chặt tay nàng, buông lời thỏa thuận:

- Cô nương, nếu như chúng ta có thể giành giải nhất, ta có thể trông thấy diện mạo thật của nàng chứ?

- Cái đó... – Vân Hi dường như cảm nhận được ý tứ tán tỉnh của nam tử, trong lòng theo thói quen thực muốn thoái thác, song không hiểu sao trái tim của nàng lại đập mạnh hơn.

Nhìn thấy những đối thủ khác đã gần về đích, Vân Hi cho rằng dù cố gắng đến mấy, được giải bốn hoặc giải năm là đã quá lắm rồi...

- Ta rất là xấu xí, công tử không nên xem thì hơn...

- Thật sao? Vậy đúng như ta tưởng tượng sao? – Nam nhân đó thản nhiên thốt lên, thậm chí không giống như đang bông đùa, âm điệu còn có chút cao hứng.

- Cái... cái gì chứ?

Câu nói đó của hắn rõ ràng làm nàng phật ý, hóa ra không phải hắn đang kì vọng nàng xinh đẹp mà nghĩ rằng nàng xấu xí thực sao? Dù sao Vân Hi cũng tự biết, nàng không hề xấu xí...

- Ha ha, cô nương không biết đâu, cuộc sống hằng ngày của ta, xung quanh tràn ngập mỹ nữ, giai nhân xinh đẹp như hoa như ngọc không đếm xuể, nhìn nhiều cũng thực nhàm chán, biểu đạt của họ trước mặt ta đều cùng một kiểu giống nhau... Ta chính là đang muốn tìm một xú nữ nhân về hầu hạ... Ừm, để xem nữ nhân xấu xí có gì hứng thú hơn không?

- Người... thực biến thái! – Vân Hi kêu lên, bắt đầu thấy hắn thực quái dị.

Nam nhân đó bắt đầu tranh thủ kể lể, đột nhiên nghe hắn nói, nàng cảm thấy nam nhân có dáng người thanh thoát nho nhã này có gì đó bất thường, chính là một gã quái đản...

- Đừng nói nhiều nữa, mau tập trung! – Cuối cùng nàng không muốn nghe hắn nói nữa, có phần không kìm chế thái độ mà mắng hắn.

Nhìn thấy các cặp dẫn đầu đã sắp cán đích, có lẽ nàng chắc chắn cảm phần thua. Lúc này mọi sự ngưng ngừng e thẹn tan biến, chỉ cảm thấy thực xui xẻo khi gặp với một gã thanh niên quái đản như vậy. Có lẽ vì hắn quái đản, các cô gái đều biết trước mà không đến bắt cặp với hắn đi? Thì ra nàng đã bị người bán hàng kia lừa... Gã này nào có thể là một công tử tuấn mỹ vô song, thần thái đẹp đẽ tựa thiên tiên chứ?

- Xem ra nàng rất muốn thắng! – Nam nhân nhìn thấy thái độ đó của nàng, âm điệu có vẻ càng cao hứng.

Gã kia bất ngờ vòng tay qua eo nàng, chẳng nói chẳng rằng thi triển công phu, cả hai chớp nhoáng phi vượt lên...

- Đây, người ăn gian!

- Luật chơi đâu có cấm!

Rõ ràng là không phải, không thể là hắn thi triển khinh công bình thường bởi lẽ hắn đang bị buộc chân với nàng. Cái này nhất định là pháp lực... Hắn không phải người bình thường sao? Vân Hi có chút mơ hồ, chẳng nhẽ hắn là thần tiên? Nhưng chưa hề thấy một thần tiên nào có phong thái bại hoại như vậy...

Cho đến lúc được nhận giải, nàng vẫn không thể tin nổi. Nam nhân có phần bỉ ổi đó vui vẻ nhận lấy cặp gà chọi, cũng không từ bỏ bất cứ phần thưởng thêm nào, còn tự ý đeo lên người nàng túi nhỏ túi to, tất cả đều là phần thưởng, chủ yếu đều là đồ chơi hay thủ công mỹ nghệ của dân gian...

- Đa tạ! Đa tạ! – Giọng hắn vô cùng phấn khởi hướng về những người tổ chức trò chơi mà đáp lễ.

Cái gì chứ, rõ ràng là toàn ăn gian, vậy mà còn được người khác ngưỡng mộ... Lần đầu tiên nàng gặp một nam nhân như thế.

Hắn vui vẻ nắm tay nàng dẫn ra khỏi đám đông, suông sã không hề giữ phong thái nào cả mà nói:

- Chúng ta tìm chỗ nào mà chia đồ đi!

Hắn kéo nàng ra một góc chợ, nàng giật tay khỏi hắn, thẳng thừng nói, âm điệu không tự chủ có phần bức bối:

- Không cần, người cầm hết đi! – Nói rồi đưa hết túi quà cho hắn.

- Cũng được, ta không khách khí! – Mặt nạ chưa tháo ra, nam tử đó thần nhiên khoác hết túi quà – Cô nương không cần, nhưng ở nhà có rất nhiều nữ nhân ngưỡng mộ ta, nếu ta phát ối nàng một thứ, đảm bảo các nàng sẽ đặt nó cạnh gối đầu giường suốt vạn năm...

- Nhà của người... phải chẳng là hoa lâu hay xuân lâu gì đó? – Vân Hi đột nhiên tò mò hỏi, nghe đồn ở hạ giới, nơi trần tục bụi bặm nhất là lầu xanh.

- Nhà ta cao cấp hơn mấy thứ đó, nữ nhân xung quanh ta bề ngoài thanh cao diễm lệ hơn mấy nữ nhân giang hồ, nhưng có vẻ tâm địa cũng khác mấy... – Hắn cẩn thận buộc chắc mấy túi quà, hành động có phần cường điệu, giống như cố để nàng thấy hết sự tỉ mỉ của mình.

- Vậy... là hoàng cung sao?

- Cũng gần như vậy. – Hấn đáp.

Nam tử kì quái nhìn nàng một vòng nữa, bất ngờ vươn tay tháo lấy mặt nạ của nàng:

- Ta lấy cả cái này! – Hấn vui vẻ nói – Cô nương bảo ta có thể cầm hết mà!

- Người làm gì vậy? – Vân Hi bất ngờ kêu lên.

Khoảnh khắc đó, cả hấn và nàng cùng nhìn nhau chăm chăm. Vân Hi chính là gương người cùng bức bối, còn hấn thì sưng sờ trên trên nhìn nàng...

- Người thực là một kẻ bỉ ổi nhất! – Vân Hi không giữ được cảm xúc nói.

Nam nhân đó thức tỉnh ra, thôi nhìn nàng, đột ngột xoay đầu đi, hắng giọng một cái, còn ra vẻ ngẩng cao đầu nói:

- Gì chứ? Không phải là mỹ nhân, cũng không phải là loại xấu xí đặc biệt ta thích, người thực tầm thường...

- Không còn việc gì, ta đi. – Nàng tỏ ra bình tĩnh lạnh lùng, nhanh chân rời đi.

- Nữ nhân, rõ ràng người đang bức bối trong lòng! – Thanh âm bỉ ổi đó còn nói với theo theo chọc nàng.

Bóng nàng đã đi khuất, nam nhân đó tháo mặt nạ xuống, lộ ra một dung nhan tuấn tú phi thường, khắp người tỏa ra khí chất cao quý bậc nhất. Trên môi hấn nở một nụ cười đẹp đẽ nhưng giả hoạt, dường như đã tính toán điều gì đó...

Buổi tối trên Thiên Giới, Mẫu Đơn tiên tử mang đến cho Vân Hi rất nhiều quà bánh, nói là những thứ đặc sản lấy về từ đại tiệc, muốn chia cho nàng cùng Bạch Hồ một phần.

Hai người uống trà trong vườn mẫu đơn, Vân Hi hỏi qua chuyện đại tiệc hôm nay thế nào, Mẫu Đơn cười mà nói rằng rất bất ngờ, thái tử đột nhiên mất tích không xuất hiện, lão Huyền Vũ Thánh Quân kia được một phen nóng mặt. Tiệc tan sớm, không ai ăn uống gì nên nàng tranh thủ mang đặc sản về. Dù sao Thái tử cao hứng làm vậy cũng chẳng khác nào đã liều lĩnh vồ vào mặt lão Huyền Vũ Thánh Quân chuyên quyền đó.

Đang trò chuyện, đột nhiên Mẫu Đơn có dấu hiệu buồn nôn, bị Vân Hi bông đùa lẫn gặng hỏi, nàng cũng ngượng ngùng mà nhận chuyện đã cùng truyền nhân Thanh Long Tộc kia đi quá giới hạn. Việc đến nước này, chắc chỉ còn cách tổ chức hôn lễ sớm hơn.

Mẫu Đơn vui vẻ đưa cho Vân Hi xem một xấp thẻ bài, nói là đi xin quẻ Hồng Diệu Chân Nhân, ngài ta đoán đứa nhỏ là một tiểu nam hài, còn dựa vào quẻ số gợi ý ấy cái tên này để chọn lựa, hiện giờ nàng cùng hôn phu đều phân vân không biết nên chọn tên nào, tên nào nghe cũng hay, thực khó chọn lựa...

Vân Hi cầm lên xem từng cái một, cuối cùng nhặt ra một cái, mỉm cười nói:

- Nếu là muội, muội thích cái tên này nhất!

Mẫu Đơn mắt sáng long lanh, cũng cao hứng nói:

- Ô, tỷ cũng lưu tâm đến cái tên này hơn một chút so với những cái khác, vậy tỷ sẽ nói với phu quân, đặt tên đứa nhỏ là Khương Vũ đi!

Vân Hi vươn tay chạm vào bụng người tỷ muội tốt, có chút linh cảm đứa nhỏ sau khi lớn lên nhất định sẽ trở thành một nam nhân uy vũ mạnh mẽ... Mẫu Đơn vui vẻ bông đùa:

- Vân Hi, tỷ và Bạch Hồ nói chuyện với nhau, nếu sau này muội ấy sinh ra nữ nhi sẽ kết làm thông gia, nếu không được một nam một nữ để kết thông gia... thì... nếu đến lúc đó mà muội vẫn chưa có trợ phụ, ta sẽ gả tiểu tử này uôi!

- Ha ha! – Vân Hi bật cười – Như vậy nhất định muội sẽ bị người đời cười chê, bị luân hồi trừng phạt, chưa kể đến bị các thiếu nữ trẻ trung khác oán hận! Tiểu tử của tỷ tỷ, gả cho nữ tử của Bạch Hồ tỷ là hợp nhất rồi... Muội không thể làm những chuyện phi lý như vậy, muội có lẽ suốt đời làm đạo cô thôi!

32. Chương 32

Vân Hi cùng Mẫu Đơn đang ngồi vui vẻ, chợt một tiểu tiên quan đến tìm hai nàng thông báo: Thái tử điện hạ đột nhiên tổ chức một sự kiện tại cung điện của ngài, yêu cầu tất cả các vị tiên nữ từ cửu phẩm trở lên đều phải đến tham gia...

Hai nàng nhìn nhau, không biết có nên đi không. Mẫu Đơn cười nói rằng Vân Hi nàng nên đi, dù sao cũng là cơ hội thấy mặt thái tử – chủ nhân tương lai của Thiên Giới. Mẫu Đơn sau đó nói trong người không khỏe nên không đến cùng, Vân Hi đành phải đến một mình...

Vân Hi mới chỉ nghe đồn Thái tử là người phóng khoáng, thính thoảng lại mở tiệc trà triệu tập tiên nữ, lần này lại mở rộng đối tượng, đến một tiên nữ thấp kém bát phẩm như nàng còn được đến dự...

Khi đến Đông Triều cung của Thái tử, nàng thấy các tiên nữ khác mình đầy son phấn đã tề tựu đầy đủ. Thái tử đứng ở trên bục cao, quay lưng về phía nàng. Ngài mặc một thân huyền bào cao quý sang trọng, dáng người thanh thoát, khí chất thần tiên đầy mình... chỉ có điều, sao nàng bỗng thấy có gì đó quen mắt...

Bọn tiên quan bê rất nhiều hòm ra, mở ra bên trong rất nhiều sản vật kì quái. Một tên tiểu tiên quan thay thái tử nói lớn:

- Các vị tiên nữ, thái tử vừa đi ngao du thiên hạ về, tâm tình sảng khoái, muốn đem tất cả sản vật này chia cho các nàng, mỗi người tùy ý đến chọn lựa!

Đám tiên nữ xô đẩy nhau chen lên, Vân Hi không dám nhảy vào đám đông, chỉ dám đứng xa nhìn. Thái tử trước sau vẫn yên lặng, đợi một hồi đám tiên nữ tranh nhau xong, hắn mới mở lời, vẫn chưa quay lại phía này:

- Rất tốt, nàng nào lấy xong có thể ra về trước! Còn ai chưa đến lấy thì ở lại! – Giọng nói có chút quen thuộc nhưng Vân Hi không tài nào nghĩ ra.

Đám tiên nữ nhìn nhau không hiểu gì, bọn tiểu tiên quan đã bước đến, thay thái tử “tiễn khách”... Không có ai đến đẩy hay kéo Vân Hi ra nhưng nàng cũng theo xu hướng mà ra về, nào ngờ bất thành linh phía sau có thanh âm:

- Vị tiên nữ này, người chê quà của bản thái tử sao?

Vân Hi lúng túng quay ra sau, định cúi đầu cáo lỗi, nào ngờ đập vào mắt nàng, thái tử lại đang đeo một chiếc mặt nạ... Chính là... Chính là...

- Nữ nhân này, cái mặt ngươi trông thật ngốc! – Hắn nhìn bộ dáng kinh ngạc của nàng lúc đó thì bật cười, đột nhiên đưa ra một chiếc mặt nạ gỗ khác, là chiếc của nàng từng đeo, ướm lên mặt nàng. – Đúng là ngươi rồi!

Vân Hi một hồi mới định thần, khi nàng tháo mặt nạ xuống cũng là lúc đối phương cùng gỡ mặt nạ để lộ diện mạo thật... Quả nhiên tuấn tú vô song, đôi mắt sáng còn điểm một chút giảo hoạt tinh quái, nhìn sao cũng thấy hay hay...

Người đó, hắn là bản gốc của Hàn Tịch rồi...

Những tháng ngày tiếp theo trôi qua mắt ta, Vân Hi cùng thái tử đó từ duyên kì ngộ trở thành một cặp tình nhân vui vẻ. Vân Hi không nghĩ mình sẽ yêu, lại còn trót động lòng trước một nam tử danh giá như vậy... Nàng trong lòng có phần tự ti về thân phận, nhưng mỗi lần gặp hắn, hắn đều dùng sự ấm áp và những câu bông đùa tinh quái của mình khiến nàng vui...

Nhưng hắn trước sau gì vẫn là một thái tử, kẻ mà nàng với không được. Là thái tử, trước khi trở thành Thiên Đế còn một đoạn đường dài mà hắn không thể hoàn toàn quyết định. Việc thái tử từ chối ái nữ của Huyền Vũ Thánh Quân khiến ông ta và gia tộc của mình nóng mặt, nhiều phen gây khó dễ cho nàng cũng như thái tử...

Nàng cùng Bạch Hồ và Mẫu Đơn tâm sự. Cả hai vẫn như cũ động viên nàng, Bạch Hồ kiên định trong tình yêu, sẵn sàng làm một thứ thiếp nhưng Vân Hi biết mình có chút ích kỷ, thực không muốn một tình yêu không trọn vẹn, khổ đau cho tất cả người trong cuộc... Mẫu Đơn lúc đó đã kết hôn và sinh hạ tiểu nam hài, là một tiểu thanh long rất đẹp, vừa sinh ra pháp khí đã tràn trề quanh người, tuy nhiên đứa bé đó lại là hiện thân bằng giá khó gần, ngoài phụ mẫu, bất cứ ai cũng không thể chạm vào... Đó chính là tên ngốc Khương Vũ đáng ghét... ~.~ Ta không ngờ rằng khi lợi ngược mười vạn năm này, lại vô tình trông thấy bản mặt khó coi khi còn nhỏ của hân.

Một ngày nọ, Mẫu Đơn nhờ Vân Hi coi dùm tiểu thanh long đang ngủ trong nôi, vừa được một lúc thì Thái tử điện hạ tìm đến nàng, hân đường như có rất nhiều tâm sự. Vân Hi đành đẩy chiếc nôi lại một góc vắng sau điện để nói chuyện cùng Thái tử...

Linh hồn ta thường mặc định bám theo Vân Hi mỗi đường đi nước bước, lúc này dưới một mái đình, nàng ngả đầu vào vai thái tử, trông họ có vẻ đều đắm chìm. Thái tử ôm nàng, ánh mắt trùng xuống nói:

- Vân Hi, hay là ta từ bỏ ngai vị này ột tiểu đệ khác, chúng ta đi ngao du thiên hạ, bất cứ nơi đâu cũng được...

Vân Hi lấy ngón tay che lên miệng hân, lắc đầu nói:

- Như vậy đâu có được...Lục giới bắt đầu có biến cố, Thiên giới chỉ có chàng là đủ tài năng để kế vị lãnh đạo, nếu chúng ta chạy trốn, e rằng cả đời này tiếng xấu nhận không hết. Chính thiếp sẽ bị người đời lên án...

- Vân Hi, ta thực sự không muốn rời xa nàng... – Hân ôm lấy nàng chặt hơn, đầy tha thiết mà nói – Vậy hãy tin ta, hãy đợi ta... ta nhất định mang cho nàng một hạnh phúc trọn vẹn...

Hai người họ ôm nhau, cũng bắt đầu hôn nhau. Thực là một mối tình ngang trái và cảm động tâm can... Sống mũi ta bắt đầu cay cay, trong lòng cũng xao động, giống như từng bị tác động bởi cảm xúc của Vân Hi ít nhiều...

Trong lúc họ còn đang say đắm, đột nhiên “kẻ phá đám” Khương Vũ trong nôi kia bắt đầu trở mình ọ ọ... Ta vô thức cất tiếng nói, mặc dù sau đó tự hiểu thanh âm của ta bất cứ ai cũng không thể nghe thấy:

- Này, Thanh Long Thánh Quân kia, trật tự ngủ đi, đừng làm một con kỳ đà cản trở họ!

So với Ma Tôn trong lốt trẻ nhỏ thì tại quá khứ mười vạn năm trước này, gã Khương Vũ bé thơ còn đáng ghét hơn vạn phần. Hân là một đứa trẻ rất khó tính, biếng ăn và kén chọn nên ngày càng còi cọc, lúc nào cũng trừng trừng mắt nhìn người khác, một chút dễ thương thân thiện dễ thương cũng không có.

Mặt hân nhăn lại rồi, trời ơi đừng khóc lúc này, đồ vô duyên kia... Ta thực muốn chạm vào hân, nhưng bản thân ta đối với vạn vật lại xuyên thấu tất cả. Cho dù là ta cố làm bộ mặt cười cợt dễ dàng hay nghiêm trọng đe dọa thì hân cũng không thể nhìn thấy.

Nhưng... đột nhiên hân thôi nhăn nhó mặt, chỉ hơi cau cau mày, cánh tay vươn lên một chút, năm ngón tay bé tí xòe xòe ra... Ta không nghĩ là hân nhìn thấy ta được...

Cánh tay nhỏ xíu đó cứ giữ nguyên trên không trung như vậy, hướng tới gương mặt ta, nhưng dĩ nhiên không thể chạm tới. Một thoáng sau, bỗng thấy ngoài trời tuyết rơi lảm tãm, từng bông li ti mềm mại bay bay, khung cảnh lãng mạn vạn phần... Đáy mắt đen láy của tiểu Khương Vũ như ánh lên một chút ánh sáng...

Vân Hi và thái tử kia vẫn đang nồng nàn hôn nhau, dường như muốn quên đi mọi thứ...

Ta nhàn rỗi cao hứng nghịch ngợm một chút, thử xỏ một ngón tay qua bàn tay bé xíu của Khương Vũ... Ngón tay ta trong suốt vô hình, chỉ có mình ta nhìn thấy... Tuy nhiên không hiểu sao, năm ngón tay nhỏ đang duỗi ra đó bỗng cong cong lại, giống như đang nắm lấy. Ta mỉm cười...

Chỉ là không ngờ sau đó, mối tình của Vân Hi chóng tàn như vậy... Một buổi sáng sớm nàng đến Đông Triều cung tìm thái tử, vô tình thấy hân trên giường còn say ngủ, cánh tay ôm ấp một nữ tử, cả hai đều lỏa thể... Chính là ái nữ của Huyền Vũ Thánh Quân!

Sau khi tỉnh táo lại, thái tử lập tức tìm nàng, hân ôm chặt nàng từ phía sau, đau khổ cầu xin nàng tin hân, nghe hân giải thích. Tuy nhiên Vân Hi lại bình tĩnh đến đáng kinh ngạc, gương mặt vô cảm, lạnh lùng gỡ

cánh tay hần.

- Không có gì, cho dù chuyện gì đã xảy ra... – Nàng hoàn toàn thần nhiên nói – Tiểu nữ đã hiểu, tiểu nữ và thái tử mãi mãi không có hi vọng. Thứ lỗi cho sự ích kỉ của tiểu nữ, tiểu nữ dù thấp kém ti tiện nhưng tuyệt đối không muốn làm một người đàn bà thứ ba, làm một thứ thiếp... Thái tử sau này đăng cơ, sẽ còn nhiều lý do để nạp thêm nhiều Thiên phi... Tiểu nữ dù thế nào cũng không sánh được với các nàng, thậm chí cả khi người lưu tình đến thiếp, đối với thiếp cũng là một gánh nặng thôi...

Thái tử vội vã siết lấy nàng lần nữa, gục đầu lên vai nàng, thanh âm đầy bi thống, thậm chí dùng cả ngữ điệu cầu xin:

- Vân Hi, Vân Hi, đừng lạnh lùng với ta như thế! – Nước mắt của hần đã nhỏ xuống thấm ướt vai nàng – Xin nàng đừng rời bỏ ta, ta bất cứ cái gì cũng không cần, không phải ta đã nói với nàng, vị trí đầy mệt mỏi này ta chấp nhận từ bỏ sao?

- Nếu người vì tiểu nữ mà từ bỏ cả thiên hạ, cả chúng tiên thần dân của mình như thế... – Vân Hi cười nhạt nói – Thì Vân Hi càng phải thất vọng rồi. Hơn nữa Thái tử, dẫu sao người cũng là nam nhân của người ta rồi, hà cớ có thể phủ tay, như vậy không phải cũng rất tàn nhẫn với nàng ấy ?

Vân Hi ngẩng đầu, cố để lệ không rơi xuống. Nàng biết, nàng không làm được như Bạch Hồ, thà rằng buông tay lúc này, đau khổ một lát nhưng tránh được những thị phi oan trái mãi mãi về sau...

- Thái tử diện hạ, Vân Hi cũng rất ham sống sợ chết, còn rất tham lam nữa, tuyệt đối không phải một người phụ nữ tiết hạnh biết chia sẻ... – Nàng lặng lẽ đặt tay lên bàn tay của hần, gỡ ra từng ngón một – Thần tiên sống hàng vạn năm, những đau khổ chốc lát này có là gì, rồi một ngày, nó sẽ lu mờ đi trong kí ức dày đặc của mỗi người...

Thời gian sau đó, Vân Hi lánh đi trốn tránh sự tìm kiếm của hần, Thiên giới còn đồn đại nàng đã chết... Chỉ có duy nhất có một người biết tung tích nàng, Lâm Thanh đạo sĩ – cũng chính là người chỉ cho nàng một ngọn núi xa xôi để bế quan tu luyện.

Thêm một hai chục năm trôi qua, thái tử đã từng không ngừng tìm kiếm nàng trong vô vọng... Lục giới bắt đầu có biến, Ma giới liên kết cùng yêu giới hoành hành, lão Thiên Đế suy yếu rồi băng hà, thái tử lên kế vị, trở thành đệ lục Thiên đế. Tân Thiên Đế lao đầu vào chính sự cũng như việc quân cơ, hết như một cỗ máy làm việc vô cảm. Từ sau đêm đó, ái nữ của Huyền Vũ Thánh Quân cũng mang thai hoàng nam, dĩ nhiên nàng ta phải được phong Thiên hậu.

Vân Hi ở núi sâu tịnh tu, một ngày nọ, Lâm Thanh mình đầy thương tích lết đến. Vân Hi phát hoảng lo chữa trị cho y, nhưng không ngờ vết thương của y không chỉ là ngoại thương đơn thuần, y còn trúng kịch độc.

Lâm Thanh suy kiệt nằm trên đùi nàng, cố nở một nụ cười nhạt, đôi mắt y đã mờ đi, sắc mặt tái nhợt.

- Sư muội... nghe ta nói... ta khi đi trừ ma đã bị Xà Yêu của Ma giới cắn trúng, kịch độc đã ngấm... không cứu được đâu... – Y vươn lên bàn tay đầy máu, chỉ mong chạm đến gương mặt nàng. – Nếu ...ta... không nói, đến chết cũng mãi ôm mối đau khổ này...

- Không! – Vân Hi vội lấy kim châm điểm huyệt y, ngăn nọc độc chạy lên não – Muội đi lấy máu của nó chế giải được, huynh đừng nói nữa, nếu sư huynh không sống, muội cũng không cần nghe!

Nàng cố nhét vào miệng y một viên dược giải độc vạn năng, hi vọng cầm cố được sinh mạng y. Nàng chẳng nói thêm một câu, vội vã không màng sinh mệnh tiến nhập ma giới. Chỉ cần lấy được máu của Xà yêu đó, tính mạng sư huynh sẽ được cứu.

33. Chương 33: Sa Bầy

Ma giới âm u mịt mù. Trong âm cung, một nam tử cao lớn đang ngã mình trên chiếc ghế, vừa chậm rãi thưởng thức ly rượu, ánh mắt màu đỏ vừa mơ màng... Gần hần, Xà yêu ươn ẹo hóa thành một nữ tử quyến rũ lơ lả, tự ý tiến đến bên cạnh hần nịnh nọt:

- Chủ thượng, nô tỳ xoa bóp cho người nha!

So với những nữ nhân khác trong Âm cung như Tiệp Tuyết thì Xà yêu này có vẻ lại càng được ưu ái hơn, bởi nàng ta còn là sủng vật của Ma Tôn. Khắp ma giới không ai không kiêng nể nàng...

Hiên Viên Tiêu như cũ nằm yên lặng, vạt áo hơi mở rộng, lộ ra khuôn ngực rắn chắc khiến mọi nữ nhân si mê... Bàn tay Xà yêu khéo léo luồn lách trên người hần, tuy nhiên sâu thẳm trong tim lại trống rỗng. Khi ả mạnh dạn sờ mồm thào đai lưng của hần, Hiên Viên Tiêu lạnh lùng vùng tay:

- Cút đi!

Hần đứng dậy, tháo tấm áo choàng trên giá khoác lấy, bước nhanh ra khỏi phòng. Lão già tổng quản đang đứng hầu ở ngoài, vội vã cúi đầu phục mệnh. Hiên Viên Tiêu âm điệu không vui phân phó:

- Chuẩn bị chiến mã cho ta, ta muốn đi tuần tra!

Là một vị vua bất diệt của Ma giới, suốt hàng trăm vạn năm hần luôn đều đặn làm chuyện này. Cưỡi hắc mã đi vòng quanh thế giới u tối của mình, nhìn ma tộc sinh sống và phát triển ra sao... Trong cuộc sống quá dài và lặp đi lặp lại đó, hần cảm thấy thực sự nhàm chán... Có lẽ đã đến lúc mở rộng bờ cõi ma tộc đến thế giới có ánh sáng, như vậy sẽ nhìn được nhiều thứ đa dạng hơn chẳng?

Ma giới bấy lâu đều cùng bên ngoài bề quan tỏa cảng, là một vùng đất tràn ngập chương khí bất khả xâm phạm. Mấy trăm năm gần đây, ma tộc bắt đầu có những xung đột với nhân giới hoặc Thiên giới, có lẽ dân chúng của hần cũng đang rất khao khát được vươn ra khỏi biên giới u tối này...

Hần cưỡi hắc mã đi đến gần biên giới, chợt thấy phía trước có chuyện huyền ảo... Vừa lúc đó một tên tiểu ma tướng cầm vũ khí vội vã chạy qua, bị hần giữ lại hỏi chuyện. Tên này sợ sệt thưa:

- Bẩm chủ thượng... là chúng nô tài không tốt, đã có một tiên nhân lọt qua biên giới vào đây! Chúng thần xin truy bắt kẻ gian!

- Thực vô dụng! – Hần lạnh giọng quát – Một con chuột nhỏ cũng không truy đuổi được! Bọn các người tự biết đường xuống làm nô dịch đi!

Hiên Viên Tiêu dùng ma lực tự dò xét vùng xung quanh này. Hần cảm nhận được có một luồng tiên khí thanh bạch tinh khiết phát ra từ một hẻm núi, thoát đầu định đánh một chưởng xuống nơi đó khiến tiên nhân không biết trời cao đất dày kia lập tức bỏ mạng, song cảm thấy như vậy quá dễ dàng cho kẻ đó, đồng thời cũng khiến hần lại trở về quãng thời gian nhàm chán rảnh rỗi. Vì vậy hần muốn xem kỹ hơn đối phương là ai.

Dùng ma nhãn quét đến sâu vách núi, hần bỗng ngạc nhiên khi thấy kẻ đột nhập đó chỉ là một tiểu tiên nữ nhỏ bé ... Gương mặt thanh tú xinh đẹp của nàng đang hết sức cảnh giác đề phòng lẫn sợ hãi, hết như một con nai nhỏ trốn lọt vào hang cọp...Hần tỉ mỉ đánh giá hơn nữa, cảm thấy tuy nhiều lần chạm trán với tiên nhân nhưng cũng chưa từng thấy một tiên nhân khí chất thuần khiết như làn mây bóng nước như vậy...

Nhưng dù gì đi nữa, đối với hần, nàng vẫn chỉ là một con nai nhỏ ngơ ngác mà thôi...

Hiên Viên Tiêu chăm chú quan sát từng biểu cảm nhỏ của con mồi, nhất thời thấy rất hứng thú. So với những con xà yêu, trăn yêu... hần từng nuôi làm sủng vật thì sinh vật nhỏ trước mắt kia hấp dẫn hơn nhiều... Vì vậy hần âm hiểm mà cười, chớp mắt hóa thân thành một lão đầu ma tộc già khom, râu tóc bạc trắng và dung mạo có vẻ tử tế... Hần cũng lén đuổi hết binh tướng đi khỏi khu vực...

Hần sau lưng khoác một cái giỏ, tay chống gậy gỗ, men theo vách đá đi... Đến gần vách đá giả vờ trượt chân ngã, tay cố bám chơi vơi trên vách đá, miệng thì hô cứu.

Vân Hi ở trong vách đá nhìn sang, thấy dường như có người gặp nạn, lòng lương thiện không phân biệt chủng tộc khiến nàng muốn chạy ra cứu nhưng lại sợ gặp ma tướng truy bắt. Đấu tranh tư tưởng trong chớp mắt, cuối cùng vẫn là không đành lòng bỏ mặc người khác, nàng vội chạy ra kéo lão già lên.

Hiên Viên Tiêu đôi mắt thâm hiểm phía sau ánh mắt lơ mơ của một lão già càng có dịp quan sát nàng... Thực xinh đẹp, thực thuần khiết, thực khiến người khác muốn chiếm đoạt và sở hữu... Lại còn là một tiên nữ lương thiện đến ngu ngốc, thần tiên cũng không mấy kẻ thực sự thiện tâm đến vậy. Có vẻ như nàng là một kẻ quanh năm suốt tháng sống trên tiên cảnh, còn chưa va chạm với cuộc sống rộng rãi đa dạng thực sự của lục giới....

Vân Hi nhìn lão già một cách lo lắng mà hỏi:

- Ma tộc tiên bối, lão không sao chứ?

- Không sao, không sao... – Hiên Viên Tiêu khàn khàn nói, thầm nghĩ con nai nhỏ đã dễ dàng sa bẫy, xem ra tu vi cũng chẳng cao.

Hắn vờ như một kẻ già cõi lương thiện nhất ma giới, nhìn nàng đồng cảm nói:

- Nãy có quan binh truy bắt kẻ ngoại tộc... tiểu cô nương trông không giống ma nhân, phải chăng chính là...

- Vâng... – Vân Hi tội nghiệp cầu khẩn – Dù sao ta cũng đã cứu lão, xin lão đừng hô hoán lên.

- Hô hoán lên, tiểu cô nương sẽ bị bắt, còn ta sẽ được thưởng rất nhiều tiền... – Hiên Viên Tiêu hứng thú làm bộ dáng khổ sở giả tạo nói – Cô nương xem đi, ta đã cả trăm vạn tuổi, cũng không có thể tử chăm sóc, cũng không có hài tử nối dõi kế thừa, lúc nào cũng lủi thủi một mình, cơm còn không có mà ăn...

- Nhưng mà... – Vân Hi ai oán trách móc nhìn lão già – Nhưng mà ta đã không ngại nguy hiểm cứu người, người ma tộc đều vong ân bạc nghĩa thế sao? Biết vậy ta để kệ lão rồi...

Lão già lúc này rất muốn bật cười vì thái độ đáp trả rất tự nhiên của nàng, thì ra con nai này cũng có chút móng vuốt nhỏ dưới lông... Lão lại tỏ vẻ tò mò nói:

- Cũng không hẳn, nhưng lão đây đang tò mò, nếu cô nương nói cho lão biết lý do chính đáng để tiến nhập ma giới, lão nhất định giữ bí mật cho...

- Là vì... – Vân Hi thành thật nói – Sư huynh người đã từng chăm sóc ta nhiều năm trước bị Xà yêu của Ma tộc cắn trúng, ta cần đến lấy máu và mẫu nọc của nó chế giải được... nhưng ta lần đầu vào ma giới, không biết đường lối nên mới lúng túng để họ phát hiện...

-Ồ, thực cảm động... – Hiên Viên Tiêu gật gù nói – Vậy ta không thể cản trở cô nương rồi... Nhắc cho cô nương biết, xà yêu đó chính là sủng vật của Ma Tôn, nó sống ở Âm Cung...

- Đa tạ lão đã không báo với binh tướng, ta phải lập tức lên đường đây! – Vân Hi khẽ cúi đầu cảm tạ.

Hiên Viên Tiêu gần đạt được mục đích dụ con mồi vào thẳng sào huyệt, hắn càng tỏ vẻ chân thật nói:

- Cô nương đã biết đường đến Âm Cung chưa? Nơi đó canh phòng nghiêm ngặt, cô nương cứ đi như vậy chắc chắn mất mạng...

- Vậy phải làm sao?

- Lão đây chính là người đưa than củi cho Âm Cung, nếu cô nương muốn thì có thể cải trang làm người giúp việc của lão, lão sẽ dẫn cô nương qua cổng thành, sau đó thì chỉ còn trông đợi vào may mắn của cô nương...

- Lão nói thật sao, lão sẽ không lừa ta rồi dẫn đến chỗ quan binh chứ? – Vân Hi chần chừ hỏi.

- Nào có thể làm vậy, nãy ta chỉ đùa cô nương thôi. Cô nương sống có tình nghĩa, lão sao có thể làm chuyện thất đức. Già đến từng này rồi, lão cũng muốn tích phúc để còn cưới được nương tử mà...

Vân Hi trong lòng vui dần mọi nghi hoặc, xem ra ở hiền gặp lành, nàng đành tạm thời tin vào lão già này. Mà nếu không như vậy, nàng cũng không còn con đường khác, cứ chần chừ mãi, tính mạng sư huynh càng nguy hiểm...

Về phía Hiên Viên Tiêu, hắn thực sự rất hứng thú với chuyện không đường hoàng này, sống cả trăm vạn năm, tâm tình lần đầu tiên cảm thấy vui vẻ... Không chỉ lần đầu tiên được chơi đùa một tiểu nha đầu ngây thơ như vậy, hắn còn nảy sinh ý định giữ nàng lại bên mình.

Vân Hi không chút nghi ngờ theo Hiên Viên Tiêu giả làm một tỷ nữ đưa than của ma tộc cùng tiến vào Âm Cung. Hắn đã sắp xếp không chút sơ sẩy, ngay cả việc bị quân lính giữ thành soi mói kiểm tra kĩ lưỡng cũng y như thật. Đến lúc qua cổng thành, cả hai bọn họ đều thở ra nhẹ nhõm.

Lão già từ biệt Vân Hi, trong lòng tính toán rằng nha đầu này đã sa thẳng vào bẫy, hắn chỉ cần về Âm Cung đợi thưởng thức hương vị thơm ngon thuần khiết kì lạ của con mồi ... Cũng có phần nực cười, đường đường đứng đầu Ma giới, đàn bà xung quanh hắn không hề thiếu mà lại phải bày kế lừa một tiểu nha đầu, nếu chuyện này lộ ra ngoài, uy danh một trăm vạn năm của hắn sẽ bị tổn hại...

Nhưng nàng muốn máu của xà yêu, dĩ nhiên nàng cũng phải trả giá một chút, trên cuộc đời này không có thứ gì dễ dàng cho không như thế được.

34. Chương 34: Oán Tình

Vân Hi mò mẫm trong Âm Cung u tối, nàng thực sự không biết đi đâu để tìm Xà Yêu. Lúc này nàng lại cải trang thành một tỷ nữ ma tộc, mỗi bước đi đều cẩn trọng để không bị người khác phát hiện. Lão già mang than nói Xà yêu ở cung điện bên phải Âm Cung, cứ qua cổng thành rẽ phải là có thể tìm thấy... Vân Hi thực có phần lo sợ, pháp lực của nàng có thể không bằng xà yêu, việc lấy máu của nó là vô cùng khó. Có điều, nếu không liều mình, sư huynh Lâm Thanh chắc chắn sẽ chết. Người thực sự tốt với nàng trên đời này cũng chỉ còn mình y, cho dù có một quãng thời gian y khó hiểu lạnh nhạt, nhưng tất cả cũng không còn quan trọng bằng những ân tình năm xưa...

Đang định dùng một chút pháp lực để cảm nhận, nào ngờ có một tỷ nữ ma tộc đứng tuổi lên tiếng gọi nàng:

- Nha đầu kia, ngươi đang làm gì?

- Dạ... – Vân Hi đáp ứng nói – Tiểu nữ vừa làm xong mọi việc, cũng đang rảnh tay...

- Nếu rảnh tay thì mau đem y phục này đến tắm cung phía trước! – Bà ta nói, chỉ về phía một phía tắm cung.

Vân Hi bất đắc dĩ tiếp nhận giỏ đựng y phục, ánh mắt bà ta còn dõi theo nên nàng đành phải đi về phía trước. Nhìn qua y phục trong giỏ làm từ loại vải cao cấp, đoán rằng chủ nhân sẽ là một người có địa vị cao trong Âm Cung này... Vừa mở cánh cửa tắm điện, thấy hương khí rất nhiều, còn thấy rơi vài một mảnh vảy rắn, nàng vui mừng hay rằng Xà yêu có thể đang ở đây.

Bước vào bên trong, khung cảnh càng u ảo hơn. Trong tắm điện này có thấp nền sao? Không giống bên ngoài một mực âm u, tắm điện này dưới ánh sáng mờ mờ của những ngọn nến nhỏ hiện lên với nội thất sang trọng, bài trí có phần độc đáo, mang nét bí hiểm khó giải thích...

Nàng vén từng lớp màn mỏng như sa lụa nối tiếp nhau mà tiến vào, trong lòng cũng ít nhiều lo sợ... Qua lớp trướng rủ cuối cùng, Vân Hi thấy trước mặt là một hồ nước nóng, khói bốc lập lờ... Có một người đang thư giãn dưới suối, từ phía này không thấy rõ bóng dáng người đó, chỉ thấy một mái tóc đen rất dài, một nửa buông dưới suối, một số lọn tóc còn vương trên bờ, nhất thời khó biết được là nam hay nữ...

- Ai? – Giọng người đó trầm trầm cất lên, cũng không cần quay đầu lại nhìn nàng.

Âm điệu là của một nam nhân, vậy ra xà yêu không có ở đây, nàng đi nhầm hướng rồi. Vân Hi đoán rằng nam nhân trước mặt chắc là chủ nhân của tắm điện này và có chút địa vị, vì vậy chùng mực nói:

- Nô tỷ mang y phục tới... – Nàng đặt giỏ y phục xuống bên bờ, lúc lại gần hơn mới cảm thấy có cái gì đó áp bức khó hiểu toát ra từ hắn.

- Để đó đi!

- Vậy nô tỳ xin cáo lui!

Vân Hi mới lùi được một bước, nào ngờ nam nhân đó lên tiếng, giọng nói mang đầy mệnh lệnh uy hiếp:

- Ta nói cho người đi sao?

Nàng lúng túng không biết xử trí sao, nam nhân đó tiếp tục mở miệng:

- Mau tới hầu hạ ta tẩy rửa!

- Hả? – Nàng tròn tròn mắt, nhất thời tim đập chân run, không ngờ rằng tỳ nữ ở đây còn phải làm như vậy.

Tiến thoái lưỡng nan không biết làm sao, nàng rất sợ bị phát hiện. Nam nhân đó xoay đầu lại, ánh mắt xoáy sâu vào nàng. Khoảnh khắc nhìn thấy hần, nàng càng sửng sốt hơn. Là một nam nhân vô cùng tà mị, đôi mắt dài và lạnh khốc, con ngươi màu đỏ ngọc muôn phần hung hiểm... Hiên Viên Tiêu cười lạnh:

- Người mới đến sao?

Vân Hi bối rối đành chỉ động tác, bất thành linh bị hần vươn tay kéo xuống nước. Nàng vùng vẫy muốn thoát khỏi, bị cánh tay cường hãn của hần ôm chặt lấy, kéo sát về phía lồng ngực vững chắc như sắt thép. Lần đầu tiếp xúc với một nam nhân trong hoàn cảnh ám muội như vậy, nàng không khỏi kinh hoảng. Trước giờ với thái tử điện hạ, hai người mới chỉ ôm hôn... Vân Hi giữa đầu thấy đôi mắt thấp thoáng dục hỏa của đối phương, giống như muốn lập tức chiếm hữu chinh phục nàng.

Giấy dựa không nổi khối nam nhân mạnh bạo này, nàng lớn tiếng kêu:

- Đại nhân, xin buông nô tỳ ra!

Hiên Viên Tiêu trong lòng hứng khởi, muốn trực tiếp thưởng thức nàng, ngay lập tức ăn sống tiên nhân liễu mạng này. Trong suốt hơn trăm vạn năm, nàng là người hần vừa nhìn thấy đã thích, cho nên không có chuyện hần bỏ qua. Ôm nàng như vậy, hần mới thấy được nàng có bao nhiêu yêu kiều, bao nhiêu non nớt sợ hãi, càng khiến hần muốn ngay lúc này đoạt lấy.

- Xin hãy buông ta ra, ta không phải... – Nhất thời hoảng loạn, nàng mới thốt ra.

Hần một tay đủ khống chế giữ chặt hai tay nàng ra sau, cũng đã phong ấn luôn mọi pháp lực của nàng, một tay trên người nàng thăm dò, mặc cho nàng kêu khóc. Đây chính là bản năng sẵn có của một Ma Tôn cao ngạo, hần đã muốn, thì bất chấp đối phương có chống đối ra sao. Vân Hi bật khóc nức nở, nàng không thể ngờ được tình huống này, kẻ này là ai, tại sao lại bắt nhân vô sỉ muốn chiếm đoạt nàng như vậy?

Càng xâm phạm nàng, hần càng si mê, tiên nữ này thân thể lẫn tâm hồn đều thuần khiết thanh bạch tươi mới, đối với sự hung hiểm ma quỷ của hần là một trời một vực đối lập, càng thu hút nhiều hơn. Hần không bận tâm đến việc tại sao lại phát điên vì một người mới gặp như vậy, phạm nhân thường nói đó là ma đưa lối quỷ dẫn đường, là thôi miên, nhưng hần đã là vua của ma tộc rồi, chuyện này thực không đúng, nhưng hần không muốn nghĩ nhiều lúc này.

Vân Hi trong lúc tuyệt vọng, không biết tại sao lại hô tên của người mà nàng từng yêu. Dù biết hần không thể nàng có mặt cứu nàng, dù biết đã đoạn tuyệt từ rất lâu, tại sao nàng lại gọi tên hần? Thật đau lòng, tất cả đã kết thúc rồi...

Hiên Viên Tiêu thấy nàng gọi tên nam nhân khác, giữa lúc đam mê này dĩ nhiên vô cùng phẫn nộ, chưa kể đến hần còn biết được đó là tên của Thiên Đế?! Nàng yêu kẻ đứng đầu Thiên Giới sao? Thật nực cười! Hần càng hung bạo xâm phạm nàng, càng muốn chứng minh quyền sở hữu... Hần đường đường là một Ma Tôn, lại nảy sinh hứng thú với một tiên nữ nhỏ nhoi, chuyện này vốn đã không thể chấp nhận. Chưa kể đến nàng đến Ma giới cũng là để săn giết thú vật của hần, dĩ nhiên nàng cũng phải có trao đổi đáng một chút.

...

...

Bão tố bất thành linh đến rồi cũng trôi qua, Vân Hi mở to hai mắt vô hồn, chuyện gì đã xảy ra? Thân thể và trái tim nàng đều đau đớn rã rời. Nàng chỉ muốn cứu sư huynh, tại sao lại gặp phải chuyện cường bạo này... Thân thể nàng đã không còn trong sạch, một chút cũng không...

Hiên Viên Tiêu sau khi thỏa mãn, đem nàng lên tháp nghỉ trên bờ, nghiêng đầu ngắm nàng. Nhưng tất cả những gì hắn có thể thấy là những giọt nước mắt lặng lẽ rơi rơi... Khóc sao? Cũng phải, là một nữ nhân đơn thuần, chuyện này rất khó chấp nhận... Nhưng hắn là ma quỷ, hắn sẽ không có hai từ hối hận, bất cứ kẻ nào sinh ra trong ma tộc vốn đã có bản tính bất chấp tàn bạo... Hắn không cần giải thích nhiều, xoay gương mặt nàng lại, bá đạo nói:

- Cho dù ngươi là thần tiên đã liều mạng xâm nhập ma giới, ta vẫn có thể tha cho ngươi, còn có thể giữ ngươi làm một sủng vật...

Hắn vốn cho rằng đó là một ân huệ với nàng, cũng là một điều hiển nhiên vì nàng đã thuộc về hắn. Hắn cũng chưa từng biết cái gì gọi là chân tình, thứ duy nhất có thể khiến người ta tình nguyện gắn kết với nhau...

Nào ngờ ánh mắt nàng chuyển sang oán hận nhìn hắn, không hiểu đâu ra dũng khí liều mạng, bất ngờ vươn tay tát hắn. Hiên Viên Tiêu bắt được, tức giận bóp chặt cổ tay nàng, chủ ý muốn dọa nàng sợ:

- Dám phản kháng nữa, ta hủy nguyên thần của ngươi!

Vân Hi lại càng liều mạng, lần này còn muốn đạp hắn, nàng nhất định muốn chọc hắn, nàng nhất định muốn tự sát sao? Hiên Viên Tiêu theo thói quen cao ngạo muốn trừng phạt nàng, nhưng lần đầu tiên hắn lại có cảm giác không nỡ với một kẻ chống đối mình như vậy. Chỉ đơn thuần điểm huyết nàng, hắn bước xuống giường, hiểm ác nói:

- Không muốn cứu sư huynh nữa sao?

Vân Hi càng kinh hoảng, tại sao hắn lại biết, rốt cuộc hắn là ai? Hiên Viên Tiêu gọi Xà Yêu tới, trước mặt nàng một đao không lưu tình chém chết xà yêu, lấy máu của nó đựng trong một cái lọ nhỏ rồi đặt trước mặt nàng:

- Chăm về cứu sư huynh của ngươi rồi lập tức quay lại. Nếu ngươi không quay lại, nếu như ngươi muốn tự sát, đừng nói là một xà yêu đối phó không được, mà tính mạng hắn cũng không dễ giữ được nữa đâu!

- Ngươi là ai...? – Vân Hi khóc, run rẩy như một con thú nhỏ tội nghiệp – Tại sao ngươi lại ác độc như vậy...?

- Nhớ cho kĩ, ta là Hiên Viên Tiêu, kẻ mà ngươi sẽ lệ thuộc vào suốt phần đời còn lại...

35. Chương 35

Mọi chuyện lại cuốn trôi đi như những thước phim dài... Thì ra đó là lý do để Vân Hi hận Hiên Viên Tiêu đến vậy, cho dù sau này hắn đã cố gắng yêu thương nàng đến đâu. Có lẽ cách hắn chọn ban đầu để chiếm giữ và chinh phục nàng là sai, điều đó khiến cho nàng vĩnh viễn không thể tiếp nhận hắn?

Ta là người gặp Hiên Viên Tiêu sau này, ấn tượng cũng đã khác một chút. Ta cảm nhận, sau quãng thời gian sống với Vân Hi, Hiên Viên Tiêu từ một ma đầu cô độc bá đạo cũng đã thay đổi nhiều điều, điển hình là việc dùng một phần lớn pháp lực tạo ra cánh đồng hoa cho nàng ấy vui, một điều mà trước giờ Hiên Viên Tiêu kiêu ngạo không bao giờ làm vì một nữ nhân?!

Nhưng thực sự, Vân Hi dù cho không động tâm thì cũng không thể với bất phần nào thù hận, không thể đối xử với hắn bình thường một chút sao? Cả hai bọn họ đều thật đáng thương... Nhưng chuyện nàng ấy đã ra tay hại hắn, rốt cuộc là như thế nào?

...

...

Lục giới mấy chục năm sau đã có chính biến, những cuộc xung đột của ma tộc với nhân giới và Thiên giới ngày càng nhiều. Xung đột không thể hóa giải, lập tức khai ngòi ột cuộc chiến lớn.

Hiên Viên Tiêu cũng theo nguyện vọng của ma tộc, phát động chiến tranh mở rộng bờ cõi, đồng thời để khẳng định vị trí số một của Ma giới.

Vân Hi từ lâu đã trở thành một người vô cảm, chỉ lặng lẽ sống dưới Âm Cung như một cô hồn... Một ngày Hiên Viên Tiêu nhập tịch tu luyện, nàng lén trốn khỏi Âm Cung. Nàng không có ý định bỏ trốn hẳn, vì biết dù đi đến bất cứ nơi đâu hẳn cũng có thể tìm nàng, chỉ là nàng muốn tự do một ngày...

Và ngày đó lại trùng với ngày lễ hội của nhân gian, chẳng hề báo trước gặp lại cố nhân. Hắn lúc đó đã là Thiên Đế, việc quân cơ chính sự còn bận rộn phức tạp, tại sao hắn lại ở đây?

Thiên Đế đuổi theo Vân Hi còn nàng thì mãi miết bỏ chạy... Hắn đuổi đến tận ranh giới Ma giới, thậm chí có vẻ không tiếc nguy hiểm muốn theo nàng chạy vào. Vân Hi sợ hắn gặp nguy hiểm, bèn dừng lại ngay bên bờ sông... Họ gặp nhau bên dòng Tử Tuyền đó.

- Tại sao ngài lại ở đây, chiến tranh đã bắt đầu, ngài nên về mới phải? Hay là ngài muốn tiêu diệt ta để trấn uy một phen? – Vân Hi cay nghiệt lạnh lùng nói.

Thiên Đế bất chấp lao đến muốn ôm nàng vào lòng, tuy nhiên Vân Hi lại dùng chướng khí của Ma giới ngăn cản hẳn. Nàng thật sự đã theo ma giới phản bội Thiên giới rồi, nàng còn là Ma Hậu, nàng đã thực sự thay đổi sao?

Hắn đau khổ nhìn nàng, bao năm trôi qua, nỗi đau vẫn nguyên vẹn như vậy. Dù hắn đã có Thiên hậu, còn có thái tử kế vị, hắn như cũ cô độc trống trải, người hắn cần mãi mãi chỉ là nàng...

- Vân Hi, nàng theo ta trở về đi... chiến tranh sắp bắt đầu rồi, mau trở về Thiên Giới đi... – Hắn nói bằng âm điệu khẩn cầu, ánh mắt ngập tràn bi thương.

Nàng lặng lẽ lắc đầu. Đã quá muộn, không chỉ vì rạn nứt trước đây, mà nàng với hắn vĩnh viễn bị ràng buộc, không còn đường trở lại... Trước mắt Thiên Đế, mọi thứ như đổ vỡ một lần nữa, mối tình vô vọng của hắn còn hơn hàng ngàn mũi dao lưỡi kiếm đâm nát trái tim... Đột nhiên hắn mỉm cười, tự trực xuất nguyên thần hộ thể của mình trước mắt nàng... Vân Hi mở to mắt ngạc nhiên, hắn đang làm gì? Tại sao lại trực xuất hộ thể tối cao của mình?

Thiên Đế làm chú thuật vây khốn nàng, đem nguyên thần đó trở thành một tấm áo khoác vô hình bao phủ lên nàng, nhập vào cơ thể nàng...

- Ngài làm gì vậy? – Vân Hi kêu lên – Mau trực xuất nó khỏi ta.

Hắn cố mỉm cười :

- Chỉ ít ta vẫn muốn bảo vệ nàng, Vân Hi, sắp tới là một cuộc chiến rất lớn, ta chỉ hi vọng nó sẽ thành lá chắn che chở nàng phần nào khỏi làn tên mũi kiếm... Như vậy là được rồi...

Hắn rời đi, bóng dáng rất cô quạnh... Vân Hi mãi nhìn theo, nhưng tuyệt nhiên không cất tiếng gọi hắn... Lòng đau khổ, nước mắt rơi rơi... Nàng liệu còn có thể hi vọng điều gì nữa?

Đại chiến lục giới nổ ra với sự thống lĩnh của hai phe Thiên – Ma. Ma giới từ lúc bắt đầu rất thuận lợi, sau nhiều trận chiến khốc liệt đã giành được thế thượng phong... Vân Hi bắt đầu lo sợ, nếu Thiên Giới không thể trấn áp dã tâm của Ma giới, lục giới sẽ rơi vào thảm họa. Nhưng nàng không thể khuyên can Hiên Viên Tiêu hay Ma Tộc, tiếng nói của nàng hoàn toàn không có trọng lượng trong chuyện này, chưa kể đến nàng xuất thân Thiên giới, Ma tộc không ít kẻ đòi Ma Tôn phế bỏ trừ khử nàng...

Quả nhiên sau một trận chiến lớn, Thiên Đế đã bị trọng thương phải lui quân. Quân tiếp viện đến không kịp, Thiên Đế vẫn phải anh dũng chống trả, thương tổn ngày càng nghiêm trọng... Hắn trúng một Ma chú có âm độc của Hiên Viên Tiêu, độc chất từ từ hủy hoại thân thể... Hiên Viên Tiêu hơn ai hết muốn trừ bỏ Thiên Đế...

Một ngày nọ, Lâm Thanh đạo sĩ liệu mình xuống ma giới tìm nàng. Nhân lúc Hiên Viên Tiêu mãi bài bố quân đội ở xa, Vân Hi lại lén ra gặp y.

Y nói cho nàng tình trạng của Thiên Đế, điều này khiến nàng càng hoang mang.

- Sư huynh, giờ phải làm sao? Người ấy không thể chết, không thể chết... – Nàng níu áo y cầu khẩn, nói trong làn nước mắt.

- Chỉ còn một cách cứu Thiên Đế và hòa bình lục giới, đồng thời ngăn chặn được Ma giới... – Lâm Thanh trầm ngâm nói.

- Cách gì?

- Muội phải làm, và chỉ có muội mới có thể làm, vì chỉ có muội mới có thể tiếp cận Ma Tôn...

- Ý huynh là ta giết hắc sao? – Vân Hi có phần kinh ngạc nói, gương mặt biểu lộ thái độ do dự.

- Là muội sợ hắc hay muội không nỡ? Sư muội cũng đã có chút nào động lòng vì hắc sao?

- Không thể nào... – Vân Hi vội nói – Muội không động lòng với hắc, nhưng mà...

Qua mấy chục năm giằng co lẫn nhau, nàng tuy oán hận hắc rất nhiều nhưng cũng chưa từng nghĩ đến việc không mình bạch xuống tay giết hắc. Như vậy có chút gì đó không giống với bản chất lương thiện trong sạch của nàng. Nếu là lợi dụng tình cảm, bán rẻ thân thể và linh hồn để giết hắc, nàng cũng thấy bản thân mình dơ bẩn...

- Vân Hi, thế sự khó lường, lúc này dù là Thần tiên thanh cao thì cũng không còn lựa chọn khác. Việc làm vì hòa bình muôn đời của Lục giới, cho dù là một việc khuất tất cũng rất đáng... – Lâm Thanh chậm rãi khuyên giải nàng – Hơn nữa, Ma Tôn đó thần bí vô song, hắc đã sống hàng trăm vạn năm, bất cứ ai cũng không biết được cách giết hắc. Ta cũng không bảo muội giết hắc, chỉ là phong ấn hắc lại thôi...

- Phong ấn?

- Đúng vậy, muội cầm con dao đã yểm bùa này... – Lâm Thanh đưa ra một con dao găm – Chỉ cần đâm vào trái tim hắc trong lúc hắc đang nhập tịch chết đi sống lại tu luyện là có thể phong ấn hắc...

Lần nhập tịch kế tiếp của Hiên Viên Tiêu chính là ba ngày sau.

Hôm đó nàng trở về, nghĩ rằng phải chủ động hòa hoãn, làm lơ lỏng cảnh giác của hắc. Nhìn con dao trong tay, không hiểu sao nàng vẫn cảm thấy có gì đó không ổn và rất do dự. Sống với nhau hàng chục năm, nàng tuy thể hiện thái độ lạnh lùng chán ghét nhưng chưa bao giờ nghĩ sẽ lừa dối hắc như vậy...

Nhưng dù sao, hắc mãi mãi là kẻ cầm đầu bóng tối tàn ác, nàng phải cứu Thiên giới cùng người nàng từng yêu. Chỉ cần Hiên Viên Tiêu bị phong ấn, ma chủ trên người Thiên Đế sẽ được giải...

Đêm đó, như thường lệ, Hiên Viên Tiêu tu luyện bằng cách chết đi sống lại, sau mỗi lần như vậy, hắc đều mạnh lên. Chỉ có điều, trong lúc hắc bắt đầu nhập tịch, hắc sẽ vô cùng yếu ớt, tạm thời mất hết ma pháp, trên thân thể có nhiều điểm yếu chí mạng. Để phòng bất trắc, hắc sẽ làm kết giới xung quanh hang động mình tu luyện từ trước...

Đêm đó, nàng cố tình trang điểm kỹ càng, ăn mặc gợi cảm một chút, đó là điều mà nàng chưa từng làm vì hắc... Mọi việc cũng phải tinh tế tự nhiên, tránh để hắc nghi ngờ.

Nàng đến trước cửa động, gõ vào phiến đá:

- Hiên Viên Tiêu, người có ở đó không, ta có chuyện muốn nói...

Hắc đang bế quan, nghe thấy tiếng nàng thì ngạc nhiên không thôi. Nàng chủ động đến tìm hắc sao? Thật không thể tin.

Hắc tạm mở kết giới cho nàng bước vào. Hôm nay nàng thanh khiết diễm lệ lạ thường, ánh mắt vừa nhìn thấy nàng, máu trong người hắc đã sôi sục. Vân Hi ngồi xuống tảng đá bên cạnh hắc, có phần chần chừ nói:

- Người đang tu luyện sao? Ta biết đến lúc này là không phải nhưng mà...

- Hừm... – Hắc ngưng lại việc tu luyện, ánh mắt vừa tràn ngập hi vọng đã bị dập tắt, nhìn nàng có phần không vui nói – Nếu không phải có chuyện muốn thương lượng thì hà cớ nào nàng lại đến đây?

Vân Hi tỏ ra khó xử, điệu bộ chân thật, dè chừng nói:

- Đúng vậy, là ta muốn thỉnh cầu người...

- Nói! – Hấn cộc lốc lên tiếng.

- Ta có một người sư huynh đã nuôi dưỡng ta từ nhỏ, người cũng biết y rồi... Ta sợ rằng ma giới sau này thắng thế, các người sẽ tiêu diệt y... cho nên muốn cầu xin người lưu cho y một con đường sống...

Đôi mắt của Hiên Viên Tiêu đỏ thắm lại, môi cười lạnh đến rét buốt nói:

- Cầu xin ta ột nam nhân khác?

Vân Hi bộ dáng chân thật thanh minh, còn có phần sợ sệt mà van cầu:

- Hiên Viên Tiêu, ta và y hoàn toàn trong sáng, y chính là sư huynh, đối với ta còn có ơn nghĩa hơn phụ thân hay huynh trưởng, ta chỉ là không đành lòng...

- Ồ? Vậy là ý nàng muốn nói ta mới là nam nhân duy nhất sao?

Gương mặt nàng biểu lộ cảm xúc khó xử, đáy mắt thấp thoáng lệ như đang vô vọng. Hiên Viên Tiêu có chút khó chịu trong lòng.

- Ta biết người luôn nói không ai cho không ai cái gì... Trước đây ta vì cứu y cũng đã đem thân thể cho người, bây giờ ta không còn cái gì để trao đổi đành hoàng, cho nên mới là thỉnh cầu...

- Ta giờ không muốn cái gì gọi là trao đổi! – Hiên Viên Tiêu nóng giận nói – Nếu như trao đổi, thì người có tình nguyện đem trái tim của người giao cho ta được không? Liệu người có làm được không?

- Ta.... – Vân Hi yên lặng một chút rồi nhìn hấn – Ta sẽ cố gắng, dù cho ta biết điều đó với bản thân ta rất khó, nhưng chỉ cần người tha cho hấn, ta cũng đã cảm kích lắm rồi...

- Ta không cần người mang ơn! – Hấn gầm lên, như thể muốn phá sập cả hang núi.

Vân Hi liếc mình lại gần chạm vào cánh tay hấn, ôn nhu nói:

- Được, được... ta sẽ cố gắng... vì thế ta đã nói là rất khó, có thể là rất lâu, nhưng ta sẽ bắt đầu từ việc thích ứng với người...

Biểu cảm trên mặt hấn giãn ra một chút, lửa giận cũng vơi đi một phần. Như vậy cũng được, nàng và hấn bắt đầu lại từ khởi điểm, như vậy hấn cũng nhẹ lòng hơn. Mấy chục năm qua đã rất khó chịu trong lòng rồi...

Hấn vươn cánh tay ôm nàng vào lòng, Vân Hi cũng mặc kệ hấn ôm. Một chút nữa là kế hoạch sẽ hoàn thành. Hiên Viên Tiêu say mê ngửi mùi hương trên tóc nàng, sau đó ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao hôm nay lại ăn mặc như vậy, cũng là vì muốn thỏa thuận với ta ư?

- Không phải... – Nàng nhỏ giọng nói – Đó là bí mật của ta.

- Mau nói, không được giấu ta, nàng đã hứa cùng ta bắt đầu.... – Hấn bá đạo nói.

- Thật ra, trước đây là ta không thích người nên mới nói dối... – Vân Hi thả lỏng dựa vào hấn – Thật ra hôm nay mới là ngày sinh nhật ta, trước đây ta còn nhỏ, khi mẫu thân còn sống, mỗi năm đều mua y phục đẹp cho ta... Đêm qua ta nằm mơ thấy bà, cho nên hôm nay mới nảy sinh tâm tư...

- Vậy sao? – Hiên Viên Tiêu vui vẻ trong lòng mà cười – Đợi ta tu luyện đến tầng cao nhất, ta sẽ nhìn thấu lục giới, tìm linh hồn mẫu thân cho nàng, cho dù bà đã luân hồi sang kiếp khác cũng có thể triệu hồi về...

- Đừng! – Vân Hi đặt tay lên môi hấn, lát sau trong mắt thấp thoáng ngại ngùng rút tay xuống, chậm rãi giải thích – Ta không muốn như vậy...

- Tại sao?

- Người đã luân hồi hay tái sinh sang kiếp khác thì đã là người khác, mẫu thân ta cũng vậy, người đã có cuộc sống riêng, có thân nhân mới, có những người trong kiếp mới để yêu thương bằng một trái tim chân

thành mới, nhân duyên của ta với người đã đoạn, ta chỉ nên ghi nhớ người trong lòng. Không nên vì ích kỉ của bản thân mà ép buộc người trở về với ân oán tiền kiếp, như vậy rất tàn nhẫn...

- Nàng nói cũng không sai... vậy thì tùy nàng... – Hiên Viên Tiêu nhanh chóng cho qua, ôm chặt lấy nàng hơn – Nhưng hôm nay không chuẩn bị gì để đón mừng sinh nhật nàng, phải làm sao?

Vân Hi tỏ ra một chút không quen, nhưng vẫn như cũ để hân ôm, hai má hơi đỏ ửng lên, càng khiến người khác phải si mê vì mình. Hân nhanh chóng bỏ qua tu luyện còn dang dở, ôm chặt lấy nàng, muốn ngay tại đây yêu nàng.

Hôm nay nàng thật đẹp, thật ngọt ngào, khiến hân muốn mất hồn mà xao lãng, không biết rằng đó chính là vũ khí giết người của nàng...

Yêu thương trong cao trào, hân không thể nào ngờ tới, ngay tại khoảnh khắc đó, nàng lại tỉnh táo, tàn nhẫn đem mũi dao yểm bùa xuyên qua trái tim hân...

Hiên Viên Tiêu mở to đôi mắt màu đỏ thẫm đầy phần nộ và kinh hoàng. Lưỡi dao yểm sẵn Âm Dương Vô Cực chú thấm máu của hân, lập tức phát ra ánh sáng màu bạc chói lóa, muốn đem toàn bộ hồn phách của hân phá nát...

Máu của hân phun xuống, thấm ướt cả thân thể nàng, lúc này Vân Hi cũng hoảng loạn cả kinh, không phải là phong ấn hân sao, tại sao lại có điểm bất thường như vậy?

- Người... hóa ra là người bày mưu sao? – Hiên Viên Tiêu khó nhọc nói trong giây phút cuối – Nắm được sơ hở của ta thật hoàn hảo, đúng vào lúc này... thật tàn nhẫn...

Trước mắt nàng, lưỡi dao lóe sáng một lần nữa, trong khoảnh khắc, một kẻ được mệnh danh Ma Tôn vô song bất diệt lập tức tan thành tro bụi, nháy mắt tan biến trong không trung, chỉ còn lưỡi dao lạnh ngắt rơi xuống nền đá.

Vân Hi run rẩy nhặt con dao, trong lòng cảm thấy mơ hồ sợ hãi. Tại sao lại như vậy, Hiên Viên Tiêu ở đâu, hân còn sống hay đã chết, chẳng hay nàng đã vô tình giết hân?

Hiên Viên Tiêu hồn tiêu phách tán, lập tức những ma tướng pháp lực cao cường linh tính được chuyển hồn phách của hân vỡ vụn, ma giới lập tức nhốn nháo...

Chỉ không ngờ rằng, sau khi Hiên Viên Tiêu chết, thiên giới tuy nhanh chóng giành được thắng lợi nhưng Thiên Đế vẫn vĩnh viễn không thể cứu khỏi, âm độc thì ra vẫn không hề tiêu tán như Lâm Thanh nói?... Không cứu được hân mà vẫn vô tình hại chết Hiên Viên Tiêu, cộng với sự truy đuổi báo thù không ngừng của những kẻ thân tướng bên Hiên Viên Tiêu, Vân Hi đã chọn con đường tự sát...

Những hình ảnh tiếp theo lại trôi nhanh qua mắt ta, đem theo một cảm giác hụt hẫng đau lòng khôn cùng. Có lẽ Vân Hi mang quá nhiều thương tâm, hối hận và hoảng loạn, nàng đã đem nguyên thần hộ thể của Thiên Đế thả xuống dòng tử tuyến rồi chạy đến cánh đồng tử diên vĩ tự sát... Rốt cuộc nàng cũng có một chút nghĩ đến Hiên Viên Tiêu sao? Lúc nàng tự hủy hoại bản thân, ta có nhìn thấy Lâm Thanh đạo sĩ chạy đến, y gào thét tên nàng, hoảng loạn dùng pháp lực cố níu giữ hồn phách nàng... Y mừng như điên khi còn kịp bắt lấy một mảnh hồn phách, chỉ là không ngờ sau đó tàn dư ma tộc đuổi đến, Lâm Thanh một mình chống đỡ không nổi, lọ đựng hồn phách bị rút vào đám cỏ hoa rậm rạp, sau đó vĩnh viễn không thể tìm thấy...

36. Chương 36: Gặp Lại

Giấc mộng trôi qua, ta lại tỉnh dậy ở hiện thực, thấy trên mặt mình tự nhiên có rất nhiều nước mắt, là nước mắt của ta hay nước mắt của Vân Hi?

Ta gạt làn nước mắt, thấy trước mắt là bóng dáng đăm chiêu mãi mê nhìn ta của Hàn Tịch. Lúc này hân cũng rất lạ, là hân nhưng cũng không phải là hân. Hân vươn tay, muốn ôm lấy ta...

Ta lui lại một chút, trong lòng mơ hồ, lắc đầu nói:

- Người là Hàn Tịch sao? Hay là dư ảnh nào đó của Thiên Đế?

- Ta là Hàn Tịch, Diễm Diễm... Có điều ta cũng chính là hoán sinh của hân, ta đã sống mười vạn năm nay mới hiểu, lý do để mình sinh ra, lý do để mình chờ đợi tìm kiếm mười vạn năm là gì... chính là tìm người con gái có duyên nợ từ tiền kiếp là nàng...

- Ta không hiểu...

- Sau khi Vân Hi đem nguyên thần của Thiên Đế thả xuống tử tuyền, nguyên thần đó không bị nước sông tiêu hủy mà lại chảy về Atula giới, một ngày mầu hậu ta đi tắm suối trở về liền mang thai ta... – Hân chậm rãi nói, ánh mắt nhìn ta đầy hi vọng. – Cho nên Diễm Diễm, dù thế nào nàng cũng là người con gái ta đã đợi suốt mười vạn năm...

Những việc ta vừa nhìn thấy lại tái hiện về, mang theo rất nhiều cảm xúc... Đột nhiên ta nhớ ra điều gì đó, suy luận một chút liền rút ra một suy đoán kinh hoàng... Mọi việc vẫn còn uẩn khúc...

- Hàn Tịch, ta phải về Thiên Giới! – Ta đứng dậy nói – Ta còn việc quan trọng cần xác nhận...

- Đừng rời bỏ ta! – Lúc này hân lại bối rối, lao tới ôm ta – Nàng chẳng lẽ không hề động lòng, tâm trí ta bị tác động bởi những ký ức mười vạn năm trước như vậy, trong lòng cũng như Thiên Đế kia khao khát nàng như vậy, chúng ta được tái sinh là để gặp lại nhau, cơ sao nàng một chút cũng không động tâm?

Trong thâm tâm phảng phất nhức nhối, đóa hoa trước ngực cũng đau. Ta không định hình được đó là cảm giác của ta hay là cảm giác truyền lại từ Vân Hi... Có điều nỗi đau rất gia tăng trên ngực nhanh chóng giúp ta tỉnh táo... Ta cần giải quyết mọi uẩn khúc này....

- Hàn Tịch, chuyện đó để sau hãy nói. Dù là hoán sinh gì đó đi nữa, ta vĩnh viễn không phải Vân Hi, mà người cũng không phải Thiên Đế của kiếp trước. Dù là một phần của họ, chúng ta nhất định phải yêu thương bằng cảm xúc của chính mình... Người phải xác định lại cảm xúc của mình, người thực sự thích ta hay do tình yêu dư âm của Thiên Đế dẫn lối?

- Như vậy thì sao, nàng cũng không thể chấp nhận sao? – Hân càng ôm chặt hơn – Chẳng hay như trong giấc mộng chúng ta cùng được nhìn lại, nàng cũng như Vân Hi, cho rằng người đã luân hồi hay tái sinh sang kiếp khác thì đã là người khác, như vậy có thể phủ bỏ mọi ân oán chưa dứt sao?

Ta yên lặng một hồi, hân ôm ta chặt hơn, như thể muốn đem ta hòa tan. Giống như trong tiền kiếp, Thiên Đế đã hoảng loạn ôm chặt Vân Hi từ phía sau, sợ nàng bỏ đi như thế nào...

Nhưng lúc này, mọi việc chưa thể định hình, thân thể đến trái tim và linh hồn ta cũng như bị chia xẻ thành nhiều mảnh khác nhau, lạc giữa cõi thật và giấc mộng mơ hồ mười vạn năm trước...

Ta chỉ còn cách, gỡ từng ngón tay hân, toan đẩy hân ra. Giằng co một hồi, đóa hoa trước ngực càng đau, cứ giằng co cũng không phải là một cách tốt... Ta đành lên tiếng, âm điệu vội vàng khẩn thiết:

- Hàn Tịch, ta nhất định phải đi Thiên Giới, cái chết của Thiên Đế và Ma Tôn còn nhiều uẩn khúc, việc ta tái sinh cũng không phải lẽ thường..!

- Nàng thực sự muốn trốn tránh? – Hân đau khổ nói.

- Người tỉnh táo lại cho ta, người buông ra, nếu còn ép buộc ta, ta sẽ trở thành một Vân Hi thứ hai, đem lòng hận người như với Ma Tôn!

Hân quả nhiên sợ hãi, lơ lửng vòng tay một chút, không cam lòng nói:

- Ta chỉ muốn yêu thương nàng, ta đâu hề dùng vũ lực chiếm đoạt nàng như hân, chỉ muốn nàng nghe ta nói....

- Chính vì vậy người nên ở đây mà chờ đợi! – Ta được thể vùng ra – Đợi ta làm rõ mọi việc sẽ nói chuyện đàng hoàng với người!

Ta nhanh chóng cầm lấy vô ảnh vũ y, bất ngờ khoác vào rồi trở nên vô hình trước mặt hân. Ta lập tức cười mây trở về Thiên Giới.

Cười được một đoạn, đột nhiên lệ trong hốc mắt cứ không tự chủ được mà chậm chậm tuôn ra, cảm giác nhức nhối đau lòng phảng phất... Linh hồn ta giống như bất động, dư ảnh bên trong sâu thẳm đang khóc...

Ta dù cố lau nước mắt đến đâu cũng không hết, hai mắt cứ mờ đi như vậy... Phải làm sao đây, liệu ta có quay trở lại dung hòa với linh hồn nguyên bản Vân Hi một khi những kí ức đó hoàn toàn tái hiện trong não? Một kiếp qua ta đã sống chỉ là kiếp ảo cho sự tái sinh này thôi sao?

Một hồi sau thấy cửa Bắc Thiên Môn, ta lập tức tháo vũ y tiến vào. Một vài thiên binh thiên tướng giữ cổng ngạc nhiên với sự quay lại của ta. Ta chào qua loa họ rồi tiến vào Thiên Giới... Ta muốn đến Âm Dương Thái Tuế điện...

Phía Bắc Thiên Giới mùa này vẫn còn lạnh, bầu trời dày đặc sương giăng, không khí dù rất khô nhưng không đủ làm khô đi những dòng lệ trong mắt vẫn vô thức chảy...

Ta vừa chậm rãi bay, vừa bay vừa tìm cách lau đi... Ta không phải là muốn khóc, tại sao nước mắt không khô?

Đi được một đoạn, hai tay vẫn còn đang bận rộn chùi chùi quẹt quẹt cảm giác trước mặt có gió tuyết lạnh lẽo, lại có tiếng người hô gọi:

- Biểu ca, huynh bình tĩnh, mau dừng lại! – Âm điệu này rất quen, giống như của Bạch Yên Thần Quân – Pháp lực có thể mỗi ngày phục hồi dần, huynh không nên gượng ép bản thân mình như vậy!

Ta ngưng quẹt mắt, nhìn lên phía trước thấy có hai người mải miết cười mây, kẻ phía trước thì gương mặt thoát trông tuấn tú bằng giá, thái độ không hề đếm xỉa đến người phía sau đang kêu gào tên mình...

Là hần, gã Thanh Long Thánh Quân khờ đó... Người phía sau đúng là biểu đệ Bạch Yên Thần Quân của hần, đúng là đã phí lòng quan tâm chăm sóc hần để đổi lấy một thái độ thờ ơ lạnh lùng...

Hần cũng đã trông thấy ta rồi. Gương mặt đang lạnh như cục đá bỗng đầy ngỡ ngàng, giống như giữa sa mạc gặp nguồn nước, hai mắt đang ảm đạm lại sáng rực tinh quang.... Đang lao đi với tốc độ xé mây đập gió thì phanh gấp lại, báo hại Bạch Yên Thần Quân theo quán tính suýt đâm vào hần.

Bạch Yên Thần Quân cười lớn:

- Quả nhiên thật thiêng, vừa niệm tên nữ nhi có sức không chế biểu ca thì đã xuất hiện rồi! – Y cười rồi xoay người đi – Phiền tiên tử quan tâm đến biểu ca, ta đi đây!

Hần nhìn ta chằm chằm một hồi, ta cứ nghĩ hần sẽ mở lời bằng một câu hỏi “Tại sao ngươi lại ở đây?” hay “Chẳng phải ngươi đã đến ma giới rồi sao?”... Nhưng không phải như vậy, gương mặt hần chuyển sang sốt sắng, chỉ nhìn vào đôi mắt đỏ hoe của ta. Ta cũng nhìn hần kĩ hơn, dường như trải qua mới ít lâu mà hần càng tiêu tụy hơn, hốc mắt trũng lại, thân thể cũng gầy đi, thật kém phong độ, nếu năm nay Lục giới Tân bảng bầu lại, đến top mười hần cũng chưa chắc đã lọt vào...

- Mắt của ngươi làm sao vậy? Bị bắt nạt sao?

- Không phải... – Ta không ngăn được nước mắt chảy ra cho nên càng bối rối trước mặt hần – Ta không biết nữa, từ này nó cứ chảy ra như vậy, làm thế nào cũng không ngừng...

Hần tiến đến gần ta hơn, đem đến một cảm giác mát lạnh dễ chịu. Đôi mắt từng vì ta mà tuyệt vọng lại ánh lên tia sáng, môi hần cười, nhẹ nhàng nói:

- Dù sao vẫn còn thấy ngươi quay trở lại là tốt rồi... – Hần vươn lên bàn tay, chạm vào nước mắt của ta.

Từ đầu ngón tay của hần tản ra một chút ngân quang diu diu, ngay sau đó, nước mắt lập tức ngừng. Ta nhất thời vui vẻ cao hứng nói:

- Nước mắt ngừng lại rồi, ngươi làm thần quản lý “thủy” thực không uống phí...

- Nữ nhân ngốc... – Trong mắt hần lại có chút buồn bã – Pháp lực của ta sau khi bị thương không còn như trước nữa, không hiểu sao gần như không thể khôi phục ...

- Vậy sao? – Ta trong lòng lo lắng cho hần, song nghĩ rằng kẻ khổ chia buồn không phải là cách tốt cho hần, bèn nói một câu bông đùa khích lệ tinh thần hần – Vậy ngươi phải cố lên, cố luyện tập trở lại nếu không sau này cả ta cũng có thể bắt nạt ngươi!

- Được rồi... – Hấn mỉm cười nói, chần chừ một chút rồi bạo dạn nói một câu kinh thiên động địa – Người quay về Thiên giới, phải chăng không muốn làm dâu Ma tộc nữa,... có chút nào nghĩ đến ta chăng?

Hấn nói xong câu đó thì cả ta và hấn đều đông cứng lại. Hấn có lẽ sống mười vạn năm cao ngạo mới dám nói ra một câu có hàm ý tỏ tình kiểu đó... Đến bây giờ ta vẫn không hiểu, từ khi nào hấn trúng một tia sét của ta đến mức ngày một hư não như vậy...

Trong lòng vừa mới lâng lâng khó hiểu một chút thì trước ngực lại đau. Ta cố kiềm chế, quay trở lại suy nghĩ thẳng thắn vào vấn đề. Chỉ là vô duyên vô cớ gặp hấn, ta trở về Thiên giới chỉ là để xác nhận một chuyện thôi...

Có điều, hấn một lần nữa lại nhìn ta không rời, ánh mắt thấp thoáng chờ đợi...

Nếu như sau ngày hôm nay, mọi chuyện sáng tỏ có đáp án thì ta có được giải thoát khỏi đóa mạn châu sa này không? Liệu chúng ta có cơ hội không?

Khoan đã, cơ hội gì? Ta nghĩ đến đó liền muốn dùng búa gõ vào đầu mình. Chẳng nhẽ ta đang hi vọng với hấn sao? Một kẻ từng kiêu căng trước toàn thể lục giới tuyên bố muốn từ hôn ta? Nếu bát nước đã đổ đi còn mức lại, làm sao còn thanh danh trên thiên hạ?

- Mặt ngươi làm sao vậy? – Bỗng hấn hồn nhiên hỏi, thái độ còn có phần lo lắng – Tại sao lại đỏ lên như vậy? Nóng trong người? Trúng độc?

Hấn lại muốn sờ lên mặt ta khám thử. Ta vội gạt tay hấn lùi xa, buột miệng nói:

- Không có, ta khỏe mạnh! Nếu ngươi còn sờ vào, ta sẽ tự bốc cháy thành tro đó!

Hấn lúc này chuyển sang không vui, cố chấp nói:

- Diễm Diễm, ngươi giấu ta phải không? Ta không phải kẻ ngốc để bị ngươi lừa gạt mãi...

- Ta lừa gạt ngươi cái gì chứ?

- Thật ra nàng cũng nghĩ đến ta, nếu không vì sao cảm xúc của nàng cũng tương tự ta, này giờ trái tim nàng cũng đập nhanh như trái tim ta, còn có...

Tim đập càng nhanh, cả người như con tôm bị luộc sống, đồng thời đóa hoa trước ngực cũng ra sức kêu gào đe dọa. Ta lùi xa hấn thêm mấy bước, chỉ vào hấn mà quát mắng:

- Thanh Long Thánh Quân, kiềm chế cảm xúc của ngươi lại, ngươi còn như vậy sẽ hại chết ta!

Hấn lần này muốn ngoan cố làm tới, trước mặt ta cũng lớn tiếng uy hiếp:

- Là nam tử hán lại bị một nữ nhân lừa gạt thực không thoải mái, còn là nữ nhân mình để tâm đến! Diễm Diễm, hôm nay trước thái dương trên cao nàng có dám thề độc khăng định, nàng một chút cũng không quan tâm đến ta?

Ta bắt lực thở dài, mọi chuyện cũng đến hồi ngã ngũ, thôi thì làm sáng tỏ hết đi. Ta sẽ nói cho hấn biết tất cả, mặc kệ hấn có tin hay không...

- Được rồi, Khương Vũ... Thật ra, ngay từ đầu ta đã gặp phải một rắc rối lớn...

37. Chương 37

Ta và hấn một lần nữa ngồi dưới khu vườn bằng giá của Thanh Long Thành, ta đem mọi chuyện từ lúc đến đây chậm rãi tỉ mỉ kể cho hấn nghe một lượt. Ta biết mà, ta càng kể, gương mặt hấn càng biểu lộ thái độ không thể nào tin...

Kể xong một lượt rồi, cái gì nên kể cũng đã kể ra rồi... Ta trông hấn còn đang đăm chiêu nên đành chờ đợi, vươn tay lấy một miếng mứt bỏ vào miệng, nhấp thêm một ly trà...

Vừa đặt ly trà xuống, đã thấy trên đầu vang lên một tiếng cốc. Ta ngược mắt, hai tay xoa xoa đầu, nhìn hẩn mẩn:

- Người làm gì vậy hả?

- Đồ ngốc, tại sao lại giấu ta, tại sao không sớm nói cho ta biết?

- Người sẽ tin sao, người sẽ hiểu sao? Tự nhiên đến mà nói với người sao? Ngay từ đầu, bản mặt bốn tiên tử người còn không muốn nhìn!

- Ta cũng không phải kẻ ngốc, tại sao lại không hiểu chứ... – Hẩn nhìn ta lo lắng, giống như là muốn quản giáo – Chuyện khó tin trong lục giới vốn đầy rẫy, nàng giấu ta một mình xử lý như vậy, chút nữa là không còn đường trở về rồi...

- Tức giận cái gì! – Ta lườm hẩn – Chuyện của ta có liên quan gì đến người đâu?

Tuyệt vù vù kéo đến lạnh buốt, sắc mặt hẩn nghiêm trọng đặc biệt. Nghiêm trọng cái gì? Đừng làm như bốn cô nương có gì đó với người chứ? Hôn ước cũng là một tay người xóa bỏ trước...

Ta trong bụng định kiêu ngạo xoay người bỏ đi mặc kệ hẩn, nào ngờ “gã đàn ông có những thứ bên trong bé nhỏ” đó vươn tay, vòng qua eo ta kéo lại, lực đạo rất mạnh khiến ta bất buộc ngã vào trong lòng hẩn. Âm điệu của hẩn không phải là nóng giận, cũng không ra kiểu lạnh lùng rét buốt, chỉ là... nếu để để kẻ khác nghe thấy thì chỉ có nước phát ớn:

- Vậy thì làm cho có liên quan là được!

- Này này.... Này này... ! – Ta định đẩy hẩn ra, nào ngờ hẩn nhanh chóng đem đôi môi từng khiến nhiều phụ nữ trong lục giới mơ tưởng chụp xuống môi ta.

Ta mở to mắt thao láo. Hồng! Con rồng độc ác, người tính giết ta sao? Nói cho người biết bí mật, người lại dùng cách này trừng phạt ta.

Đóa hoa không chỉ gào thét mà còn phùng phùng phát ra hỏa khí phía trước trái tim đang đập hỗn loạn. Ta nhăn mặt đau đớn, đồ độc ác kia chỉ biết hưởng thụ cho riêng mình... Ta thừa nhận ta có để tâm đến hẩn ít nhiều, nhưng mà ta để tâm đến mạng sống của mình hơn.

Hẩn mở ra đôi mắt một chút, tinh quang trong mắt lấp lánh nhảy múa, môi hẩn rời khỏi môi ta vài mm, hẩn mỉm cười nói:

- Yên tâm, nàng không chết dễ dàng đâu...

- Tại sao người biết? Đồ điên này, buông ra, ta đang rất đau! – Ta hét lên.

- Nóng rát phải không, ở chỗ này sao? – Gương mặt hẩn hoàn toàn “ngây thơ” mà hỏi, tiện tay sờ sờ lên phía trước ngực trái, đúng vào chỗ bông hoa.

Ta há mồm trước hành động to gan lớn mật của hẩn, hẩn vừa chụp lấy, đóa hoa lập tức càng nhói rất vô cùng...

Từ đầu ngón tay của Khương Vũ, một luồng hàn quang màu bạc lấp lánh tỏa ra, sau đó kết tinh lại thành một hạt tuyết sáu cánh sắc nét, cứ như vậy mà xuyên qua vật áo rồi thấm vào da thịt ta. Tuyết lạnh đối lập với hoa nóng, đem cảm giác bỏng rát xoa dịu đôi chút... Ô, thật lưu manh, người đánh lừa cảm quan của ta để ra sức sàm sỡ, nhưng cuối cùng vẫn là khiến đóa hoa giết ta...

- Nàng biết tại sao ta cho rằng nàng không thể chết không? – Hẩn tỏ ra tinh vi nói.

- Làm sao? Dựa vào cái hạt tuyết này của người thôi sao? Người cho rằng cấm chú đó đơn giản bị hủy hoại thể sao?

- Chính vì không dễ dàng bị hủy hoại hay xâm phạm mà cấm chú đó cũng sẽ rất khó để làm giả một cái y hệt! – Hẩn thâm thúy nói – Chưa kể nếu ta đoán không nhầm, người đó sẽ không dại gì mà để trên người nàng một cấm chú có thể lấy mạng nàng, kể cả dù nàng có yêu thương người khác đi nữa. Mười vạn năm y đây vò để làm gì? Dành mọi tâm huyết cũng chỉ để cứu nàng và tái sinh nàng, y nhất định sẽ không thể để

nàng chết. Chú thuật làm giả theo đó, có lẽ chỉ để cảnh báo hoặc đe dọa nàng trước thôi, khiến nàng lo sợ mà không dám đến gần nam nhân...

Ta trân trân nhìn hắn. Khương Vũ này, người cũng đã khẳng định rằng người có liên quan nhất ở đây là sư phụ Vô Cực Chân Nhân sao? Ta cũng có phần nghi hoặc với những uẩn khúc đó nên mới trở về Thiên Giới, định tìm Vô Cực Chân Nhân xác định.

Người khẳng định Vô Cực Chân Nhân dù muốn độc chiếm ngăn cản trái tim của ta đến với người khác nhưng cũng không nỡ làm chú thuật nguy hiểm đến tính mạng ta? Còn nữa, chú thuật đó không dễ dàng sao chép, tức là người đó cũng không thể làm ra một cổ chú Mạn Châu Sa đích thực?

- Nếu như người đó hoàn toàn am hiểu về cổ chú đó, thì có lẽ đã tự giải được ỉnh... – Hắn tiếp tục nói – Ta suy luận cho rằng, trên người Vô Cực Chân Nhân có cổ chú Mạn Châu Sa thực sự, mà người đặt lên, chính là sư phụ của y năm xưa!

Hắn suy luận nhanh và bạo dạn hơn ta nghĩ, tại sao hắn lại cho rằng như vậy?

Bây giờ ngẫm lại, có nhiều lúc ta tiến tới gần Vô Cực Chân Nhân, y cũng tỏ ra đau đớn, thân thể vô cùng khó chịu, so ra còn đau đớn gấp trăm ngàn lần ta.

- Thanh Long Thánh Quân, tại sao ngươi biết? À không, người có vẻ như đã từng nghe đến cổ chú đó trước khi ta nói?

- Ngày trước chinh phạt yêu giới, thâm nhập hoàng cung của họ có lấy về một sổ sách ghi chép quan trọng. Đại khái có đọc qua một đoạn, là hồi kí của vị yêu vương tiền nhiệm nào đó viết... con gái ông ta có nguyên hình là đóa Mạn châu sa, nhan sắc tuyệt trần. Nàng lẽ đem lòng yêu một người đàn ông rồi bị phản bội, đau khổ và không còn thể diện sống ở yêu giới nên đã tự ý bỏ đi. Nàng tự sát rồi hóa thành một đóa mạn châu sa, trên đó có lời nguyện đoạn tình tuyệt ái... Đóa hoa đó mọc ở thâm cốc dưới nhân giới, bất cứ ai vô tình trông thấy đều không thể yêu thương, chỉ cần yêu thương sẽ tự bốc cháy. Có một vị đạo trưởng nghe thấy lời kêu ca của dân chúng vùng đó, ông ta là người theo đạo, không có tình cảm nam nữ nên không sợ trông thấy đóa hoa. Ông ta đã nhổ nó lên, định hủy nó đi nhưng sau đó vì lý do nào đó bèn giữ lại, đem trồng bí mật ở môn phái. Yêu vương sau này đi tìm con gái nghe tin đó, định đến Huyền Đạo giáo xin lại nhưng đạo trưởng không cho, nói là hoa đã chết rồi. Nhưng có lẽ đạo trưởng đã dùng đóa hoa làm ra một cấm chú đặt lên đồ đệ của mình, buộc y một lòng hướng đạo, quên đi ái tình...

Ra là như vậy, ta sau khi thấu hiểu bèn thở dài. Hic, nếu biết trước đem thỉnh giáo gã Khương Vũ này thì mọi việc đã sáng tỏ từ lâu. Đúng là không ngờ...

Đóa mạn châu sa chỉ có một, nếu đóa hoa trên người sư phụ là thật, tức là hoa trên người ta chỉ là giả, ta không thể chết sao? Ta cảm thấy đã thực sự trút được một nỗi lo lớn.

- Hay quá, ta không chết! Ta không phải chết! – Ta vui vẻ, nhất thời không để ý đến hành động, vươn tay ôm cổ hắn như vẫn thường làm với lũ bạn bè.

- Đó là ta suy đoán thôi, cẩn thận một chút vẫn không thừa! – Hắn lại đe dọa ta bằng một câu nói làm ta mất hứng.

- Vì nàng chưa đến gặp sư phụ để xác minh nên không thể khẳng định được – Hắn suy nghĩ chu toàn nói – Một khi oán tình quá sâu, không biết được người ta sẽ làm ra những việc gì... vẫn có một khả năng nhỏ, y không thể có được trái tim người yêu nên thà cùng nàng đồng quy vu tận.

- Ô, vậy phải làm sao? – Ta lo lắng nói – Ta sẽ đến xác nhận rồi khuyên bảo ông ta, như vậy có được không?

- Đó là việc nên làm.... Nhưng lúc này, ta cũng đặt lên nàng một cổ chú! – Hắn tỏ ra nguy hiểm nói.

- Cái gì? – Ta hét lên – Người cũng có lòng dạ ích kỉ sao? Là cổ chú gì? Không thiêu cháy thì là đông cứng ta sao?

- Không phải... – Hắn cười – Nàng có nhớ quyển cổ chú hồi trước chúng ta tranh giành nhau? Vốn chẳng có gì hữu dụng, trừ một thứ cũng viết cho uyên ương. Nó gọi là Thiên Địa Đồng Thọ chú... Nếu như trong hai người yêu nhau, một người dùng cổ chú này và hi sinh nguyên thần của mình đặt lên trái tim người mình

yêu, thì vĩnh viễn tình yêu không tuyệt diệt, cho dù có sự ngăn cách hay cản trở của luân hồi... Ta muốn thử xem...

- Hoang đường hoang đường! – Ta hét lên – Thứ nhất, ai nói ta yêu ngươi, hai người không cùng có tình cảm, chú thuật đó là vô nghĩa, chưa kể đến ngươi hồ đồ sao Thanh Long Thánh Quân, thần tiên theo lẽ thường chết là tan thành tro bụi, làm gì có luân hồi?

Hắn có chút ưu phiền nhìn ta. Ta nhìn mặt hắn, liên tưởng đến cái bản mặt mười vạn năm trước của hắn cũng nhăn nhó như vậy... Kẻ kiêu ngạo trước đây dám trước thiên hạ làm bề mặt ta, nhất định phải trừng phạt hắn.

Hắn ưu phiền, sương tuyết chung quanh đều giăng giăng mịn màng, đóa hoa tuyết đặt vào tim ta cũng khiến ta tê tê...

- Hoa tuyết đó là nguyên thần của ngươi sao? Ngươi lần trước đã bị thương hao tổn pháp lực, bây giờ còn tin theo cổ chú nhằm nhĩ đem nguyên thần đặt vào tim ta làm gì, ngươi lấy lại mà tu luyện pháp lực...- Ta muốn lắng tránh hắn, từ từ giã ra khỏi hắn để đứng lên.

- Thần tiên không nhất thiết phải có nguyên thần mới mạnh mẽ, không nhất thiết phải có tu vi cao thâm mới lưu danh kim cổ... Nguyên thần cũng lắm chỉ hơn một cái pháp bảo, một khi pháp lực ta đã không thể hồi phục thì chẳng cần nguyên thần như một cái bình rỗng đó làm gì. – Hắn kiên trì giữ ta ngồi lại trên chân mình mà nói – Con người có thể vì những thứ mình muốn bảo vệ mà tự trở nên mạnh mẽ thì cơ sao thần tiên không thể?

Lòng ta hơi hơi xao động khó hiểu. Hoa trước ngực đau lên một chút, tuyết tinh bên dưới lại tản ra xoa dịu... Ta biết là vì chân tình của hắn mà cõi lòng này lại vẫn vương rồi.

Một hồi suy nghĩ, ta ưu tư nói:

- Khương Vũ, cảm ơn ngươi... – Ta nhìn vào mắt hắn, muốn tìm kiếm những ánh tinh quang đó – Có điều, ngươi cũng biết, ta chỉ là một mảnh hồn tái sinh của người ta, không biết bao giờ “ta” đứng trước mặt ngươi này sẽ hoàn toàn biến mất, có lẽ sắp đến lúc rồi... Mắt của ta có thể bị chi phối bởi cảm xúc của nàng ấy, có lẽ nàng ấy sẽ trở lại để giải quyết hết ân oán mười vạn năm... Cho nên, ta không muốn ngươi vì một “ta” tồn tại tạm bợ mà hao tổn tâm tư. Lục giới này có rất nhiều nữ nhân tốt thích ngươi, Bách Hoa Tiên Tử cũng rất yêu ngươi, cho nên...

Hắn đưa tay lên ngăn chặn môi ta, kiên định nói:

- Dù cho nàng có biến mất, chỉ cần ngày nào ta còn sống, ta sẽ không ngừng kiếm tìm nàng. Bất cứ nơi nào, nếu khắp lục giới này kiếm không ra, ta sẽ bất chấp sự trừng phạt của thiên lý, bằng mọi giá tới những cõi xa hơn tìm kiếm nàng, kể cả là thế giới nào đó mà nàng nói rằng mình từ đó xuyên đến...

Cõi lòng ấm áp lên, ta lại nghĩ ra điều gì đó, ngửa đầu cười:

- Ha ha, ta vừa nhớ ra, ta vẫn chưa tuyển được mẫu nam quảng cáo đồ bơi

38. Chương 38: Kết Cục Khó Lường Trước

Hắn đưa ta đến tận cổng Âm Dương Thái Tuế Điện. Ta nhìn hắn, chần chừ một lát rồi bảo:

- Ta nên vào một mình có lẽ tốt hơn...

- Vậy ta đợi nàng... – Ánh mắt ấm áp lấp lánh bao phủ lấy ta, hắn tuy dừng bước chân nhưng vẫn dõi theo bóng ta không rời.

Ta chậm rãi tiến vào, hôm nay Âm Dương Thái Tuế Điện càng vắng lặng như tờ, cảm giác cái tịch mịch ngày trước đã chuyển thành héo hắt... Lá rụng đầy vườn không có người quét dọn, một vẻ hiu quạnh đến khôn cùng. Con hạc gầy và con hạc béo đâu, tại sao không dọn dẹp gọn gàng, mà cũng không cảm nhận được sự có mặt của chúng nơi đây nữa...

Chẳng nhẽ Vô Cực Chân Nhân đã đóng cửa trường? Từ lúc ta đi y có lộ mặt ra khỏi cái thần điện dùng để bề quan đó không?

Ta băng qua vườn mạn, thấy quả chín đã rụng đầy gốc rồi tự mục nát, dây sương phòng phủ một lớp bụi, tưởng như riêng nơi này đã trải qua hàng vạn năm...

Đến trước cánh cổng mặt điện ông ta tịnh tu, ta gõ cửa ba lần nhưng bên trong vẫn im lặng như tờ. Ta đành không khách khí đẩy cửa tiến vào.

Ánh sáng lọt vào bên trong căn phòng tối, tạo ra cảm giác mờ mờ bí ẩn. Theo một cơn gió lạ từ đâu thông đến, những trang giấy lật phất bay ra, rơi tán loạn trước cửa...

Ta chậm chậm tiến vào, trong căn phòng sâu rộng này đến một cây nến cũng không có...

Đến tận cùng căn phòng, ta thấy phía trước mặt là một bóng trắng nhàn nhạt đang ngồi thiền, xoay lưng về ngoài... Phía trước mặt y, trên tường là một tấm gương bát quái rất lớn...

- Sư phụ, ta đã trở lại rồi... – Ta cất tiếng nói.

Thân ảnh đơn bạc của y nhất thời vẫn bất động, ta có chút lo lắng, định vươn tay chạm vào y. Nào ngờ y đột ngột lên tiếng, lạnh lẽo cắt ngang:

- Đừng chạm vào ta!

Phải rồi, đừng tùy ý chạm vào y... Có lẽ trên người y có cấm chú mạn châu sa, mà còn là một cổ chú hoàn thiện.

- Sư phụ, ta đến đây là để xác nhận một số chuyện... – Ta bình tĩnh nói – Hi vọng người không giấu diếm ta...

- Ta không có gì để nói với người... – Y bỗng thản nhiên, âm điệu như châm biếm nói – Cứ như người nghĩ đi, ta thực sự đã phạm phải rất nhiều sai lầm... Người đã biết đóa hoa đó không thể giết người, vậy còn quay trở lại đây làm gì, cứ vui vẻ đi, bên bất cứ nam nhân nào...

Vậy thực sự y chính là người đem ta xuyên đến thế giới này, cũng chính là người đặt đóa hoa mạn châu sa kia lên để đe dọa ta?

Trong căn phòng tối, thân ảnh mong manh của Vô Cực Chân Nhân càng chìm vào sâu nảo, tựa như không còn lối thoát...

- Sư phụ, ông thật tội nghiệp... – Ta thở ra nảo nề nói – Ta đến không phải để oán trách ông, chỉ là làm rõ những điều khúc mắc, cho dù ông đã làm việc gì, ta không phải người mười vạn năm trước, ta không có quyền phán xét...

Vô Cực Chân Nhân bỗng đứng dậy, những lọn tóc màu lam ngồn ngang trên vai theo đó buông xuống, ông ta xoay người tiến lại phía ta, ánh mắt trầm uất, bi đát cười:

- Ta lại sai rồi... – Y nhìn thẳng vào gương mặt ta – Bằng mọi giá để muội tái sinh như một kiếp khác, khiến muội không thể lưu lại kí ức... chỉ để muội không bao giờ nhận ra những việc trước kia, vĩnh viễn không đau lòng, cũng vĩnh viễn không biết được ta đã gây ra những tội ác gì...

Ông ta vươn ra cánh tay, tưởng là muốn chạm tới gương mặt ta, nhưng còn cách một chút xíu thì dừng lại, cứ giữ nguyên trên không trung như vậy...

Nhưng muội... lại thực sự trở thành con người khác mất rồi...

- Ông vẫn luôn giày vò như thế sao? – Ta nhìn ông ta thương hại nói – Muốn tiến đến phía người mình yêu nhưng lại không thể, lúc nào cũng phải kiềm chế, lúc nào cũng phải ngụy trang, kìm nén tình bằng cái gọi là tâm hồn thanh bạch hướng đạo?

- Giờ muội mới hiểu nỗi khổ tâm của ta sao? – Y khinh bạc cười, đặt tay lên lồng ngực trái rồi xé mảnh áo rách xuống, lộ ra một đóa mạn châu sa đã nở từ lâu. Hoa đã đỏ rực, phát ra tầng tầng ánh sáng nóng bỏng, giống như chỉ cần một chút kích động sẽ đem y nổ tung – Đóa hoa này, dù bao vạn năm kiềm chế đến đâu

thì cũng đã nở rồi... nhưng ta không muốn chết, không muốn rời xa muội, cho nên chỉ còn cách tự giày vò mình...

- Hoa thực sự không thể giải?

- Có thể giải...

- Vậy tại sao ông không giải?

- Để muội hi sinh làm vật tế, hoa mới có thể giải... Như vậy ta có thể làm sao? – Ông ta nhìn ta nói. – Ta không cần như vậy, đem muội trở lại bên ta, âm thầm ở bên chăm sóc muội là đủ... Ta muốn tìm lại những giây phút bình an đó, muốn cuộc sống của muội chỉ có ta, hiểu rằng ta luôn là người tốt nhất với muội. Chỉ cần bên nhau một vạn năm nữa thôi, ta sẽ mãn nguyện mà tự ra đi... Ta đã sống quá dài, đau khổ cũng quá lâu rồi...

Đó là câu giải thích cho tất cả những việc làm của ông ta sao? Thật tội nghiệp, nhưng cũng thật đáng trách...

- Nếu như ông không cố chấp tiếp tục yêu nàng, cả nàng và ông đều không phải khổ. Nàng có thể có hạnh phúc, ông có thể thực sự trở thành chính quả... – Ta nghĩ thế nào thì liền nói vậy – Và cả ta cũng không phải cuốn vào vòng xoáy này...

- Nhưng ta không cam tâm! – Ông ta hét lên – Trước đó ta đã không cam tâm, ta nuôi dưỡng chăm lo uội từ nhỏ như vậy, cuối cùng chỉ vì cứu muội mà bị ngăn cản. Muội sau cùng lại vô tâm đi yêu người đàn ông khác? Tại sao? – Chuyển sang âm hiểm cười, y nói – Nói uội biết, lúc đó ta đã ghen tị đến mất lý trí, việc thái tử điện hạ cùng con gái Huyền Vũ Thánh Quân bên nhau qua đêm cũng chính là ta sắp xếp, là ta chuốc rượu hấn... Tưởng rằng một lần nữa có muội, đã đem muội cất giấu thật xa, nào ngờ Ma Tôn vô liêm sỉ đó nhân cơ hội cưỡng bức muội, còn ra sức uy hiếp muội... ta căm thù hấn, nên đã lập mưu để chính muội giết hấn... Ta tính kế rất hoàn hảo, tiêu diệt cùng lúc hai nam nhân có duyên nợ với muội... Muội biết tại sao Thiên Đế đó chết rồi chứ? Là ta giết đi viên tướng truyền tin, dẫn đến quân tiếp viện đến trễ, hấn yếu thế trước sự bao vây của Ma giới nên mới trúng âm độc mà chết...

Nói xong, Vô Cực Chân Nhân liền như kẻ điên loạn phá lên cười...

Lệ từ hốc mắt ta đột nhiên lại rơi... Không biết là lệ của ta hay lệ của người con gái đó... Ông ta đã thú nhận tất cả tội ác, còn nhiều điểm chính ta không ngờ tới... Vân Hi thực sự tội nghiệp, đến sư huynh cũng lừa nàng như vậy...

Lệ như châu sa rớt xuống, Vô Cực Chân Nhân trông thấy liền bị kích động, có lẽ trong vô thức, điều y sợ nhất vẫn là nước mắt của sư muội... Tâm thần y có phần không tỉnh táo, mất tự chủ lao đến ôm ta mà lau đi nước mắt...

Đóa hoa của y sáng chói lên, nhiệt năng tỏa ra khiến ta bên cạnh cũng thấy như bị hơi nóng thiêu đốt, ta hoảng sợ lùi lại... Vô Cực Chân Nhân biểu tình hết như kẻ mất trí, còn không để tâm đến đóa hoa trước ngực có thể sắp thiêu chết mình, cuồng loạn nói:

- Đừng sợ... đừng sợ sư muội... Ta nghĩ ra rồi, ta sẽ tái sinh muội một lần nữa, lần này cả hai chúng ta sẽ đi thật xa, ta sẽ không để nam nhân nào lại gần muội dù là cách trăm bước.... Đúng vậy... nếu biết trước ta đã loại trừ cả tiểu tử Khương Vũ kia...

Ông ta đưa tay lên, kết khí trong lòng bàn tay hóa thành một quả cầu xám hướng về phía ta, miệng lầm bầm an ủi:

- Đừng sợ, muội sẽ không đau đớn đâu... chỉ là hồn lìa khỏi xác, ta sẽ để muội sinh ra ở kiếp khác...

Ta hoảng loạn né tránh, nào ngờ y đã giăng đủ trận pháp phong ấn ta... Ta không muốn chết, không muốn chết như vậy... Ta thực sự không muốn biến mất, càng không muốn trở thành một người khác...

Quả cầu xám lao đến vây bủa ta... Ta trong lúc quá kinh hoàng, vô thức hét to tên hấn, hoa tuyết trong tim đột ngột phát ra hàn khí...

Xung quanh ta tràn ngập những tảng băng tuyết lớn, chúng hóa thành lá chắn ngăn cản quả cầu pháp thuật của Vô Cực Chân Nhân. Chính ta cũng không ngờ mình lại có thể phát ra Băng Thiên Tuyết Địa trận...

Cùng lúc đó, Khương Vũ từ bên ngoài nhận được linh cảm vội vã xông vào, vừa kịp trông thấy ta, gương mặt hắn đã thất sắc, giống như còn lo lắng cho ta hơn chính ta... Hàm Quang Lộng Ảnh Kiếm trong hắn hóa thành một vệt ngân quang, mỏng mảnh nhưng sắc bén như tia chớp quét qua, đem quả cầu xám phá nát, quả cầu vỡ tung, từng mảnh từng mảnh văng ra hóa thành những sợi khói rồi tan mất...

Hắn lao đến ôm ta vào lòng, mà ta cũng vì kinh hoàng một phen mà níu chặt lấy hắn...

Chứng kiến màn tình cảm này, Vô Cực Chân Nhân đã mất trí lại càng hóa điên loạn, mắt y một màu đục ngầu, xương bàn tay siết chặt phát ra tiếng kêu ghê rợn...

Ta thấy thân ảnh của y tự trôi lên không trung, đột nhiên mạn châu sa trước ngực y bùng cháy sáng...

Khương Vũ vội vã lấy tay bịt mắt ta, cúi đầu ta vào ngực y, khẩn cấp nhắc nhở:

- Đừng nhìn! Oán tình của y đã khiến Mạn Châu Sa sống lại rồi, bây giờ y không phải là y mà đã bị đóa hoa yêu nghiệt đó nhập hồn khống chế... !

Bị hoa khống chế? Đóa hoa không như cấm chú thiêu chết y mà lại được oán tình của y giải thoát khỏi mọi phong ấn trước đó, trở thành yêu hoa? Tình yêu của Vô Cực Chân Nhân nhiều oán uất hơn lẽ thường ngàn lần, có lẽ kết cục này chính y cũng không lường trước được...

Nếu vậy bất cứ ai bây giờ nhìn vào Vô Cực Chân Nhân đều có thể bị thiêu cháy nếu trong lòng có tình yêu?

Không thể nào, như vậy khắp lục giới sẽ gặp nguy hiểm, có nơi nào là không có tình yêu chứ?

Ta bỗng thấy Khương Vũ ghì lấy ta rất chặt, hắn yên lặng không nói gì, nhưng khoảnh khắc này lại khiến ta muôn vàn sợ hãi... Tâm tâm tương ứng, ta sợ đến hoảng loạn, không phải là sợ đóa hoa, mà sợ hắn sẽ một mình quyết định...

- Đừng! Khương Vũ! - Ta kinh hoàng đau đớn hét lên khi thấy hắn cố dùng nội lực đẩy tung ta ra ngoài, còn làm tăng tầng tầng Băng Thiên Tuyết Địa ngăn cản ta bước vào trong...

Ta ngoan cố dùng liệt hỏa hi vọng phá được băng của hắn, nào ngờ hoa tuyết trong tim cũng hô ứng với hắn, càng tạo thêm những khối băng ngăn đường ta, đem ta giam trong một lồng băng trắng xóa...

Đồ ngốc, người không cần vì ta mà hi sinh, cũng đừng vọng tưởng vì lục giới mà làm anh hùng một mình như vậy chứ...

Ta giãy dụa trong cũi băng, không biết thế nào là kiệt sức. Tai ta không nghe thấy gì, mắt ta không thấy động tĩnh gì bên trong, cho nên ta rất sợ...

Hoa tuyết trong tim trong khoảnh khắc tê nhói một lần, đem hàn khí khắc nghiệt đau đớn lan tỏa toàn thân... Chớp mắt sau tất cả lại chìm vào hư vô, cái lạnh bao vây lấy ta đã chậm rãi tan biến...

Ta nghĩ rằng mình đã có thể đau lòng mà ngất đi...

“ Muội muội, muội muội!” - Ta thấy bên tai tiếng gọi quen thuộc kéo mình về hiện tại, mở mắt ra thấy người đó là Diễm Phụng tỷ tỷ.

- Tỷ tỷ! - Ta vội vã nhìn quanh, thấy cũi băng xung quanh mình đã được phá.

- Ta nghe nói muội trở về Thiên giới nên đi tìm muội, sao muội lại ở đây, tại sao lại có nhiều băng tuyết chắn ở đây đến vậy? - Nàng kinh ngạc hỏi.

- Tỷ tỷ, mau giúp muội phá băng! - Ta vội vã, hoảng loạn níu áo nàng cầu xin - Mau lên tỷ tỷ, mau giúp muội!

Tỷ tỷ nhìn ta khó hiểu một giây rồi cũng theo lời cầu khẩn của ta, dùng Kiếp Hỏa Phần Sát phá hết băng chắn trước cửa mật điện. Phá được nửa chừng, đột nhiên thấy băng cũng tự tan ra, không cần bất cứ pháp thuật nào phá nữa...

Ta càng kinh hoàng, bất chấp lao vào bên trong...

Bên trong, vô cùng yên tĩnh...

Vô Cực Chân Nhân nhắm mắt nằm ngổn ngang trên sàn, y có vẻ không có tổn thương, đóa hoa trên ngực đã biến mất... Mà gần đó, thanh Hàm Quang Lộng Ảnh Kiếm kia lại cắm xuyên qua một xác hoa dưới đất... Mà xác hoa đó, cũng đang từ từ tan ra thành khói bụi...

Nhưng người ta muốn nhìn thấy lại không thấy đâu cả...

Đóa hoa yêu vừa bị tiêu hủy hết, Hàm Quang Lộng Ảnh Kiếm cũng tự rơi một tiếng lạnh lẽo dưới đất...

Ta lững thững lại nhặt thanh kiếm... Ngoảnh đầu nhìn ra phía cửa, ngay cả những tảng băng tuyết cũng đã tan chảy hết... Tỷ tỷ cũng chạy vào, gương mặt nàng lo lắng, môi cất lời gọi ta gì đó, nhưng tai ta lại không thể nghe thấy...

Có một hạt tuyết rất nhỏ từ đầu rớt xuống, khẽ đậu trên làn mi cong cong của ta... nhẹ nhàng giống như lưu lại một cái hôn trước khi tan biến... Ta bình tĩnh, chậm rãi lẩm bẩm nói:

- Cái gì gọi là tình yêu vĩnh viễn không tuyệt diệt? Đúng vậy, chẳng mang theo ta cùng đi được không?

Ta nhắm mắt, hạt tuyết tan cùng giọt lệ, theo khóe mắt rớt xuống, thấm ướt vỗ về gò má...

Năm một trăm mười sáu vạn năm ngàn một trăm ba mươi, lục giới sau mười vạn năm lại có chính biến, Ma tộc đem thù hận muốn chống lại Thiên giới. Mà thực lực Thiên giới vốn không thể sánh với mười vạn năm trước, Thiên đế đương nhiệm kém tài lại ham mê tử sắc, nhất nhất nghe theo phi tử, muốn đầu hàng sớm để bảo toàn tính mạng...

Những vị thần chí cốt còn tâm huyết với Thiên giới vô cùng phẫn nộ, họ muốn lật đổ Thiên Đế, tuy nhiên lại không tìm được một người đủ tài năng kế nhiệm.

Giữa lúc đó, vương thượng côi Atula hiện thân, thần khí đầy mình, được tương truyền là hoán sinh của Đế lục Thiên Đế mười vạn năm trước. Ngài thu phục được lòng tin của bách tính, nhất nhất được tôn làm người đứng đầu Thiên giới. Atula giới được một vị minh quân khác cai quản, lần này gia nhập vào liên minh với Thiên Giới.

Lại nhắc đến Thiên Giới, trong hoàn cảnh chiến tranh cận kề, vẫn có những câu chuyện kì lạ được người ta đồn đại...

Rằng vị Vô Cực Chân Nhân thanh đậm nổi danh nào đó, sau một ngày tỉnh dậy liền bạc hết tóc, dung nhan hóa già nua, đồng thời trở thành một kẻ ngớ ngẩn mất trí không thể cứu chữa...

Còn có ái nữ thứ hai của Chu Tước Thánh Quân quá cố, lần này lại tạo ra một tin đồn li kì khác, rằng mỗi lần nàng ngã bệnh thừa sống thiếu chết tỉnh dậy đều biến thành một con người mới với tính cách mới... Mà việc ngã bệnh của nàng, lại có mối liên quan không thể giải thích với việc mất tích của Thanh Long Thánh Quân... Sau cùng họ đành chép miệng rút ra kết luận, có một mối tương duyên bí ẩn nào đó giữa hai người này mà người ngoài không dễ hiểu được...

Nàng Diễm Hồ Tiên Tử đó, từ lúc tỉnh dậy thì chỉ giam mình trong phòng, không gặp bất cứ người nào... Ngay cả tân Thiên Đế đăng vị cũng không đến chào hỏi... Nghe những tỷ nữ trong Lăng Tú cung bàn tán, có vẻ như nàng cũng thờ thần mất trí, cả ngày không nói một câu...

Sau đó còn có tin đồn, Tân Thiên Đế rất hay đến thăm nàng, rồi mỗi lần ra về thì đều thất vọng... Có kẻ liều mạng muốn xem thực hư câu chuyện ra sao nên đã đánh cắp Vô Ảnh Vũ Y rồi ban đêm đến Lăng Tú cung rình mò...

Đêm nay, gió thu lành lạnh thổi, đem những chiếc lá phong đỏ thắm cuốn theo, rải rác khắp nền đất... Có một vị tiên tử gương mặt bình an không vướng bận ngồi dưới tán cây, thanh thoi xếp xếp những chiếc lá đó, đôi lúc còn rút xuống cây trâm, vẽ lên đó những hình ảnh vô thức...

Có một làn gió lạ thổi đến, nàng dường như cảm nhận được sự xuất hiện của vị khách không mời, vội buông tay cho chông lá bay đi, cài lại cây trâm lên tóc, tĩnh tại như thường.

Người mới đến là Hàn Tịch – Tân Thiên Đế uy vũ thao lược. Hắn vô tình bắt được một phiến lá có hình vẽ, ánh mắt vừa trông qua, âm điệu hoàn toàn không vui nói:

- Nàng nói dối ta, nàng không phải Vân Hi!

Tiên tử kia giữ bình thần ngồi lại xuống ghế, nhàn nhạt nói:

- Ngài nhầm rồi bệ hạ, ta chính là Vân Hi! Dù người mà ngài thực sự mong đợi không phải là tiểu tiên, nhưng nàng ấy cũng đã không còn tồn tại suốt hai năm nay rồi!

Thiên Đế nhanh chóng bước đến, từ sau ôm siết lấy nàng:

- Diễm Diễm, Diễm Diễm.... – Hắn chôn chặt nàng trong lòng, khấn khoản bên tai nàng như bao lần – Nàng biết người ta cần chính là nàng, tại sao còn giày vò ta như vậy... Diễm Diễm, có duyên nợ kiếp trước đưa lường dẫn lối cũng vậy, không có kiếp trước cũng vậy, chỉ cần ta nhìn thấy nàng là sẽ thích nàng, ở bên nàng sẽ vô cùng thoải mái...

Diễm Hồ Tiên Tử đó diễm nhiên gỡ vòng tay của Thiên Đế, cự tuyệt mọi ân sủng mà ai cũng mơ ước. Nàng nói:

- Tiểu tiên vẫn phải nhắc lại một lần nữa cho ngài hiểu, hai năm trước nàng đã trả hồn phách lại cho tiểu tiên và đi theo nam tử nàng yêu thích, chỉ là trong thân thể này còn vô thức lưu lại một số thói quen, tiểu tiên cũng nhầm lẫn nên mới làm như vậy... Tiểu tiên là Vân Hi, còn ngài chỉ là hoán sinh của nguyên thần người đó, giữa chúng ta một chút cũng không có liên quan... Xin Thiên Đế bệ hạ đừng giam lỏng tiểu tiên nữa, và hãy nghe tiểu tiên thỉnh cầu...

Thiên Đế có chút buồn bã buông nàng ra, dường như vạn phần không muốn chấp nhận sự thật...

- Bệ hạ... – Nàng quỳ dưới đất, thấp đầu nói – Tiểu tiên muốn đem thân mình đến Ma giới nghị hòa. Chuyện này bắt đầu từ tiểu tiên, xin hãy để tiểu tiên ra sức giải quyết...

Hắn nhất thời không thể nói lên lời, vẫn giằng co níu giữ một hi vọng, hắn không muốn nàng đi, bởi vẫn ảo tưởng người con gái đó còn quanh quẩn đâu đây. Tiên nữ xưng là Vân Hi đó lại lý lẽ nói, ánh mắt một chút cũng không dao động:

- Bệ hạ minh xét, nếu chỉ mình tiểu nữ có thể đổi lấy bình an cho lục giới thì đó hoàn toàn đáng giá. Ma Tôn đó bao vạn năm chìm trong oán hận, tiểu nữ muốn dùng phần đời còn lại hóa giải, đem cho hắn một chút ánh sáng, cũng là khiến cõi lòng tiểu tiên được thanh thản...

Trầm lặng rất lâu, không biết bao nhiêu cơn gió đã thổi qua, cũng không đếm được số chiếc lá phong rơi trong tĩnh mịch... Thiên Đế cuối cùng ảm đạm cười:

- Vậy tiên tử nói xem, nàng ấy có được hạnh phúc?

- Dù muộn màng và ngắn ngủi những cũng đã cảm nhận được chân tình... – Tiên nữ mỉm cười theo, ánh mắt xa xăm – Nàng ấy hẳn là hiểu được hạnh phúc.

- Vậy được, tiên tử muốn gì đem theo, muốn chuẩn bị như thế nào ta đều đáp ứng...

- Một mình tiểu tiên đi sẽ tốt hơn! – Nàng cúi đầu – Tạ ơn Thiên Đế bệ hạ!

Cũng từ đó trở đi, Thiên Giới không còn bất cứ ai trông thấy nàng, nhiều người đồn đại nàng lên núi chữa bệnh, ít người tin được một mình tiên nữ đó lại xuống Ma Giới đem thân mình nghị hòa...

Cũng từ đó hàng chục vạn năm sau, lục giới được yên bình. Ma giới bỗng nhiên bớt quan tỏa cảng không giao thiệp nhưng cũng không đem quân xâm phạm hoặc gây chiến với bên ngoài....

[Ngày đó, trên cánh đồng tử diên vĩ mệnh môn bắt tận, có một thiếu nữ mặc xiêm y màu cam, nổi bật đi trên sắc tím của thảm hoa...

Nàng lựa một đóa tử diên vĩ vươn cao và đẹp đẽ nhất, lấy trong tim ra hạt tuyết sáu cánh trong suốt đặt vào trong... Lúc này mới hoàn toàn thanh thản cười nói:

- Vân Hi, bây giờ ta sẽ trả lại hồn phách cho nàng...

Thiên Địa Đồng Thọ, tình yêu giữa nam và nữ sẽ cùng tồn tại... Nếu thực sự có chân tình thì sẽ vượt qua luân hồi, lại có thể tìm thấy nhau ở một cõi xa xôi...]

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-nam-van-nam>